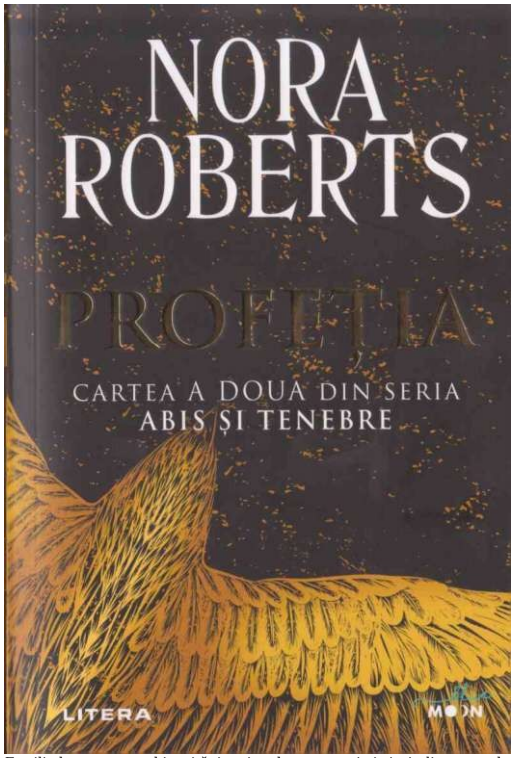

Familia lor pare una obişnuită, iar viaţa lor nu are nimic ieşit din comun la prima vedere. Dar dincolo de graniţele acestei ferme paşnice, s-a dezlănţuit o adevărată bătălie între forţele binelui şi răului.
Fallon Swift, care are aproape 13 ani, nu ştie mare lucru despre lumea dinainte - oraşul în care au locuit părinţii ei este acum o ruină şi natura l-a copleşit, de când marea molimă a îmbolnăvit şi a ucis miliarde de oameni. Călătoriile sunt periculoase, deoarece bande de

rangeri ticăloşiţi şi de fanatici numiţi Războinicii Purităţii sunt mereu în căutare de noi victime. Cei asemenea lui Fallon, înzestraţi cu puteri supranaturale, sunt vânaţi peste tot, dar pentru ea a venit momentul să-şi arate adevărata faţă - este Aleasa, salvatoarea omenirii.

„Roberts continuă povestea post-apocaliptică din seria *Abis şi tenebre* cu întâmplări care sunt în acelaşi timp îndrăzneţe şi captivante (...) Este o încântare pentru cititor să facă cunoştinţă cu o nouă generaţie de personaje şi s-o urmărească pe eroină cum îşi dezvoltă puterile şi cum devine o adevărată conducătoare."

- Kirkus Reviews

„Roberts este o povestitoare înnăscută şi este o plăcere să descoperi ce se întâmplă cu personajele. Romanul (...) este foarte potrivit pentru fanii distopiilor cu ritm alert şi eroine principale puternice,."

- Publishers Weekly

„Roberts spune povestea cu o asemenea pasiune, încât toate frazele pe carele citeşti îţi învie în faţa ochilor. (...) personajele sunt compuse din umbre şi lumini şi pot reprezenta fie binele, fie răul, ceea ce face ca *Profeţia* să fie continuarea perfectă a primului volum din această trilogie."

NORA ROBERTS

PROFEŢIA

Traducere din limba engleză şi note ALINA ROGOJAN

Bucureşti 202

0*OfBlood and Bone* Nora Roberts Copyright © 2018 Nora Roberts Toate drepturile rezervate
Editura Litera O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteti vizita pe
www.litera.ro

Profeţia Nora Roberts
Copyright © 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Monica Nedelcu Corector: Păuniţa Ana Copertă: Faber Studio
Tehnoredactare şi prepress: Bogdan Coscaru
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Profeţia / Nora Roberts;
trad. din lb. engleză: Alina Rogojan -
Bucureşti: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-4830-3
I. Rogojan, Alina (trad.)
821.111

ALEGEREA

K necuprinsa slavă atât de-aproape de al nostru lut, Şi Domnul e atât de-aproape de om, acum şi-n veac, C-atunci când Datoria şopteşte: *Tu fă, şi nu-ntreba mai mult!* **Tânărul îi răspunde:** *Eu pot, şi vreau s-o fac!*

- Ralph Waldo Emerso

nProlog

Se spune că un virus a adus sfârşitul lumii. însă a fost vorba de magie, neagră ca o noapte fără lună. Virusul i-a fost doar arma: un torent de săgeţi spintecând aerul, gloanţe mute lovind de nicăieri, o lamă zimţată muşcând din carne. Şi totuşi, gesturile inocente - atingerea unei mâini, sărutul de noapte bună al unei mame - au răspândit Blestemul, condamnând miliarde de oameni la o moarte bruscă, brutală şi hidoasă.

Mulţi dintre cei care au supravieţuit acelui prim măcel şocant au murit de propria lor mână sau ucişi de alţii, în vâltoarea lumii sufocate de tentaculele spinoase ale nebuniei, durerii şi fricii. Alţii, apoi, nereuşind să-şi găsească adăpost, hrană, apă curată şi medicamente, s-au veştejit, pur şi simplu, pe picioare, şi au murit aşteptând un ajutor şi o rază de speranţă care nu au mai sosit niciodată.

Coloana vertebrală a tehnologiei s-a frânt, lăsând loc întunericului, tăcerii. Guvernele s-au prăbuşit, pierzându-şi puterile şi privilegiile.

Blestemul n-a ţinut cont de guverne, de dictatori, de parlamente sau de regate. S-a înfruptat, cu egală lăcomie, din preşedinţi şi din ţărani.

Din măruntaiele întunericului, lumini stinse de mii de ani s-au reaprins, pâlpâitoare.

Din haos a ţâşnit magia - şi albă, şi neagră. Puterile readuse la viaţă dădeau putinţa alegerii între bine şi rău, între lumină şi întuneric.

Unii aveau să aleagă mereu întunericul.

Nepământenii împărţeau cu omul ceea ce mai rămăsese din lume. Iar aceia dintre ei care îmbrăţişau întunericul - fie ei oameni sau fiinţe magice - atacau nemilos, transformând oraşe măreţe în mormane de dărâmături, vânându-i pe cei care se

ascundeau de ei sau luptau împotriva lor - ca să-i distrugă sau să-i înrobească, scăldându-se în sângele cadavrelor ce înţesau pământul.

Guvernele, cuprinse de panică, şi-au trimis armatele ca să-i adune pe supravieţuitori şi să „îi ţină în frâu" pe Nepământeni. Şi astfel, o copilă care îşi descoperise aripile putea trezi legată şi aruncată pe o masă de laborator, în numele ştiinţei.

În falsa şi pervertita lor virtute, nebunii îl invocau pe Dumnezeu. Astfel, ei stârneau teamă şi ură ca să-şi poată forma propriile armate, cu care să nimicească tot ceea ce era „altceva". Magia, susţineau ei, era urzită de mâinile diavolului, iar toţi cei care o posedau erau demoni buni doar de trimis înapoi în iad.

Cete de Ucigaşi străbăteau oraşele în ruine, şoselele şi drumurile lăturalnice, ca să incendieze şi să ucidă tot ce le ieşea în cale - căci le făcea plăcere. Oamenii aveau să găsească mereu căi de-a fi cruzi cu semenii lor.

Într-o lume atât de dată peste cap, cine ar fi putut să-i împiedice? Însă la urechile oamenilor ajunsese un zvon, murmurat în plină zi, rostit răspicat în întuneric, un zvon despre o războinică ce urma să vină. Aceasta, fiică a tribului Tuatha De Danann[1], avea să rămână ascunsă până la sorocul la care avea să-şi ia sabia şi scutul ca să pornească la luptă. Până la sorocul la care ea, Aleasa, avea să conducă ofensiva luminii împotriva întunericului.

Însă lunile se transformară în ani, iar lumea rămase dată peste cap. Vânătorile, raidurile şi atacurile continuară.

Unii se ascundeau, ieşind pe furiş la adăpostul întunericului ca să scormonească prin gunoaie sau ca să fure atât cât să mai supravieţuiască o zi. Unii alegeau să pornească la drum, într-o călătorie nesfârşită spre nicăieri. Alţii se refugiau în pădure ca să vâneze, sau pe câmpuri, ca să cultive plante. Unii formau comunităţi când mai restrânse, când mai numeroase, ce se zbăteau să supravieţuiască într-o lume în care o mână de sare valora mai mult decât aurul.

Iar unii, precum erau cei care descoperiseră şi repopulaseră New Hope, reconstruiau.

Când venise sfârşitul lumii, Arlys Reid transmisese totul de la pupitrul de ştiri din New York, pe care îl preluase în timpul marii catastrofe. Privise oraşul arzând în jurul ei, iar la final alesese să le spună adevărul tuturor celor care încă o mai puteau auzi, iar apoi să fugă.

Văzuse moartea îndeaproape şi ucisese ca să supravieţuiască.

Văzuse coşmarurile şi miracolele.

Ea, alături de o mână de oameni, printre care şi trei copii sugari, găsise pustiu orăşelul dintr-o zonă rurală şi îl botezaseră New Hope. Iar acolo rămăseseră pe baricade.

Acum, în Anul Patru, New Hope găzduia peste trei sute de persoane, avea un primar şi un consiliu local, o forţă de poliţie, două şcoli, dintre care una pentru pregătirea şi educarea întru magie, o grădină şi o cantină comunitare, două ferme, dintre care una cu moară pentru făină şi cereale, o clinică medicală dotată şi cu un mic cabinet stomatologic, o bibliotecă, un arsenal şi o miliţie.

---

[1] Trib supranatural din mitologia irlandeză, despre care se crede că îngloba principalele zeităţi ale Irlandei precreştine

Aveau doctori, vindecători, erboriști, țesători, cercuri de cusut, instalatori, mecanici, tâmplari, bucătari. Unii dintre ei își câștigaseră existența din acele meșteșuguri și în lumea de dinainte. Cei mai mulți studiaseră și le învățaseră în cea de acum.

Forțele de securitate înarmate stăteau de pază neîncetat. Și, deși rămânea o activitate voluntară, aproape toți locuitorii orașului participau la pregătiri de luptă și de mânuire a armelor.

Masacrul din New Hope, care se petrecuse în primul lor an acolo, rămânea o cicatrice sângerândă în inimile și în mințile lor. Acelei cicatrici, precum și mormintelor celor uciși, li se datora formarea miliției și a trupelor de salvare ai căror membri își riscau viețile ca să-și salveze semenii.

Arlys se opri pe trotuar, cu privirea ațintită către New Hope, și înțelese de ce era important. De ce totul era important. însemna mai mult decât simpla supraviețuire, așa cum se petrecuseră lucrurile în acele câteva luni oribile de la început. însemna chiar mai mult decât eforturile de reconstruire care urmaseră.

Era viață și, asemenea orașului, era speranță.

Era important, își spuse ea acum, că Laurel - care era elf - tocmai ieșise în acea dimineață răcoroasă de primăvară să mătură veranda clădirii în care locuia. Ceva mai sus pe stradă, Bill Anderson își lustruia vitrina magazinului, iar înăuntru rafturile gemeau de zeci și zeci de obiecte utile, care puteau fi lesne obiect de troc.

Fred, tânăra rezidentă care înfruntase, alături de Arlys, ororile lumii subterane a New Yorkului în scopul de a reuși să fugă, probabil că era ocupată în momentul acela în grădina comunitară. Fred, cu aripile ei magice și cu optimismul ei nesecat, trăia fiecare zi plină de speranță.

Rachel - doctor și o foarte, foarte bună prietenă a ei - veni să deschidă ușile clinicii și să o salute cu o fluturare de mână.

- Unde-i bebelușul? îi strigă Arlys.
- Doarme - doar dacă nu cumva l-a luat iar Jonah din pătuț pe când eram întoarsă cu spatele. Omul ăsta e complet topit de dragul copilului.
- Așa e și firesc pentru un tătic. Nu cumva azi ai consultul de șase săptămâni, doamnă doctor? E o zi mare pentru tine.
- Tocmai mi-am confirmat - căci îmi sunt propria pacientă - că totul e în regulă, însă Ray va face asta oficial. Și pentru tine e o zi mare. Cum te simți?
- Grozav. încântată. Puțin neliniștită.
- Am să te urmăresc și eu, și vreau să te întorci aici după ce termini.
- Mă voi întoarce, spuse Arlys, punându-și mâna pe burta cât un munte. Copilașul ăsta ar trebui să fie gata să vină pe lume. Dacă mai așteaptă mult, nu voi mai putea să merg nici măcar împleticindu-mă.
- O să vedem la consult. Bună dimineața, Clarice, spuse Rachel în vreme ce, pe aleea de la intrare apăru primul pacient al zilei. Intră. Mult succes, Arlys. Te vom asculta.

Arlys se puse în mișcare cu pași greoi de-a dreptul, dar se opri în clipa în care se auzi strigată pe nume.

îl aștepta pe Will Anderson, vecinul ei din copilărie, în prezent ajutor de șerif și, după cum se dovedise în cele din urmă, iubirea vieții ei.

Acesta își puse o mână peste mâna pe care Arlys și-o ținea pe abdomen, o sărută, apoi o întrebă:

- Te conduc la muncă?

-Sigur.
îşi împleti degetele cu ale ei şi se îndreptară împreună spre locul în care Will îşi petrecuse primele luni în comunitate.
- Ai ceva împotrivă dacă stau şi eu să mă uit?
- Poţi s-o faci, dacă doreşti, însă nu ştiu cât o să dureze să pregătim totul. Chuck e optimist, dar...
- Dacă Chuck spune că putem s-o facem, înseamnă că aşa e.
Cu stomacul zvâcnindu-i de emoţie, Arlys expiră prelung.
- Trebuie să te-nsoţesc acolo.
Chuck fusese principala ei sursă jurnalistică în timpul Blestemului, un hacker şi geniu în informatică, care, în prezent, era stăpân peste întreaga tehnologie pe care o aveau la dispoziţie. Din subsolul clădirii, firește. Individul era recunoscut pentru tendinţa de a locui în subsoluri.
- Vreau să te văd la muncă, adăugă Will.
-Cum numeşti ceea ce fac acasă cu *Buletinul de Ştiri din New Hope?*
- O numesc muncă şi un beneficiu pentru comunitate. însă vorbim de o transmisiune în direct, iubito. Se cheamă că-ţi faci meseria.
- Ştiu că unii sunt îngrijoraţi de riscul pe care ni-l asumăm, le e teamă să nu atragem atenţia asupra acestui oraş. Genul de atenţie fiedorită.
- Riscul merită asumat. Şi, pe lângă faptul că Chuck ştie ce face, ˇom avea scuturile magice activate. Dacă poţi ajunge la o persoană de dincolo de noi, poţi ajunge la o sută. Dacă poţi ajunge la o sută, cine Ştie ce va fi mai departe. Multă lume încă nu are informaţii despre ce fXaiba se petrece, ori de unde să facă rost de ajutor, provizii, medicamente. Ştirile sunt ceva important, Arlys.
Pentru ea era important, chiar foarte important - şi faptul că el îşi ˇisca viaţa în câte o misiune de salvare, aşa că îi spuse:
- Tocmai mă gândeam la lucrurile care sunt cu adevărat importante.
Se opri în faţa casei, se întoarse spre el.
- Tu eşti în fruntea listei.
Ocolră casa prin spate ca să ajungă la uşa ce dădea spre subsol, înăuntru, o încăpere ce fusese cândva o foarte spaţioasă cameră de zi pentru întreaga familie, se transformase acum în visul fierbinte al unui pasionat de calculatoare. Asta, dacă visul ar fi presupus ca respectivul să încropească ceva dintr-un talmeş-balmeş de componente, cabluri, memorii şi plăci de bază, să scotocească prin calculatoare devenite piese de muzeu, să reconfigureze unităţi desktop şi laptopuri şi să atârne ici şi colo diverse monitoare.
Arlys îşi spuse că, cel mai probabil, Chuck chiar visase la aşa ceva.
Chuck era aşezat în faţa unuia dintre pupitrele de comandă, purtând un hanorac şi o pereche de pantaloni largi, presăraţi cu mai multe buzunare, plus o şapcă de baseball pusă invers peste părul recent decolorat cu ajutorul stilistei comunitare. Bărbuţa ascuţită şi-o vopsise în roşu aprins.
Reluând tema roşului aprins, buclele lui Fred fluturară atunci când ea se ridică brusc din locul în care stătuse aşezată alături de trei copii în vârstă de patru ani şi de o grămadă de jucării.
- Iată şi vedeta! Eu sunt directorul de producţie, trepăduşul şi asistentul de filmare.
- Credeam că eu sunt trepăduşul, spuse Katie, mama celor trei, pe care-i supraveghea în timp ce stătea cocoţată pe braţul canapelei ponosite pe care Chuck o folosea adesea drept pat, după cum bine ştia Arlys.
-Al doilea trepăduş din studio şi supraveghetoarea amplificatoarelor.

Katie îşi privi gemenii - Duncan şi Antonia:
- Sunt entuziasmaţi. Sper, doar, că ei - şi toţi ceilalţi - ştiu ce fac.
- îi dăm drumul pentru Arlys şi Chuck, spuse Duncan, zâmbind larg către maică-sa. Eu şi cu Tonia.
- Dă-i tare! chicoti Tonia, ridicând o mână.
Duncan îşi apăsă palma peste a ei. Apăru o lumină scânteietoare.
- Nu încă.
Hannah, blondă şi trandafirie prin contrast cu părul brunet al gemenilor, se ridică. O bătu uşor pe mama ei peste picior, ca să o liniştească, apoi se duse la Arlys şi o întrebă:
- Când vine bebeluşul?
- în curând. Sper.
- Pot să privesc?
-Ăăă...
Râzând, Katie se ridică şi, luând-o în braţe pe Hannah, o sărută, zicând:
- Probabil c-ar face-o.
- Nu ştiu ce să zic de asta, fetiţo, spuse Chuck, întorcându-se spre ei cu tot cu scaun. Dar eşti pe punctul de a privi un eveniment istoric şi debutul *Buletinului de Ştiri din New Hope.*
- Suntem gata de emisie?
Chuck rânji către Arlys, schiţând, cu degetul, un gest de salut.
- Suntem gata de emisie. Cât se poate de gata, cu puţin ajutor din partea amplificatoarelor noastre.
Gemenii săriră în picioare, cu ochii scânteind.
- Nu încă, nu încă, zise Arlys ţinându-i de data asta în frâu. Mai trebuie să mă uit peste notiţele mele şi... diverse chestii. Am nevoie de câteva minute.
- Noi tot aici vom fi, îi spuse Chuck.
- Bun, OK, mai lasă-mi puţin timp.
Cuprinsă de o spaimă la care nu se aşteptase, Arlys ieşi din nou cu dosarul în care îşi strânsese notiţele.
Fred veni în spatele ei.
- N-ar trebui să ai emoţii.
- O, Iisuse, Fred.
-Vorbesc serios. Eşti foarte bună la asta. Ai fost dintotdeauna foarte bună.
- Am ajuns la pupitrul de ştiri din New York pentru că toată lumea a murit.
- De asta ai ajuns acolo în momentul respectiv, o corectă Fred. Tot acolo ai fi ajuns, numai că ceva mai târziu, crede-mă.
Apropiindu-se, Fred îşi puse mâinile pe umerii lui Arlys.
- Mai ţii minte ce ai făcut în acea ultimă zi?
- încă mai am coşmaruri despre asta.
- Cum ai reacţionat, continuă Fred, atunci când Bob ţi-a pus pistolul la tâmplă, în timpul unei transmisiuni în direct. Ai rezistat. Şi ce ai făcut atunci când el s-a sinucis chiar acolo, chiar lângă tine? Ai rezistat, ba chiar ai făcut mai mult de-atât. Ai privit direct în cameră şi ai spus adevărul. Ai facut-o fără notiţe şi fără prompter. Fiindcă asta faci tu. Le spui oamenilor adevărul. Asta vei face şi acum.
- Nu ştiu de ce sunt atât de neliniştită.
- Poate să fie din cauza hormonilor?
Frecţionându-şi abdomenul, Arlys râse.

- Poate. Hemoroizi, arsuri la stomac şi hormoni. Să aduci pe lume un copil e o adevărată aventură.
- De-abia aştept să-mi trăiesc şi eu aventurile, oftă Fred, aruncând o privire peste grădina din spatele casei. îmi doresc un trilion de copii.

Arlys spera că avea să ducă la bun sfârşit măcar sarcina de acum - şi asta, cât de repede. însă deocamdată avea o treabă de făcut, aşa că zise:

- Bine, bine. Cum arăt?
- Fabulos. Dar azi am să-ţi servesc şi drept make-up artist. Am să te pudrez şi am să te rujez pentru cameră, şi-atunci vei arăta grozav.
- Te iubesc, Fred. Pe cuvânt.
- O, şi eu te iubesc, pe cuvânt.

Arlys o lăsă pe Fred s-o pudreze şi s-o rujeze, făcu rapid câteva exerciţii de dicţie, sorbi puţină apă, se relaxă cu respiraţie yoga.

Când se întoarse de la baie, îşi văzu socrul aşezat pe canapea, înconjurat de copii, pe care avea un talent special de a-i atrage. Arlys îl întrebă:

- Bill, cine se ocupă de magazin?
- L-am închis pentru o oră. Vreau să te văd în direct şi în persoană. Ai tăi ar fi mândri de tine. Mama ta, tatăl tău, Theo, cu toţii ar fi mândri.

Chuck lovi uşor un scaun aflat în faţa uneia dintre numeroasele lui mese, zicând:

- Consideră că ăsta e pupitrul tău de ştiri. Vei fi cu faţa spre camera aceasta. Eu stau în colţ. Ceea ce avem aici, băieţi şi fete, e o neno... o spectaculoasă transmisie în direct pe trei canale. Am activat staţia de radioamatori, funcţia de live-streaming şi televiziunea prin cablu. Eu te voi monitoriza şi îmi voi face treaba de acolo. Dar tu nu-l băga în seamă pe omul din spatele cortinei. Spectacolul îl faci tu, Arlys.
- în regulă.

Se aşeză pe scaun într-o poziţie cât mai confortabilă. Deschizând dosarul, scoase fotografia cu ultimul ei Crăciun în familie. O sprijini de o tastatură.

- Sunt gata oricând doriţi.

-Fred o să înceapă numărătoarea inversă. în regulă, copii, să-i dăm bice!

-Nu spune „bice”! strigă Katie, aruncându-şi mâinile în aer. Habar n-ai.

- îi dăm drumul, spuse Tonia, dând, entuziasmată, din fund. îi dăm tare, Duncan.
- Tare.

Rânji către soră-sa, apoi îşi împletiră mâinile. Lumina ţâşni, scânteietoare, printre degetele lor.

- Aşa mai zic şi eu! strigă Chuck.

El se repezi de la un monitor la altul, făcu o serie de reglaje, apoi chiui.

- Asta şi voiam. Suntem gata de emisie, cât se poate de gata!
- Arlys, spuse Fred, trecând în spatele camerei de filmat. în cinci, patru...

Ea îşi folosi degetele ca să termine numărătoarea inversă, iar pe ultimul îl îndreptă în faţă, zâmbind radios:

-Bună dimineaţa, sunt Arlys Reid. Nu ştiu câţi sunteţi cei care mă puteţi auzi sau vedea, dar, dacă mă recepţionaţi, daţi vestea mai departe. Vom continua să transmitem pe cât de des posibil, ca să vă oferim informaţii, ca să vă spunem adevărul, ca să vă ţinem la curent. Ca să vă arătăm că, oriunde v-aţi afla, nu sunteţi singuri.

Trase din nou adânc aer în piept şi îşi apăsă mâinile pe abdomen.

-La patru ani după Blestem, sursele confirmă că situaţia în Washington, D.C., este în continuare instabilă. Legea marţială rămâne în vigoare în întreaga zonă metropolitană, în timp ce bandele violente cunoscute drept Cete de Ucigaşi şi Nepământeni Malefici îşi continuă atacurile. Forţele rezistenţei au reuşit să penetreze sistemul de securitate al unui centru de detenţie din Arlington, Virginia. Conform martorilor oculari, peste treizeci de persoane au fost eliberate.

Vorbi timp de patruzeci şi două de minute. Vorbi despre atacurile cu bombă din Houston, despre atacul Războinicilor Purităţii asupra unei comunităţi din Greenbelt, Maryland, despre incendiile declanşate de mâini criminale şi despre casele prădate.

însă încheie cu ştiri despre omenie, curaj şi bunătate. Despre clinica medicală mobilă care folosea căruţe şi cai ca să ajungă la tabere izolate, despre adăposturile create pentru cei rămaşi pe drumuri, despre operaţiuni de salvare şi bănci de alimente.

- Vegheaţi la siguranţa voastră, spuse ea, însă ţineţi minte că nu e suficient să vegheaţi. Trăiţi, munciţi, strângeţi-vă laolaltă. Dacă aveţi vreo ştire, dacă aveţi vreo noutate, dacă încercaţi să daţi de un om drag dispărut şi reuşiţi să luaţi legătura cu mine, eu voi transmite mai departe. Nu sunteţi singuri. Sunt Arlys Reid, de la *Buletinul de Ştiri din New Hope*.

- Şi am terminat, anunţă Chuck, ridicându-se şi împungând aerul cu pumnii, într-un gest de victorie. A fost al naibii de bine.

- Al naibii de bine, repetă Duncan.

- Aoleu! strigă Chuck, zgâlţâit de râs, în timp ce Katie se mulţumi să închidă ochii.

Chuck se năpusti spre locul unde se aflau Duncan şi Tonia şi ridică pumnul, lăudându-i:

- Hei, aţi fost absolut grozavi, copii! Pumnii sus! Haideţi! Pumnii sus!

Plecându-şi capetele laolaltă, îşi ridicară amândoi pumnii minusculi ca să-i lovească de cel al lui Chuck, care scoase scântei, făcându-l să strige:

- Lăsaţi-o mai moale!

Ţopăi puţin, suflând ca să-şi răcorească articulaţiile degetelor.

-Super şoc electric. Ce-mi place!

Fred clipi ca să-şi alunge lacrimile din ochi, apoi zise:

- Chiar a fost ştii-tu-cât de bine - şi grozav, pe deasupra.

Will se aplecă şi o sărută pe Arlys pe creştet.

- Mă năuceşti, îi spuse.

-Mi s-a părut... ceva firesc. Odată ce am depăşit acel blocaj, mi s-a părut pur şi simplu firesc. Cât timp am fost în direct?

- Patruzeci şi două de minute grozave.

- Patruzeci şi două, spuse ea, întorcându-se cu tot cu scaun. N-ar fi trebuit să-i ţin pe gemeni prinşi cu asta atât de mult timp. îmi pare foarte rău, Katie. Pur şi simplu am pierdut noţiunea timpului.

- N-au păţit nimic. Am stat eu cu ochii pe ei, o asigură Katie. Vor avea nevoie de un pui de somn zdravăn, continuă ea, aruncându-i o privire lui Hannah, care se cuibărise în poala lui Bill şi adormise. La fel ca sora lor. Aparent, şi ţie ţi-ar prinde bine unul. Fără îndoială că efortul te-a consumat foarte tare. Pari cam palidă.

- De fapt, cred că undeva, pe la cinci minute după ce am intrat în direct, mi au început contracţiile. Poate chiar mai devreme de atât, la drept vorbind. Am crezut că erau doar emoţiile pe care le trăiam.

-Ai... poftim? Acum?
Arlys înşfacă mâna lui Will, spunând:
- Sunt destul de sigură că ar trebui să mergem la Rachel. Şi cred că e... OK!
Se sprijini cu o mână de masă, iar cu cealaltă strânse mâna lui Will, iar oasele ei scrâşniră peste ale lui.
- Respiră, îi porunci Katie, venind în grabă lângă ea şi începând să-i frecţioneze, cu mişcări circulare, abdomenul tare ca piatra. Respiră până ce-ţi trece - ai fost, doar, la cursuri.
- Dă-le încolo de cursuri. La cursuri nu doare atât de tare.
- Respiră până ce-ţi trece, spuse din nou Katie, pe un ton calm. Tocmai ai încheiat cu brio prima transmisiune în direct, simultan pe mai multe canale, din oraşul New Hope - iar asta în timp ce ţi se declanşase deja travaliul. Poţi şi să respiri până ce trece contracţia.
- începe să treacă. Trece.
- Slavă ţie, Doamne, bombăni Will, flexându-şi degetele strivite. Au!
-Crede-mă, ăsta nu-i nici pe departe motiv de „Au!”, îi spuse Arlys, răsuflând zgomotos. O vreau neapărat pe Rachel lângă mine.
- Şi eu.
Will o ridică în picioare.
- Dar hai s-o luăm încet. Tată?
- Mi se naşte un nepot.
Katie o dădu jos pe Hannah din poala lui şi-i zise:
- Du-te cu ei.
- Mi se naşte un nepot, repetă Bill.
- Fred? o chemă Arlys, aruncându-i o privire peste umăr. Nu vii?
- Serios? Pot? O, ce bine! Fug să-i spun lui Rachel. Ce bine! Chuck, vrei să vii şi tu?
- O, nu, mulţumesc. Mă lipsesc. N-o lua personal, Arlys, dar...
-N-o iau.
-Ni se naşte un copil! exclamă Fred, deschizându-şi aripile şi ieşind în zbor pe uşa încăperii de la subsol.
Duncan se duse la uşă ca să-i privească plecând şi declară:
- El vrea să iasă.
Katie o mută pe Hannah şi-l întrebă pe Duncan:
-Ai zis „el”?
- Aha, îi răspunse Tonia, care veni lângă Duncan. Ce caută copilul acolo înăuntru?
- Asta e o altă poveste, îi răspunse Katie. Haideţi, copii, e timpul să mergem acasă. Te-ai descurcat bine, Chuck.
- E cea mai tare meserie din lume.
în decursul următoarelor opt ore, Arlys află mai multe lucruri. Prima şi cea mai stringentă din lunga listă a revelaţiilor fu constatarea că, pe măsură ce travaliul progresa, contracţiile deveneau considerabil mai puternice şi durau al naibii de mult, din ce în ce mai mult.
Descoperi, deşi nu fu câtuşi de puţin surprinsă, că avea în Fred o susţinătoare neobosită şi în permanenţă veselă. Şi că Will - ceea ce, din nou, nu o surprinse - era tare ca o stâncă. Fu informată - această veste bună reuşind să-i distragă în mod plăcut atenţia - că transmisiunea ei ajunsese cel puţin până în punctul aflat la circa treizeci de kilometri depărtare în care Kim şi Poe se deplasaseră cu un laptop funcţionând pe baterie.

Şi descoperi al naibii de clar de ce naşterea se numea „travaliu”.
La un moment dat izbucni în lacrimi, ceea ce îl făcu pe Will să-şi încolăcească braţele în jurul ei, spunându-i:
- Mai e puţin, iubito. Mai-e puţin.
- Nu-i vorba de asta, nu-i vorba de asta. M-am gândit la Lana. O, Doamne, Will, o, Doamne, când mă gândesc că a trecut prin asta singură! Fără Max, fără Rachel, fără noi. Era singură atunci când a fost nevoită să îndure aşa ceva!
- Eu nu cred că a fost singură, spuse Fred, mângâind-o pe braţ. Chiar nu cred asta. în noaptea în care s-a întâmplat am simţit-o. Noi, cu toţii, am simţit-o. Naşterea Alesei. Nu a fost singură, Arlys. Sunt sigură de asta.
- Pe cuvântul tău?
- Pe tot ce am mai sfânt.
- Bine, bine.
Will îi şterse lacrimile, iar ea reuşi să zâmbească şi să întrebe: Mai e puţin?
- Will are dreptate. E timpul să împingi, îi spuse Rachel. Will, spri- jină-i spatele. La următoarea contracţie, împinge, Arlys. Hai să aducem copilaşul ăsta pe lume.
Arlys împinse, gâfâi, împinse, gâfâi, şi, la opt ore după ce făcuse o transmisiune istorică, ea îşi aduse fiul pe lume, aşa cum era acea lume la acel moment.
Iar Arlys mai descoperi ceva: că iubirea te putea lovi asemenea unui trăsnet.
-Uită-te la el! Uită-te la el, spuse, şi epuizarea i se risipi în faţa iubirii năucitoare pe care o simţi atunci când îşi văzu copilaşul plângând şi zbătându-se în braţele ei. O, Will, uită-te la el.
- E minunat. Şi tu eşti minunată. Doamne, cât vă iubesc!
Rachel făcu un pas în spate şi întrebă, în timp ce-şi dezmorţea
umerii înţepeniţi:
- Will, vrei să tai tu cordonul ombilical?
-Aş...
Luă foarfeca de la Rachel, apoi se întoarse spre tatăl lui şi văzu lacrimile de pe obrajii acestuia. Blestemul îi răpise nepoţi. îi răpise o fiică, o soţie, copilaşi.
- Cred că ar trebui să-l las pe bunic să o facă. Ce zici?
Bill îşi strecură degetele pe sub ochelari ca să se şteargă la ochi, apoi spuse:
-Mă simt onorat. Sunt bunic.
Pe când Bill tăia cordonul, Fred umplu încăperea de curcubeie.
- Iar eu sunt mătuşă, aşa-i? Mătuşă de onoare.
- Da, eşti, răspunse Arlys, neputându-şi lua ochii de la copilaş. Tu, Rachel, Katie. Fondatorii oraşului New Hope.
- Are o culoare excelentă, declară Rachel, studiindu-l temeinic. Va trebui să-mi iau imediat nepotul şi să-l spăl, să-l cântăresc şi să-l măsor.
- Imediat. Bună, Theo, spuse Arlys, depunând un sărut pe fruntea copilaşului. Theo William Anderson. Vom face lumea aceasta un loc mai bun pentru tine. Vom face tot ce stă în puterea noastră ca s-o transformăm într-un loc mai bun. Ţi-o jur.
Urmări, cu degetul, conturul chipului lui Theo - atât de mititel, atât de dulce, atât de al ei. „Aici este viaţă”, îşi spuse. „Aici este speranţă.”
Aici este sursa amândurora.
Avea să muncească şi să lupte în fiecare zi ca să îndeplinească promisiunea pe care i-o făcuse fiului ei.

Ţinându-l strâns, se gândi din nou la Lana şi la copilul pe care Lana îl purtase în pântec. La Aleasa ce le fusese promisă

.Capitolul 1

La ferma la care se născuse, Fallon Swift învăţă să planteze, să crească şi să strângă recolta, să respecte pământul şi să se folosească de el. învăţă cum să se strecoare, tăcută ca o umbră, pe câmpii şi prin păduri, cum să vâneze şi să pescuiască. învăţă să respecte vânatul şi să nu-şi ia mai mult decât avea nevoie, adică să nu ia nimic doar de dragul de a lua.

învăţă să pregătească alimentele crescute din pământ sau culese de pe el - fie în bucătăria mamei ei, fie la un foc de tabără.

învăţă că mâncarea însemna mai mult decât ouăle proaspăt strânse din coteţ sau un păstrăv bine fript pe grătar. Mâncarea însemna supravieţuire.

învăţă să coasă, deşi îi displăcea să-şi petreacă timpul stând într-un loc şi împungând materialul cu acul. învăţă cum să argăsească pielea, ceea ce nu fu, nici pe departe, lecţia ei favorită, şi era capabilă, dacă nu avea încotro, să toarcă. Hainele, învăţase, nu erau pur şi simplu ceva de purtat. îţi protejau trupul, asemenea unei arme.

Respecta armele şi învăţase de la o vârstă fragedă să cureţe un pistol, să ascută un cuţit, să pună coarda pe un arc.

învăţă cum să construiască, cu ciocan şi fierăstrău, cum să menţină gardurile în stare bună şi cum să facă diverse reparaţii la vechea casă rustică pe care o iubea la fel de mult precum iubea pădurile.

Un gard puternic, un zid solid, un acoperiş care ţinea ploaia la distanţă - toate acestea însemnau mai mult decât un cămin fericit, însemnau supravieţuire.

Şi, deşi adeseori ştia, pur şi simplu învăţă magie. Cum să aprindă un foc dintr-o suflare, cum să creeze un

cerc în jurul ei, cum să vindece o rană mică doar cu lumina dinlăuntrul ei, cum să privească şi cum să pătrundă înţelesul celor văzute.

învăţă, deşi adeseori ştia, pur şi simplu, că magia era mai mult decât un dar de preţuit; era o îndemânare ce trebuia cultivată şi o armă ce trebuia folosită cu multă grijă.

Magia însemna şi avea să însemne supravieţuire.

Chiar având mâncare, adăpost, haine şi arme, chiar şi având magie, nu supravieţuiseră chiar toţi. Şi nu toţi aveau să o facă în vremurile ce li se pregăteau.

Fallon învăţă despre o lume care existase înainte de naşterea ei. O lume plină de oameni, o lume de oraşe gigantice, cu clădiri impunătoare în care oamenii trăiseră şi munciseră. în acea lume, oamenii îşi făcuseră o obişnuinţă din a călători pe calea aerului, pe mare, pe drumuri şi pe căi ferate. Ba unii călătoriseră chiar şi în spaţiu, ajungând până la luna ce atârna pe cer.

Mama ei trăise într-o metropolă, în metropola New York. Fallon ştia, din poveştile ce-i fuseseră spuse şi din cărţile pe care le devora, că New Yorkul fusese un loc plin de oameni, de zgomote, de lumină şi de întuneric.

Un loc care i se părea fabulos şi pe care îşi promisese că avea să-l vadă într-o bună zi.

Şi-l imagina adesea în toiul nopţii, pe când nu putea dormi şi privea zânele dansând în faţa ferestrei ei.

Lumea aceea fusese zguduită de război, de intoleranţă şi de cruzime, exact cum era şi cea de acum. Aflase despre războaiele de altădată - din cărţi şi din poveşti. Şi ştia despre războaiele ce încă făceau ravagii - de la vizitatorii care mai treceau pe la fermă.

Tatăl ei fusese soldat, cândva. El o învăţase să lupte - cu mâinile, cu picioarele, cu mintea. învăţase cum să citească hărţi şi cum să le deseneze, şi se imagina

urmându-le, într-o bună zi, ca să facă acele călătorii despre care ştiuse dintotdeauna că-i erau sortite.

Nu era legată de nimic în felul în care erau legaţi părinţii ei de lumea care existase înainte ca Blestemul să ucidă atât de mulţi oameni. Miliarde întregi, se spunea. Mulţi îşi aminteau vremea în care acele oraşe măreţe căzuseră pradă flăcărilor, nebuniei, magiei negre. Cruzimea şi lăcomia umane încă sufocau minţile şi sângele celor care trăiseră pe propria piele acele clipe.

Când surprindea străfulgerări din viitor, ştia că acesta avea să aducă şi mai multe flăcări, şi mai mult sânge, şi mai multă moarte. Şi că ea avea să facă parte din toate. De aceea rămânea, adesea, trează nopţile, strângându-şi în braţe ursuleţul de pluş, un dar din partea unui bărbat pe care nu îl cunoscuse încă.

Atunci când acele străfulgerări din viitor erau prea apăsătoare, se furişa uneori din casă, în timp ce părinţii şi fraţii ei dormeau, şi se aşeza afară, privind micuţele zâne sclipind ca nişte licurici. Acolo simţea mirosul pământului, al grânelor, al animalelor.

De cele mai multe ori se cufunda în somnul liniştit şi nevinovat al unui copil cu părinţi iubitori şi cu trei fraţi mai mici enervanţi, al unui copil sănătos, cu o minte curioasă şi cu un trup activ.

Uneori îl visa pe cel care-i fusese părinte biologic, bărbatul cu care mama ei locuise în New York, bărbatul pe care aceasta îl iubise. Bărbatul care, după cum bine ştia Fallon, murise pentru ca ea să trăiască.

Fusese scriitor, fusese un lider şi un mare erou. Purta numele lui, la fel cum purta numele bărbatului care o adusese pe lume, care o crescuse, care o învăţase. Fallon de la Max Fallon, părintele ei biologic. Swift de la Simon Swift, tatăl ei.

Două nume, îşi spusese Fallon, la fel de importante. Exact la fel cum mama ei purta două inele, câte unul de la fiecare bărbat pe care îl iubise.

Şi, deşi îşi iubea tatăl cu toată profunzimea şi sinceritatea unui copil, era curioasă în privinţa bărbatului de la care moştenise culoarea ochilor şi a părului şi care, alături de mama ei, îi transmisese puteri speciale prin împreunarea cu ea, cu mama.

îi citea cărţile - toate cărţile erau daruri - şi studia fotografia lui de pe coperta din spate a acestora.

Odată, pe când avea şase ani, se instalase în bibliotecă, în compania uneia dintre cărţile lui Max Fallon. Deşi nu înţelegea toate cuvintele, îi plăcea faptul că era vorba despre un vrăjitor, unul care folosea magia şi inteligenţa ca să lupte împotriva forţelor răului.

Când intrase tatăl ei, simţise înţepătura unui ghimpe de remuşcare, ce o făcuse să încerce să ascundă cartea. Tatăl ei nu era înzestrat cu puteri magice, însă, categoric, era înzestrat cu foarte multă inteligenţă.

Acesta o luase pe sus cu tot cu volumul respectiv, apoi se aşezase, ca s-o cuibărească în poala lui. Ei îi plăcea teribil mirosul lui de fermă - de pământ, de animale, mirosul tuturor acelor lucruri ce creşteau în jurul lor.

Uneori şi-ar fi dorit să aibă ochii ca ai lui, ochi ce-şi schimbau culoarea de la un fel de verde la un fel de auriu, sau în care cele două nuanţe se amestecau, pur şi simplu. Când îşi dorea aşa ceva se simţea vinovată faţă de Max.

- E o carte bună, îi spusese el.
- Ai citit-o?
- Da. Mamei îi plăcea foarte mult să citească. Iată de ce ea şi tatăl meu au amenajat încăperea aceasta

pentru cărţi. Nu e nevoie să ascunzi nimic de mine, scumpo. Absolut nimic.

- Pentru că eşti tăticul meu.

I se răsucise în braţe, lipindu-şi faţa de inima lui.

- Tic, tac, tic, tac. Eşti tăticul meu.

- Sunt tăticul tău. însă n-aş fi avut ocazia asta dacă n-ar fi existat Max Fallon.

El întorsese cartea astfel încât să poată privi amândoi fotografia bărbatului brunet şi chipeş, cu ochi de un cenuşiu intens. N-aş avea cea mai frumoasă fetiţă din lume dacă el n-ar fi iubit-o pe mama ta, iar ea nu l-ar fi iubit pe el. Dacă nu te-ar fi adus pe lume pe tine. Dacă nu v-ar fi iubit pe amândouă suficient de mult, dacă n-ar fi fost suficient de curajos ca să-şi dea viaţa ca să vă protejeze. îi sunt profund recunoscător, Fallon. Lui îi datorez totul.

- Mama te iubeşte, tati.

- Da, aşa e. Sunt un tip norocos. Mă iubeşte şi pe mine şi vă iubeşte şi pe tine, şi pe Colin, şi pe Travis.

- Şi pe copilaşul care va veni curând.

-Da.

- Nu e fetiţă.

O spusese cu un oftat prelung, îndurerat.

-A, da?

- Are un băieţel în ea, din nou. De ce nu-mi poate face o surioară? De ce îmi face mereu frăţiori?

Auzise hohotul de râs din pieptul lui atunci când o strânsese în braţe.

- La drept vorbind, asta ar trebui să fie treaba mea. Presupun că pur şi simplu aşa stau lucrurile.

El îi dezmierdase părul lung şi negru în timp ce vorbise.

- Şi presupun că asta înseamnă că vei rămâne şi pe mai departe, inevitabil, fetiţa mea favorită. I-ai spus mamei tale că e băiat?

- Nu vrea să ştie de ce gen e. Preferă să se-ntrebe.
-Atunci n-am să-i spun nici eu. O sărutase pe creştet. E secretul nostru.
-Tati?
- Mmm?
- Nu ştiu să citesc toate cuvintele. Unele sunt prea grele.
- Ei bine, ce-ar fi să-ţi citesc eu primul capitol înainte să ne întoarcem la treburi?

O mutase astfel încât să se poată ghemui în braţele lui, deschisese cartea la prima pagină şi începuse.

Fallon nu ştiuse că *Regele Vrăjitor* fusese primul roman al lui Max Fallon - sau poate că o parte din ea ştiuse, cumva. însă avea să-şi amintească pentru totdeauna că tatăl ei îi citise acea carte, capitol după capitol, în fiecare seară, înainte de culcare.

Şi astfel, învăţă. învăţă despre bunătate de la tatăl ei, despre generozitate de la mama ei. învăţă despre iubire şi lumină şi respect din căminul şi familia şi viaţa ce i se oferiseră. învăţă despre război şi greutăţi şi suferinţă de la călătorii, mulţi dintre ei răniţi, care poposeau la fermă sau în satul din apropiere.

Făcu lecţii de politică şi le găsi enervante, căci oamenii spuneau prea multe şi făceau prea puţine. Şi la ce era bună politica în condiţiile în care, conform rapoartelor, guvernul - un termen atât de vag pentru ea - începuse reconstrucţia la trei ani după Blestem, însă se prăbuşise din nou înainte să se încheie Anul Cinci?

Acum, în cel de-al doisprezecelea an, capitala Statelor Unite - care numai unite nu i se păreau lui Fallon, nici în trecut, nici acum - rămânea o zonă de război. Facţiuni ale Cetelor de Ucigaşi, grupuri din sânul Nepământenilor Malefici şi cei care slujeau cultul Războinicilor Purităţii duceau o luptă acerbă pentru

putere, pentru pământ, pentru mirosul sângelui. Luptau unii împotriva altora, aparent, dar şi împotriva celor care căutau să stăpânească sau să guverneze.

Deşi Fallon îşi dorea pace, îşi dorea să construiască şi să cultive, înţelegea nevoia, datoria de a lupta şi de a apăra. Nu o dată îşi văzuse tatăl înarmându-se şi plecând de la fermă ca să-şi ajute un vecin care avea nevoie de protecţie sau ca să lupte, alături de alţii, pentru apărarea satului. Nu o dată îi văzuse ochii la întoarcerea acasă şi ştiuse că cele petrecute duseseră la vărsare de sânge şi la moarte.

Fusese crescută ca să lupte, ca să apere, la fel ca şi fraţii ei. Chiar şi vara, pe când ferma se scălda în lumina soarelui, recoltele erau gata de seceriş, iar fructele se copseseră, chiar şi pe când pădurile forfoteau de vânat, dincolo de ogoarele şi de dealurile de acasă se duceau, în continuare, bătălii amarnice.

Iar timpul ei, copilăria ei, ştia, se scurgea asemenea secundelor marcate de ticăitul ceasului.

Ea era Aleasa.

În zilele în care fraţii ei o hărţuiau - de ce căzuse pe capul ei năpasta de a avea fraţi? - atunci când mama ei nu înţelegea *nimic*, iar tatăl ei avea aşteptări al naibii de mari de la ea, şi-ar fi dorit ca acele secunde să se scurgă mai repede.

Alteori, turba de furie. De ce tocmai ea să nu aibă de ales? Chiar deloc? Şi-ar fi dorit să vâneze şi să pescuiască, să călărească, să alerge prin pădure alături de câinii pe care-i avea. Chiar şi alături de fraţii ei. Şi, adeseori, plângea pentru fiinţa în care ceva mai presus de ea, ceva mai presus de părinţii ei, îi poruncea să se transforme. Plângea la gândul de a-şi părăsi familia şi casa.

Creştea înaltă şi puternică, iar lumina din ea ardea orbitor. Gândul la ziua în care avea să împlinească treisprezece ani o umplea de spaimă.
Reflecta, înverşunată, la ziua aceea - reflecta, înverşunată, la tot ce era nedrept în lumea ei, la tot ce era nedrept în lumea largă - în timp ce o ajuta pe mama ei să pregătească masa de seară.
- O să fie furtună în seara asta, o simt, spuse Lana, împingându-şi de o parte părul blond-caramel pe care şi-l prinsese în creştetul capului înainte să se apuce de gătit. însă e o seară perfectă pentru mâncat afară. Scurge, te rog, cartofii ăia pe care i-am fiert.
Fallon porni, bosumflată, spre maşina de gătit, zicând:
- De ce trebuie să gătesti tot tu de fiecare dată?
Lana scutură uşor un bol acoperit. înăuntru se aflau felii de ardei proaspăt culeşi din grădină şi puşi la marinat.
- Tatăl tău face grătarul în seara asta, îi aminti ea lui Fallon.
- La început tu le făceai pe toate.
îmbufnată, Fallon începu să arunce bucăţi de cartofi în strecură- toarea din chiuvetă.
- De ce nu se ocupă tati, sau Colin, sau Travis de toată treaba?
- Ei mă ajută, la fel ca tine. Şi Ethan la fel - el acum învaţă. Dar ca să-ţi răspund concret la întrebare: îmi place să gătesc. îmi face plăcere să pregătesc mâncare, în special pentru familia mea.
- Dar dacă mie nu-mi place?
Fallon se răsuci pe călcâie, o fetişcană înaltă şi zveltă care, în acel moment, era toată numai ochi cenuşii precum norul de furtună şi chip încruntat sfidător.
- Dar dacă eu, pur şi simplu, nu vreau să gătesc? De ce trebuie să fac lucruri pe care nu vreau să le fac?

- Pentru că noi, cu toţii, facem asta. Din fericire pentru tine, săptămâna viitoare se schimbă tura şi treci de la ajutor de bucătar la personal de curăţenie. Te rog să condimentezi cartofii ca să-i putem pune pe grătar. Ierburile le-am tocat eu deja.
- Bine, grozav.

Ştia ce avea de făcut. Ulei de măsline, ierburi, sare, piper. La fel cum ştia că aveau uleiul şi acele mirodenii pentru că mama ei, împreună cu o vrăjitoare de la o fermă din apropiere, selectaseră trei acri de pământ arabil şi făcuseră o vrajă ca să creeze acolo un climat tropical. Plantaseră măslini, arbust de piper, arbore de cafea, bananieri, smochini şi curmali. Tatăl ei muncise, alături de ceilalţi, ca să construiască prese pentru uleiuri şi cuptoare de uscat pentru fructe. Toată lumea muncea cot la cot, toată lumea se bucura de roade. Fallon *ştia* acest lucru.

Şi totuşi...

- Ce-ar fi să duci astea afară şi să-i spui tatălui tău să se apuce de preparat carnea de pui?

Mânată de proasta ei dispoziţie, Fallon ieşi din casă păşind apăsat. Lana îşi privi fiica, iar propriii ochi albaştri precum cerul de vară fură umbriţi de nori. îşi spuse: „Vine furtuna. Şi nu doar una”.

Mâncară la masa mare de exterior construită de tatăl ei şi pe care acum erau aşezate farfurii colorate, şerveţele de un albastru intens şi flori de câmp în urcioare mici.

Mama ei ţinea ca masa să fie aranjată frumos. îl lăsă pe Ethan să aprindă lumânările suflând spre ele, fiindcă asta îl făcea întotdeauna să râdă. Fallon se trânti pe un scaun lângă Ethan. Pe el nu-l considera la fel de enervant ca pe Colin sau pe Travis.

Pe de altă parte, avea doar şase ani. Avea să-i vină rândul şi lui.

Simon, cu claia lui de păr castaniu decolorată ici-colo de la soare, se aşează şi el, zâmbindu-i Lanei.

- Arată grozav, iubito.

Lana ridică paharul cu vin făcut din propriii struguri.

- Meritul îi revine maestrului care a pregătit grătarul. Suntem recunoscători, adăugă ea, aruncându-i o scurtă privire fiicei sale, pentru mâncarea pe care noi înşine am produs-o şi pregătit-o. Sperăm să vină şi ziua când nimeni nu va mai fi nevoit să îndure foamea.

- Mie mi-e foame acum! anunţă Colin.

- Atunci, fii recunoscător că ai mâncare pe masă.

Lana îi puse în farfurie o pulpă de pui - favorita lui:

- L-am ajutat pe tati la grătar, afirmă acesta atunci când Lana îi adăugă în farfurie şi cartofi, legume şi un ştiulete de porumb proaspăt depănuşat. Deci n-ar trebui să fiu nevoit să spăl vasele.

- Argumentul ăsta n-o să ţină, fiule.

Simon umplu farfuria lui Travis în timp ce Lana se ocupă de cea a lui Ethan.

Colin flutură pulpa de pui prin aer înainte de-a muşca din ea. Moştenise ochii tatălui său,-un căprui ce bătea înspre auriu şi verde, iar părul, cu câteva tonuri mai deschis decât cel al mamei lui, era decolorat de soarele verii. Şi, ca de obicei, se ridica în smocuri ce refuzau să se lase îmblânzite.

- Eu am cules porumbul, spuse el.

Travis, deja înfipt zdravăn în mâncare, îi dădu un cot lui Colin.

- Noi l-am cules.

- Irelement.
- *Vant,* îl corectă Simon. *Irelevant* - şi nu e aşa.
- Eu am cules porumbul *în cea mai mare parte.* Ar trebui să conteze.
- în loc să-ţi baţi capul cu vasele - pe care le vei spăla, în cele din urmă, poate c-ar trebui să-ţi mănânci porumbul, sugeră Lana, aju- tându-l pe Ethan să-şi întindă unt pe ştiuletele lui.
- într-o societate liberă, toată lumea are dreptul la vot.
- Păcat că nu trăieşti într-o astfel de societate.

Simon îl împunse pe Colin în coaste, ceea ce îl făcu pe acesta să-i zâmbească larg, arătându-şi toţi dinţii.

- Porumbul e bun!

Ethan, deşi îşi pierduse câţiva dintre dinţii de lapte, mușcă, entuziast, din ştiulete. Avea ochii albaştri ai mamei sale, frumosul ei păr blond şi cea mai veselă dispoziţie posibilă.

- Poate că am să candidez la preşedinţie, îşi susţinu Colin, în continuare, punctul de vedere, băiatul nefiind nicidecum genul care să se lase descurajat de obstacole. Voi fi preşedintele Fermei şi Cooperativei de Familie Swift. Apoi al satului. Am să-i pun numele de „Colinville” şi n-am să mai spăl vase niciodată.
- Nu te-ar vota nimeni.

Travis, care semăna suficient de mult cu Colin încât aproape c-ar fi putut să fie luaţi drept gemeni, pufni în râs.

- Eu te-aş vota, Colin!

-Dar dacă aş candida şi eu la preşedinţie? îl întrebă Travis pe Ethan.

- V-aş vota pe amândoi. Şi pe Fallon.
- Pe mine să nu mă băgaţi în asta, ripostă Fallon, plimbându-şi mâncarea prin farfurie.

- Nu poţi vota decât pentru o singură persoană, remarcă Travis.
- De ce?
- De aia.
- „De aia” e un argument stupid.
- întreaga conversaţie e stupidă, declară Fallon, fluturând o mână prin aer. Nu poţi fi preşedinte pentru că, şi dacă ar exista vreo structură de guvernare reală, tu nu eşti nici suficient de mare, nici suficient de deştept.
- Sunt la fel de deştept ca şi tine, replică Colin, iar de crescut am să cresc. Pot să fiu preşedinte dacă vreau. Pot să fiu orice vreau eu.
- în vise, adăugă Travis, cu un rânjet.

Pentru care se alese cu un şut pe sub masă, pe care se grăbi să-l returneze.

- Un preşedinte e un lider, iar un lider are datoria de a conduce, spuse Fallon.

Când ea sări în picioare, Simon dădu să spună ceva ca să aplaneze conflictul, însă surprinse privirea Lanei.

- N-ai tu habar ce înseamnă să fii lider, zise fata.

-Tu n-ai habar de nimic, ripostă Colin.

Ea îi răspunse:

- Ştiu că un lider nu se apucă să dea numele lui locurilor prin care trece. Ştiu că un lider trebuie să fie răspunzător pentru oameni, să se asigure că au hrană şi adăpost, trebuie să decidă cine merge la război, cine trăieşte şi cine moare. Ştiu că un lider trebuie să lupte, poate chiar să ucidă.

Mânia ce clocotea în ea stârni în juru-i un nor de scântei roşii, care ardeau cu furie.

- Un lider e cel la care ceilalţi vin să caute răspunsuri, chiar şi atunci când ele nu există. E cel pe care îl acuză toată lumea atunci când lucrurile merg

prost. Un lider e cel care trebuie să facă lucrurile cele mai neplăcute, chiar dacă e vorba de spălatul nenorocitelor de vase.
Se îndepărtă furtunos, lumina furioasă urmând-o în casă. Şi trânti uşa în urma ei.
- Ea de ce are voie să fie obraznică şi nesuferită? vru Colin să ştie. De ce are voie să fie rea?
Ethan, cu ochii înotând în lacrimi, se întoarse spre mama lui şi o întrebă:
- Fallon e supărată pe noi?
- Nu, puiule, e supărată şi-atât. O s-o lăsăm puţin în pace, bine? spuse Lana, aruncându-i o privire lui Simon. Trebuie doar să se liniştească. O să-şi ceară scuze, Colin.
Băiatul se mulţumi să ridice din umeri.
- Pot să fiu preşedinte dacă vreau. Nu e ea şefa peste lume.
Lana simţi cum i se strânge inima.
- V-am spus c-am făcut plăcintă cu piersici la desert?
Plăcinta, după cum bine ştia, era o soluţie care nu dădea niciodată
greş atunci când venea vorba să-i binedispună pe fiii ei.
Desigur, primesc doar cei care mănâncă totul din farfurie.
- Ştiu în ce fel putem, apoi, să ardem caloriile din plăcinta aia, le spuse Simon, care, sincronizându-se cu Lana, reîncepu să mănânce. Un scurt meci de baschet, propuse el.
De când amenajase o jumătate de teren într-o parte a şurii, baschetul devenise una dintre distracţiile preferate ale băieţilor.
- Eu vreau să fiu în echipa ta, tati! strigă Ethan.
Simon îi zâmbi larg lui Ethan şi-i făcu cu ochiul.
- O să ştergem pe jos cu ei, campionule.

- S-o crezi tu, zise Colin, repezindu-se din nou la mâncarea din farfurie. Eu şi Travis vă vom zdrobi.

Travis îşi îndreptă ochii spre mama lui şi îi susţinu privirea preţ de o clipă prelungă.

Ştie, îşi spuse Lana. La fel cum o ştia şi Colin, doar că n-o vedea din cauza furiei şi a ofensei.

Sora lor nu era şefa peste lume, însă purta pe umeri întreaga ei povară.

Furia lui Fallon se consumă într-un potop de lacrimi de autocom- pătimire. Se aruncă pe pat ca să le verse - patul pe care i-l construise tatăl ei după un model pe care-l văzuse într-o revistă veche. în cele din urmă lacrimile se stinseră, lăsând loc unei dureri de cap pricinuite de supărare.

Nu era corect, nimic nu era corect. Iar Colin era cel care începuse şi care mereu stârnea probleme cu ideile lui măreţe şi stupide. Probabil pentru că nu avea deloc puteri magice. Probabil pentru că era invidios. I-ar fi dat lui puterile ei magice, ca să poată el să plece în lume cu un străin care să-l înveţe cum să salveze nenorocita asta de lume, de la un capăt la altul.

Ea nu-şi dorea decât să fie normală. La fel ca fetele din sat, de la celelalte ferme. La fel ca oricine.

Auzi strigătele şi hohotele de râs prin fereastra deschisă şi se strădui să le ignore. însă se ridică şi aruncă o privire afară.

Cerul era încă albastru în seara acelei zile lungi de vară, însă Fallon, la fel ca mama ei, simţea că se apropia furtuna. îşi văzu tatăl, cu Ethan cocoţat pe umeri, îndreptându-se spre şură. Cei doi băieţi mai mari deja alergau în jurul semicerculul de smoală, încălţaţi cu ghetele de baschet pe care tatăl lor le găsise, printre resturile abandonate de alţii.

Se străduí să-şi înăbuşe zâmbetul atunci când Simon înşfacă mingea de la Colin, o ridică şi i-o dădu lui Ethan, apoi îl duse pe Ethan până la coş, ca să poată arunca mingea prin inel.

Fallon nu voia să zâmbească.

Băieţii mai mari semănau cu tata, Ethan semăna cu mama.

Iar ea semăna cu bărbatul de pe coperta din spate a unei cărţi.

Chiar şi acest gând o durea, adesea, mai tare decât credea că ar fi putut să îndure.

Auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi intră mama ei.

- M-am gândit că poate ţi-e foame. Nu te-ai atins aproape deloc de mâncare.

Ruşinea începu să-şi croiască drum dincolo de posomorealã. Fallon se mulţumi să clatine din cap.

- Mai târziu, atunci, spuse Lana, punând tava pe masa de toaletă pe care o construise Simon. Ştii cum s-o încălzeşti atunci când vei dori să mănânci.

Fallon clătină din cap încă o dată, însă de data asta scăpă câteva lacrimi. Lana se duse, pur şi simplu, la ea. O luă în braţe, iar Fallon îi zise:

- îmi pare rău.

-Ştiu.

- Am stricat toată seara.
- N-ai stricat-o.
- Dar mi-am dorit asta.

Lana o sărută pe Fallon pe obraz:

- Ştiu, dar n-ai stricat-o. Ai să le ceri scuze fraţilor tăi, însă, în momentul de faţă, auzi şi tu că sunt fericiţi. Nu e nimic stricat.

- Eu nu semăn cu ei, nici cu tine, nici cu tata.

Lana coborî, mângâietor, cu mâna pe coada de păr negru şi lung a lui Fallon, apoi se lăsă pe spate ca s-o privească în ochii cenuşii, care-i erau atât de familiari.

- Ţi-am povestit despre noaptea în care te-ai născut. A fost dintot- deauna una dintre poveştile tale preferate. în timp ce vorbea, o conduse pe Fallon la pat şi se aşeză pe margine, lângă ea.

- Dar nu ţi-am spus niciodată despre noaptea în care ai fost con- ccpută.

- Aş... îngăimă fata, în timp ce fierbinţeala îi urcă în obraji.

Ştia ce însemna să fii conceput şi înţelegea procesul.

- Ar fi... E stânjenitor.

-Ai aproape treisprezece ani şi, chiar dacă n-am fi vorbit deja despre toate astea, trăieşti la o fermă. Ştii de unde vin copiii şi cum ajung acolo.

- Dar e stânjenitor atunci când e vorba de propria mamă.

- E puţin stânjenitor, consimţi Lana, aşa că o s-o iau încet. Locuiam în Chelsea. Ăsta e un cartier din New York. îmi plăcea la nebunie. Peste drum era o mică brutărie drăguţă, iar pe colţ - un excelent magazin de delicatese. Magazine cochete în apropiere, clădiri vechi fermecătoare. Aveam o mansardă, mă mutasem în mansarda apartamentului lui Max. Până şi asta îmi plăcea la nebunie. Avea ferestre mari, ce dădeau spre stradă. Vedeai oamenii trecând cu paşi repezi. Rafturi ticsite cu cărţi. Bucătăria nu era nici pe departe la fel de mare precum cea de aici, însă era complet modernizată. Organizam adesea cine festive cu prietenii. Eu lucram la un restaurant bun şi aveam oarecare planuri vagi ca într-o bună zi să îmi deschid propriul local.

- Nimeni nu găteşte mai bine decât tine.

- în privinţa asta nu prea mai am concurenţă acum.

Lana îşi petrecu un braţ pe după talia lui Fallon.

- Am venit, împreună cu Max, acasă de la muncă, şi am băut puţin vin, un vin foarte bun, şi am făcut dragoste. Şi după aceea, doar câteva minute mai târziu, ceva a explodat pur şi simplu în mine. O asemenea lumină, o asemenea splendoare, o asemenea… nu-ţi pot explica ce am simţit atunci, nici măcar acum. Mi s-a tăiat răsuflarea, în cel mai minunat mod posibil. Max a simţit-o şi el. Chiar am glumit puţin pe tema asta. A luat o lumânare. Harul meu fusese atât de neînsemnat încât nici măcar să aprind o lumânare nu reuşeam întotdeauna, iar atunci când totuşi reuşeam, necesita mult efort.

-Serios? Dar eşti…

-M-am schimbat, Fallon. M-am deschis, în noaptea aceea. Am aprins lumânarea aproape fără să mă gândesc. S-a ridicat în mine acea putere nouă. La fel cum s-a ridicat în Max şi în noi toţi cei care aveam magia în noi. însă magia mea, ceea ce aveam eu în mine, erai tu. Momentul acela, explozia aceea, splendoarea aceea, lumina aceea - erai tu. Aveau să mai treacă săptămâni bune până să aflu, însă erai tu. în noaptea aceea te-ai aprins în mine ca o scânteie. Mi-am dat seama treptat, şi, într-o oarecare măsură, mi-ai arătat chiar tu, când încă erai în mine, că nu eşti specială doar pentru mine, pentru Max, pentru Simon, ci pentru toţi.

- Nu vreau să plec, spuse Fallon, lăsându-şi capul pe umărul Lanei. Nu vreau să fiu Aleasa.

- Atunci, refuză. Alegerea îţi aparţine, Fallon. Nu poţi fi forţată şi nu aş permite nimănui, niciodată, să te forţeze. Nici tatăl tău nu ar permite-o niciodată.

Fallon ştia şi acest lucru. îi spuseseră dintotdeauna că alegerea avea să-i aparţină. însă...

- Nu ai fi dezamăgită de mine? Nu ţi-ar fi ruşine de mine?

-Nu.

Lana o trase pe Fallon la pieptul ei, îmbrăţişând-o strâns.

- Nu, nu, niciodată.

Câte nopţi clocotise de furie şi plânsese pentru ceea ce avea să i se ceară acestui copil? Acest copil. Copilul ei.

- Eşti sufletul meu, o alintă Lana. Sunt mândră de tine în fiecare zi. Sunt mândră de tine, de mintea ta, de inima ta, de lumina ta. Oh, I)oamne, arde atât de orbitor. Şi n-aş ezita să-ţi iau acea lumină ca să te scutesc de alegerea pe care trebuie s-o faci.

- El a murit ca să mă salveze. Tatăl meu biologic.

- Nu doar cu gândul la ceea ce ai putea deveni. Ci şi pentru că te iubea. Ştii, tu şi cu mine, Fallon, suntem cele mai norocoase fete din lume. Am fost iubite de doi bărbaţi fantastici, doi bărbaţi curajoşi. Indiferent de decizia ta, şi ei, şi eu te vom iubi mereu.

Fallon se strânse la pieptul ei, alinată, liniştită. Apoi simţi... Se depărtă, încet.

- Mai e ceva. O simt. Simt că mai e ceva, mai sunt lucruri pe care nu mi le-ai spus.

- Ţi-am povestit despre New Hope şi...

- Cine-i Eric?

Lana se trase înapoi, cu o smucitură.

- Nu face asta. Ştii regula care interzice să intri cu forţa în mintea altcuiva.

- N-am făcut asta. Ţi-o jur. Doar am văzut-o. Am simţit-o. Mai e ceva, spuse Fallon, cu vocea tremurându-i acum. Poate că nu-mi spui pentru că eşti

îngrijorată. Ţi-e teamă pentru mine, o simt. Dar dacă nu-mi spui totul, cum am să ştiu ce să fac?

Lana se ridică şi se duse la fereastră. îşi privi băieţii, bărbatul, cei doi câini bătrâni, Harper şi Lee, care dormeau la soare. Privi şi la cei doi câini tineri, care alergau în jurul băieţilor. Privi ferma, casa la care ţinea atât de mult. Viaţa pe care şi-o construise. întunericul încerca mereu să înfrângă lumina, îşi spuse ea, cu un fel de amărăciune.

Magia avea întotdeauna un preţ.

îi ascunsese anumite lucruri copilului ei, celei mai luminoase dintre lumini, pentru că îi era teamă. Pentru că îşi voia familia întreagă, acasă. La adăpost.

- Ţi-am ascuns unele lucruri pentru că, dincolo de toate, îmi doream să refuzi. Ţi-am povestit despre atacul petrecut pe când locuiam în casa din munţi.

- Doi dintre cei care erau cu voi s-au întors împotriva voastră. Erau Nepământeni Malefici, dar n-aţi aflat asta decât atunci când au încercat să vă ucidă. Să mă ucidă pe mine. Tu, Max şi ceilalţi le-aţi opus rezistenţă şi credeaţi că i-aţi distrus.

- Da, dar n-a fost aşa.

- Au atacat din nou, în New Hope. Ţinta lor eram eu, şi, ca să te salveze, ca să mă salveze, Max şi-a dat propria viaţă. Tu ai fugit, aşa cum îţi ceruse el. Ai fugit fiindcă ştiai că aveau să se întoarcă, iar tu trebuia să mă protejezi. Ai fost singură vreme îndelungată, şi ei te-au hăituit. Apoi ai găsit ferma, l-ai găsit pe tata, spuse Fallon, trăgând adânc aer în piept. A fost acest Eric unul dintre ei? Unul dintre malefici?

- Da. El şi femeia cu care era, femeia care, cred eu, l-a convins să întoarcă spatele luminii. Voiau să

mă ucidă, să te ucidă pe tine. L-au ucis pe Max. Eric e fratele lui Max.

- Fratele lui?

Şocul o zgâlţâi din cap până-n picioare. Fraţii, îşi spuse ea, oripilată, oricât de enervanţi ar fi fost, erau, totuşi, *fraţi*. Făceau parte din familie.

- Unchiul meu. Sânge din sângele meu.

-Eric a ales să trădeze acel sânge, a ales să-şi ucidă propriul frate. A ales întunericul.

-A ales, murmură Fallon.

După ce trase din nou aetîn piept, îşi îndreptă umerii.

- Trebuie să-mi spui totul. Nu poţi să laşi nimic deoparte. îmi vei spune?

-Da.

Lana îşi apăsă degetele pe ochi. Ştia deja, privindu-şi copila în ochii cenuşii atât de familiari, ce avea să aleagă.

-Da, îţi voi spune totul.Capitolul 2

Fallon îşi ceru scuze. Colin reacţionă cu indiferenţă, însă Fallon ştia din experienţă că nu ierta uşor, aşa că, prin urmare, se pregăti să îndure represaliile. Cum mai erau doar câteva săptămâni până la ziua ei de naştere - şi ziua în care avea să fie nevoită să aleagă -, prefera să se gândească la răzbunarea fratelui ei.

îi dădea un sentiment de normalitate, era vorba de familia ei.

Şi prefera expresia calculată din ochii lui îngrijorării pe care o vedea adesea în privirea mamei şi a tatălui ei.

Ajută la cositul fânului şi la seceratul grâului, la culesul fructelor şi al legumelor. Muncile de zi cu zi îi dădeau ceva de care să se agaţe. Nu se plângea de sarcinile ce i se dădeau la bucătărie - sau se mulţumea să bombăne în gând. Sfârşitul verii şi venirea toamnei

însemnau ore întregi petrecute pregătind gemuri şi dulceţuri, punând în conserve fructele şi legumele drept provizii pentru iarna următoare.

O iarnă ce-o umplea de spaimă.

De câte ori putea, se refugia în solitudine, folosindu-şi timpul liber ca să cutreiere câmpiile şi pădurile călare pe iapa ei dragă, Grace. Numită după regina piraţilor, pe care Fallon o admirase vreme îndelungată.

Uneori mergea călare până la pârâu doar ca să stea să reflecteze, prea puţin atentă la cârligul cu momeală aruncat în apă. Dacă se întorcea acasă cu peşte de mâncat sau de dat la schimb, cu-atât mai bine. însă acea o oră sau două de solitudine îi hrăneau sufletul tânăr şi neliniştit.

Uneori mai exersa acolo mici vrăji - chemând fluturii, făcând peştii să sară, stârnind vârtejuri de aer mititele cu degetele.

într-o zi fierbinte, cu soare prea arzător şi brize ce nu se îndurau să adie, o zi ce părea să spună că vara n-avea să se mai termine niciodată, stătea aşezată în locul ei favorit. Pentru că voia să citească, undiţa îi era suspendată, prin magie, deasupra pârâului.

Putea să facă peştii să muşte din momeală, însă astfel de puteri, fusese învăţată, nu trebuiau folosite decât atunci când aveai de astâmpărat foame adevărată.

Păsările ciripeau din când în când. Din tufe răzbătea, în răstimpuri, câte un foşnet. Dacă n-ar fi fost cufundată în cartea ei, s-ar fi testat singură, încercând să identifice sunetele. Căprioară, iepure, veveriţă, vulpe, urs. Şi, mai rar, om.

însă îi făcea plăcere să se lase să alunece în poveste - una cu adevărat înspăimântătoare - despre un băieţel care avea un har anume, o strălucire (o lumină) şi

care, prizonier într-un hotel vechi, se vedea nevoit să se lupte cu răul.

Nu băgă de seamă plescăitul apei, nici măcar atunci când se repetă. Nu-l auzi, căci tocmai atunci, în carte, tufele tunse în formă ile animale din curtea hotelului malefic se puseseră în mişcare şi îl .uneninţau pe băieţel.

însă vocea gâlgâitoare îi captă atenţia.

Inima ei, cu bătăile deja accelerate de fiorii poveştii, se smuci violent când îşi auzi numele şoptit de acea voce înecată. Iar apa din pârâu se încreţi în valuri mici.

Circumspectă, puse cartea deoparte şi se ridică, ducându-şi o mână În cuţitul de la brâu.

- Ce fel de magie e asta? murmură ea.

Să fi fost un semn? Era oare ceva malefic, care încerca s-o cheme?

Numele ei răsună din nou, iar apa păru să se-nfioare, să se zvârcolească.

Fluturii care, până atunci, dansaseră pe marginea apei, se îndepăr- i.ră acum într-.un roi galben ca piciorul-cocoşului.

Iar aerul încremeni într-o tăcere mormântală.

Ei bine, ea nu era un băieţel dintr-o carte, îşi aminti ei înseşi, apro- piindu-se de malul pârâului.

- Sunt Fallon Swift, strigă, acoperind bubuitul asurzitor al sângelui ce-i zvâcnea în urechi. Tu cine eşti? Ce doreşti?

- Eu nu am nume. Eu sunt toate numele laolaltă.

- Ce doreşti?

Un singur deget de apă se ridică din pârâul gâlgâitor. Lui Fallon îi luă doar o secundă să identifice degetul cu exactitate şi să-şi dea seama ce însemna. însă acea secundă se dovedi fatală.

O izbiră din spate, trei contra unu. Căzu în apă cu faţa în jos, apoi ieşi la suprafaţă în hohotele de râs ale fraţilor ei. După ce-şi dădu la o parte din ochi părul şiroind de apă, atinse fundul cu picioarele şi se ridică:

- A fost nevoie de toţi trei la un loc şi de-o ambuscadă.

- „Cine eşti?" repetă Colin, cu o voce tremurătoare. „Ce doreşti?" Ar fi trebuit să-ţi vezi faţa!

- îmi place că ştii să accepţi scuze.

- Ai meritat-o. Acum suntem pe picior de egalitate.

Poate c-o meritase, iar Fallon trebuia să aprecieze faptul că răzbunătorul Colin aşteptase momentul potrivit, şi că-i recrutase şi pe fraţii lui. Mai mult, ea nu putea să nu admire complexitatea şi ingeniozitatea acelei farse.

Şi totuşi.

îşi trecu în revistă opţiunile, se gândi la umilinţa pe care avea s-o îndure dacă nu reuşea şi decise să-şi asume riscul.

Exersase.

în timp ce fraţii ei râdeau şi ţopăiau victorioşi, ea îi vorbi calului, comunicând direct cu mintea lui. Venind în faţă, Grace îl îmbrânci pe Colin cu botul, împingându-l în apă.

-Hei!

Fiind mai scund decât Fallon, băiatul fu nevoit să calce apa, dar reuşi să se stabilizeze.

- Nu-i corect, se revoltă el.

- Nici trei contra unu nu-i corect.

Tăvălindu-se de râs, Ethan sări în pârâu.

- Şi eu vreau să înot.

- Eh, ce naiba, spuse şi Travis, descotorosindu-se rapid de încălţări şi lansându-se, ca o ghiulea, în pârâu.

în timp ce băieţii se stropeau şi se băgau reciproc cu capul sub apă, Fallon se întoarse pe spate, ca să plutească. De data asta i se adresă, în gând, lui Travis.

Asta a fost opera ta.

Da.
Mi-am cerut scuze.
Da, dar el avea nevoie de asta. Şi a fost distractiv.
întoarse capul spre ea şi-i zâmbi.
în plus, e o zi toridă.
Treaba cu degetul mijlociu a fost o grosolănie.
Dar una amuzantă.
Nu se putu abţine să nu rânjească, la rândul ei.
Da, una amuzantă. Am nevoie de câteva minute între patru ochi cu Colin.
Of, e doar apă.
Nu despre asta e vorba. Suntem chit. Vreau doar câteva minute cu el.
Privirea lui Travis aţintită în ochii ei deveni, brusc, atentă. Vedea, ştia, ca de obicei. Dădu să spună ceva cu voce tare, apoi se întoarse, mulţumindu-se să încuviinţeze din cap.
Fallon ieşi încet din pârâu şi urcă pe mal. După ce-şi trecu rapid mâinile peste tot corpul, ca să se usuce, îşi luă cartea şi undiţa.
- Trebuie să ne întoarcem acasă, le strigă celorlalţi. Ignoră văicărelile - scoase, în cea mai mare parte, de Ethan - şi schiţă un gest de chemare.
- Trebuie să dăm o mână de ajutor la pregătirea cinei şi să ne apucăm de treburile de seară.
Travis ieşi din apă. Fallon îl usca, iar el spuse:
- Mulţam.
Fu nevoită să se lase pe vine ca să-l ajute pe Ethan să iasă din pârâu. Băiatul declară:
- E distractiv să înoţi îmbrăcat.
Ea îi dădu un bobârnac uşor peste nas.
- N-ar mai fi atât de amuzant dacă ai fi nevoit să mergi acasă cu ghetele ude şi plescăind de apă.

îi uscă încălţările, apoi pantalonii, apoi tricoul Under Armour decolorat care, după cum bine ştia, fusese cândva recuperat din gunoaie, pentru Colin.
După ce luă frâiele lui Grace, Fallon se întoarse spre Colin.
-Haide.
El flutură din mână, defensiv.
- Mi-ai plătit-o fiindcă ţi-am plătit-o.
-Am să te usuc dacă îmi dai cuvântul tău că n-ai să mi-o plăteşti pentru că ţi-am plătit-o.
El ezită preţ de o clipă, apoi se mulţumi să rânjească.
- Aveam una bună la care încă lucrez, dar pot s-o păstrez pentru data viitoare când te vei purta ca o jigodie. Probabil că o să am mult de aşteptat.
Ea îi întinse mâna.
- Dar de data asta gata.
- Gata.
îşi strânseră mâinile ca să pecetluiască acordul.
Când se văzu din nou uscat, Colin aruncă o privire în jur.
- De ce şi-au luat tălpăşiţa?
- I-am spus lui Travis că trebuie să vorbesc cu tine.
O expresie bănuitoare şi răzbunătoare licări în ochii lui.
- Am zis „gata" şi ne-am strâns mâinile.
- Nu despre asta-i vorba, îl lămuri Fallon, pornind spre casă şi lăsând calul să tropăie leneş în urma ei. E aproape ziua mea.
- Da, ştiu.
- împlinesc treisprezece ani.
-Şi?
Colin ridică din umeri, apoi găsi un băţ cu care să lovească trunchiurile copacilor pe lângă care treceau.
- Probabil c-o să începi să te săruţi cu băieţi şi să porţi funde în păr. Super.
- Va trebui să plec.

- Şi-o să ţi se dea voie să conduci camioneta. Aş putea s-o conduc eu. Nu înţeleg de ce tu eşti prima la toate.
- Colin, nu voi fi aici ca să conduc camioneta. Va trebui să plec.
- Unde să pleci?

Fallon văzu la Colin o străfulgerare de înţelegere ce-i lumină, preţ de o clipă, chipul. Părinţii ei nu făcuseră un secret din povestea lui Mallick, din faptul că ea era Aleasa şi că avea să-şi petreacă doi ani departe de casă, pentru a se pregăti de luptă.

Sclipirea de înţelegere fu urmată imediat de un refuz furios de a crede.

- Asta-i doar o tâmpenie. Nu mergi nicăieri. Nu-i decât o scorneală de tot rahatul.

Lui îi plăcea să înjure, reflectă Fallon, distrată. înjura de fiecare dată când se afla departe de urechile părinţilor lor.

- Ba nu e. Iar atunci când va veni va trebui să plec cu el.

-Am spus că ăsta-i un rahat. Roşu la faţă de furie, Colin aruncă băţul cât colo. Nu-mi pasă cine-i ciudatul ăsta, n-o să te forţeze să pleci. îl vom împiedica noi. îl voi împiedica eu.

- N-o să mă forţeze. Nu poate să mă forţeze. Dar trebuie să plec cu el.
- *Tu vrei* să pleci.

Acum, Colin devenise amar. Atât de tânăr - şi totuşi, atât de amar.

- *Tu vrei* să pleci, şi să pretinzi c-ai fi nu ştiu ce Mântuitoare grozavă. Să te prefaci c-ai fi Aleasa care va salva lumea. Asta nu-i decât o scorneală şi mai mare, şi mai de rahat. O îmbrânci, cu forţă. Nu eşti atât de-al naibii de specială şi nu-i nimic în neregulă cu nenorocita asta de lume. Uită-te la ea! strigă, desfăcându-şi braţele,

larg şi arătând spre pădurile bogate, spre lumina pestriţă a soarelui, spre liniştea verde sfârşitului de vară.

- Asta nu-i lumea întreagă, e doar colţişorul nostru din ea. Până şi locul ăsta s-ar putea să fie în pericol. Atunci - se stârni în ea, se stârni atât de violent şi de fierbinte încât îi tăie răsuflarea. Zise:

- Uită-te tu la ea. Vezi lumea.

Ridică mâinile şi le smuci într-o parte şi-n cealaltă, ca şi cum ar fi deschis pânzele unei cortine. în faţa lor se dădea o bătălie cumplită, sumbră şi însângerată. Se vedeau clădiri care zăceau prăbuşite, în timp ce altele erau mistuite de flăcări. Cadavre sfâşiate, schilodite, se lăfăiau pe... trotuare, îşi dădu ea seama. Erau străzile şi trotuarele unui oraş, ale unui oraş cândva măreţ.

Sunetul focurilor de armă sfâşie cerul de deasupra pădurilor, urmat de ţipete. Un fulger izbi pământul cu focul lui negru şi stacojiu, deschizând prăpăstii ce înghiţiră şi mai mulţi combatanţi.

Unii zburau cu aripi ce tăiau în carne vie. Alţii zburau cu aripi ce încercau să servească drept scut.

Nepământeni, malefici şi angelici, oameni, buni şi răi, se războiau deasupra bălţilor de sânge izvorâte din trupurile celor deja căzuţi.

- încetează. Colin o prinse de braţ, dar ea rămase ca hipnotizată, încetează, încetează.

Ultimul cuvânt îi ieşi lui Colin de pe buze într-un sughiţ de plâns, apoi el reuşi s-o trezească din transă.

Tremurând, Fallon trase cortina la loc.

- Cum ai făcut asta? Cum ai fâcut-o?

-Nu ştiu. Cuprinsă de greaţă şi ameţită de şoc, ea se lăsă să alunece la pământ, aşezându-se pe potecă. Nu ştiu. Mi-e rău.

Colin smulse bidonul cu apă din traista atârnată de şaua calului şi, lăsându-se pe vine, i-l dădu lui Fallon.

- Bea nişte apă. Bea, iar apoi - încearcă să-ţi pui capul între genunchi.

Ea sorbi din bidon şi închise ochii.

- O văd în minte, uneori. în somn, cel mai adesea. Scena asta sau alte locuri. Mereu sunt războaie, şi moarte, şi foc. Uneori văd oameni închişi în cuşti sau întinşi pe mese, ţintuiţi în curele pe mese. Văd şi altele mai rele, chiar mai rele, spuse ea, închizând capacul bidonului. Sunt bine acum. Nu ştiu cum am făcut asta. Nu ştiu destul.

Colin o ajută să se ridice în picioare şi puse bidonul înapoi în traistă.

- Unde se întâmpla asta?

-Nu sunt sigură. Cred că în Washington, D.C., dar nu ştiu nici măcar de ce cred asta. Nu ştiu destul. Iată de ce trebuie să plec. Trebuie să învăţ mai multe, trebuie, şi mi-e frică. Mi-e atât de teamă. Vor să mă ucidă, au încercat să ne ucidă şi pe mine, şi pe mama. L-au ucis pe tatăl meu biologic. Mă vor găsi - mai devreme sau mai târziu. Ar putea să vină aici şi să mă găsească. Dacă i s-ar întâmpla ceva mamei şi tatălui nostru, ţie, şi lui Travis, şi lui Ethan...

Se întoarse spre calul ei şi-şi apăsă faţa pe gâtul lui Grace.

-Trebuie să merg şi să învăţ cum să-i opresc, altfel, grozăvia asta n are să-nceteze niciodată. .

Colin o bătu stângaci pe spate.

- Vin cu tine.
- Nu poţi să vii.
- Încearcă tu să mă opreşti.

Curajul lui încăpăţânat, sinceritatea şi inocenţa din spatele acestui curaj îl însufleţiră din nou.

- Crezi că, doar fiindcă nu pot face trucuri stupide şi alte măgării, nu sunt în stare să lupt? Vin cu tine, nesuferito.

O înduioşă, şi nu ştia dacă avea să-i poată spune vreodată cât de mult o mişcase faptul că, în acel moment în care ea era mai pierdută ca niciodată, el îi oferise un umăr de sprijin.

- Nu-i din cauza magiei.

în ciuda vârstei sale fragede, Fallon ştia să dea răspunsuri diplomatice.

- Şi nu, nu-i fiindcă n-ai putea lupta, îl asigură ea, ştergându-şi lacrimile. Se întoarse şi văzu că vărsase şi Colin câteva. Tu trebuie să rămâi pentru că trebuie să ajungi preşedinte.

-Ce mama mă-sii?

Cu toată pasiunea lui, recent descoperită, pentru înjurături, Colin păstra această expresie doar pentru situaţiile de cea mai mare importanţă.

- Uite cum stă treaba, continuă Fallon, simţindu-se mai stăpână pe ea şi luând-o iarăşi din loc. Mama şi tata sunt ca regele şi regina, ila? Ei domnesc. însă nu ştiu tot ceea ce se petrece. Vor afla despre povestea de azi de la pârâu doar dacă nu cumva l-aţi pus pe Ethan să jure că va păstra secretul. Dacă n-a jurat, o să vă dea de gol.

- Fir-ar să fie.

- Aşa că vor afla, dar asta e în regulă. Nu s-a supărat nimeni. însă ei nu ştiu totul, iar cel mai mare dintre copii - ăsta vei fi tu - trebuie să preia, şi el, frâiele. Tu trebuie să fii preşedinte şi să ai grijă de Travis, de Ethan, de mama şi de tata. Iar eu trebuie să ştiu că toată lumea are să fie bine. Te rog. E o misiune grea. Trebuie să te asiguri că toată lumea e bine, că toţi îşi fac treaba şi îşi învaţă lecţiile. Şi nici nu-ţi poţi permite să fii prea tiranic atunci când faci asta, altfel nu-ţi iese.

Colin o îmbrânci uşor cu şoldul, din mers.

- Tu eşti tiranică.

- Aş putea fi chiar mai tiranică de-atât. Mult mai tiranică. Te rog, Colin.

Se opriră pe colina de unde, cu ani buni în urmă, mama lor privise pentru prima dată ferma ce avea să-i devină casă, iar în sufletul ei încolţise din nou speranţa.

- Pot fi preşedinte, bombăni Colin. Ţi-am spus deja că aş putea să fiu.

- în regulă.

Ea îşi petrecu un braţ pe după umărul lui şi, preţ de câteva momente, amândoi rămaseră cu privirile aţintite asupra casei lor.

Ethan hrănea câinii - şi pe cei bătrâni, şi pe cei tineri. Travis mergea de-a lungul unui strat din grădină, umplându-şi coşul cu păstăi de fasole. Tatăl lor, cu capul acoperit de o şapcă, tocmai se întorcea de pe un câmp din apropiere cu unul dintre caii lor, iar mama, ghemuită în stratul cu ierburi aromatice, se ridică să-i salute cu o fluturare de mână.

Acea imagine avea s-o însoţească mereu, îşi spuse Fallon. Acea imagine - şi altele - aveau să-i rămână în suflet, oriunde ar fi fost nevoită să meargă. Orice ar fi fost nevoită să facă.

Zi după zi şi noapte după noapte, Lana îşi privea copiii cu un soi de uluire. înainte de Blestem, ideea de a avea copii nu fusese niciodată mai mult decât un gând trecător, rezervat unui viitor vag. îi făcuse plăcere stilul de viaţă de care se bucurase, urban, electrizant, alături de un bărbat pe care-l iubise şi-l admirase.

Se jucase cu magia mai mult ca amuzament, iar puterile ei fuseseră, oricum, doar nişte slabe adieri. Sau cel puţin aşa crezuse.

Munca pe care o făcea îi oferea suficiente satisfacţii, astfel că şi ambiţiile de ordin profesional fuseseră, la fel ca ideea de a avea copii, un gând trecător, rezervat unui viitor vag.

Trăise alături de un scriitor ale cărui cărţi îşi găsiseră o nişă de piaţă solidă. Max luase Arta[1] mai în serios decât ea, iar puterile lui fuseseră mai făţişe - dar, chiar şi-aşa, doar o palidă umbră a ceea ce aveau să devină.

Iubirea lor rămăsese mereu vie şi captivantă, iar viitorul - atunci când Lana se străduise să şi-l imagineze mai departe de o zi sau două - păruse un ocean nemărginit.

Apoi, lumea se sfârşise. Tot ceea ce Lana considerase că era un dat firesc se spulberase în fum, în sânge şi în croncănit de ciori rotindu-se pe deasupra cadavrelor. Odată cu viaţa ce înmugurise în ea atunci, în acea noapte de decembrie, începuse şi o altă lume.

în lunile ce se scurseseră între acea noapte de iarnă şi strălucitoarea zi de vară în care dăduse pentru prima dată cu ochii de fermă, Lana se transformase într-o persoană pe care tânăra orăşeancă mulţumită de viaţa ei n-ar mai fi recunoscut-o. Se transformase, ştia, nu doar pentru că purta un copil în pântec, nu doar pentru că propriile puteri se amplificaseră, ci pentru că se schimbase fundamental.

La fel cum femeia flămândă, disperată, îndoliată, pe care Simon o găsise scotocind prin coteţul găinilor lui în căutarea unui ou, se transformase în femeia care acum zăcea fără somn în braţele soţului ei, într-o noapte

---

[1] Denumire pe care iniţiaţii o dau magiei

răcoroasă de toamnă, ascultând tânguirea neobosită a unei bufnițe.

Femeia aceasta învățase să iubească nu doar în zile și săptămâni și luni, ci în ani întregi. Plantase ogoare, vânase animale, își acceptase puterea. Născuse patru copii, în patul pe care-l împărțea cu bărbatul care o ajutase să-i aducă pe lume.

în lumea lor.

însă știa cum era lumea de dincolo de această fermă, de acest refugiu. Trăise în acea lume, luptase în ea, supraviețuise în ea. Fugise din ea.

Iar acum, după tot ce pierduse, după tot ce câștigase, după toată durerea și toată bucuria, se vedea nevoită să-și trimită primul născut ca să înfrunte acea mare de sânge și fum.

Simon o mângâie pe spate și-i zise:

- Putem refuza.

Lana se strânse lângă el și-l întrebă:

- Mai nou, îmi citești gândurile?

-Nu-i greu s-o fac, atunci când suntem pe aceeași lungime de undă. E doar un copil, Lana. Da, a fost important să fim deschiși și sinceri cu ea de la bun început, în loc să așteptăm și s-o luăm prin surprindere cu toată povestea asta, dar, chiar și așa, e doar un copil. Vom sta și vom discuta cu ea, ca să ne asigurăm că știe că o susținem întru totul. Nu e obligată să plece.

-N-am mințit-o niciodată, nici n-am ținut nimic secret față de ea. Și totuși, cred că ar fi știut dacă am fi facut-o. E în ea, Simon. Am simțit asta încă de când era în pântecul meu. Și o simt și acum.

- îți mai aduci aminte de întâmplarea petrecută în cea dintâi primăvară a ei? Lucram în grădină. Pe ea o lăsasem să doarmă la umbră, sub bătrânul măr, păzită de Harper

şi de Lee. A început să râdă, iar, când ne-am uitat înspre ea, am văzut că era înconjurată de câteva sute de fluturi şi...
-Zâne, acele lumini minuscule, spuse Lana, zâmbindu-i amintirii plăcute. Cu toatele dansau în jurul ei. Ea le chemase.
- Pe atunci, încă nici nu mergea în picioare. Ştiu că nu mai e copil mic, dar, Iisuse, n-are decât doisprezece ani.
Treisprezece, îşi spuse Lana. Peste doar două zile. Răsuci, distrată, lănţişorul cu un medalion al Sfântului Arhanghel Mihail pe care Simon îl purta la gât.
- A decis să plece.
- N-ai de unde să ştii asta.
Lana se mulţumi să-şi pună mâna în dreptul inimii lui. Sub palma ei, Simon îşi simţi inima tresărind dureros. Ridică mâna ca s-o apuce pe a ei.
îşi promiseseră că, la sosirea acelei anumite zile, aveau să facă front comun. îşi mai promiseseră şi că, indiferent de alegerea lui Fallon, ei aveau să o susţină.
-Presupun că aşa se explică de ce nu s-a mai certat cu băieţii. A discutat cu tine despre asta?
- Nu, nu în cuvinte. Ştiu că s-a născut pentru ceea ce e pe punctul de-a începe. Ştiu asta cu întreaga mea fiinţă. Şi o detest. Se întoarse ca să-şi lipească faţa de gâtul lui. E copilaşul nostru, Simon. Detest ceea ce trebuie să se întâmple.
- Putem găsi o cale de-a împiedica asta, de-a o împiedica pe ea să plece.
Lana clătină din cap şi se cuibări mai strâns.
- E mai presus de noi, Simon. Aşa a fost dintotdeauna. Chiar dacă am putea, ce s-ar întâmpla apoi, când băieţii ar ajunge la maturitate şi ar avea nevoie de o

viaţă dincolo de ferma asta? I-am ţine aici pentru totdeauna, ca pe nişte comori prinse în chihlimbar? Am reuşit să le oferim viaţa pe care o avem şi să-i ţinem la adăpost tocmai datorită lui Fallon. Fiindcă ni s-a oferit acest răgaz.

- Iar acel răgaz s-a încheiat, am priceput. însă ştiu cum să apăr ce-i al meu, Lana.

-Asta mi-ai dovedit-o chiar înainte să fiu a ta. însă nu ne putem opune menirii lui Fallon. Sunt a ta, spuse Lana ridicând uşor capul ca să-l privească şi punându-i o mână pe obraz. La fel cum şi Fallon e a ta, la fel cum sunt şi băieţii. Nu sunt suficient de puternică, nu suntem suficient de puternici ca să înfruntăm asta fără tine. Trebuie s-o lăsăm să plece, adăugă ea, şi o lacrimă i se rostogoli pe obraz. Ajută-mă s-o las să plece.

Simon se întoarse, se ridică în capul oaselor şi o strânse în braţe ca să-i îngăduie să plângă puţin.

- Uite ce ştiu sigur. E inteligentă şi puternică şi, pe toţi dracii, mai e şi al naibii de vicleană pe lângă toate celelalte.

Lana reuşi să râdă printre lacrimi.

- Aşa-i. Chiar e.

- Am învăţat-o amândoi tot ceea ce ştim şi, oricum, şi în privinţa asta stătea deja destul de bine. E vorba de doi ani.

Simon închise ochii şi strânse din pleoape în vreme ce un nou junghi îi sfâşie inima.

- Timpul o să treacă rapid, iar ea va fi bine. E ca la şcoala cu internat pentru vrăjitori, cu diferenţa că ea ştie, de pe acum, mai multe decât Harry Potter.

Lana oftă, alinată.

- Simon.

- Ce-ai zice să dăm o tură prin casă?

-Da, spuse Lana ştergându-şi lacrimile şi scuturându-şi părul pe spate. E o idee bună.

Se gândi la casă, la acea casă pătrată şi solidă pe care o văzuse de pe colină, şi la faptul că Simon le-o deschisese şi ei, şi copilului pe care-l purta atunci în pântec.

îi mai adăugaseră una şi alta de-a lungul anilor, Simon fiind un constructor bun. Deschiseseră un perete al camerei de zi ca să creeze un spaţiu rezervat activităţilor absolut necesare precum cususul, torsul, ţesutul. Adăugaseră oi gospodăriei lor. Pentru pregătirea conservelor, amenajaseră un spaţiu suplimentar în bucătărie. Şi construiseră o a doua seră ca să poată cultiva câte ceva şi iarna.

Şi, în timp ce construiseră, îşi spuse ea acum, înfăşurându-se într-un halat, umpluseră dormitoarele cu bebeluşi. Acea dovadă tangibilă a iubirii şi a speranţei, acele lumini dragi.

împreună, îşi construiseră o familie şi o ţinuseră la adăpost - în închisoarea de chihlimbar, recunoscu în sinea ei. împreună, îi oferiseră fiicei lor cea mai bună temflie pe care erau capabili s-o ofere.

Acum, tot împreună, se îndreptară mai întâi spre camera pe care Travis o împărţea cu Ethan. Lumina lunii se strecura prin ferestre, revărsându-se peste paturile etajate construite de Simon.

în patul de sus se lăfăia Travis, culcat pe burtă. Un braţ îi spânzura peste margine, iar picioarele i se încurcaseră în pătura de bumbac moale pe care Lana o luase dând la schimb două borcane de murături făcute din propriii castraveţi.

Deşi ştia că tot la picioare avea să ajungă pătura, Lana traversă încăperea ca s-o întindă peste băiat.

Pe patul de jos, Ethan dormea în mijlocul unei grămezi vesele de cățeluși, alături de cei doi câini tineri ai lor, Scout și Jem. Copilul zâmbea în somn.

- Dacă ar fi după el, ar lua în pat jumătate din animalele de la fermă, șopti Simon.

- Purceluși, replică Lana, făcându-l să râdă.

- Nici acum nu știu cum a reușit să aducă acei trei purceluși fără să-l observe nici unul dintre noi.

- E atât de bun la inimă. Și ăstălalt, la fel.

Ridică, blând, brațul lui Travis și îl puse înapoi în pat.

-Se dă în vânt după farse, însă vede atât de multe, știe atât de multe.

- E un fermier al naibii de bun.

Ea zâmbi și se retrase de lângă pat.

- La fel ca tatăl lui.

După o ultimă privire, ieșiră și se îndreptară spre camera lui Colin.

Ghemuit pe o parte, acesta avea o mână încleștată pe pătură, ca și cum i-ar fi fost teamă că cineva ar fi putut încerca să i-o fure în somn.

Colecția lui disparată de obiecte găsite se revărsa dintr-o cutie de lemn așezată pe masa de toaletă, sau se lăfaia pe pervaz și pe rafturile pe care i le montase Simon.

Pietre sau pietricele interesante, câteva bucăți de sticlă verde netezite și șlefuite de timpul petrecut în pârâu, o grămăjoară de mușchi uscat, o monedă de douăzeci și cinci de cenți, câteva monede de un penny, un briceag stricat, un capac de sticlă vechi, capacul stâlcit al unui termos și așa mai departe.

- Nimeni nu se pricepe mai bine să facă rost de te miri ce, remarcă Simon.

- Ăsta e talentul lui, faptul că vede potențialul de comoară al unui obiect. Știu că uneori îl supără lipsa

abilităţilor magice pe care le vede la ceilalţi, însă are o minte curioasă.
- Şi orgoliu cât cuprinde. Colinville.
Zâmbind, Lana se aplecă să-l sărute pe Colin pe obraz.
- Preşedintele Swift al oraşului Colinville nu mai miroase a copil. Travis şi Ethan încă păstrează acel miros sălbatic, inocent. La el detectez acum şi ceva ce sugerează un vestiar de sport. Un parfum sănătos şi masculin. Se răsuci pe călcâie şi se strecură în braţele lui Simon. Mă întreb dacă în Colinville vor exista vreodată vestiare de sport.
- Cum prima lui decizie în calitate de şef al executivului va fi construirea unui teren de baschet, următorul pas vor fi vestiarele de sport.
Lana ridică faţa spre a lui.
- Ne potrivim atât de bine.
El o sărută, prelungind momentul.
- Ştii ce-ar trebui să facem?
- N-am făcut-o deja?
- Merită repetat. Dar mă gândeam c-ar trebui să-l rugăm pe John Pike să treacă pe la noi cu vechea lui cameră foto cu film şi să ne facă un portret de familie. Are amenajată o cameră obscură şi, din câte ştiu, încă mai are tot ce-i trebuie ca să developeze fotografia.
- Ai uitat să mai spui şi că e nevoie să-i dai la schimb un picior ca să-l convingi să-ţi facă o fotografie.
- îl pot convinge să se mulţumească şi cu mai puţin. Ai încredere în mine.
- Dintotdeauna am avut, şi mi-ar plăcea teribil să facem o poză.
îl lăsară pe Colin să doarmă şi se îndreptară spre camera lui Fallon.

în faţa ferestrei ei pâlpâiau câteva zâne, aşa cum se întâmpla adesea. Fallon dormea cu faţa spre ei şi cu o mână sprijinită pe ursuleţul de pluş roz.
Celelalte daruri ale lui Mallick, lumânarea şi cristalul, se aflau pe masa de toaletă, alături de volumul *Regele Vrăjitor*. Apropiindu-se, Lana văzu că, în cealaltă mână, Fallon ţinea un căluţ de lemn.
-Tu i l-ai făcut, la primul ei Crăciun, spuse ea, apoi gândi din punctul lui de vedere, descoperind înţelesul propunerii de mai devreme. Vrei fotografia pentru ea, ca s-o poată lua la plecare.
- John ne poate face două. E atât de de frumoasă, nu-i aşa? Uneori mă uit la ea şi, pur şi simplu, îmi stă inima în piept. Şi mă gândesc că tot ce-mi doresc cu-adevărat e să-i pot ţine la distanţă pe băieţii ce-i vor da târcoale, cel puţin până când decid că unul dintre ei e suficient de bun pentru ea. Cam pe când va avea vreo treizeci sau patruzeci
de ani. Eventual, cincizeci. Mi-ar plăcea să pot s-o critic pentru că se machiază prea strident, sau pentru că poartă fuste prea scurte, sau...
Lana îl strânse în braţe cu putere.
- I-ai oferit tot ce poate şi trebuie să ofere un tată. Se trase îndărăt şi-i prinse chipul în palme, fiindcă văzu suferinţa din ochii lui. Aminteşte-ţi de noaptea în care s-a născut. în mâinile tale, Simon. într-ale tale. Mereu va căuta mâinile tale, oftă ea, prinzându-l de mână. Se va întoarce la noi. N-aş putea s-o las să plece dacă n-aş şti asta. Se va întoarce la noi.

însă pentru cât timp şi ce avea să se întâmple

până atunci, sau ce avea să se întâmple după aceea, nu ştia

.Capitolul 3

în ziua în care Fallon împlini treisprezece ani, pădurile îşi revărsau verdeaţa intensă în albastrul cerului. Fructele neculese încă atârnau grele pe ramurile merilor şi ale perilor. Strugurii creşteau în ciorchini graşi şi lucioşi pe viţa-de-vie.

Grădina se îmbrăcase în culori de toamnă, etalând bostani mari şi mici, dovlecei, verze rotofeie, şiruri întregi de napi şi de varză furajeră.

Aerul rămânea cald, însă nopţile răcoroase vesteau că nu mai era mult până la prima brumă.

Simon îi însărcină pe băieţi să culeagă merele, dându-le un pretext să se caţăre în copaci. Cum ea era cea mai îndemânatică în această privinţă, pe Fallon o puse să culeagă struguri pentru făcut gemuri şi vin, servit la masă ori pus la uscat. Ştia că Lana terminase deja tortul cu mirodenii - preferatul lui Fallon -, iar acum lucra în grădină, strângând şi ea recolta în timp ce el făcea rezerve de lemn de foc pentru iarna ce avea să vină.

Şi, cu toţii, se prefăceau că era doar o zi obişnuită, fiindcă nu puteau să facă altfel.

Simon ascultă râsul fiilor lui, cârâitul monoton al găinilor, zumzetul, şi mai slab, ce venea dinspre stupul de albine. Simţi sudoarea umezindu-i spatele şi oboseala din muşchi atunci când cără un nou buştean la capra de tăiat lemne.

Undeva, în pădure, o ciocănitoare bătea fără pic de răgaz. Câinii ignorau sunetul, la fel cum ignorau şi

căprioarele rătăcind pe culme, în vreme ce ei dormeau scăldaţi într-un şuvoi de raze de soare.

O situaţie normală, reflectă Simon - complet dată peste cap.

Cândva alesese viaţa de soldat şi învăţase preţul războiului. Renunţase la acea viaţă şi se întorsese acasă, la fermă, atunci când mamei lui i se pusese diagnosticul de cancer. învăţase multe despre iubire, sacrificiu şi forţa unei femei.

Ea învinsese cancerul, însă fusese doborâtă de virus. Şi astfel, el îşi îngropase ambii părinţi la distanţă de doar câteva zile, şi descoperise cât de mult durea să pierzi ceva cu adevărat important.

Alesese să rămână, să se ocupe de fermă, şi învăţase, alături de alţii, ce puteau să facă pentru a rămâne în viaţă chiar în condiţiile în care le fugea pământul de sub picioare. Şi mai aflase ce puteau şi ce aveau să facă alţii ca să semene şi mai multă moarte, şi mai multă distrugere.

în repetate rânduri, de-a lungul anilor, îşi ajutase câte un vecin să lupte împotriva acelor fiinţe malefice. Astfel, îşi îngropase şi prieteni, şi duşmani.

Văzuse, în depărtare, ciorile zburând în cercuri dincolo de cei câţiva acri de pace ai fermei lor. Văzuse fulgerul prăvălindu-se, negru.

Acum fiica lui avea să plece departe de el, avea să păşească în acea lume întunecată şi periculoasă. Iar el, bărbat, soldat şi tată, era neputincios în a o opri.

îşi îndreptă privirea spre ea, spre frumoasa lui fată înaltă şi zveltă. Soarele scânteia în cosiţa brunetă ce i se revărsa pe spate. Purta una dintre vechile pălării de grădinărit ale mamei lui, o pălărie de paie cu boruri largi. Cămaşa, de un albastru spălăcit, îi aparţinuse tot mamei

lui, iar îndărătul ei se vedea că fetei îi crescuseră ceea ce Lana numea „sânişori”.

Lui Simon nu-i plăcea să se gândească la acest lucru.

Blugii, care-i erau cam largi, fiind atât de slabă, şi ghetele solide - Simon le obţinuse la schimb.

Ar fi vrut s-o păstreze acolo, exact aşa cum era în momentul acela. Stând în mica lor vie şi ţinând în mână un ciorchine de struguri vineţii şi bine copţi, şi ridicând faţa către soare.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra ei şi strânse lemnele despicate, ca să le pună în grămadă. O văzu încremenind, o privi răsucindu-se încet pe călcâie, cu o expresie împietrită pe chip - o mască de autocontrol pe care nimeni n-ar fi trebuit s-o aibă la o vârstă atât de fragedă.

Fallon puse strugurii în coş, băgă foarfeca de grădinărit în tocul de la brâu şi începu să coboare printre şirurile terasate de butuci de vie.

Totul amuţi. Râsul băieţilor, zgomotele scoase de găini şi de albine. Câinii nu lătrară. Simon simţi, preţ de o clipă, preţ de o clipă prelungă, sfâşietoare, că lumea întreagă încetase să mai respire.

Lumea lui - cu siguranţă că da.

Mallick stătea la marginea drumeagului ce ducea către fermă, ţinând frâiele calului său. Simon ar fi fost gata să jure că era acelaşi cal pe care Mallick venise călare cu treisprezece ani în urmă. Şi el arăta la fel, părând să nu fi îmbătrânit nici măcar cu o zi; acelaşi păr brunet revărsându-i-se, ondulat, pe spate, aceeaşi şuviţă albă în barbă.

Lana stătea în grădină, cu o mână apăsată în dreptul inimii şi cu cealaltă încleştată în pumn şi atârnându-i pe lângă corp.

Simon lăsă lemnele să cadă şi se năpusti înainte.

-Tată.
Cu vocea calmă şi cu ochii uscaţi, Fallon se opri şi-l prinse de braţ. De-abia în momentul acela Simon îşi dădu seama că pusese o mână pe pistolul de la brâu.
- Ar trebui să te ocupi de Ethan, îi spuse ea. Plânge.
-Scumpa mea.
-Sunt bine. Trebuie să mă ajuţi să fac asta. Te rog, te rog, tată, ajută-mă s-o fac.
Masca îi căzuse; fiica lui îl privea cu ochi rugători.
- Du-te mai întâi la mama ta. Merg eu după băieţi.
Aşa că se duse la mama ei şi-i luă mâna. Apoi porniră împreună spre Mallick.
- Doamnă, spuse acesta, anii ce-au trecut îţi vin bine, la fel şi pământului acestuia.
- E o alegere, ai spus. N-o poţi forţa să plece.
- Mamă.
Deja îndurerată, Lana se întoarse, furioasă, spre Fallon.
- Sunt mama ta. Eu decid. Tu nu eşti suficient de mare ca să faci o asemenea alegere. Tu nu ştii ce e în lumea largă. Nu…
Se întrerupse, căci Fallon îşi petrecu braţele în jurul ei şi-i vorbi în gând.
Tot ceea ce ştii, ai văzut şi ai visat tu - ştiu, am văzut şi am visat şi eu. Ajută-mă să fac asta. Ajută-mă să fiu puternică, asemenea ţie. Lasă-mă să plec, ca să pot să devin ceea ce ai contribuit la a crea în mine. Lasă-mă să plec - ca.să mă pot întoarce.
Fallon se desprinse din îmbrăţişare, însă păstră mâna mamei sale într-a ei atunci când se întoarse spre Mallick.
- Ai ales, Fallon Swift?
- Ei vor fi în siguranţă cât timp voi lipsi? Refuz să plec de lângă familia mea dacă nu ştiu sigur că vor fi cu toţii în siguranţă.

- Nu li se va întâmpla nimic rău cât timp te vei antrena cu mine.
- Dacă totuşi se va întâmpla ceva, ai să plăteşti pentru asta.

El înclină din cap, în semn de încuviinţare.

- Am înţeles. Simon Swift, spuse, mângâind, absent, unul dintre câinii care-l adulmecau în timp ce Simon veni, alături de fiii lui.

Mallick îi studie pe băieţi, expresia sumbră de pe chipul lui Colin, ochii reci ai lui Travis, şi pe Ethan, care încă îşi ştergea lacrimile cu dosul palmelor.

-... ai nişte fii strașnici. Pot să-mi adăp calul până ce vă luaţi ră- mas-bun?

- Acum? Dar încă nu şi-a mâncat tortul, nu şi-a primit cadourile. Şi... şi trebuie s-o ajut să-şi facă bagajele, spuse Lana.

- Mamă. Mi-am făcut bagajele. Sunt gata. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Fără un cuvânt, Simon îi arătă lui Mallick jgheabul de apă de lângă şură.

-Tre... trebuie să pun la pachet ceva de mâncare. Trebuie să-şi mănânce tortul.

Lana se refugie în casă.

- Mergeţi să aduceţi cadourile pentru sora voastră, le spuse Simon băieţilor.

Se apropie de Mallick.

- Unde o duci?

-Nu atât de departe pe cât te temi, nici atât de aproape pe cât, poate, ţi-ai dori. Mai mult nu pot să-ţi spun, pentru siguranţa ei.

- Şi cum vom şti că e în siguranţă?

- Ştii ce înseamnă simţul datoriei, iar ea e datoria mea. Crede-mă, mi-aş da viaţa pentru ea. Nu din iubire, aşa cum ai face-o tu, ci mânat de simţul datoriei, care e la

fel de puternic în mine. Ea e rostul meu, speranţa mea, datoria mea. Nu voi da greş în ceea ce-o priveşte.
- Ştii ce înseamnă simţul datoriei, repetă Simon. Crede-mă, dacă păţeşte ceva, am să te vânez fără să-mi pese cine şi ce eşti. Şi, oriunde te-ai afla, am să te găsesc şi am să te ucid.
- Dacă va păţi ceva, Simon Swift, eu voi fi murit deja. Şi ce va mai fi rămas din lume va tânji după aceeaşi soartă. Peste doi ani se va întoarce la voi şi vei vedea ce ai ajutat-o să devină.
- Dacă n-o văd întoarsă peste exact doi ani, nevătămată, voi veni să te caut.
Se îndepărtă cu paşi mari, oprindu-se, brusc, atunci când apăru Fallon, care ducea un sac marinăresc.
- Trebuie s-o înşeuez pe Grace, zise el.
- Mă ocup eu, se oferi Travis ieşind în fugă din casă. Mă ocup eu. Am făcut asta pentru tine, spuse, oferindu-i lui Fallon un toc de piele pentru cuţitul ei, unul cu semne minuţios imprimate cu fierul roşu. Sunt simboluri magice care să-ţi păstreze lama ascuţită şi curată, şi s-o ajute să-şi atingă ţinta.
-E foarte frumos, Travis. Cred... cred c-ai muncit mult la el.
- Ştiu că trebuie să pleci.
Când glasul îi deveni răguşit de plâns, băiatul înghiţi cu noduri.
- Ştiu că ţi-e teamă, dar te vei întoarce.
- Da. Mă voi întoarce.
- Vei fi diferită, dar te vei întoarce. Ţi-o aduc pe Grace.
Fallon dădu să-i zică ceva tatălui ei, dar nu reuşi să-şi găsească vorbele pentru ceea ce voia să spună. Colin şi Ethan ieşiră din casă şi o salvară.
- Nu vreau să pleci, îi spuse Ethan, încolăcindu-şi braţele în jurul picioarelor ei. Nu pleca.

- Trebuie să plec pentru o vreme, şi vreau să faci ceva pentru mine. 1)eschise sacul şi-şi scoase ursuleţul de pluş roz. Vreau să ai grijă de ca, bine? Are neapărată nevoie să fie ţinută noaptea în braţe.
- Ar trebui s-o iei cu tine.
- Nu vrea să plece. Vrea să rămână aici. Vei avea grijă de ea până când mă întorc acasă?
- Voi avea grijă să nu păţească nimic. Uite, am făcut asta pentru line. Adică mai mult tati aiăcut-o, dar eu l-am ajutat, şi i-am zis să Iacă o floare, iar eu am pictat-o. E un cadou de ziua ta.

Fallon luă mica lalea de lemn pictată stângaci în nuanţe tari de roz şi verde.

- E foarte frumoasă. Mulţumesc, Ethan.

Se lăsă pe vine ca să bage floarea în sacul de călătorie, apoi îşi desfăcu de la brâu vechiul toc de cuţit pentru a-l înlocui cu cel nou.

- Eu am făcut asta, îi spuse Colin, întinzându-i o cutiuţă.

Fallon scoase din ea un mic set de clopoţei de vânt. Pietricele albe,
subţiri, şi bucăţele de sticlă colorată, fină, erau înşirate pe o bucată de fir de pescuit prinsă pe un vechi cârlig de metal.

- E minunat.
- E stupid, dar...
- E minunat.

Văzu lacrimi în inima lui, cu greu reţinute, şi îl îmbrăţişă strâns.

-Eşti preşedinte acum, îi şopti ea. Nu uita.

Când ieşi şi mama ei, Fallon îi văzu pe chip urmele plânsului, în ciuda vrăjii de înfrumuseţare pe care şi-o făcuse.

- Ţi-am adus o bucată de tort şi pâine de azi-dimineaţă, nişte carne şi brânză şi... Ei bine, uite-i pe Travis şi pe Grace. Ţi le pun în traistă.
- Mă ocup eu.
Colin luă pachetul cu mâncare şi sacul marinăresc al lui Fallon.
- Se întâmplă atât de repede, murmură Lana. Totul se întâmplă mult prea repede.
Temându-se că avea să-i piară curajul, Fallon se aplecă şi îl Îmbrăţişă pe Ethan.
- Ai grijă de ursuleţ şi nu-i lăsa pe ăştia doi mai mari să te tiranizeze.
Se ridică, se întoarse spre Travis şi îl îmbrăţişă strâns.
- Nici să nu te gândeşti să te muţi în camera mea.
Apoi se întoarse spre Colin.
- încearcă să nu mai fii atât de nesuferit.
-Tu eşti nesuferită.
- încearcă să nu faci prea multe măgării cât timp lipsesc eu.
Se trase în spate şi se întoarse spre Lana.
- Mami.
- Asta e de la tatăl tău şi de la mine.
Fallon luă lănţişorul, pe care recunoscu verigheta tatălui ei biologic şi medalionul cu Sfântul Arhanghel Mihail al tatălui care o crescuse. Simţi cum i se pune un nod în gât, inundat de un torent de lacrimi şi de iubire.
-Am să-l port mereu. îşi puse lănţişorul la gât. Mereu. Mami, murmură, aruncându-se în braţele Lanei. Te iubesc. Te iubesc atât de mult.
- Şi eu te iubesc. Mă voi gândi la tine în fiecare zi. Şi voi număra zilele rămase până ce ai să te întorci acasă. Descătuşează lumina din tine, scumpa mea, iar eu voi şti. Trimite-mi un semn, şopti Lana.

-Am s-o fac.
Luptându-se cu lacrimile, se întoarse şi se aruncă în braţele tatălui ei.
- Tati. Te iubesc.
-Dacă ai nevoie de mine... Ascultă-mă. îi prinse chipul în palme, i-l ridică spre el. Dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă. Am să te aud. Am să vin după tine. Am să găsesc o cale.
- Nu mi-e teamă, fiindcă te am pe tine. Nu mi-e teamă, fiindcă mă iubeşti. Am să mă întorc acasă, promise ea, lipindu-şi obrazul de al lui. Ţi-o jur.
înşfăcă frâiele şi se aruncă în şa.
- în ziua în care împlinesc cincisprezece ani, nu uitaţi. Vreau cadouri.
Dădu pinteni calului şi porni la trap. Mallick, care o aşteptase călare, veni lângă ea şi-i făcu semn s-o ia spre sud.

Fallón se întoarse ca să mai arunce o ultimă privire şi îşi văzu familia strânsă laolaltă, într-un grup compact, în faţa casei în care ea se născuse.

Colin îşi îndreptă spatele şi o salută cu vioiciune, iar gestul lui îi lăcu buzele să se arcuiască într-un zâmbet, iar ochii să i se înceţoşeze de lacrimi.

Ridică şi ea mâna, ca să-şi ia rămas-bun, apoi îşi întoarse privirea spre sud şi, dându-i pinteni lui Grace, porni în galop.

Mallick îi dădu voie să stabilească ea ritmul. O putea lăsa de capul ci preţ de câţiva kilometri, ca să vadă cât avea să dureze până ce se liniştea. Iar bătrânul lui murg zdravăn putea face faţă acelui galop.

Trecură pe lângă o altă fermă, mai mică decât cea a familiei Swift, u nde o femeie şi un băiat slăbănog săpau ca să scoată cartofi. Se opriră din ceea ce făceau, iar în

cele câteva secunde care se scurseră până ca ci, drumeţii, să dispară în bubuit de copite, Mallick simţi un val de alean radiind dinspre băiat.

Acel alean însemna că băiatul tânjise după fată şi după libertatea de care el credea că se bucurau cei doi călăreţi.

Îşi continuară drumul în galop, trecând pe lângă câteva case răzleţe, abandonate, cu peluzele transformate din nou în poienițe. I'e dealurile presărate cu pietroaie păşteau câteva oi pe care le păzea, cocoţată pe-o moviliţă, o bătrână care se sprijinea într-un toiag vechi, iar la spate avea atârnată o puşcă de vânătoare.

Imaginea ei, cu părul încărunţit care-i ieşea sub o căciulă ponosită, bolovanii aspri şi cenuşii iţindu-se din mijlocul verdeţii, oile albe ce rumegau apatic - îi stârniră lui Mallick un junghi neaşteptat, fulgerător, de melancolie.

Când Fallón reduse galopul mai întâi la un trap mărunt, apoi, la pas - mai mult de dragul calului decât de-al ei, concluzionă Mallick -, se întoarse pentru prima dată ca să-l privească în faţă şi-i zise:

- Vreau să ştiu unde mergem.

- E drum de-o zi, călare, şi încă puţin după, până într-un loc unde tc vei antrena, vei învăţa şi vei creşte.

- De ce-ţi revine ţie sarcina de a mă antrena?

- Asta e o întrebare la care nu-ţi pot răspunde. De ce eşti tu Aleasa? Suntem ceea ce suntem.

- Cine ţi-a dat autoritatea asta?

- Asta vei învăţa. Cine-i păstorița?

- Numele ei e Molly Crane.

- Şi care-i puterea ei?

Poate că Fallon se întrebase cum de ştia el că Molly avea puteri magice, însă nu întrebă nimic.

- Metamorfoza.
- Câte oi avea în pază?

Prima reacţie a lui Fallon fu să ridice, iritată, din umeri.

- Vreo zece.
- „Vreo zece"?
- Nu le-am numărat.
- Ai ochi în cap. Câte ai văzut?
- Nu ştiu.
- Nu te-ai uitat, aşa că n-ai văzut. Paisprezece. Una se afla în spatele unui bolovan, iar mioara gestantă are doi miei în pântec.

Durerea şi neliniştea duceau o luptă acerbă în stomacul lui Fallon. Dacă şi-ar fi permis, la ea acasă, acel ton tăios şi obraznic cu un adult, ar fi fost mustrată aspru.
Dar acum nu mai era acasă.

- Ce contează?

-Altă dată s-ar putea să vezi inamicii. Cum vei şti cât sunt de numeroşi? S-ar putea ca unul să se ascundă în spatele unui bolovan, iar în spatele altuia să fie încă doi.
Furioasă şi îndurerată, Fallon rânji batjocoritor.

- Data viitoare când voi fi nevoită să mă lupt cu oi, voi avea grijă să le număr pe toate.

Mallick arătă spre est. Departe în zare, deasupra dealurilor cu rotunjimi domoale, se roteau stoluri de ciori.

- Ele ştiu că aşteptarea a luat sfârşit. Vei fi vânată, începând de azi şi până la sfârşit.

Nu mi-e teamă de ciori

- .Să-ţi fie teamă de puterea căreia îi slujesc. Frica poate fi o armă, la fel - curajul. Fără teamă nu e loc de prudenţă. Fără prudenţă, eşti nesocotită. Iar nesocotinţa atrage înfrângere.
- Care e puterea căreia îi slujesc?
- Vei învăţa.

Spunând acestea, el dădu pinteni calului şi urcă o colină de pe care intră printre copaci.

Aerul era mai răcoros aici.^i chiar dacă Fallon nu se mai îndepărtase niciodată atât de mult de casă, mirosurile din pădure îi erau întru câtva familiare şi o alinau. O vreme îşi omorî timpul studiind urmele de animale, identificând căprioara, un urs singuratic, un coiot şi o pereche de ratoni care trecuseră pe cărarea sălbăticită.

Traversară un pârâu îngust, a cărui apă se revărsa, gâlgâind, peste pietre. Un curcan sălbatic ţipă pe când cotiră spre est.

-Câte căprioare erau în umbră, lângă pârâu? vru Fallon să ştie, fixându-l cu o privire tăioasă atunci când el întoarse capul ca s-o studieze. Dar dacă ar fi fost inamici? Ai fi ştiut câţi erau?

- Patru ciute şi doi iezi.
- Care-i diferenţa între iezi?

Amuzat, Mallick îi răspunse:

- Unul e un tânăr căprior, celălalt e ciută.
- în afară de asta.

El ridică din sprâncene.

- Nu ştiu să-ţi spun.
- Pe unul dintre ei îl doare piciorul stâng din faţă. Şchiopătează cu el. N-ai văzut urmele? Nu e important, din punct de vedere tactic, să ştii dacă inamicul tău e rănit?
- Te descurci bine la luat urma. Dacă şi la vânat eşti la fel de abilă, vom mânca bine iarna asta.
- Sunt un bun ţintaş. Tatăl meu m-a învăţat să vânez.

Ridică mâna la lănţişorul de la gâtul ei, găsind o oarecare alinare în a-l atinge.
- încă mai pot să merg acasă. încă mai pot să mă răzgândesc şi să mă întorc acasă.
- Da. Ai putea să-ţi trăieşti viaţa acolo şi să nu evoluezi niciodată cu adevărat. Iar lumea ar sângera în jurul tău până când sângele ar inunda şi tot ceea ce ţi-e drag.
Fallon ura, *ura* din tot sufletul faptul că ştia - cumva, chiar ştia - că Mallick spunea întru totul adevărul.
-De ce trebuie să fiu tocmai eu Aleasa? Mântuitoarea tuturor? N-am stricat eu nimic, atunci, de ce mi se cere să repar?
- *Mae gennych atebiony tu mewn i chi.*
- Poftim? Ce limbă e asta?
- Am spus că răspunsurile sunt în tine.
-Asta e la fel ca a spune că voi învăţa. Nu-i un răspuns.
Oricât de mult ar fi vrut să se prefacă indiferentă faţă de el, curiozitatea îi dădea ghes.
-Ce limbă e?
- Galeză.
- De-acolo eşti tu? Din Ţara Galilor?
Punându-i acea întrebare, încercă imediat să-şi schiţeze o hartă în minte, să-l localizeze exact. îi plăceau la nebunie hărţile.
- Da. Ştii unde e asta în lume?
- E în ceea ce era cândva Marea Britanie, cu Anglia drept vecin într-o parte şi cu Marea Irlandei în cealaltă.
- Foarte bine. Cunoştinţele tale de geografie sunt excelente, chiar I dacă abilităţile tale lingvistice sunt slabe.
-Ce motiv ar fi avut părinţii mei să mă înveţe galeza? Nici ei \ n-o ştiu. Şi, oricum, nu e ca şi cum o să mă trezesc din senin acolo. I Mânată de furie, îndurerată, iar acum, simţind şi că el îi insultase fa-] milia, scuipă cuvintele ca pe nişte săgeţi veninoase.

-Şi m-au învăţat destule. Şi pe mine, şi pe fraţii mei. Ne-au învăţat I să citim, să scriem şi *să gândim*. Am învăţat ştiinţe, matematică şi istorie, am învăţat să citim hărţi şi să le desenăm. Poate că nu ne-am permis să mergem prea des la şcoala din sat, pentru că ne-am fi expus prea mult la atacurile Cetelor de Ucigaşi şi ale Nepământenilor 1 Malefici. Tatăl meu s-a luptat cu ei ca să-i apere pe vecinii noştri, iar el şi mama ne-au învăţat şi pe noi să luptăm.

- Te-au învăţat multe, te-au învăţat despre lumină - adică, despre cele de dincolo de lume - şi despre pământ. Lucru foarte însemnat: le-au învăţat loialitatea. Şi ai deprins-o bine.

- Asta n-o înveţi. Ori eşti loial, ori nu eşti.

El îi zâmbi.

- Indiferent dacă s-ar întâmpla să nu fim de acord în unele privinţe, Iii sigură că-ţi sunt loial.

- Pentru că eşti nevoit să fii, iar asta e altceva.

- Ai dreptate, spuse Mallick, după o clipă prelungă. Dar tot îţi sunt loial.

Fallon îşi continuă drumul în tăcere cale de câţiva kilometri, clocotind în sinea ei, până când întrebarea îi ţâşni de pe buze:

- De ce ai plecat din Ţara Galilor?

- Am fost chemat.

Oftatul ei, lung şi batjocoritor, exprima perfect ce însemna pentru un copil de treisprezece ani să aibă de-a face cu un adult.

- Dacă te întreb cine te-a chemat, ai să-mi răspunzi, pur şi simplu: „Vei învăţa".

- Şi chiar aşa va fi. Eram tânăr, la fel ca tine, şi, la fel ca tine, m-am întrebat de ce mi se cereau lucruri atât de grele. Să ştii că înţeleg ce înseamnă să-ţi părăseşti casa şi familia.

- Ai copii?

Nu mi s-a oferit niciodată acest dar.

- Mi-ai dăruit, cândva, ursuleţul de pluş.
■ A fost generos din partea ta să i-l dai fratelui tău mezin, să laşi îk ca parte din tine în grija lui.
l'allon dădu acel gând deoparte, fiindcă îi amintea de Ethan şi de l«crimile lui.
- Mi-ai adus lumânarea şi globul de cristal. Astea nu sunt jucării, i .1 ursuleţul. Lumânarea doar eu o pot aprinde. Uneori chiar o fac. Nu m- consumă deloc din ea.
A fost creată pentru tine.
- Tu ai creat-o?
-Da.
- Mama a zis că eu voi fi singura care va vedea ceva în globul de cristal, însă n-am văzut nimic atunci când m-am uitat.
- Vei vedea.
- De unde l-ai luat?
-Ţi l-am creat eu. Ursuleţul ţi l-am cumpărat pe când nici mama ta nu ştia încă de existenţa ta. Vânzătoarea de la magazin mi-a zis că era un dar drăguţ pentru o fetiţă.
îşi continuară drumul călare, iar Fallon îşi dădu seama că tocmai purtase cea mai lungă conversaţie pe care o avusese vreodată cu cineva din afara familiei. Deşi faptul în sine nu i-l făcea pe Mallick cu nimic mai drag, i se păru totuşi interesant.
- Ce ai să mă înveţi timp de doi ani? vru ea să ştie. Tata m-a învăţat să trag cu arma - cu puşca şi cu arcul. M-a învăţat tehnici de luptă corp la corp. A fost soldat. A fost căpitan în armată. Iar mama m-a învăţat despre magie. E vrăjitoare, o vrăjitoare puternică.
- înseamnă că ai o bază solidă pentru mai departe.
Fallon îşi struni calul.
- Auzi?
-Da.

- Sunt motoare. Mai multe.
- E un drum, nu departe de aici, iar unii circulă pe el. Prin urmare, noi ne croim drum printre copaci, peste dealuri. încă nu eşti pregătită de bătălie.

Sunetele se stinseră treptat, până ce nu se mai auzi decât glasul pădurii.

- Pe tine cine te-a învăţat?
- Un bărbat pe nume Bran. Un profesor aspru.
- Am să-l cunosc şi eu?
- Nu mai e printre noi.
- A fost răpus de Blestem?

Datoria lui era să înveţe şi să antreneze, îşi spuse Mallick, şi avea să şi-o îndeplinească. însă cine ar fi crezut că fata era atât de pusă pe întrebări?

- Nu, a trecut din lumea aceasta în cealaltă cu mult înainte de Blestem. însă, cât timp i-am fost alături, m-a învăţat multe lucruri. Iji am călătorit pe multe tărâmuri împreună cu el.

Pentru că putea, Fallon o făcu pe Grace să sară uşor peste un copac răsturnat, apoi zise:

- înainte de Blestem, oamenii călătoreau în toate colţurile lumii folosind avioane. Eu am văzut două avioane şi un elicopter - un avion mai mic, cu elicea deasupra. Mama mea a creat un scut deasupra fermei, în caz că oamenii din avioane erau dintre cei care căutau Nepământeni ca să-i închidă sub lacăt. Sau, mai grav, în caz că cei din avioane ar fi fost Nepământeni Malefici. Aşa că noi vedeam avioanele, dar ele nu ne vedeau pe noi. Tu ai zburat vreodată cu un avion?
- Da, şi nu mi-a plăcut.
- Eu cred că ar fi minunat. Ridică chipul spre cer, studie fâşiile de văzduh ce se întrezăreau printre coroanele de frunze scânteietoare. M i -ar plăcea să văd şi alte părţi ale lumii. Unele au plaje cu nisip alb

apă albastră, iar altele sunt acoperite de gheaţă. Şi oraşele gigantice, ni clădiri înalte ca nişte munţi, şi munţii mai înalţi decât cea mai înaltă dintre clădiri, şi deşerturile, şi oceanele, şi junglele.

- Lumea e plină de minunăţii.

Mallick îşi mână calul printr-un luminiş, de unde ieşiră într-o poieniţă. La adăpostul copacilor se afla o căsuţă. Un şopron cu acoperiş înclinat era lipit de ea.

- Ai zis că e un drum de-o zi călare.
- Şi aşa va fi. Aici doar poposim peste noapte.
- E mai mult de-o oră până la amurg.
- Caii trebuie să se odihnească, să fie îngrijiţi şi hrăniţi. Şi eu la fel.

Mallick descălecă şi-şi duse calul la şopron. Ezitantă, Fallon îi
urmă exemplul. Observă că în şopron se găseau aşternuturi de paie i urate, cele necesare pentru ţesălatul cailor şi un jgheab cu nutreţ. Mallick îi dădu o găleată.

- E un pârâu nu departe, spre est. Caii trebuie adăpaţi.
- Ce-i locul ăsta?
- E un popas în drumul nostru.

Cum Fallon nu spuse nimic, rămânând în loc, Mallick slăbi cureluşele şi dădu jos şaua de pe calul lui.

- E o cabană de vânătoare, folosită cândva drept casă de weekend sau de vacanţă. I-a aparţinut unui bărbat care lucra ca instalator şi căruia îi plăcea să vină aici cu prietenii. Avea imunitate, aşa că a supravieţuit Blestemului, însă a sfârşit prin a fi luat pe sus în cursul unui raid şi închis într-un centru de detenţie al guvernului, unde a şi murit.
- L-ai cunoscut?
- Nu, dar locul ăsta păstrase suficient din energia lui - pentru că trăise aici atâtea momente fericite - încât să aflu despre el. Caii au nevoie de apă.

Fallon luă găleata şi, mergând nu mai mult de zece metri spre est, dădu de un pârâu luminos, şerpuind vesel prin iarbă. Preţ de o clipă, studie pădurea - acel loc nou. Brazii şi stejarii, pinii bătrâni şi plopii tineri. Nu putea şti dacă nu cumva Mallick plănuia s-o întrebe câţi copaci erau în pădurea aceea stupidă. Sau s-o întrebe de câte ori auzise bocăniturile repezi ale ciocănitorii, sau câte pene avea cardinalul[1].

Umplu găleata şi se întoarse ca să toarne apă în jgheab. Avu nevoie de alte două drumuri. După ce termină, văzu că Mallick dăduse jos ambele şei, iar acum îşi ştergea murgul cu o cârpă.

- Cum îl cheamă? întrebă ea, luând o cârpă curată ca s-o şteargă pe Grace.

- Gwydion, după numele unui vrăjitor şi războinic măreţ.

- Ea e Grace, numită astfel după regina piraţilor. Văd că şopronul e mult mai nou decât cabana.

-L-am construit eu, cu doar câteva luni în urmă.

- Pare solid, spuse ea, luând la verificat copitele lui Grace.

Odată caii hrăniţi şi adăpaţi, Mallick îşi luă ranița, care era uşoară.
Fallon îşi puse pe umăr sacul marinăresc, ce atârna mai greu. Fata ducea şi mâncarea pe care i-o împachetase mama ei.

Cabana, o clădire scundă şi pătrată, includea o verandă îngustă, cu o singură treaptă mică. Lângă treaptă, în mijlocul unei grămăjoare de pietricele, se afla o figurină de piatră cioplită grosolan. Reprezenta o

[1] Pasăre de talie mică şi cu penaj roşu-stacojiu, care trăieşte în America şi Africa

Icmeie, după cum i se păru lui Fallón. Mallick se opri ca să deschidă plosca de apă şi să scurgă câteva picături peste pietricele.
- Omagiu şi semn de respect oferit zeiţei.
- Protejează sau binecuvântează?
- Poate să facă şi una, şi alta, după cum binevoieşte. Ea e Ernmas.
Văzând că Fallón nu făcu decât să se încrunte, Mallick scoase un
oftat slab.
- E o zeiţă-mamă, din clanul lui Tuatha de Danann, la fel ca tine. I'.şti din sângele şi sămânţa ei, Fallón Swift. Nu ştii nimic despre strămoşii tăi?
- Aveam câteva cărţi despre mitologie, în principal - despre zeii romani şi greci. Doar nu te aştepţi cu adevărat să cred că mă trag din vreo zeiţă? Pentru că asta, ştii tu, e doar *mitologie*.
- Ignoranţa ta nu-ţi face cinste.
El păşi pe verandă şi schiţă, din încheietură, un gest în direcţia uşii. Aceasta se deschise cu un iureş ca de vânt.
- îţi închipui că puterea - şi cea a luminii, şi cea a întunericului - IUI are nici o sursă? Că nu are un istoric sau un scop? Tot ceea ce eşti li se datorează celor care au fost înaintea ta. Se datorează generozităţii ,.i bătăliilor lor, cruzimii şi compasiunii lor. Clătină din cap. Când mă gândesc că soarta întregii lumi e în mâinile unei fete care ştie atât de puţin.
Când Mallick intră în casă, Fallón, rămasă în spatele lui, îşi dădu ochii peste cap. îi aruncă o privire zeiţei.
- Eu de unde să ştiu ceea ce nu ştiu?
Simţindu-se insultată - ştia că *nu* era ignorantă -, intră, tropăind, in urma lui Mallick.
înăuntru, principala încăpere consta dintr-un spaţiu deschis, cu u n şemineu pe peretele nordic şi cu o bucătărie în spate.

Ferestrele Acesteia dădeau înspre pârâu şi erau orientate către est, astfel că de la ele se vedea răsăritul.
în faţa televizorului cocoţat deasupra şemineului se afla o canapea masivă - şi urâtă, după părerea lui Fallón - tapiţată cu un soi de lartan negru cu maro. Şi la fermă aveau televizor, şi, o dată pe săptămână, organizau seri de film şi se uitau la DVD-uri.

Ei îi plăceau DVD-urile aproape la fel de mult ca hărţile, căci ele aveau însuşirea de a te purta în alte locuri, în alte lumi.

Două scaune, tapiţate cu stofă având acelaşi imprimeu cadrilat, o masă pe care se afla o lampă cu soclul reprezentat de un urs negru căţărându-se într-un copac, un bec în tavan, montat în ceva ce aducea cu o roată de căruţă, precum şi o masă rotundă, cu patru scaune de lemn - alcătuiau restul mobilierului, umplând spaţiul într-o manieră pe care Fallon o găsea profund dizgraţioasă.

Puse pachetul cu mâncare pe masa de bucătărie, al cărei alb devenise un soi de gri murdar, şi îl lăsă acolo.

- Camera în care îţi vei petrece noaptea e pe stânga. Fă focul, apoi du-ţi şi lucrurile acolo.

Nu era el singurul care putea să se dea mare, îşi spuse Fallon. Se răsuci pe călcâie şi aruncă o privire spre buştenii din şemineu, care se aprinseră pe loc.

- Nu sunt proastă.

- Ignorantă, o corectă el. Am auzit spunându-se că prostia nu se poate trata. S-ar putea să fie adevărat. însă ignoranţa poate fi remediată prin educaţie. Du-ţi sacul în camera ta, apoi va trebui să mai aduci nişte lemne de foc înainte de lăsarea întunericului. Găseşti destule în spatele casei.

-Şi tu ce-ai să faci?

- Eu am să beau un pahar de vin înainte să împărţim mâncarea pe care a binevoit mama ta să ne-o dea.

Când Fallon se îndepărtă, furioasă, Mallick îşi aţinti privirea asupra focului ce ardea luminos şi fierbinte. Apoi zâmbi.Capitolul 4

Din pură încăpăţânare combinată cu ofensă, Falion se simţea ten- lată să se încuie în camera stupidă mobilată cu două seturi de paturi supraetajate, acoperite, şi acestea, tot cu o stofa cadrilată, doar că de astă dată, în roşu cu negru. însă îi era foame şi trebuia să meargă la toaletă.

Prin urmare, avea să meargă la toaletă şi să mănânce, însă nimic 11 o obliga să fie prietenoasă. Nici nu vedea de ce ar fi trebuit să fie politicoasă. Mallick o făcuse proastă - pardon, *ignorantă.* Doar pentru că era bătrân, asta nu însemna că era obligată să fie politicoasă cu Cineva care o numea „ignorantă".

Chiar în faţa odăii ei se afla o cameră de baie. Falion se încuie în ea.

Verifică dacă aveau apă răsucind robinetul de deasupra chiuvetei montate pe perete şi fu aproape dezamăgită când apa începu să curgă, îşi spuse că Mallick se ocupase de acest lucru tocmai pentru ca ea să nu aibă motiv să-şi testeze puterile acolo.

Vasul de toaletă se clătina puţin, însă îşi făcea treaba.

îşi luă un scurt răgaz ca să-şi studieze chipul în oglinda de deasupra chiuvetei.

Nu dormise bine noaptea trecută - şi nici în noaptea de dinaintea .iceleia, trebuia să recunoască. Iar asta se vedea în pungile întunecate ile sub ochii ei şi în paloarea obrajilor.

Deşi n-o interesa să fie drăguţă, o interesa - chiar mult - să pară puternică. Prin urmare, recurse la o mică vrajă de înfrumuseţare.

„Nu sunt ignorantă", îşi spuse, „şi nu sunt slabă".

Ieşi cu paşi mari şi trecu, semeaţă, pe lângă Mallick, aşezat în faţa focului cu paharul lui de vin. Nu trânti uşa în

urma ei atunci când ieşi după lemne, însă o închise cu un *pocnet* ferm.

Când se lăsă seara - o lumină cenuşie, blândă, strecurându-se printre copaci -, răcoarea aerului deveni mai tăioasă. Iar văzduhul se umplu de miros de fum şi de toamnă care-şi grăbea venirea.

Lemnul de foc avea să fie bine-venit, îşi spuse ea, însă mai întâi voia să se plimbe puţin, voia să-şi destindă muşchii amorţiţi de atâtea ore în şa.

Se duse să le arunce o privire cailor şi-i găsi moţăind deja. Chiar şi aşa, îşi lipi obrazul de cel al lui Grace, căutând alinare în ceva ce-i amintea de acasă. Iar când calul lui Mallick o privi cu ochi blânzi şi înţelepţi, Fallon îl mângâie - şi-şi spuse că merita un călăreţ mai plăcut.

Lăsă caii să se întoarcă la somn şi porni să se plimbe pe malul pârâului şerpuitor.

Ridicând privirea, văzu turnul de veghe pentru vânători, construit într-un stejar masiv. I se păru amuzant să urmărească, din el, cinci căprioare ce păşteau pe versantul dealului, coborând agale printre copaci.

Cum ar fi fost, se întrebă, să meargă tot înainte şi să nu se mai oprească? Precum căprioarele. Să meargă pur şi simplu şi să trăiască în păduri. Să hoinărească după pofta inimii şi oriunde ar fi vrut, fără să se gândească la nimic altceva în afară de propriile nevoi. N-ar fi fost nimeni care să-i spună ce să facă, îşi imagină ea, sau când şi cum s-o facă. Nimeni care să aştepte atât de multe de la ea, când ea nu-şi dorea decât să fie lăsată în pace.

Se sprijini de copac, îşi lipi obrazul de scoarţa aspră. îi simţi bătăile inimii. închizând ochii, simţi bătăile inimii căprioarei de dincolo de pârâiaş, şi pulsul apei, şi pe cel al pământului.

Simţea înlăuntrul ei viaţa tuturor lucrurilor care trăiau şi prosperau în jur, şi care nu erau umane. Văzu, cu

ochii minţi, pasărea ce dădea din aripi în văzduh, cu inima bătându-i mărunt-şi-iute, mărunt-şi-iute. Văzu şi bufniţa ascunsă adânc în pădure, dormind în aşteptarea nopţii, a timpului când avea să pornească la vânătoare.

închise ochii mai strâns, dându-şi seama că nu voia doar să plece pur şi simplu, să trăiască pentru totdeauna în pădure. Voia să simtă bătăile inimii mamei, ale tatălui, ale fraţilor ei. Iar ei erau prea departe.

- E doar prima zi, se mustră singură. Pot rezista o zi. Mă pot răzgândi oricând. Mă pot întoarce acasă mâine dacă vreau.

Găsind alinare în acest gând, deschise ochii şi porni înapoi spre cabană.

Spre vest, soarele ardea printre copaci şi-şi revărsa flăcările peste dealuri, împrăştiind o lumină pe care Fallon o simţi, precum toate acele bătăi de inimă înlăuntrul ei.

Cu ochii asupra focului solar ce punea capăt acelei zile, se întoarse şi intră în casă, împovărată cu un braţ de lemne.

O adolescentă, chiar şi una care se trăgea din zei, ştia cum să facă pe bosumflata. Fallon mâncă tot ce-i puse Mallick în faţă, însă o făcu în tăcere. îşi luă o felie mică din tortul aniversar, fiindcă voia să-şi simtă familia aproape. însă asta nu făcu decât s-o întristeze, o făcu să accepte faptul că ai ei nu erau aproape şi că nici n-aveau să fie, preţ de doi ani îndelungaţi.

Dacă Mallick ar fi făcut vreo tentativă de-a o înveseli, acea tristeţe ar fi explodat într-o furie incandescentă. Poate că ştia şi el acest lucru, căci nu se strădui să facă deloc conversaţie, nici măcar de politeţe, cât mâncară cele câteva bucate simple.

Când el îi ceru să se ocupe de vase, Fallon nu se împotrivi, împachetă restul de mâncare, spălă vasele şi puse

bucătăria în ordine, timp în care Mallick stătu în faţa focului citind.

în ciuda curiozităţii ei înnăscute, nu întrebă ce carte era, ci chiar se încuie în dormitor şi puse şi o vrajă peste zăvor, din simplă răutate.

Deşi de fiecare dată asta îi aducea alinare, refuză să-şi scoată lumânarea din raniţă şi s-o aprindă, din simplul motiv că o primise, cândva, de la el. în mintea lui Fallon, numai Mallick era răspunzător de nefericirea ei din acel moment.

în schimb, se ghemui sub pătură cu *Regele Vrăjitor*, iluminând paginile pe măsură ce citea. însă cuvintele familiare nu făcură decât să-i sporească tristeţea.

Puse cartea deoparte şi rămase culcată în întuneric, dorindu-şi să-şi fi lăsat răgaz să scotocească prin cabană după ceva de citit. Revistele şi ziarele vechi reuşeau întotdeauna s-o fascineze. Nu se aştepta să doarmă, era ferm convinsă că avea să-şi petreacă întreaga noapte cufundată în gânduri negre. Şi era nerăbdătoare s-o facă.

Adormi chiar înainte să simtă somnul învăluind-o pe furiş, fără să se trezească nici măcar atunci când lumina lunii i se strecură pe fereastră, sau când zânele veniră să-i danseze la geam.

Se trezi la prima geană tremurătoare de lumină. Prima ei reacţie fu de ruşine că dormise atât de mult şi atât de bine. Apoi îşi aminti de ceea ce mama ei numea „somnul inimii". Acel somn necesar unei inimi rănite, pentru că o ajuta să se vindece.

Frământă între degetele inelul şi medalionul de pe lănţişor. Rămânând culcată vreme de câteva minute în plus, şi-l imagină pe tatăl ei pregătindu-se să-şi înceapă ziua, coborând să pună de cafea din boabele recoltate de la tropice. Şi pe mama ei coborând ca să se apuce de pregătit micul dejun.

Toată lumea era în picioare; trebuiau hrănite animalele şi trebuia căutat prin coteţ după ouă.

Erau munci gospodăreşti de îndeplinit, lecţii de învăţat, totul - în miros de pâine ce tocmai se cocea. Poate că era de făcut câte un drum până în sat sau pe la fermele învecinate, ca să se facă schimb de produse.

Timp liber de citit, de călărit sau de joacă.

Ea unde avea să fie în timpul în care familia ei îşi vedea de viaţa-i obişnuită?

însă Fallon, copil crescut la fermă, se ridică din pat şi se încălţă. Mai puse lemne pe focul din care nu mai rămăseseră decât tăciuni, apoi ieşi ca să se ocupe de cai.

Privi soarele ridicându-se pe cer, tot aşa cum îl privise coborând la asfinţit.

Când intră din nou în casă, Mallick o aştepta cu două căni de ceai tare puse pe masa din bucătărie şi cu ouă făcute ochiuri lângă o bucată de şuncă ce sfârâiau într-o tigaie pusă în sobă ca peste un foc de tabără.

- Bună dimineaţa, spuse el. Plecăm după ce luăm micul dejun.
- în regulă.

Luă cana de ceai - mai tare decât îi plăcea şi mult prea amar în lipsa mierii pe care ea obişnuia s-o adauge.

Regretă că nu se gândise să-şi aducă puţină miere. însă luă ceaiul şi se aşeză, şi, atunci când Mallick îi puse o farfurie în faţă şi se aşeză şi el la masă, mâncă.

O parte din pica pe care i-o purta se spulberase în timpul somnului. însă, mai important de-atât, Fallon se plictisise de tăcere.

- N-ai nici soţie, nici copii.

-N-am.

- E din cauză că preferi bărbaţii?
- Nu, spuse Mallick, continuând să mănânce în timp ce vorbea. I >atoria şi ţelul spre care mă îndrept mi-au fost singurii tovarăşi de-a lungul vieţii.

- De ce mi-ar păsa mie, sau de ce le-ar păsa zeilor dacă ai avea o Icmeie ori un bărbat cu care să-ţi împărţi viaţa sau patul?
Mallick îşi îndreptă ochii spre ea şi o privi în faţă.
- Ceea ce mi s-a cerut, ceea ce am jurat a fost loialitate neclintită laţă de Aleasă. O pereche pe care s-o am în viaţă, o persoană iubită ar trebui să se bucure şi ea de loialitatea mea. Iar aceste două loialităţi s-ar putea să intre în conflict.
Fallon refuză argumentul.
- Părinţii mei îşi sunt loiali unul altuia şi tot le sunt loiali şi copiilor lor. Tuturor copiilor lor.
- Asta e iubire, chiar mai mult decât datorie sau decât un jurământ. Iar iubirea e mai puternică.
- Tu n-ai iubit niciodată pe nimeni?
- A fost cândva o fată, cu ochii plini de viaţă şi părul ca de foc. Nu ştiu dacă ceea ce am simţit a fost iubire, însă am tânjit după ea. Inima îmi bubuia atunci când o vedeam, iar dacă se întâmpla să-mi zâmbească, mă simţeam cel mai bogat băiat din tot ţinutul. Ştiam că dacă aveam vreodată să-i simt chiar şi atingerea mâinii pe obraz, chiar şi atât, aş fi murit fericit şi împlinit.
Fallon pufni în râs.
- Nimeni nu moare din iubire.
- O, şi totuşi, da, mor acolo unde-i duce iubirea, sau mor din cauza a ceea ce-i mână iubirea să facă. Şi astfel, nu i-am simţit niciodată mâna pe obraz. Aşa am ales.
- Poate că totuşi ai iubit-o, fiindcă erai băieţandru, iar acum eşti bătrân şi tot ţi-o mai aminteşti. îşi termină ouăle. Câţi ani ai?
Mallick se lăsă pe spate în scaun şi o privi fix în ochi.
-M-am născut în ziua a treia din luna a treia în anul şase sute şaptezeci şi nouă.
- Ei, haide. Din obişnuinţă, Fallon dădu să ia şi farfuria lui, ca să strângă masa. Dacă nu vrei să-mi spui, zi...

El îşi puse o mână pe braţul ei.

- M-am născut dintr-o vrăjitoare, iar tată mi-a fost un soldat a cărui mamă avea sânge de elf. Pe el mi-l amintesc prea puţin, căci a murit în luptă pe când eu de-abia ce fusesem înţărcat. Am fost singurul ei fiu şi, la fel ca mama ta, a plâns când am fost chemat. Numărasem zece primăveri când am plecat de lângă ea. Apoi s-au scurs alte zece câtă vreme m-am antrenat, am studiat şi am călătorit. Alte zece mi le-am petrecut exersând şi trăind în solitudine. Apoi am dormit, anii au trecut şi lumea s-a schimbat, iar magia s-a ascuns sau a murit, căci cei înzestraţi cu ea au fost persecutaţi, ostracizaţi sau pur şi simplu ignoraţi. Până în noaptea în care m-a trezit o singură picătură de sânge căzând pe-acel prim scut. M-a trezit trosnetul înfiorat din clipa în care scutul s-a spart sub povara sacrificiului. Iar timpul meu a început din nou să se depene, căci urma să vină vremea ta.

Fallon îl crezu, iar acea revelaţie făcu să-i bubuie inima în piept.

- Eşti, deci, nemuritor.

- Nu. Nu. Sângerez. Viaţa mea se va sfârşi la fel ca a oricărui om. însă mi s-a cerut s-o pregătesc, s-o servesc şi s-o apăr pe Aleasă, cea care va lua sabia şi scutul, cea care va aduce lumina şi va reface echilibrul. Iar eu am acceptat. Am făcut un jurământ. Am ales asta. Nu îmi voi încălca niciodată acel jurământ. Nu te voi trăda niciodată.

Se ridică şi strânse el farfuriile.

- Ce-a fost acel prim scut şi cum de s-a spulberat sub povara unei ■<i ngure picături de sânge? Câte sunt? Unde sunt? Cum ai...

- Vei învăţa. Deocamdată, strânge-ţi lucrurile şi înşeueazăcaii. De vase mă ocup eu.

- Dă-mi un singur răspuns, îi ceru ea. Un nenorocit de răspuns.

- Pune întrebarea potrivită.

Fallon ezită, apoi îi puse.întrebarea care simţea că o apăsa cel mai lare:

- Ce se întâmplă dacă nu sunt suficient de bună? Dacă nu sunt suficient de bună sau de deşteaptă ca să fac toate astea?

- înseamnă că voi fi dat greş. Nu intenţionez să dau greş. Nu mai l rage de timp. Ne aşteaptă un lung drum călare.

O oră bună, Fallon călări fără să spună nimic. Cufundată nu într-o tăcere posomorâtă, ci într-una gânditoare. Ştia că unele zâne puteau i răi peste o sută de ani. Cum era bătrâna Lilian de acasă, care susţinea i ă avea o sută douăzeci de ani. Şi elfii puteau avea vieţi lungi, iar pen- Iru copiii născuţi din părinţi cu daruri magice diferite... nu trecuse destul timp de la Blestem ca să se ştie exact.

însă nu mai auzise niciodată de nimeni care să fi trăit mai mult de

0 mie de ani. Mallick susţinea că dormise, îşi aminti ea acum. Să fi fost un fel de hibernare?

Şi, dacă totul era o problemă de alegere, de ce fusese chemat, cu .itât amar de ani în urmă, ca să pregătească pe cineva care avea să se nască cu peste o mie cinci sute de ani mai târziu?

Era foarte derutant. Faptul că nu înţelegea - nu însemna că era ignorantă, se linişti singură. Ci, pur şi simplu, nu înţelegea.

Străbătură păduri, câmpii şi drumuri. Pe unele dintre drumuri încă se mai găseau maşini abandonate. Văzu dealuri şi case, chiar şi

1 âţiva oameni şi ceva ce recunoscu a fi un sat, mai mare decât cel în care locuise ea. Acolo se aflau diverse clădiri, printre care se numărau unele în care, cândva, se vânduse benzină pentru maşini sau mâncare pentru cei care călătoreau.

Deşi, pe cât putea, Mallick se ţinea departe de acele drumuri şi de acele clădiri, Fallon tot le vedea în zare.

Şi se minuna.

Studiase hărţi, globuri şi atlasul lumii. Văzuse DVD-uri care dezvăluiau o lume şi nişte vieţi ce-i păruseră nespus de îndepărtate, de diferite şi de exotice.

însă lumea, odată ce te trezeai în ea, îşi dădu acum seama, era cu mult mai mare decât orice îşi imaginase vreodată.

Se întindea la nesfârşit. Lui Fallon nu-i venea să creadă că, la un moment dat, fusese ticsită de oameni, că şiruri întregi de maşini parcurseseră în viteză drumurile acelea largi despre care ştia că se numiseră „autostrăzi".

I se părea o ficţiune, precum filmele de la televizor.

- Tu ai văzut lumea? îl întrebă ea pe Mallick. Adică, ai văzut-o pe când era plină de oameni, de maşini şi de avioane?

- Da. Şi chiar dacă o văzusem în globul de cristal, chiar dacă-mi fusese arătată, tot m-a uluit.

-Ai cu adevărat de ales, aş fi putut într-adevăr să refuz?

- întotdeauna ai de ales. N-am să te trădez şi n-am să te mint.

- Atunci, dacă tu ai fost chemat cu atât de mult timp în urmă - înainte să existe maşini şi avioane, înainte ca lumea să fie atât de plină -, cum de a fost posibil ca asta să se întâmple cu atât de mulţi ani înainte ca eu măcar să mă fi născut?

- Puteri mai mari decât ale mele, mai mari decât vor fi vreodată ale tale au prevăzut că s-ar putea întâmpla asta. E în natura oamenilor, fie că sunt sau nu înzestraţi cu magie, să-şi dorească pace, dar să meargă la război. E în natura celor ce au mai mult întuneric decât lumină în ei să urzească războaie şi să tânjească după putere. Dacă întunericul ar fi dat greş în noaptea aceea, iar scutul ar fi

rămas întreg, poate că aş mai fi dormit preţ de încă un mileniu, iar Aleasa nu s-ar fi născut încă. însă, la un moment dat, tot s-ar întâmpla.

- Ai visat?

Mallick zâmbi uşor.

- Am trăit vieţi întregi în vise. Şi am învăţat, chiar şi în somn, despre lume şi despre schimbările prin care trecea.

- Nu pare să fi fost un somn prea odihnitor.

Mallick izbucni într-un hohot de râs sonor, răsunător, neaşteptat.

- Chiar n-a fost, îi spuse. Nu, n-a fost odihnitor.

Traversară împreună, în galop mărunt, un ogor înţelenit, apoi urcară un versant abrupt ce-i scoase la un drum acoperit cu smoală.

- Cât mai avem?

- încă două ore. Odată cu noaptea va veni şi ploaia, însă noi vom fi ajuns de mult.

- Mai repede, ploaia va veni mai repede, spuse Fallon.

Mallick îi aruncă o privire lungă şi arogantă.

- Chiar aşa?

- Ne îndreptăm spre sud-est, iar vântul bate dinspre est, aducând ploaia cu el. Dacă nu schimbăm direcţia de mers, ploaia va veni cu cel puţin o oră înainte de lăsarea întunericului, dacă o ţinem tot aşa încă două ore, turui Fallon, aruncându-i o ocheadă şi ridicând din umeri, fermierii ştiu să prevadă vremea. Restul e doar matematică.

El scoase un mormăit nedesluşit şi-şi continuă drumul.

-Cineva e...

Fallon se întrerupse atunci când Mallick ridică, brusc, o mână, auzind şi el motoarele. Se blestemă în gând pentru că alesese s-o ia pe acea bucăţică de drum - ca să mai scutească un pic de timp -, iar acum nu aveau unde să se refugieze nici într-o parte, nici în cealaltă. Chiar pe când îşi analiza

opţiunile - prima fiind să pornească în galop, împreună cu Fallon, înapoi peste câmp -, trei motociclete apărură în vârful drumului şi se năpustiră în jos, spre ei.
- Dacă-ţi spun să mergi, ia-o la galop cât de repede poţi, peste câmpul de unde am venit. Am să te găsesc pe urmă.
Fallon simţi ceva cutremurându-se în ea, iar altceva întărindu-se ca oţelul.
- Ei sunt şase, iar tu eşti unul singur.
- Tu eşti unică în lume. Fă cum îţi spun. Nu vorbi cu ei, iar dacă eu îţi spun să fugi, du-te.
Erau câte doi pe o motocicletă, remarcă Fallon. Trei cu arme purtate la şold, trei cu puşti lungi. Patru bărbaţi, două femei. Cu toţii făceau parte dintr-o Ceată de Ucigaşi, concluzionă ea, văzând craniile pictate în chip de simboluri pe motociclete.
Cel aflat în fruntea grupului îşi întoarse motocicleta de-a curmezişul drumului, forţându-i pe Fallon şi Mallick să-şi struneasca animalele. Bărbatul purta, peste părul castaniu, o bandană acoperită cu desene cu cranii, iar la gât avea un pandantiv cu acelaşi simbol.
Barba şi-o pieptănase în două cozi lungi.
Femeia din spatele lui avea obrazul stâng brăzdat de o cicatrice. Precum însoţitorii ei, îşi ascundea ochii în spatele unor ochelari negri.
Ea îşi aruncă un picior peste motocicletă, îşi luă puşca de pe umăr şi şi-o îndreptă înspre ei, într-un gest de amenințare indiferentă.
Fallon îi studie pe restul, se strădui să-şi păstreze bătăile inimii constante, însă sunetul gutural al motoarelor se stinse dintr-odată.
Căpetenia grupului descălecă de pe motocicletă.
-Ei, ce-avem noi aici?
- Eu şi nepoata mea ne îndreptăm spre sud, în căutarea a ceva de muncă.
- Chiar aşa? Aţi auzit? îşi caută ceva de muncă.

Cel aflat pe a doua motocicletă îşi coborî ochelarii de soare atât cât să-i facă cu ochiul lui Fallon, un gest ce îi stârni fetei o senzaţie dezgustătoare pe piele.
Dacă avea să fie nevoită să lupte, decise să se ocupe mai întâi de femeie, apoi de cel care-i făcuse cu ochiul.
Nu avea să fugă. N-ar fi abandonat niciodată pe nimeni aflat în asemenea inferioritate numerică.
- Ce aveţi în ranițe?
- Toată agoniseala noastră de-o viaţă.
Tonul rugător al vocii lui Mallick o scoase din sărite pe Fallon.
- Practic, mai nimic.
- Atunci, vă puteţi lipsi şi de nimicul ăla. Jos de pe cal, boşorogule! Şi tu, dulceaţă.
- Vă rog. E doar o copilă.
Cea de-a doua femeie îşi scoase o armă de la şold.
- Ori descălecă, ori o împuşc.
- Nu împuşca prospătura.
Râseră cu toţii, într-un fel care nu-i mai stârni lui Fallon o senzaţie dezgustătoare pe piele. îi stârni o răceală de gheaţă în minte şi în sânge.
Descălecă.
- Voi sunteţi şase, spuse ea, cu dispreţ. Noi suntem doi.
Liderul grupului scoase un cuţit de la centură.
- Urmează să fiţi unul singur.
Se aruncă înspre Mallick.
Totul se întâmplă rapid, înainte ca Fallon să apuce să reacţioneze, «.teşi crezuse că era pregătită.
Pumnul lui Mallick ţâşni în faţă, fulgerător şi mortal ca o lovitură de ciocan. îl lovi pe bărbat, aruncându-l peste femeia din spatele lui, punându-i, astfel, la pământ pe amândoi.
Cu cealaltă mână, Mallick aruncă o minge de vânt care o proiectă pe cea de-a doua femeie, cu tot cu arma pe care o purta la şold, şase metri în spate. Chiar în clipa în care

aceasta aterizã, scoţând un *buf*! respingător, Mallick scoase o sabie.
Doi bărbaţi se năpustiră spre el, iar cel de-al treilea, încă rămas în picioare, se feri într-o parte şi o atacă pe Fallon. Ea scoase cuţitul şi, fără să se gândească la ceea ce făcea, îi dădu loc.
- Vrăjitoare nenorocită! mârâi bărbatul, scoţându-şi pistolul. Gloanţele învinge cuţitul, de fiecare dată.
Ba nu. Nu-i aşa.
Spintecă aerul cu lama, iar pistolul din mâna lui explodă în flăcări.
Bărbatul scoase un urlet, scăpă pistolul şi începu să se lupte cu llăcările ce-i mistuiau mâna, iar Fallon recurse la una dintre primele tehnici defensive pe care le învăţase de la tatăl ei. îl lovi între picioare.
Bărbatul se prăbuşi la pământ, iar ea se răsuci pe călcâie, pregătită să-l ajute pe Mallick. îl găsi în picioare, cu sabia mânjită de sânge. Doi tlintre atacatori zăceau morţi. Ceilalţi trei erau răniţi, iar cel care îi lăcuse cu ochiul lui Fallon gemea, ghemuit la pământ, cu o mână pe care se îndoia că avea s-o mai poată folosi vreodată la fel ca înainte.
- Strânge armele, spuse Mallick pe un ton energic.
Se aplecă să ia cuţitul şi pistolul de la lider. Fallon, simţindu-se uşor îngreţoşată acum că se terminase, făcu un efort să-şi stăpânească tremurul mâinilor atunci când luă armele celor morţi.
- Pistolul ăstuia e prea topit ca să mai avem ce să facem cu el.
Mallick îi aruncă o privire bărbatului care gemea, încercând să-şi
protejeze mâna distrusă. Scoase un mormăit nedesluşit, la fel cum făcuse atunci când Fallon îi împărtăşise previziunile ei meteo.

îşi atârnă pe umăr cureaua uneia dintre puşti, în vreme ce Mallick strânse altele două. După ce adunară şi restul armelor, încălecară din nou.
-Nu mi-ai spus să fug.
-Ai fi focut-o?
-Nu.
- Atunci de ce să mă fi obosit s-o fac?
- Poate că n-ai fi reuşit să te descurci cu toţi cei şase.
- Acel „poate” nu mai contează. Eşti înzestrată cu mult curaj. Te-ai luptat bine cu atacatorul tău.
- N-ar trebui să-i lăsăm aşa. S-ar putea ca cei rămaşi teferi să vină după noi sau să răneasscă pe altcineva.
-Nu-i ucidem pe cei neînarmaţi, nici pe răniţi.
- Nu, dar...
Fallon întinse mâna şi dădu foc cauciucurilor.
Răniţi, neînarmaţi şi nevoiţi să meargă pe jos, nu vor mai veni după noi şi le va fi mai greu să facă rău oricui altcuiva, spuse el.
Mallick studie apoi motocicletele prăbuşite la pământ.
- Bravo! O tactică sănătoasă.
- O gândire sănătoasă, îl corectă ea şi, dând pinteni calului, porni din nou la drum.
îşi simţea gâtul uscat şi înţepenit, însă se forţă să dea glas gândurilor ei:
- Te-ar fi ucis. Pe mine m-ar fi violat, apoi m-ar fi ucis. Sau poate că m-ar fi dus unde aveau ei de mers, m-ar fi violat din nou, apoi m-ar fi ucis. Caii poate că i-ar fi păstrat, dacă ar fi avut ce face cu ei, sau poate că i-ar fi omorât pentru carne.
- Da. Nu încape îndoială.
- I-ai ucis pe doi dintre ei. Poate chiar pe trei, fiindcă una dintre femei e grav rănită. Probabil c-o vor abandona acolo.
- Te tulbură faptul că le-am curmat viețile?
-Nu. Da, se corectă singură. Cred că m-a tulburat, până când... Ne-ar fi ucis. Nu ca să supravieţuiască, ci pentru că le

face plăcere. I)acă am fi fost doi simpli drumeţi, tu ai fi mort acum, iar eu aş fi... Am făcut alegerea corectă.
- Ei au făcut alegerea greşită. Consideră asta prima ta lecţie.
încuviinţând din cap, Fallon îi aruncă o privire.
- Nu aveai sabie până acum.
-A, nu?
- Cred că aş fi observat.
Mallick dădu pinteni calului şi porni la galop mărunt.
- Trebuie să te uiţi - ca să vezi.
Păstrând acelaşi pas rapid, urmară drumul încă o vreme, apoi se abătură de la el atunci când în faţa ochilor le apăru o altă localitate. La ii 11 moment dat, Fallon văzu o altfel de aşezare umană, alcătuită doar ilin case. Clădiri mari, îngrămădite unele lângă altele, multe dintre ele arătând aproape identic.
Unele aveau ferestrele acoperite cu scânduri, altele purtau urmele unui incendiu. Căprioare păşteau în iarba înaltă până la genunchi, iar vântul şuiera pe străzile pustii.
însă văzu o umbră la una dintre ferestre. Nu toate casele erau nelocuite.
-Ce-i împiedică pe oameni să lucreze pământul, să-şi cultive mâncarea?
- Nu toţi ştiu să facă asta, îi răspunse Mallick. Unii trăiesc ascunşi, scormonind printre resturi. Teama îi face să se încuie în casă.
Fallon reflectă la acest lucru în timp ce-şi continuară drumul. Erau peste o sută de case, din câte numărase ea, şi toate erau îngrămădite laolaltă, ca să fie mai uşor de apărat. O risipă de efort, îşi spuse, căci pământul care s-ar fi putut cultiva rămânea în paragină.

însă, la fel cum făcuse de mai multe ori în timp ce călătorea, îşi notă în minte şi acel loc, întocmai cum ar fi făcut cu un punct de reper însemnat pe o hartă.

Intrară din nou într-o pădure, al cărei pământ era desţelenit, răscolit, cu bolovani iţindu-se din el. Fallon auzi gâlgâitul unui pârâu înainte să-l vadă şi, alături de Mallick, îi urmă cursul şerpuitor.

Ajunseră într-un loc în care pârâul devenea mai larg, iar apa se revărsa, înspumată, peste muchii de piatră. Stâncile erau tot mai înalte, iar torentul de apă tot mai iute; zgomotul făcut de vâltoare făcea să răsune pădurea.

Observă câteva zâne fâlfâind în scânteierea palidă a curcubeielor născute din atingerea dintre razele soarelui şi apa tumultuoasă.

Dincolo de cascadă, unde iureşul apei se potolea, devenind o muzică discretă, Mallick se opri într-un luminiş larg.

Copacii căzuţi la pământ erau acoperiţi din abundenţă cu muşchi, iar o grămadă de pietre servea drept casă unei colonii de licheni. Pe margini, copacii înclinaţi îşi împleteau coroanele într-o arcadă de verdeaţă.

Când Mallick descălecă, Fallon îşi spuse că, probabil, voia să lase caii să se odihnească; prin urmare, făcu şi ea la fel.

-Ar trebui să fim pe-aproape de ţinta noastră. Am putea să adă- păm caii în pârâu, să-i plimbăm puţin, iar apoi să mergem acolo unde trebuie să ajungem.

- Am ajuns.

-Aici?!

Chiar dacă n-avea nimic împotrivă să locuiască în pădure, n-o încânta gândul de a-şi petrece următorii câţiva ani fără un acoperiş deasupra capului.

- Ne încropim o tabără?

Fără un cuvânt, Mallick îi dădu ei frâiele calului lui, apoi păşi în faţă.

Ridică mâinile, cu umerii sus şi cu palmele întoarse înspre cer. Preţ de o clipă, nu se auzi nimic în afară de ecoul estompat al cascadei şi de vuietul înfiorat al vântului printre copaci. Soarele cobora în vâ/.duh şi-şi cernea lumina prin frunziş, pentru ca apoi să şi-o reverse in poieniţă; umbrele dansau, purtate de suflarea vântului.

Apoi, Fallon auzi murmurul puterii ce se dezlănţuia, îi percepu cea dintâi pulsaţie în aer, îl simţi ridicându-i părul de pe braţe şi de pc ceafă. Caii îl simţiră şi ei şi începură să se foiască, neliniştiţi, drept care Fallon apucă frâiele mai strâns.

Ochii lui Mallick se întunecară, chipul îi păli, iar un vânt puternic prinse să bată, răscolindu-le amândurora părul.

Lumina şi umbrele se transformară, forme nedesluşite apărură, alcătuind o schiţă estompată, de parcă s-ar fi aflat îndărătul unui panou de sticlă tulbure.

Apoi Mallick rosti, cu glas răsunător, deschizând larg braţele:

- Ce-am zăvorât deschide-mi, ce-am tăinuit, dezvăluie. Că-i loc de mâna mea făcut şi i-a sosit Aleasa.

Schiţa vagă se contură mai clar, iar desenul se umplu de forme, culori şi texturi.

Acum în poieniţă se afla o căsuţă cu acoperiş de stuf şi ziduri de Culoarea nisipului. Mai mică decât casa părintească a lui Fallon, mai mare decât cabana de vânătoare, avea ferestre orientate spre vest şi o uşă de lemn solidă. Grajdul cu acoperiş înclinat de lângă ea avea porţi duble, iar, ceva mai încolo, o seră mică scânteia în razele soarelui.

I.a fel ca şi uşile căsuţei, porţile grajdului erau chenăruite de simboluri protectoare crestate în lemn; acestea se regăseau şi împrejurul uşii de sticlă a serei.

O statuetă a zeiţei, asemenea celei de la cabana de vânătoare, vechea lângă uşa căsuţei, aşezată în mijlocul unei grămăjoare de pietre lustruite.

Fallon văzuse vrăjile mamei ei, şi practicase şi ea magia. însă nu mai fusese niciodată martoră la ceva comparabil cu dezlănţuirea unei puteri în stare să ascundă şi să dezvăluie ceva de o asemenea amploare.

- Ocupă-te de cai, îi ceru Mallick. Au bătut drum lung.
- Eşti palid.
- E mai dificil să deschizi decât să închizi. Ocupă-te de cai, repetă el, apoi vino înăuntru.

îşi luă raniţa, intră în căsuţă şi închise uşa în urma lui.Capitolul 5

Fallon se ocupă de cai, ceea ce se dovedi destul de uşor. Deşi grajdul avea doar două boxe, fuseseră deja aşternute cu paie proaspete, iar toate cele necesare ţesălării erau bine orânduite. Ambii cai păreau să nu-şi dorească altceva decât odihnă, cu puţin fân în coş şi cu apa de băut pe care fata le-o adusese de la pârâu.

Lăsându-i să-şi vadă de ale lor, Fallon îşi strânse raniţa şi armele pe care le adunase, precum şi ce mai rămăsese din mâncarea pe care i-o dăduse mama ei, şi porni cu ele spre căsuţă.

Ajunsă la intrare se opri şi, amintindu-şi, luă plosca şi scurse puţină apă pentru zeiţă pe pietrele din jurul ei, şi-abia apoi deschise uşa.

Casa părea mai spaţioasă pe dinăuntru, iar acea ciudăţenie îi dădu o senzaţie de nefiresc, dezorientând-o. Tavanul se înălţa mai sus decât ar fi trebuit, pereţii se întindeau prea departe.

Un foc ardea în căminul vegheat de două scaune solide. în loc de canapea, în cameră trona o banchetă lată, tapiţată cu piele maro-în- chis. Pe masă se aflau lumânări înfipte în sfeşnice de fier. Scândurile neşlefuite ale pardoselii erau acoperite de un covor ţesut.

încăperea ce servea drept bucătărie ocupa partea din spate a casei. în ea se aflau un al doilea cămin, mai mic, o masă de lucru şi o chiuvetă cu o fereastră deasupra. Ierburi aromatice uscate atârnau în mănunchiuri legate strâns. Borcane cu rădăcini, boabe de tot felul, ciuperci şi seminţe împărţeau o scândură lată, care servea drept raft.
Fallon speră că Mallick avea de gând să facă să apară o maşină de gătit şi un frigider, precum şi curentul electric necesar funcţionării lor.
însă, deocamdată, el era aşezat în faţa focului, cu un pahar în care, presupuse ea, se afla vin.

-Tu ai camera cu vedere spre sud. Lasă armele pe masă. Vom mânca după ce-ţi duci lucrurile la locul lor.
- N-avem nici maşină de gătit, nici cuptor.
- E foc în bucătărie.
- N-avem nici frigider.
- Avem un cufăr care e descântat ca să păstreze mâncarea rece.
Brusc, Fallon avu un presentiment profund neplăcut.
- Unde-i baia?
- Ai un closet pentru acele necesităţi, iar, ca să te speli, ai o fântână şi un pârâu.
- Glumeşti?
- în mod cert, te vei găsi şi în locuri lipsite de avantajele de care te-ai bucurat până acum. Vei învăţa.
- De pe acum e aiurea.
Trânti armele şi, mai mult şocată decât furioasă - nu avea *baie*[7]. porni, furtunos, spre camera care avea să fie dormitorul ei.
Asta - dacă rămânea.
Cel puţin aici nu avea paturi supraetajate şchioape sau imprimeuri cadrilate oribile, îşi spuse ea, studiind, încruntată, camera minusculă. I'atul consta într-o saltea pusă pe câteva scânduri susţinute de patru stâlpi scunzi, însă pătura de pe el părea groasă şi călduroasă.
în loc de scrin avea un cufăr, însă îi plăcea forma acestuia, şi-i plăcea şi tabloul cu trei femei - zeiţe, poate? - de deasupra lui. Avea o lampă cu ulei şi un covoraş, iar o mică oglindă pătrată îi reflecta chipul obosit şi nemulţumit.
Chiar şi aşa, fereastra - fără perdele - dădea spre pădure. Văzu fântâna de piatră, care ar fi scutit-o de plimbările până la pârâu şi înapoi, dacă cineva s-ar fi obosit să-i pomenească de existenţa ei.

Observă un coteţ de găini, ceea ce însemna că aveau să se bucure de ouă proaspete, şi, spre surprinderea ei, văzu o vacă.
Deci Mallick era capabil să creeze toate acele lucruri, însă nu putuse să adauge o nenorocită de baie? Fallon nu se obosi să-şi despacheteze lucrurile, ci se duse din nou la el, ca să se plângă:
- Vreau o cameră de baie. Nu suntem în secolul şapte.
-Atunci va trebui să înveţi suficient cât să poţi să creezi una. Deocamdată avem cele trebuitoare ca să pregăteşti o tocană la cină; găseşti alimentele în cufărul care le ţine reci şi în dulap.
Şocurile se succedau cu repeziciune.
-Vrei să gătesc?
- Eu ţi-am pregătit micul dejun, îi aminti Mallick, tăind o franzelă felii. Iar acum, la prânz, vom mânca pâine şi brânză. Mama ta te-a învăţat să găteşti. E o bucătăreasă excepţională.
- Şi tu ce vei face cât timp eu gătesc?
- Mănâncă. Avem o vacă pentru lapte, găini pentru ouă - şi pentru carne, atunci când e nevoie -, vânat în pădure şi diverse plante într-o seră. Vei mânca destul de bine.
Pentru că-i era foame, Fallon luă pâinea şi brânza. îi spuse lui Mallick:
-Trebuie să facem un stup. Trebuie să creştem albine pentru miere, doar dacă nu cumva ai tu o sursă de zahăr. De unde faci rost de făină, de sare şi de drojdie pentru pâine?
- Le obţin în schimbul altor produse. De animale şi de culturi ne vom ocupa împreună. Eu nu ştiu nimic despre stupi, aşa că asta va fi sarcina ta, după care mă vei învăţa cum să am grijă de albine.
Mâncară împreună, stând în picioare şi măsurându-se reciproc din priviri.
- Poieniţa e prea mică să încapă în ea casa, grajdul şi restul acareturilor. Iar casa e prea mică să încapă în ea toate

încăperile pe care le are. Mă vei învăţa şi pe mine cum să creez o astfel de iluzie.
- Sunt aici ca să te învăţ.
- Dacă reuşesc să învăţ, vreau, drept răsplată, o cameră de baie. O toaletă, o cabină de duş, o chiuvetă cu apă curentă - şi caldă, şi rece.
- Pare o răsplată cam mare pentru simplul fapt de a învăţa.
- Atunci, ce trebuie să fac?
Mallick reflectă o vreme.
- Îţi voi da trei misiuni. Când le vei fi îndeplinit pe toate trei, vei primi ceea ce-ţi doreşti.
- Ce misiuni?
- Există în pădure un copac în care creşte un singur măr de aur. O I '.îsăre albă îl păzeşte cu străşnicie. îmi vei aduce mărul fără să răneşti pasărea, fără să vatămi fructul şi fără să urci în copac.
Ei i se părea fantastic - o adevărată aventură. însă...
- Care-i următoarea misiune?
- îndeplineşte-o pe prima, iar apoi ţi-o voi spune şi pe cea de-a doua.
înveli brânza într-un ştergar şi o puse înapoi în cufărul fermecat, ca să se păstreze rece.
Era capabilă să găsească un măr de aur şi putea să adoarmă vigilenţa unei amărâte de păsări.
- Ce-i la etaj, când nici n-ar trebui să existe etaj?
- Un atelier şi sala ta de clasă, îi răspunse el, în timp ce împacheta pâinea. Am să-ţi arăt, apoi trebuie mulsă vaca şi strânse ouăle. Şi ar fi bine să începi să găteşti tocana.
Fallon ar fi vrut să pornească în căutarea mărului, însă decise că putea să arunce măcar o privire la etaj.
Urcă, în urma lui Mallick, treptele unei scări, apoi făcu un efort ca să nu-şi trădeze uluirea. Nu voia să-i ofere lui Mallick atare satisfacţie.
Sticle atent etichetate umpleau rafturile înşirate de-a lungul unui perete întins. Poţiuni, îşi spuse ea, pornind agale,

cu aerul cel mai indiferent de care era capabilă, ca să aibă răgaz să le studieze. Ingrediente pentru descântece, unele dintre ele radiind o lumină magică. Peretele opus era ticsit de cărţi, iar unele păreau nespus de vechi. Pe peretele de vest se aflau diverse ustensile: ceaune, cuţite ceremoniale, clopote, holuri, lumânări, cristale, baghete, toiege.

Ar fi vrut să le atingă pe toate. Prin urmare, alese să-şi bage mâinile în buzunare.

în mijlocul camerei trona o masă lungă, cu două scaune. Un alt cămin, fără foc, amplasat pe peretele estic, era flancat de două dulapuri inchise. Pe polița căminului se aflau alte lumânări, precum şi o sabie cu mânerul sculptat.

Singura fereastră era tăiată în acoperiş şi lăsa să se strecoare înăuntru lumina după-amiezii.

- Aici te vei pregăti, vei învăţa şi vei exersa. Şi vei deveni ceea ce trebuie să devii.

Fallon arătă spre sabia de deasupra căminului.

- Aia nu e sabia pe care ai folosit-o mai devreme.

- Nu-i a mea, ca s-o pot folosi.

-Ea mea? Asta e cea despre care i-ai spus mamei mele? Sabia şi scutul pe care se presupune că ar trebui să le primesc?

- Nu. însă, atunci când vei fi demnă de ea, te va servi.

- Eu nu ştiu să folosesc o sabie.

- Vei învăţa.

Lui Fallon îi plăcea acea idee, şi-i plăcea şi ideea acelei încăperi pline de minunăţii. îi mai plăcea şi ideea de-a găsi un măr de aur. însă n-avea de gând să-şi despacheteze lucrurile, nu încă. Avea să-şi acorde o săptămână. O săptămână - aşa era corect. Voia să găsească mărul de aur şi să i-l pună lui Mallick în mână. Voia să înveţe să folosească o sabie şi să exerseze vrăji pe care nu le ştia - în acea încăpere cu fereastra în acoperiş. O săptămână, îşi spuse. Apoi avea să decidă.

Cum Mallick îi umplu restul zilei şi o ţinu ocupată până seara târziu, Fallon nu găsi timp să se gândească la deciziile pe care le avea de luat. Mallick o trimise în seră ca să culeagă ingredientele ce trebuiau adăugate la tocana de vânat. Fallon constată că făcuse o treabă bună acolo, deşi era loc şi de mai bine, îşi spuse, culegând ceapă, usturoi, morcovi, câteva roşii, apoi rupând firicele de ierburi aromatice pe care să le folosească alături de carnea şi de cartofii ce aşteptau în căsuţă.

Se gândi că mama ei ar fi fost mândră s-o vadă curăţând legumele, tocând şi amestecând. Şi, deşi Mallick protestă iniţial, atunci când îi ceru din vin ca să-l folosească la tocană, Fallon rămase fermă.

Când se apucă de făcut tăieţeii cu ou - ceva ce nu mai făcuse niciodată de capul ei -, Mallick îi ceru să noteze toate materialele necesare construirii unui stup.

- De fapt, stupul îl construiesc albinele. Noi construim cutia pentru albine, îi spuse ea.

Se şterse pe mâini, apoi luă hârtia şi creionul pe care i le întinse Mallick.

- Ca să avem materiale pentru construirea stupului, o să cam fie (Ic scormonit prin tot felul de resturi.

- Tu doar scrie ce îţi trebuie. Am eu soluţii.

Interesată, Fallon ridică privirea.

- Magice?

- Nu tocmai. Când termini, vino sus. Vom începe.

începu prin a-i testa cunoştinţele şi abilităţile de bază. Aprinderea lumânărilor, ridicarea în aer a obiectelor mici, prepararea de poţiuni, realizarea unui soi de vrăji pe care ea le considera demne de-o bucătă- ii:asă.

Copilării, după părerea ei.

Apoi Mallick începu să-i testeze cunoştinţele despre ritualuri, xrităţi, simbolism şi sărbători sacre.

l)ându-şi seama cât de puţine ştia Fallon, Mallick dădu din cap 91 oftă. îi puse în braţe un teanc de cărţi, cerându-i să le citească şi fffl înveţe.
Chiar şi aşa, Fallon se simţi mândră de ea atunci când ploaia veni, n$a cum prognozase ea, cu mult înainte de lăsarea întunericului. Iar tocăniţa, pe care o servi alături de nişte tăieţei cu ou, se dovedi mult mai mult decât acceptabilă. Spera că în ziua următoare avea să înveţe să mânuiască sabia şi să
I >lcce în căutarea mărului de aur, ceea ce ar fi fost cu mult mai distrac- liv decât gătitul, precum şi decât pregătirea poţiunilor-somnifer şi al unguentelor pentru arsuri.
Citi, în camera ei, la lumina unei lămpi cu ulei, până când mintea .1 trupul îi fură răpuse de epuizare.
La prima geană de lumină a dimineţii, decise să se ocupe de cai. (iând puse piciorul afară din casă, găsi în faţa uşii un pachet învelit în hârtie maro şi legat cu sfoară. Luă pachetul, aruncând şi o privire în pădure, ca să vadă dacă mişca ceva. îl duse înăuntru şi îl puse pe masă. Reflectă o vreme.
Probabil că-i
II a destinat lui Mallick, însă... nu era scris numele lui pe el, nu-i aşa?
Mai mult de-atât, acum locuia şi ea în casa aceea. Cel puţin pentru o săptămână.
Cu această justificare în gând, trase de sfoară şi dădu hârtia la o parte.
Conţinea o roată de brânză, constată Fallon, mirosind-o. Un sac de făină, unul, mai mic, cu sare, şi o sticlă cu dop, în care ea presupuse că se afla vin.
Mallick ieşi din camera lui în timp ce ea studia conţinutul pachetului.
- Cineva a lăsat asta la uşă.
- Ah, spuse el, uitându-se la proviziile primite. Suntem recunoscători.
- Cine a lăsat pachetul? Şi de ce?

- Mai locuiesc şi alţii prin pădurile astea şi prin jurul lor. Şi ei sunt recunoscători, aşa că aduc un omagiu. Ştiu că a sosit Aleasa.
- De ce n-au bătut la uşă?
- N-au nevoie de nimic, nu încă. Ai hrănit caii?
-Nu, tocmai...
- Ocupă-te de asta. Animalele trebuie hrănite înainte să luăm micul dejun.
în loc de săbii, Fallon îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii în compania cărţilor. îi plăceau cărţile, însă cum pădurea era atât de luminoasă şi de limpede după ploaie, ar fi preferat să-şi petreacă dimineaţa afară, învăţând să lupte cu sabia.
Chiar şi aşa, îi făcea plăcere să citească despre zei, fapte de eroism, trădări, bătălii, victorii şi chiar şi despre poveşti de dragoste.
Mallick îi critică lipsa cunoştinţelor şi faptul că nu înţelegea aspectul spiritual al Artei magice, ritualurile acesteia.
Fallon se enervă.
- Am fost nevoiţi să punem mâncare pe masă şi să ne ajutăm vecinii. Mama mea ne-a învăţat atât cât a putut, atât cât a ştiut.
-Şi s-a descurcat bine cu ceea ce-a ştiut şi cu ceea ce-a ajuns să afle. Tu trebuie să ştii mai mult. Vei aduna cele învăţate de la mama ta şi de la mine, precum şi cele pe care, treptat, le vei descoperi ca aflându-se deja înlăuntrul tău, aşteptând să iasă la iveală.

Vorbind astfel, Mallick măsură atelierul în lung şi-n lat cu cizmele lui moi, apoi se opri şi îndreptă spre ea unul dintre degetele lui lungi.

- Iată o lecţie, Fallon. Spiritul tău îţi aparţine întocmai cum al meu lini aparţine mie. Ceea ce simţi şi ştii îţi aparţine, şi nu va fi niciodată
0 reflexie exactă a spiritului altcuiva. însă trebuie să respecţi spiritul V lumina şi să înţelegi întunericul. Iar asta se reflectă

în tradiţia ritu- ului, în cuvintele acestuia, în simboluri şi omagii. Puterea ta nu s-a născut de nicăieri, fetiţo. Există o sursă a luminii, a tot ceea ce sun- 11*111, a aerului pe care-l respirăm, a pământului pe care călcăm. Viaţa v un dar, chiar şi pentru un fir de iarbă, şi trebuie onorat. Nouă ni s-a (»ferit mai mult, aşa că trebuie să onorăm şi darul, şi sursa lui.

- Atunci când lucrăm pământul şi îngrijim plantele care cresc pe

1 l, atunci când avem grijă de animale şi unii de alţii, nu onorăm?

- Ba da, însă unora li se cere mai mult decât să ducă o viaţă onora- liilă. Chiar şi un gest simplu poate fi un simbol. Dacă îţi întind mâna, i.n tu mi-o iei, asta e mai mult decât un salut. E un gest de încre- ilere, poate chiar un consimţământ. Mâna mea dreaptă unită cu a ta. Mâinile ce strâng, laolaltă, mânerul săbiei, într-un gest de încredere.

Fallon îi studie mâna - prelungă, cu degete pe măsură şi cu palma îngustă. Apoi ridică ochii spre chipul lui.

- Unii oameni sunt stângaci.

Mallick nu putu să nu zâmbească, nu putu să nu încuviinţeze (lin cap.

Aşa e. Şi mai sunt unii care ar face acest gest faţă de tine fără .i i onora semnificaţia, indiferent în care dintre mâini ţin sabia. Deci fctbuie să înveţi să alegi în cine să ai încredere. Iar asta e o altă lecţie.

Mallick se duse la un raft şi luă un cristal. Ce-i ăsta? întrebă el, fcinându-i-l în faţă.

E... ăăă... hematit, răspunse ea, frământându-şi mintea. Se li dosește în vrăjile de vindecare.

Chiar şi înainte de vremea mea, soldaţii îşi luau cu ei un hematit ¡ilimci când mergeau la luptă, ca să oprească sângerarea rănilor.

Dacă asta ar fi de ajuns, n-ar muri atât de mulţi soldaţi.

Pragmatismul tău e justificat. Ca să vindeci e nevoie de mai mult •Itvât de-o piatră, fie ea şi una puternică, apoi - mai e nevoie şi de credinţă. însă o piatră ritualizată, adică una folosită într-un ritual, una binecuvântată şi folosită într-un descântec sau o într-o poţiune, s-ar putea să vindece. Şi pentru asta ai nevoie de credinţă, precum şi de cunoştinţe şi de îndemânare.

- Mama mea e vindecătoare.
- Are acest har.
- Ea... da, pudră de hematit amestecată cu miere şi, ăă... albuşuri de ou şi ulei de rozmarin.
- Bun. Pietrele sunt daruri şi instrumente. Trebuie să înveţi să le cureţi, să le încarci, să le foloseşti. Ia din ceea ce vezi aici, creează o amuletă pentru un somn odihnitor, o alta pentru o minte limpede şi o a treia pentru liniştirea unei inimi geloase. Apoi poţi să faci orice vrei tu, până la lăsarea serii.

Mallick se întoarse spre trepte.

- Nu ieşi din pădure, adăugă. Nu te îndepărta prea mult şi, repet, întoarce-te înainte de lăsarea serii.

Fallon scotoci puţin prin încăpere. Amuletele care îi fuseseră cerute erau simple, nu-i ridicau nicidecum dificultăţi, însă îşi dorea să le facă perfect, ca să-l motiveze pe Mallick să-i dea ceva mai dificil data viitoare. Şi prefera să facă săculeţi.

Aruncă o privire într-unui dintre dulapurile de lângă foc şi găsi pânză, panglici, sfoară, alegându-şi cele trebuitoare.

Trecu la celălalt dulap şi constată că era încuiat.

Ceea ce i se păru foarte interesant.

Ridică o mână - nici descuiatul unui lacăt nu-i punea probleme -, apoi o lăsă din nou să cadă. Era prea bine-crescută ca să facă aşa ceva. Poate că nu-i prea convenea să

lase nedescuiată acea uşă care o fascina, însă îşi sacrifică atare dorinţă.

Mallick avea dreptul să i se respecte intimitatea, la fel cum îl avea şi ea.

Prin urmare, luă câteva ierburi uscate din borcane. Anason, muşeţel, lavandă, chiparos. Şi bucăţele de cristale. Azurit, acvamarin, citrin, ochi de tigru. Puţin piper negru, ulei de busuioc turcesc şi de rozmarin.

Organiză totul în trei grupuri, scrise pentru fiecare descântece ■.unple pe câte o bucată de panglică albă şi folosi un ac ca să coasă cu grijă şnurul prin material, astfel încât să formeze un săculeţ. Asamblă l iecare săculeţ în parte, rostind cuvintele de pe panglică de câte trei uri înainte de a adăuga panglica la săculeţ şi de a o lega de trei ori.

Coborî cu amuletele, însă nu-l găsi pe Mallick. Le lăsă pe masa de lucru din bucătărie şi-şi luă jacheta. încântată de ideea de a fi liberă ţi de a pleca în căutarea mărului, ieşi în fugă. Merse un timp pe lângă pârâu, însă nu pe unde veniseră, căci acolo nu văzuse nici un măr.

Chiar şi aşa, poate că nu *era* neapărat un măr, reflectă ea. Poate că acel detaliu era tot un truc.

Căută printre ramuri, observă câteva păsări - vrăbii, gaiţe, cardinali, cinteze. Un cuib de uliu, culcuşul unei bufniţe. însă nici urmă de pasăre albă.

Se îndepărtă puţin de pârâu, intrând în desiş. Văzu urme şi excremente de căprioară, urs, oposum. Văzu semne ale trecerii unui mistreţ şi-şi spuse că, data viitoare, avea să-şi aducă arcul. Şi pe Grace, iireşte. Calul ei avea să se plictisească după câteva zile petrecute numai în grajd.

Văzu zâne cu coada ochiului, însă se îndepărtară, sperioase, atunci Când se întoarse spre ele. Probabil că erau încă sfioase, decise Fallon, ţi aveau nevoie de timp ca să se înveţe cu ea. însă schimbă direcţia şi, urmărind scânteierea intensă a luminii lor, se pierdu printre umbre mai adânci, pe

care stratul gros de muşchi ce îmbrăca trunchiurile copacilor precum nişte paltoane le colora într-un verde nespus de pal.

În acea lumină verde se întindea un iaz mic, de un albastru intens, cu frunze de nufăr verde-deschis plutind la suprafaţă. Pe una dintre I runze se lăfăia o broască, aparent moţăind, în vreme ce o mulţime de libelule cu aripi lungi, luminescente, urcau şi coborau în zbor.

O poiană a zânelor, îşi dădu ea seama, căci până şi aerul era binecuvântat şi suav.

Se aşeză turceşte lângă iaz, sprijinindu-şi bărbia în pumn, şi se minună de limpezimea ca de sticlă a apei. Vedea clar fundul, pământul moale presărat cu pietricele colorate, peştii aurii şi roşii înotând în apa albastră.

-E atât de frumos aici. Aplecându-se în faţă, înmuie un deget în apă. E caldă! Poate că mă veţi lăsa să înot aici.

Data viitoare avea să aducă un dar, o ofrandă, decise ea.

Era un loc atât de ferit, nu ca pârâul, unde se simţea expusă atunci când se dezbrăca pentru baie. Să înoate aici ar fi fost la fel de plăcut - ba poate chiar mai plăcut - decât să facă duş într-o cabină amenajată după toate regulile.

Simţindu-se împăcată pentru prima dată de când plecase de acasă, se întinse pe spate şi trase adânc aer în piept.

Atunci văzu mărul cel scânteietor de aur, pe o ramură aflată cu mult deasupra capului ei.

- O, Doamne! L-am găsit.

Şi găsise şi pasărea, îşi spuse ea, grăbindu-se să se ridice în picioare.

Nu era un porumbel, aşa cum îşi imaginase, ci o bufniţă - cea mai mare din câte văzuse vreodată. Era cocoţată pe creangă, lângă măr, şi o fixa cu ochi duri, de culoarea aurului întunecat.

La fel ca Ethan, Fallon era capabilă să se conecteze cu animale terestre, păsări, insecte, peşti. Prin urmare, încercă mai întâi cu binişorul. îi zâmbi.

- Salut! Eşti foarte frumoasă.

în continuare, bufniţa o privi fără să clipească.

- Eu sunt Fallon. Locuiesc într-o căsuţă care-i cam la un kilometru şi jumătate depărtare. Stau acolo împreună cu Mallick. Poate că-l cunoşti.

Auzi râsul înfundat al zânelor; pentru moment, îl ignoră. Ştia că nu cuvintele erau problema, ci tonul, intenţia, imaginile din propria ei minte.

Când printre acestea apăru o imagine cu ea ţinând mărul, bufniţa îşi deschise larg aripile şi le înfăşură în jurul mărului. Fallon insistă, doar o idee. I se interzisese să-i facă rău bufniţei şi n-ar fi vrut niciodată să rănească o fiinţă atât de magnifică, însă tot încercă s-o forţeze puţin. în loc s-o facă să-şi ia zborul, aşa cum sperase, pasărea îşi zbârli penele şi o fixă cu o privire categoric dezgustată.

- în regulă, bine. Doamne, cât de tare îmi doresc o cabină de duş. îmi doresc o toaletă. Nu-ţi poţi imagina cât de tare. Ascultă, eu sunt

Aleasa, iar asta mă face importantă. Ar trebui să fii de acord să-mi faci o favoare.

Bufniţa rămase neclintită, iar următoarele zece minute în care Fallon se strădui să-şi folosească mintea ca s-o convingă să-şi ia zborul nu făcură decât să-i stârnească fetei o vagă durere de cap.

Avea nevoie de un plan, decise. Acum ştia, măcar, unde se afla bufniţa. Avea să pună la punct un plan, iar apoi să se întoarcă.

Ridică din umeri ca şi cum bufniţa şi mărul n-ar fi însemnat nimic, şi se îndepărtă agale. Avea să revină, îşi spuse, trecând din umbrele verzui în lumina pestriţă ce se strecura prin frunzişul copacilor. Avea să aducă un dar pentru zâne ca să-i dea voie să înoate în iaz. Apoi, avea să pună în aplicare un plan prin care să distragă atenţia bufniţei şi să înhaţe mărul.

Nu îi pomeni lui Mallick de faptul că găsise fructul mult râvnit şi, chiar dacă, pentru a doua seară la rând, se retrase la culcare cărând un vraf de cărţi, petrecu un timp îndelungat ticluindu-şi strategia.

Iar dimineaţă, pentru a doua oară, găsi daruri în faţa uşii. Uluită şi încântată, se lăsă pe vine ca să examineze lemnele, plasa, vopseaua şi cuiele. Binefăcătorul lor găsise chiar şi şipcile necesare pentru a separa albinele lucrătoare de matcă.

Se ridică din nou, scrută cu privirea copacii din faţa ei.

- Mulţumim! strigă. Când vom avea miere proaspătă, puteţi lua şi voi.

Se duse in grabă să cureţe boxele cailor şi să schimbe aşternuturile de paie. în timp ce hrăni şi adăpă ambii cai, îi aminti lui Grace că aveau să iasă la o plimbare ceva mai târziu.

în problema construirii stupului, Fallon era profesorul, ceea ce ii plăcea. Faptul era o compensaţie pentru activităţile din dimineaţa aceea, adică lecţii, primire de instrucţiuni şi exerciţii - însă nimic legat de folosirea săbiilor - şi pentru reacţia prea puţin entuziastă a lui Mallick faţă de performanţele ei şcolare.

La construirea stupului, însă, preluă ea controlul, căci Mallick, din punctul ei de vedere, n-avea deloc habar de stupi, albine şi despre felul în care se producea mierea.

-îl facem de jos în sus, îi spuse ea, odată ce-şi văzu materialele şi ustensilele aranjate la standardele ei. Ăsta e soclul pentru stup, ca să nu stea pe pământ. O să le construim albinelor o rampă de aterizare înclinată.

Fallon deja măsurase şi tăiase materialele. Prin urmare, acum îi arătă lui Mallick cum să pună o picătură de lipici pentru lemn. Şi descoperi că mirosul îi amintea de tatăl ei.

- Acasă avem trei stupi. Pe cel dintâi l-a construit bunicul meu, cu materialele şi albinele primite de la bunica mea ca dar de ziua lui, în primăvara de dinainte de Blestem. La construirea celorlalte două l-am ajutat şi eu pe tata. Apoi mai e şi cel pe care l-am făcut pentru doamnele de la Ferma Surorilor. Ele nu sunt, de fapt, surori, adăugă Fallon în timp ce lucra. Sunt vrăjitoare, foarte de treabă, şi prietene în special cu mama mea. Acum urdinişul, îi explică. Plasa o vom folosi pentru ventilaţie şi va trebui să adăugăm intrarea. Albinele intră şi ies prin urdiniş. Aşa că le facem un bloc reductor. Are rolul de a proteja stupul împotriva şoarecilor şi a viespilor. Dăunători şi hoţi.

Se pricepea să-i înveţe pe alţii, reflectă Mallick; lucra neîntrerupt, însă explica fiecare pas şi îl ghida în tot ceea ce avea de făcut. Pe el îl însărcină să monteze un panou din stinghii, pentru o mai bună ventilaţie, care să separe camera de puiet.

- Fac două corpuri de mărime medie. Două sunt suficiente doar pentru noi, sunt suficiente să hrănească stupul, suficiente să ne mai rămână şi miere pe care s-o dăm la schimb. Construim o botcă în care să izolăm matca.

- S-o izolăm? se încruntă Mallick. Credeam că matca e vitală pentru stup.

-Aşa e, dar trebuie să avem grijă să nu depună ouă în miere, nu?

- Mărturisesc că la asta nu mă gândisem.

- Te-ai gândi - dacă ea ar ajunge s-o facă. Matca e mai mare decât albinele lucrătoare şi trântorii, aşa că îi facem, pur şi simplu, o botcă. Aşa nu ajunge la corpurile cu miere, în schimb albinele pot ajunge la

■ ,i Vom construi opt rame pentru corpul de jos - acolo încep să-şi ilepună ceara. Botca vine între corpul de jos şi captare, unde se deportează mierea.

- Tatăl tău te-a învăţat toate astea?

- Da. Ei bine, a fost nevoit să învețe. A citit cărţile de apicultură ale tatălui său, pentru că, până la moartea bunicului meu, nu se ocupase aproape deloc de stupărit, aşa că nu ştia mare lucru despre asta. Apoi n mai construit câţiva stupi. Tatălui meu îi place să construiască. E l'oarte bun la astfel de treburi. Â construit camerele pe care le-a adăugat casei, şi mesele de picnic, şi...

Se întrerupse, ţinându-şi capul plecat şi mâinile ocupate.

- E firesc să-ţi fie dor de el, să-ţi fie dor de familia ta.

- Dacă mă gândesc prea mult la asta, devine prea greu.

Mallick îi spusese lui Fallon că nu iubise niciodată, însă, totuşi, o lacuse. îşi iubise mama. Iar cei o mie cinci sute de ani care se scurseseră nu şterseseră cu nimic amintirea durerii pe care o simţise ple- Cftud de lângă ea.

Datoria lui era s-o învețe pe Fallon, nu s-o aline, reflectă el. Şi totuşi, o oarecare alinare, o oarecare înţelegere, sigur că făceau mai uşoară calea spre învăţare.

- Ceea ce faci aici, sacrificiul pe care-l faci, cunoştinţele şi abilităţile pe care le dobândeşti - toate astea le faci pentru ei. Pentru lume, iar lumea îi include şi pe ei. Toate cele făcute pentru ca tu să fii protejată ~ făcute de mama ta, de tatăl tău biologic şi de tatăl care te-a ■ rescut. Ei ţi-au oferit o viaţă, o bază. Fraţi, familie. Un motiv, Fallon, mai presus de purul simţ al datoriei, ca să ajungi în stare să înfrunţi Ceea ce urmează să vină. Te-au învăţat bine, ţi-au transmis cunoştinţe li ilositoare. Suficiente cât să mă poţi învăţa cum să construiesc o casă pentru albine.

- Dacă... dacă aş refuza, ei ar muri?

- Nu ştiu. N-am habar. însă n-ai refuzat. Nu încă.

Ea îi aruncă o privire, apoi se întoarse la muncă.

Studie panoul pe care el îl făcuse din stinghii, îl aprobă, apoi îl puse să se ia după ea, pas cu pas, şi astfel fiecare dintre ei construi câte. un corp pentru stup.
- OK, partea care urmează e o treabă foarte murdară. Trebuie să îmbrăcăm plasticul ăsta în ceară de albine. Asta le oferă albinelor un punct de pornire. Ceara trebuie s-o topim, mai întâi. Pot s-o duc înăuntru şi s-o topesc pe foc.
Mallick arcui o sprânceană.
-Sau ai putea considera asta ca făcând parte din exerciţiile tale practice.
O idee chiar foarte bună, gândi Fallon.
Puse într-un mic ceaun cele două turte de ceară dăruite de binefăcătorul lor. Apoi, sub privirea atentă a lui Mallick, întinse mâinile deasupra vasului, le lăsă să alunece pe lângă pereţi şi le ridică din nou.
El simţi valul de căldură, lent şi uniform, văzu lumina ce ţâşnea din palmele ei, din vârful degetelor ei. Alb cald, pur. Ceara din ceaun începu să se topească.
- Ce forţe invoci?
- Lumina, murmură ea, cu privirea aţintită asupra cerii care se topea. Căldura. Nu focul - nu flăcările. Căldură şi lumină.
- De unde se stârneşte în tine?
- De peste tot. Din abdomen şi... de mai jos. Din inimă şi din cap. E peste tot în mine.
- Cum o controlezi?
Auzind acea întrebare, ea se încruntă.
- Doar... gândesc. Suficient cât să topească, dar nu cât să ardă sau să facă să clocotească. Ajunge, spuse, apoi, ridicându-şi privirea către el şi zâmbindu-i. Acum vine partea murdară.
îşi petrecură cea mai mare parte a după-amiezii construind, montând şi vopsind stupul pe dinafară într-un alb orbitor. Pe când Fallon începu să se învârtă în jurul stupului, lăsându-se

pe vine ca să-l examineze, Mallick se trase îndărăt. Şi constată, surprins, că simţea o satisfacţie prostească la gândul că-şi adusese şi el contribuţia la a construi ceva cu propriile mâini.

- E bun, decretă Fallon. Solid şi rezistent.

-îmi vei da lecţii şi despre creşterea albinelor, după ce-o să apară. Vor veni la stup atrase de cutie, de ceară?N-ai putea să obţii o colonie sănătoasă în felul ăsta, şi n-ai atrage I niciodată matca. Le chemi, le inviţi.

-Arată-mi.

-Am descoperit ieri o colonie. O să le placă aici. N-ai mai chemat niciodată albine?

- Nu. Nu e darul meu. Arată-mi, repetă el.

Fallon închise ochii preţ de-o clipă, redevenind copila subţirică, I cu picioare lungi şi cu părul negru ca pana corbului împletit într-o coadă ce-i cădea pe umăr.

-Sunt în aer, din aer. Sunt în lumină, din lumină. Sunt pe pământ, I ilin pământ. Sunt lângă apă, din apă. Şi toate astea - magia le uneşte.

Sunt din magia ce uneşte fiinţele ce păşesc, ce se târăsc, ce zboară, I ce se-ngroapă, ce înoată. Suntem cu toţii din, în, lângă, pe. Matca-şi I lace cuib, celelalte cresc puietul, lucrează, vânează, construiesc. Aici I vă ofer, cu modestie, un cămin. Veniţi şi vedeţi. Veniţi şi trăiţi. Veniţi W şi vă veseliţi. Fallon întinse braţele în lateral. Veniţi.

Mallick nu văzu nimic, nu auzi nimic, în afară de fata ce stătea încremenită asemenea unei statui, cu braţele larg deschise. Şi cu chipul, I işi spuse el, radiind lumină.

Se scurse un minut, apoi încă unul şi încă unul. Se gândi s-o I oprească, să-i spună că putea încerca din nou altă dată.

Apoi auzi roiul.

Aerul se umplu de un bâzâit grav, monoton, iar Fallon rămase I nemişcată. Norul, ca o trombă, se năpusti din pădure. Primul instinct I al lui Mallick fu să fugă la fată, s-o tragă deoparte, s-o ducă în casă, la adăpost.

înainte ca el să apuce să se clintească, Fallon deschise ochii. Şi de- I veni, ea însăşi, strălucitoare.

O albină mare - să fi fost, oare, matca? - veni să plutească deasu- I pra palmei ei drepte. Iar roiul îi acoperi braţele întinse, părul, umerii, cu un bâzâit înnebunitor.

Ea râse, ca şi cum ar fi fost înconjurată de fluturi.

Mallick se întrebă dacă ea ştia oare, dacă avea cum să ştie, câtă putere avea? Intuia, cumva, tot ce-ar fi putut ea să fie, să devină dacă el avea să-i rămână alături? în momentul acela, puterea ei era nespus
de mare, însă, în egală măsură, era încă nematurizată. Şi dureros de inocentă.
Ce avea să devină, cu ce avea să fie înzestrată odată ce puterea aceea avea să se maturizeze, iar inocenţa aceea avea să se piardă?
Fallon se mişcă atunci, îndreptându-şi vârfurile degetelor în jos şi arătând spre stup.
- Bine aţi venit! spuse.
Iar roiul, ca un singur trup, intră în stup.
- De unde... se întrerupse el, ca să-şi dreagă vocea. De unde ştiu unde anume să meargă în stup?
Ea îi răspunse, cu un zâmbet nedumerit:
- Ei bine, le-am spus eu.
-Ah. în regulă atunci, bravo! Strâng eu uneltele şi toate celelalte. Eşti liberă până în amurg.
- Vreau să ies cu Grace la o plimbare călare.
Mallick încuviinţă din cap.
- Nu merge prea departe şi întoarce-te înainte de lăsarea serii.

Ea se îndepărtă în fugă, tânără şi inocentă. Mallick ascultă zumze-tul albinelor şi se simţi foarte bătrân.DEVENIREA

învăţarea nu-i joacă de copil; nu putem învăţa fără durere.
- Aristote

Capitolul 6

în fiecare zi, timp de şase zile, Fallon vizită ceea ce considera a fi tărâmul zânelor. încercă, fără succes, să folosească magia împotriva bufniţei. încercă s-o cumpere, s-o intimideze, încercă până şi ceea ce mama ei numea *psihologie inversă*.

Oricum, nu vreau mărul ăla stupid al tău.

Bufniţa se mulţumea să stea neclintită, păzind mărul ce atârna ispititor pe ramura înaltă.

Fallon înota în micul iaz, fapt care o ajuta să se simtă măcar curată. Micile zâne se obişnuiseră cu ea şi veneau să danseze sau să plutească peste apă atunci când se îmbăia.

însă Fallon nu reuşi s-o convingă pe nici una dintre ele s-o ajute să obţină mărul.

în ziua ce marca sfârşitul primei ei săptămâni acolo, se aşeză pe iarbă, uscându-şi părul şi studiind bufniţa îndărătnică, cu privire de piatră.

N-avea voie să urce în copac, dar dacă ar fi ajuns la ramura aceea *fără* să se caţăre? Exersase - departe de ochii atenţi ai lui Mallick - şi, deşi nu era prea sigură pe ea, reuşise să leviteze la circa şaizeci de centimetri de la sol.

Ca să ajungă la măr, din câte estima ea, ar fi trebuit să se ridice la vreo trei metri buni. Şi mai trebuia să ţină cont şi de ciocul mare şi tăios, şi de ghearele ascuţite ale bufniţei. Prin urmare, avea să fie nevoită să mai exerseze până ce reuşea să se ridice la distanţă mai mare de sol şi să se mişte rapid.

Acum îşi dorea să înşele vigilenţa păsării şi din principiu, şi ca să obţină o cameră de baie.

- O săptămână a trecut, au mai rămas o sută trei săptămâni, spuse ea cu voce tare, împletindu-şi părul în coadă.

încă nu-şi despachetase lucrurile, încă îşi spunea că ar fi putut pleca în dimineaţa următoare şi că putea să ajungă acasă în mai puţin de două zile de mers călare.

N-o deranjau lecţiile, nici învăţăturile predate de Mallick, nici exerciţiile - atât de mult pe cât se aşteptase. Unele lucruri erau chiar interesante, deşi timpul ei liber începuse să se scurteze de când Mallick adăugase în program şi pregătirea fizică.

Dar tot fără sabie.

Şi, chiar dacă nu înţelegea la ce naiba ar fi ajutat-o abilitatea de a-şi ţine echilibrul într-o mână sau de a jongla cu sfere de lumină în misiunea ei de a salva întreaga lume, îi plăcea să înveţe. N-avea nimic împotrivă să studieze sau să înveţe despre oamenii care, după spusele lui Mallick, erau strămoşii ei. îi plăcea şi să facă vrăji.

însă toată pregătirea asta dura foarte mult şi trebuia repetată la nesfârşit. Fallon nu-şi putea imagina cum ar fi fost să-şi petreacă alte o sută trei săptămâni făcând aceleaşi lucruri, până la refuz. Sau ne- având pe nimeni altcineva cu care să vorbească în afară de Mallick.

Poate că avea să încerce să-şi ţină echilibrul într-o mână deasupra apei. Ei bine, aşa ceva ar fi fost cu adevărat interesant. Asta, dacă ar fi reuşit să stăpânească două elemente - apa şi aerul - şi să-şi ţină echilibrul la suprafaţa apei.

Chiar şi Mallick ar fi fost impresionat.

Avea să exerseze levitaţia în camera ei, propunându-şi drept obiectiv să ajungă la măr, iar partea de echilibru avea s-o exerseze aici, pe tărâmul zânelor. Odată ce-şi desăvârşea acele abilităţi, avea să le folosească drept pârghie ca să-şi înceapă lecţiile de mânuire a săbiei.

îi părea rău că nu se gândise mai din vreme la echilibristica pe apă, fiindcă acum deja îşi consumase cea mai mare parte a timpului liber pe ziua aceea.

- Mâine, murmură.

Nu simţi, nici nu auzi nimic până aproape în ultimul moment. Se întoarse rapid spre ceea ce *simţise,* exact la timp ca să

vadă un băiat apărând, pe jumătate, dintr-un copac, cu o săgeată gata pregătită în arc.
Chiar în clipa în care Fallon ridică o mână ca să se apere, văzu că săgeata nu era aţintită spre ea, ci spre bufniţă.
Nu se gândi la nimic, doar simţi. Furie, teamă pentru altul. Iar acea emoţie o făcu să ţâşnească trei metri în sus de la sol, despicând aerul cu mâna ca să împiedice săgeata să-şi atingă ţinta. Vârful ascuţit o zgârie în palmă înainte ca săgeata să-şi schimbe direcţia şi să se înfigă, cu un zgomot surd, într-un alt copac. Şocul durerii, şocul zborului întrerupseră acea emoţie. Căzu grămadă, aterizând cu suficientă Ibrţă cât să i se taie răsuflarea.
- Eşti nebună?
Băiatul, care avea o claie ciufulită de păr arămiu şi ochi de culoarea frunzelor de-abia deschise, se năpusti spre ea.
- Aş fi putut să te ucid.
- De ce-ai vrea să ucizi bufniţa? Carnea ei nu se mănâncă.
- Sângerezi. Lasă-mă să văd cât e de grav.
- Nu e nimic.
Ustura ca focul, însă Fallon împinse deoparte mâna băiatului.
- N-ai ce să cauţi aici cu săgeţile tale, nici n-ai de ce să tragi cu arcul în bufniţă.
- Aici locuiesc. Oarecum.
El scutură din cap, dându-şi pe spate claia de păr cu o singură codiţă împletită ce-i cădea peste urechea stângă.
- Şi nu încercam să nimeresc bufniţa.
- Ba asta făceai!
- Ba nu. Taibhse e un zeu al luminişului. N-aş încerca niciodată să-l rănesc. Săgeata era aţintită către măr. îţi doreai mărul, nu?
- Ce-ţi pasă ţie?
- De ce nu mi-ar păsa? Ai avea mărul acum, dacă nu mi-ai fi de- turnat săgeata, iar eu aş fi fost cel care ar fi reuşit să-l păcălească pe Taibhse. Şi te-ai pricopsit şi cu o tăietură

adâncă. Mallick, probabil, are vreun unguent vindecător. E un vrăjitor de seamă. Tu eşti eleva lui.
-Şi sunt capabilă să-mi port singură de grijă.
-Cum zici tu, se învoi el, scoţând o bucată de pânză şi întinzându-i-o. Măcar oblojeşte-ţi rana.
Iritată, Fallon înfăşură pânza peste tăietura din palmă şi îşi împreună mâinile, apăsând cu forţă, după care smulse pânza mânjită cu sânge şi i-o aruncă înapoi băiatului.
Rana se închisese şi începuse să se vindece.
- Chiar dacă, într-adevăr, ţinteai mărul, ai fi putut rata, şi-atunci ai fi nimerit bufniţa.
Băiatul ridică, iute, bărbia.
- Eu nu ratez.
- Şi *totuşi*, ai ratat.
-Fiindcă te-ai băgat tu, îi răspunse el, ridicând din umeri. Se spune că eşti Aleasa, ca şi cum ai fi ceva mare războinică, vrăjitoare, Mântuitoare. Mie mi se pare că arăţi ca o fată obişnuită.
Nu era cu mult mai mare decât ea, poate doar cu un an, cel mult doi. Mai înalt, da, însă nu cu mult mai mare. O scoase din sărite faptul că cineva de vârsta ei o numea atât de dispreţuitor *fată*.
- Dacă aş fi fost o fată obişnuită, săgeata ta nu ar fi acum înfiptă în copacul ăla.
Mânată în egală măsură de orgoliu şi de puterea din ea, întinse o mână în direcţia săgeţii, o smulse din copac şi o aduse înapoi plutind, până când căzu la rădăcina copacului în care se afla bufniţa.
Intenţionase s-o arunce la picioarele băiatului, dar era bine şi aşa.
-Te descurci destul de bine, recunoscu el, ducându-se să ia săgeata sub privirile reci şi dispreţuitoare ale bufniţei. Ascultă, eu doar încercam să-ţi fac o favoare. Sunt câteva zile de când tot încerci să pui mâna pe mărul ăla.

Folosind bucata de pânză, şterse sângele lui Fallon de pe săgeată înainte s-o bage înapoi în tolbă.
- Asta nu te pri... De unde ştii? îl întrebă ea, cuprinsă, brusc, de o spaimă profund feminină. M-ai spionat.
Băiatul avu bunul-simţ de a se arăta stingherit şi roşi până în vârful urechilor.
-N-aş zice că te-am spionat efectiv. Doar că te-am văzut venind aici. Nimeni din afară nu ştie de locul ăsta, şi nimeni care nu e dintre ai noştri nu poate pune piciorul aici. Deci, când tu ai putut şi chiar ai făcut-o, am vrut să văd ce faci.
-Eşti... eşti un... îşi scormoni mintea, căutând cuvântul potrivit, pe care-l auzise într-un film. Un voyeur.
-Eu sunt Mick. Pe tatăl meu îl cheamă Victor, dar nici măcar n-am auzit până acum de numele de Voyeur.
- Nu e un nume, ci un cuvânt.
- Şi ce înseamnă?
- Cineva care priveşte pe furiş.
-Nu-i vina mea că te-ai dezbrăcat şi, oricum, eşti slabă ca un ţâr. Iar eu doar încercam să-ţi fac o favoare. Ai lăsat afară câteva turte dulci.
Fallon îşi îngustă ochii.
- Tu eşti cel care ne tot lasă lucruri la căsuţă?
- Unul dintre noi face asta. E un omagiu, şi nu aşteptăm nici un fel de răsplată; nici nu ne trebuie. A fost un gest de bunătate din partea ta că ne-ai lăsat turtele - şi au fost bune. Tatăl meu susţine că bunătatea trebuie răsplătită tot cu bunătate, şi atunci sporeşte.
- Pun rămăşag că tatălui tău nu i-ar plăcea să ştie că m-ai privit pe furiş, spuse Fallon, pornind, cu paşi mari, spre calul ei. Să nu mai faci asta. Voi şti. Sări în şaua lui Grace. Şi nu mai trage săgeţi nici spre bufniţă, nici spre măr. Nu e bine. Nu e corect.
Coborî spre el o privire arogantă, adoptând cel mai regal aer de care era în stare - acum, că ştia că o văzuse goală.

- Suntem recunoscători pentru omagiu, deci vă mulţumesc ţie, tatălui tău şi oricui altcuiva. Acum du-te şi furişează-te altundeva.
Dădu pinteni calului şi porni la trap.
- Te întorci mâine? îi strigă el, din urmă.
Fallon oftă, îşi spuse că *băieţii tot băieţi erau* şi refuză să răspundă.
Când se apropie de marginea luminişului, auzi un fâlfâit de aripi. O struni pe Grace şi ridică privirea. Făcu ochii mari în clipa în care il văzu pe Taibhse năpustindu-se spre ea din văzduh. Ţinea în cioc codiţa mărului de aur.
Instinctul - ceea ce Mallick ar fi numit chemarea din sângele ei - o făcu să ridice un braţ. însă, chiar şi aşa, fu uluită atunci când bufniţa se lăsă să alunece spre ea, oprindu-i-se pe braţ ca şi cum acesta ar fi fost o ramură de copac.
Fallon îi simţi greutatea - destul de mare -, însă nu şi ghearele ascuţite care i se înfipseră în carne. Ochii lui aurii se aţintiră într-ai ei, şi simţi cum între ea şi pasăre se creează o legătură.
Mallick ieşi din căsuţă şi o privi venind spre el în şaua lui Grace, cu o mână pe frâie şi cu superba bufniţă odihnindu-se pe braţul ei.
Oare nu visase la momentul acela? Oare nu-l prevăzuse? Bufniţa, zeul-fantomă, vânătorul, avea să fie al ei de acum. La fel de strâns legat de ea, îşi spuse Mallick, aşa cum era şi el.
- Am găsit mărul. N-am rănit bufniţa. El e Taibhse.
- Da, ştiu.
- N-am urcat în copac. Nu vreau să-i iau mărul. Ar fi ca şi cum l-aş fura. Dar vezi bine că l-am găsit, şi îl poate duce înapoi. îmi doresc acea baie, Mallick, dar nu sunt dispusă să fur ca s-o obţin.
-Ţi-ai îndeplinit prima misiune. Mărul e doar un simbol, Fallon. Sunt mulţi care ar fi orbiţi de aur şi n-ar vedea

adevărata răsplată. Ţi-ai câştigat loialitatea lui Taibhse, vânător, paznic, spirit înţelept. E al tău acum, după cum şi tu eşti a lui.

- Pot... pot să-l păstrez pe Taibhse?

- Fetiţo, nimeni nu-l poate avea sau păstra. Vă aparţineţi unul altuia. Ridică braţul, ca să-l laşi să plece. Nu se va îndepărta prea mult.

Fallon ridică braţul, iar Taibhse îşi luă zborul şi se aşeză pe o ramură înaltă. Atunci când pasărea lăsă mărul jos, codiţa se prinse la loc, ca şi cum fructul de aur ar fi crescut acolo.

-Taibhse e magnific şi curajos. Care-i cea de-a doua misiune?

- O vom discuta la cină. Ocupă-te de calul tău.

- Nu vrei să-ţi povestesc cum am obţinut mărul?

- Ba da, vreau. La cină.

în seara aceea, Fallon îşi despachetă lucrurile şi-şi puse la fereastră clopoţeii primiţi de la Colin. Pe pervaz puse un borcănel în care băgă tulpina florii lui Ethan; mai aşeză acolo şi cartea tatălui ei biologic, precum şi fotografia cu ea şi cu restul familiei.

Aruncându-şi privirea prin întuneric, prin dansul de lumini al zânelor, văzu scânteierea albă a bufniţei ieşite la vânătoare.

Mâine, îşi spuse Fallon, avea să vâneze şi ea. După ce-şi termina l reaba, după lecţii, exerciţii şi studiu, ea şi cu Grace aveau să meargă În pădure ca să îndeplinească cea de-a doua misiune pe care i-o dăduse Mallick. Avea să găsească zgarda de aur şi pe lupul care o purta.

Cât timp ea visa, alţii vânau. Ghearele lor, scormonind întunericul, ajunseră la suprafaţa viselor ei. Ea era prada, fusese prada lor chiar de dinainte de a veni pe lume.

Se foi în somn, teama îndemnând-o să fugă de acele imagini, de .icele voci de nicăieri. Să fugă de ele, să se ascundă, să supravieţuiască.

Ceea ce fu forţată să vadă şi să audă se dovedi vag şi de nedesluşit. Doar cât să ştie cu ce avea să fie nevoită să lupte.

Cârdurile de ciori, ţipând asurzitor a moarte. Fulgerele năprasnice, negru pentru moarte, roşu pentru foc. Un cerc de pietre înecat În ceaţă şi un bărbat păşind în mijlocul vechiului dans ca să stea şi să privească pământul pârjolit şi răscolit.

Mânerul săbiei pe care el o purta scânteie în lumina unei singure raze de lună. Brusc, privirea lui se desprinse de pe piatră, iar un verde aprins, întunecat, străpunse graniţele viselor ei.

Aici e primul dintre cele şapte scuturi, distrus de trădare şi de magie neagră. Aici s-a vărsat sângele unui fiu al zeilor şi aici a fost otrăvit sânge din sângele nostru. Astfel s-a dezlănţuit molima.

Acum, Fallon Swift, aştept. Aşteptăm. Aşteaptă.

Ridică sabia. Un fulger izbi vârful ucigător şi explodă, transformând sabia într-o lamă ce ardea în flăcări albe, incandescente.

Vei lua tu sabia şi scutul Alesei? Vei răspunde chemării? Vei veni? Vei deveni?

Când înfipse vârful săbiei în pământ, ceaţa luă foc. în interiorul cercului de piatră, ceva se învolbură şi începu să clocotească.

Alege.

în timp ce Fallon visa, alţii se pregăteau de un sacrificiu sângeros.

în ceea ce înainte de Blestem fusese o suburbie înstărită din Virginia, o bandă de Războinici ai Purităţii îşi înfiinţaseră o bază. în cadrul acelei baze, aproape o sută de bărbaţi, femei şi copiii pe care îi concepuseră luaseră prizonieri sau îndoctrinaseră, trăiau în case grandioase şi organizau, săptămânal, execuţii publice.

Unii, care credeau sincer în acea sectă, îmbrăţişau principiile lui Jeremiah White, fondatorul şi liderul ei autoproclamat. Toţi Nepământenii, orice fiinţă care avea puteri magice - sau cei care le luau apărarea - erau progenituri ale iadului. Trebuia ca toţi demonii şi toţi acoliţii lor să fie nimiciţi.

Alţii li se alăturaseră şi adoptaseră simbolul sectei pentru libertatea de a viola, tortura şi ucide, iar fervoarea religioasă scăldată în sânge şi intoleranţă le oferea ocazia de a se bucura de această libertate.

White în persoană venise să viziteze baza. îşi petrecuse două zile într-una dintre acele case grandioase, ţinuse predici tulburătoare despre răzbunarea zeului pervers căruia îi slujea, iar acum prezida execuţia prin spânzurare a trei prizonieri.

Un elf ce de-abia împlinise douăzeci de ani, rănit în bătălie la periferia capitalei, Washington, D.C. O femeie, o vindecătoare în vârstă de peste şaptezeci de ani, care îngrijise rănile elfului şi pe ale altora - chiar şi rănile celor care o blestemaseră, numind-o demon. Şi un bărbat, un simplu bărbat, acuzat de vrăjitorie pentru fărădelegea de a fi încercat să apere un copil de zece ani de bătaia ce i se pregătea.

Execuţia fu precedată de tortură. White afirmă că urletele osândiţilor erau asemenea sunetului de trâmbiţă în urechile drepţilor, iar cei care îl urmau izbucniră în urale, dezlănţuind un val de ură care se propagă ca o mare ucigaşă.

White călătorea însoţit de un anturaj de gărzi de corp, strategi, lingăi şi soldaţi. Iar unii - dacă erau suficient de imprudenţi sau de beţi - şopteau că o parte din acel anturaj era alcătuit din Nepământeni Malefici.

însă White îşi răsplătea apropiaţii loiali cu alimente şi cu sclavi, cu acele predici tulburătoare şi cu promisiunea

vieţii veşnice odată ce ¡imcninţarea reprezentată de demoni ar fi fost eradicată. Prin urmare, ici mai mulţi tăceau mâlc.

Duminicile, sabatul, începeau cu un serviciu religios. Reverendul Charles Booker, care fusese în trecut un escroc specializat în frau- il,irea, cu mai mult sau mai puţin succes, a bătrânilor cărora le oferea lucrări de renovare sau de securizare a locuinţei, se afla acum în Iruntea congregaţiei, dând tonul cu rugăciuni şi versete din Vechiul lVstament închinate unui zeu însetat de sânge. Serviciul religios fu urmat de anunţuri făcute de Kurt Rove, pe care White îl numise în timcţia de cancelar drept răsplată pentru rolul pe care îl jucase în masacrul din New Hope. Deşi guverna baza cu o mână de fier şi se bucura din plin de avantajele poziţiei lui, Rove participa, duminicile, l.i veselia generală.

Uneori, Rove anunţa modificări ale legilor, adesea arbitrare. Citea mesaje oficiale de la White, rapoarte de la alte baze, din bătălii, indi- i And numărul celor ucişi şi al celor capturaţi - toate acestea, în urale închinate vărsării de sânge.

încheia citind numele prizonierilor şi pe ale celor selectaţi - de către o comisie - pentru execuţia din duminica respectivă.

Participarea la slujba religioasă, la anunţuri şi la execuţiile de duminică era obligatorie. Doar cei însărcinaţi cu funcţiile de pază erau scutiţi. Absenţele motivate medical erau acceptate doar dacă medicul bazei, un individ căruia înainte de Blestem îi fusese retras dreptul de practică, emitea o scutire în acest sens.

Cei care nu-şi îndeplineau această obligaţie riscau, dacă erau raportaţi, să-şi petreacă douăzeci şi patru de ore imobilizaţi în butucii montaţi în faţa clădirii care cândva servise drept garaj cu trei locuri, iar acum era folosită drept închisoare.

De la numirea lui Rove în funcţie, execuţiile aveau loc exact la miezul nopţii. Nici un minut mai devreme, nici un

minut mai târziu. „Kscorte” selectate prin tragere la sorţi îi conduceau pe prizonieri de la garaj la spaţiul verde public pe care trona eşafodul. Fiecare prizonier purta o pentagramă însemnată cu fierul roşu pe frunte, o cruzime gratuită a lui Rove, pe care White o decretase politică oficială a Războinicilor Purităţii. Părul prizonierilor, tuns grosolan, dezvăluia adesea răni însângerate pe scalp. Nu li se permitea să poarte nimic în picioare, fiind acoperiţi doar de o haină diformă, din pânză groasă de sac, cusută de sclavi.

Dacă prizonierul avea aripi, acestea îi erau retezate. Vrăjitoarele rămâneau aşa cum fuseseră capturate, legate la ochi şi purtând căluş în gură, ca nu cumva să arunce vreun deochi sau să rostească vreun descântec.

În acea noapte de duminică, în timp ce umbre şi contururi vagi încercau să se strecoare în visele lui Falion, în timp ce stoluri de ciori se învârteau pe deasupra eşafodului şi a celor deja adunaţi acolo, doi dintre prizonierii pregătiţi de execuţie porniră spre moarte.

Vrăjitoarea, siluită, stâlcită în bătaie, cu toate degetele rupte, făcu un efort să nu şchiopăteze, să nu se împiedice. Dacă ar fi căzut, ar fi izbit-o cu picioarele, iar durerea deja îi frânsese spiritul. Era gata să moară.

Lângă ea, luptându-se să rămână curajos, metamorful, care-abia împlinise doisprezece ani, îşi ţinea capul sus. Fugise ca să le distragă atenţia vânătorilor de la micul lui grup. Îi salvase pe fratele lui şi pe restul, prin urmare, îşi amintea acum constant că nu avea să moară ca un laş. Putea să ignore hohotele de râs şi batjocura escortelor, a oamenilor care alergau pe stradă. Era nevoit să ignore privirea tristă şi fără speranţă a sclavilor, altfel risca să se abandoneze urletelor din mintea lui.

Nu era gata să moară. Însă nu avea să cerşească îndurare.

O piatră îl zgârie pe obraz. Durerea imediată şi mirosul de sânge stârniră animalul din el, făcându-l să se zbată ca să se elibereze. Struni puma dinlăuntrul lui. Ticăloşii aceia n-aveau să-i vadă niciodată spiritul.

Una dintre escorte strigă:

-Aruncatul cu pietre este interzis! Încetaţi, doar dacă nu cumva vreţi să vă petreceţi o oră în butuci. Apoi îl îmbrânci pe băiat. Mişcă-te, demon nenorocit!

înlăuntrul băiatului, puma scoase un mârâit adânc. Labele puternice din faţă începură să se lupte cu sfoara ce lega la spate braţele prizonierului.

Apoi văzu eşafodul, cele două şţreanguri, mulţimea de oameni, scăldată în lumină, ce se afla pe spaţiul verde. Aveau să-l ucidă, îşi spuse el, înţelegând cât se poate de clar ceea ce tinereţea îi permisese până atunci să nege. La miezul nopţii aveau să-l spânzure, iar el urma să sfârşească sufocându-se şi zbătându-se, în uralele lor.

Aveau să-l ucidă, şi atunci, de ce să nu moară luptând? De ce să nu lupte, descătuşând tot ceea ce era în el? Poate că ar fi reuşit chiar să ucidă câţiva dintre ei.

Trase adânc în piept aerul nopţii, lăsă felina din el să i se întindă În oase, în muşchi, în piele. Puteau să-l ucidă, îşi spuse, însă nu aveau să-l frângă.

în clipa în care începu transformarea, abandonându-i-se pentru - credea el - ultima oară, o săgeată spintecă aerul, apărând din beznă.

Escorta care îl îmbrâncise scoase un fel de geamăt, apoi căzu la pământ. Hohotele batjocoritoare se transformară în ţipete atunci când începură să zboare şi alte săgeţi, iar oamenii se risipiră.

în acel şuierat de săgeţi, puma se eliberă din sfoara ce-o ţinea legată şi se lăsă în patru labe. Cu ochii scăpărându-i, se năpusti spre mulţimea intrată în panică. Văzu un bărbat - un băiat? - redându-i glasul şi văzul lui]an,

vrăjitoarea, apoi luând-o pe sus, în vreme ce aceasta îşi pierdea cunoştinţa.

O luă la fugă din toate puterile, cu o singură destinaţie în gând: ceea ce fusese închisoarea lui. Auzi focuri de armă, ţipete înteţindu-se, văzu oameni călcându-se în picioare. Simţi miros de sânge, simţi miros de spaimă.

îşi dorea sânge. îşi dorea spaimă.

însă, ajungând la închisoare, îşi găsi prada leşinată şi sângerând. Asupra rănitului veghea o fată, iar, când intrusul se întoarse către ea, fata îl privi în ochi, mutându-se între el şi ceea ce-şi dorea cel mai mult. îşi dorea să simtă gustul sângelui victimei, al acelui sânge ce i-ar li curs în gâtlej.

- E căzut şi e neînarmat acum. Poate că ai reuşi să treci de mine suficient cât să-i sfâşii beregata. însă nu vei mai fi niciodată acelaşi dacă o vei face. L-am dus pe fratele tău la adăpost, Garrett. I-am dus pe Marshall şi pe restul la adăpost.

El se înfioră, se întoarse la forma umană.

- Pe Marshall? Şi pe toţi ceilalţi?

- Pe Marshall şi pe toţi ceilalţi. Pe toţi cei opt. Nouă, acum, cu tine. Şi tu eşti la adăpost. Şi trebuie să-i ajutăm pe cât mai mulţi posibil să fugă de aici. Jonah! strigă ea spre garaj. E aici puştiul. Metamorful.

-Du-l la locul de întâlnire. Noi avem patru aici şi trebuie să-i transportăm.

- Recepţionat. Trebuie să...

Se întrerupse atunci când braţul lui Garrett spintecă aerul - gheare de felină pe mână de băiat - lăsând urme adânci pe braţul drept al paznicului.

- Ne-au bătut şi ne-au ars şi au rupt bucăţi din noi. Ne-au marcat. Şi altele... M-a violat. Garrett trase aer în piept, înfiorat. Acum l-am marcat şi eu pe el.

-în regulă, spuse ea, punându-şi o mână pe umărul lui şi trăgându-l de acolo. Trebuie să ne mişcăm rapid, să salvăm cât

de mulţi dintre prizonieri. Poţi fugi? E mai puţin de jumătate de kilometru.
- Pot fugi.
Fata o luă la picior, forţându-l să i-o dovedească.
Avea părul negru, revărsat într-o mare de bucle ce stăteau să se reverse din elasticul cu care erau prinse. Alerga repede, scrutând din mers tot ce se petrecea în jurul ei. Lui i se păru că avea ochii albaştri, însă era greu de deslușit, pentru că luna tot intra şi ieşea din nori.
Fata purta o sabie scurtă, o tolbă cu săgeţi şi un arc.
- Tu ai tras săgeata?
-Care dintre ele?
- Săgeata. Cea dintâi.
- Nu. Fratele meu a făcut-o. El a câştigat atunci când am dat cu banul. Eu sunt Tonia.
Zâmbindu-i larg, aruncă o mână în aer şi roti un deget, desenând trei cercuri de lumină. Chiar în faţa lor, Garrett văzu semnalul lumi- | nos de răspuns. Apoi văzu doi bărbaţi cu puşti de vânătoare, stând , lângă o camionetă.
-L-am adus pe fratele lui Marshall. L-am adus pe Garrett, le spuse ea.
-Ce-o să se mai bucure Marshall diseară! Eşti rănit, băiete?
Bărbatul care vorbise părea foarte, foarte bătrân, însă ţinea arma ca şi cum ar fi ştiut s-o folosească.
- Sunt bine.
- Eu sunt Bill, iar el e Eddie.
- Cum merge, omule? Hei, ce-ar fi să urci în camioneta aia şi să-i ţii companie lui Joe?
-Cui?
- Câinelui meu, Joe.
Eddie deschise capacul benei. Un câine mare se ridică, mişcându-se un pic cam lent, un pic cam ţeapăn, şi începu să dea din coadă.
- Eu trebuie să mă duc înapoi.
Eddie schiţă un gest din cap către fată.

- Du-te. Ne ocupăm noi de el. întoarce-te întreagă, altfel maică-ta o să mă urecheze zdravăn.
- în nici un caz nu putem permite aşa ceva.
Se îndepărtă în fugă şi fu înghiţită de întuneric.
- Hai să te urcăm în maşină, băiete.
- Mă descurc.
Garrett urcă în benă, se trânti pe podea, iar atunci când câinele se lipi de el, dădu frâu liber băieţelului dinlăuntrul lui, îşi încolăci braţele în jurul câinelui şi-şi îngropă faţa în blana acestuia, ca nimeni să nu-i vadă lacrimile.
Tresări auzind explozii, se cutremură văzând focul ţâşnind în văzduh.
- Ce-i asta? Ce se întâmplă?
- Doar rezolvăm nişte chestii, răspunse Eddie, în timp ce Bill se aplecă peste marginea benei şi înfăşură o pătură în jurul umerilor lui Garrett. Ce faci dacă nu vrei să-i ştii pe nenorociţii ăia venind după tine? Le furi o parte dintre vehicule şi mergi să le arunci în aer pe restul. Atâtea câte poţi, în orice caz. Ce-ar fi ca tu şi Joe să faceţi puţin loc acolo, în spate? Ne aşteptăm să mai apară pasageri.
Unii alergau, aşa cum făcuse şi Garrett. Alţii erau căraţi pe sus. Apăru şi o a doua camionetă, iar bărbatul de la volan făcu semn spre înainte.
Bena se umplu de persoane, ajutate de Eddie sau de Bill să urce in camionetă. Copii, în cea mai mare parte, şi câteva femei. Garrett recunoscu unul sau doi dintre ocupanţi. Atunci când totuşi se obosiseră să le aducă mâncare prizonierilor, sclavii intraseră în celule cu lăturile pe care le numeau „mâncare”.
Băiatul de lângă el, cel mai tânăr dintre membrii grupului său, tremura de frig.
- Hai să împărţim pătura mea, îl îndemnă Garrett. El e foe.
Auzi huruitul unui motor şi o văzu pe fata cu care fugise - reapărând pe o motocicletă, instalată în spatele unui băiat.

Acela avea părul brunet precum cel al fetei, dar nu la fel de cârlionţat.
Era salvatorul lui Jan, îşi dădu seama Garrett.
Viră cu motocicleta, descriind un semicerc, şi opri.
- I-am strâns pe toţi cei la care am reuşit să ajungem - unii au fugit, pur şi simplu, aşa că n-am mai putut să dăm de ei. Autorităţile vor fi ocupate să stingă incendiile, aşa că s-ar putea ca fugarii să scape, totuşi.
- Jonah a zis s-o luăm din loc, spuse Eddie, urcând la volan. Noi vom fi în frunte. Flynn şi Starr ne vor flanca.
Băiatul ambală motorul şi porni în trombă, cu părul negru flutu- rându-i în vânt.
Eddie deschise geamul dinspre benă, ridicând vocea în timp ce aduse maşina în convoi.
- Salutare. Eu sunt Eddie şi voi fi şoferul vostru în această seară. Vă rog să vă instalaţi comod, fiindcă avem de mers departe. Găsiţi acolo apă şi pături. Fiţi amabili cu toţii şi împărţiţi-le între voi.
Garrett se trase mai aproape de fereastră.
- Cine era cel de pe motocicletă?
- Duncan. Fratele geamăn al Toniei. Cel mai aprig dintre ai noştri. Bea nişte apă, băiete, şi, eventual, trage un pui de somn. Avem de mers o oră bună cu maşina. Veţi primi mâncare şi îngrijiri medicale odată ce ajungem la destinaţie.
- Marshall e acolo? Şi sunt şi toţi ceilalţi?
- Categoric, puştiule.
Eddie luă o mână de pe volan, se întinse astfel încât să ajungă prin micul geam de la spate şi îi strânse, scurt, mâna lui Garrett.
- Te aşteaptă cu toţii, aşa că poţi să te relaxezi acum.
Pentru că simţea un nou torent de lacrimi ameninţând să se reverse, Garrett clipi rapid.
- Unde mergem? Unde e această „destinaţie”?

Omule, ne îndreptăm spre New Hope

.Capitolul 7

Fallon se poticni la o incantaţie pentru începători - greşind-o de două ori - şi nu lipsi mult să adauge mătrăgună în loc de busuioc turcesc într-o poţiune simplă, înainte s-o oprească Mallick.

- Doreşti să otrăveşti un inamic?

- Poftim? Ea îşi încreţi fruntea într-o expresie încruntată şi ridică privirea. Nu. Apoi studie sticla din mâna ei, a cărei etichetă era scrisă cât se poate de limpede. Of. O puse la loc şi, după o clipă - o clipă prea lungă, după părerea lui Mallick, alese busuiocul turcesc. Am greşit, atâta tot.

îl deranja aproape la fel de tare atitudinea ei nepăsătoare faţă de propria neglijenţă, precum neglijenţa în sine. Ambele erau inacceptabile, însă nepăsarea era un semn de slăbiciune.

-O greşeală cu mătrăgună poate ucide. La fel cum greşirea unei incantaţii poate avea consecinţe dezastruoase şi de amploare. Cuvintele şi acţiunile tale, precizia lor, toate astea sunt importante.

- Poate că dacă nu te-ai aştepta să-mi amintesc *totul* şi n-ai mai sta să mă păzeşti tot timpul, n-aş mai greşi.

- Poate că greşeala mea a fost să cred c-ai progresat suficient de mult încât să cunoşti proprietăţile şi utilizările extractelor, ale uleiurilor şi ale prafurilor. Ia loc, atunci, şi o vom lua de la început.

- Cunosc proprietăţile alea idioate, bine? Pentru că vocea îi tremura, tonul răstit se dovedi mult prea puţin tăios.

- Pur şi simplu am luat sticla greşită. Iar ingredientele precum mătrăguna, degeţelul-roşu şi alte substanţe mortale ar trebui ţinute separat, într-o secţiune numai a lor, în loc să fie doar înşirate în ordine alfabetică.
Mallick înclină capul.
- În privinţa asta, ai dreptate. Poţi să începi acum să faci separarea.
- Dar sunt cu sutele! îmi va lua jumătate de zi.
-Atunci, ar trebui să te apuci de treabă. O astfel de sarcină ţi-ar prinde bine ca să te calmezi şi să-ţi recapeţi concentrarea.
- Nu vreau să-mi petrec toată ziua între patru pereţi făcând ceva ce, în mod normal, ar fi trebuit să faci tu. Vreau să ies. Vreau să iau puţin aer. Nu mă simt bine.
Era limpede că nu, îşi spuse Mallick. Nefericirea din ochii ei, lacrimile ce scânteiau acolo îl înspăimântau considerabil. Cum se făcea că tocmai lui i se încredinţase sarcina de-a pregăti o copilă, când el era un bărbat care ştia prea puţine despre copii şi chiar mai puţine despre copiii de sex feminin? Căci Fallon, în ciuda puterii ei, încă era copil.
Un copil de sex feminin, îşi aminti el, şi-şi drese vocea, zicându-i:
- Ah. Ţi-a început disconfortul lunar?
-Dis...
îi luă o clipă ca să priceapă, apoi expresia ei de nefericire se transformă, fulgerător, în dezgust. Iar dezgustul deveni imediat dispreţ.
- Dumnezeule! înfigându-şi mâinile în păr şi răsucindu-se pe călcâie, aprinse, fără voia ei, lumânările. Mama avea dreptate. Avea dreptate! în clipa în care o femeie nu-i în apele ei sau e supărată, bărbaţii gândesc sau chiar sunt suficient de idioţi să spună că-i în legătură cu menstruaţia ei.
-Sunt... pierdut.
- Şi, câtă vreme bărbaţii nu îndură crampe şi sângerări lună de lună, ar trebui să-şi ţină gura în privinţa asta.

- Aşa am să fac.

Fallon lăsă mâinile jos, apoi le ridică din nou, ca să-şi apese degetele peste ochi.

-Sunt doar obosită. Sunt doar obosită. N-am dormit prea bine.

-Ai creat o amuletă excelentă pentru un somn odihnitor. Ia-o, foloseşte-o. Am să te ajut să reorganizezi ingredientele, pentru că ai dreptate c-ar trebui separate. Apoi îţi vom pregăti o poţiune pentru somn, să fie proaspătă. Şi vei ieşi la aer mai târziu, vei merge să călăreşti.

Se opri fiindcă focul din ochii ei, acei ochi cenuşii atât de intenşi, se stinsese, însă nefericirea devenise cu atât mai pregnantă.

Era ceva mai mult decât o noapte nedormită, îşi spuse Mallick. Iar el era un neghiob, dovedind faţă de ea exact aceeaşi stângăcie pe care o dovedise şi ea în privinţa incantaţiei.

- Tânjeşti după familia ta, iar eu nu fac parte din ea. Ţi-ai dori alinarea mamei tale, sprijinul tatălui tău. Asta nu-ţi pot oferi. Dar vrei, te rog, să-mi acorzi încrederea ta îndeajuns de mult încât să-mi spui ce te tulbură?

- Am avut nişte vise.

- Vise sau viziuni?

Mallick ridică o mână în clipa în care ochii ei se umplură de lacrimi. Da, era un neghiob şi un stângaci.

- Nu contează, deocamdată. Haide, stai jos. Stai jos, repetă el. Îţi fac nişte ceai.

-Nu vreau...

- Doar ca să te liniştească, o asigură el, mergând să aleagă plantele din care să facă infuzia. Voi bea şi eu. Pot să te învăţ şi să te pregătesc, pot să te călăuzesc şi să te apăr. Dar ştiu prea puţin despre fetele de vârsta ta şi despre nevoile lor dincolo de pregătirea pentru luptă. Trebuie să-mi

acorzi timp ca să învăţ, să exersez. Visele acelea te-au tulburat.

-Mi-am... mi-am despachetat lucrurile. Am pus la fereastră clopoţeii primiţi de la Colin şi floarea de la Ethan. Mi-am scos din bagaje fotografia pe care o făcuseră părinţii mei pentru mine, cu întreaga mea familie. Aşa că mă simt mai în largul meu în camera mea, mai acasă.

Se frecă la ochi cu nodurile degetelor, nu ca să-şi şteargă lacrimile, remarcă Mallick, ci ca să-şi alunge oboseala.

-L-am găsit pe Taibhse, iar asta a fost - asta a fost grozav. Şi, după cum ţi-am povestit, l-am cunoscut pe Mick. E cam derbedeu, dar... ridică ea din umeri.

- Şi m-am gândit c-o să merg să-l caut pe lupul cu zgardă de aur, iar asta are să fie distractiv. Aşa că, dacă tot trebuie să duc la îndeplinire treaba pentru care am venit, cel puţin - după ce-mi termin lecţiile, antrenamentele şi exerciţiile - o am pe Grace, iar acum îi am şi pe Taibhse, şi pe derbedeul de Mick. Date fiind toate astea, poate că voi reuşi să învăţ suficient. E ca atunci când am construit stupul. Faci totul pas cu pas, bucată cu bucată. După cum spune tata: întâi faci asta, apoi faci o altă treabă, apoi ceea ce mai urmează. Una peste alta, până acum m-am simţit fericită.

Mallick puse ceaiul pe masă şi se aşeză în faţa ei.

- Apoi ai visat. Vrei să-mi spui?
- Prima dată am văzut un loc. E stupid.
- Locul acela e stupid?
- Nu, nu. N-am mai fost niciodată acolo. E prima oară când m-am îndepărtat atât de mult de fermă, deci acolo n-am ajuns niciodată, însă simţeam că mi-e familiar locul acela. Cu nişte pietre aranjate în cerc, ieşind din ceaţă, şi cu câmpii pustii, cu păduri întunecate şi dese. Apoi, un bărbat a apărut din ceaţă şi a păşit printre pietre. Ştiu că nu l-am mai văzut niciodată, dar era ceva, şi am... am simţit ceva. Avea

părul întunecat şi purta sabie. Şi ochi verzi. Verde-închis precum umbrele de pe tărâmul zânelor.

- „Tărâmul zânelor”…?

Fallon roşi uşor şi-şi luă cana de ceai.

- Aşa îi spun eu luminişului în care l-am găsit pe Taibhse. Ştiu ce culoare aveau ochii acelui bărbat pentru că, deşi nu mă aflam în vis ca personaj, aşa cum se întâmplă uneori, deşi nu eram acolo, el a întors capul şi m-a privit în faţă. M-a privit ca printr-o fereastră sau printr-o oglindă. Şi mi-a vorbit.

-Ce ţi-a spus?

- Mi-a rostit numele şi mi-a spus că cercul acela a fost unul dintre cele şapte scuturi, şi că acolo s-a vărsat sângele zeilor - sângele strămoşilor noştri, ai lui şi ai mei -, iar sângele acela a fost otrăvit, a distrus scutul şi a declanşat molima. Şi şi-a scos sabia şi a ridicat-o în aer. Un fulger a izbit-o, iar sabia a izbucnit în flăcări. Flăcări albe. El m-a întrebat dacă voi răspunde chemării, dacă voi lua sabia şi scutul, dacă voi lupta şi voi fi puternică, dacă, mă rog, cum s-ar spune... voi deveni cine sunt. Mi-a cerut să aleg. Nu ştiu dacă a fost un vis sau o viziune.

- Pot fi amândouă.

- Mama are viziuni, şi uneori eu... Uneori ştiu pe unde se ascund băieţii sau ştiu dacă o să-mi facă o farsă. O văd în minte. Nu de fiecare dată, doar uneori. Odată la ferma noastră a poposit un bărbat. Avea cicatrici pe braţe şi pe chip. L-am văzut în mijlocul flăcărilor, ţipând şi fugind, şi prăbuşindu-se în beznă, afară, unde a fost abandonat crezându-se că murise. Fusese mâna Cetelor de Ucigaşi. Am văzut asta.

-Şi te-a înspăimântat.

Ea încuviinţă din cap, apoi sorbi din ceai.

- Ai spus că asta a fost „prima dată”. Ai avut şi alte vise.

- Unul singur. A fost mai lung şi mai puţin clar decât primul. În cea mai mare parte, imaginile erau înceţoşate ca şi cum le-aş fi privit printr-o sticlă care fi fost murdară. Iar vocile din vis erau foarte depărtate. Pe unele le auzeam, însă nu pe toate. Era un loc diferit. Oare precum cel prin care am trecut călare, cu multe case îngrămădite la-olaltă?

- Da. Se numesc complexe imobiliare. Un fel de comunitate.

- în regulă, era genul acela de loc. Casele erau foarte mari. Iar în ele locuiau Războinici ai Purităţii. Ştiu cine sunt, spuse ea, iar o parte din nefericire îi fu mistuită de furie. Ne vânează şi ne ucid doar pentru că nu suntem ca ei.

Le e teamă de noi şi de oricine e diferit

- .Au sclavi, îi spuse Fallon. îi transformă în sclavi pe cei care nu îmbrăţişează convingerile lor. Chiar şi pe copii. Iar pe cei cu puteri magice îi închid. Şi le fac lucruri oribile. Era în vis un băiat şi vedeam în mintea lui. Puţin. Fragmente din gândurile lui, suficient cât să aflu despre acele lucruri oribile. Urma să îi spânzure şi pe el, şi pe femeia care era lângă el, o vrăjitoare. Pe ea o chema... Am uitat.

-Nu-i nimic.

- El e Garrett. Era Garrett. Nu ştiu când se întâmplau toate astea. A fost acum, sau înainte, sau încă nu s-a întâmplat? Nu ştiu. însă el era Garrett, un metamorf. Mai tânăr decât mine. îl bătuseră, şi-l ar- seseră, şi-l tăiaseră, şi... îl violaseră. îi tăiaseră părul, la fel şi femeii. Pe ea o legaseră la ochi şi-i puseseră căluş, şi amândoi aveau mâinile legate la spate. Erau forţaţi să meargă desculţi pe stradă, în timp ce oamenii ţipau la ei, iar unul dintre privitori a aruncat o piatră care l-a nimerit pe băiat în cap. Aveau - şi băiatul, şi femeia -

un semn aici. îşi atinse fruntea. Imprimat cu fierul roşu. O pentagramă.

-Războinicii Purităţii îi înfierează astfel pe cei asemenea nouă, atunci când îi capturează.

- La fel şi pe sclavi, însă lor li se întipăreşte semnul aici, spuse ea, bătând, uşor, cu degetul pe dosul încheieturii stângi. Acolo le imprimă un simbol cu fierul roşu. Un cerc cu o cruce înăuntru. Băiatul, Garrett, vedea, aşa că vedeam şi eu, oarecum; se îndreptau spre o platformă cu două laţuri.

- Un eşafod.

-în regulă, un eşafod. Şi asta am auzit limpede din mintea lui. Avea să se transforme, avea să descătuşeze puma care trăieşte în el. Avea să lupte până la moarte. Apoi de undeva, din întuneric, s-a tras o săgeată care l-a omorât pe bărbatul ce-l forţa să meargă spre eşafod. Apoi o alta şi o alta, în timp ce băiatul s-a transformat, iar puma s-a năpustit prin mulţimea de oameni care urlau şi fugeau. Dar am văzut un băiat, un alt băiat. Ceva mai mare, însă, mai mare şi decât Garrett, şi decât mine. S-a dus la femeie şi i-a dat jos căluşul şi cârpa legată peste ochi, şi a luat-o în braţe atunci când a leşinat. Şi asta am văzut. Şi cred că era, poate, fratele mai mic sau fiul bărbatului din primul vis, fiindcă nici scena asta nu ştiu când s-a întâmplat. Iar atunci l-am văzut doar o clipă ocupându-se de femeia care leşinase, pentru că eu il însoţeam pe băiat, pe cel care se transformase în pumă şi care acum gonea spre locul unde erau închişi ceilalţi prizonieri.

Fallon trase adânc aer în piept şi bău puţin ceai, constatând că o parte dintre nodurile pe care le simţise în stomac îi mai slăbiseră.

-Nu mai omorâse niciodată pe nimeni, Mallick, nici ca om, nici ca felină, ştiam asta, simţeam asta. însă acum voia s-o facă. Dar bărbatul care păzea închisoarea era la pământ.

Sângera şi-şi pierduse cunoştinţa, însă nu era mort. Am simţit că încă trăia. Era acolo şi o fată, foarte frumoasă, şi nu-i era teamă de pumă. Apoi lucrurile devin neclare. Cred că mai erau şi alţii care-i ajutau pe cei din închisoare, iar băiatul s-a întors la forma umană, aşa că fata l-a ajutat să fugă într-un loc unde îl aşteptau alţii. Un bărbat, un bătrân şi un câine. Un câine bătrân. L-am auzit pe bărbat spunând că numele lui era Eddie, iar câinele era Joe. Cunosc numele astea, Mallick. Le cunosc.

-Da.

Se înfioră atunci când îl auzi pe Mallick confirmându-i spusele.

- Fata s-a dus înapoi şi au apărut alţii. Sclavii şi prizonierii. O altă camionetă, plină şi ea. Explozii în... complex? A fost ca un raid, însă pentru a salva oameni, pentru a elibera oameni şi a-i ajuta. Apoi fata s-a întors călare pe o motocicletă, în spatele băiatului care o ajutase pe femeie. Duncan şi Tonia. Şi numele astea le cunosc.

-Da.

-Cu toţii au plecat cu maşinile, iar când băiatul, când Garrett l-a întrebat pe Eddie unde mergeau - fiindcă şi asta am auzit clar -, el a răspuns că spre New Hope. Cunosc locul acela. Acolo a murit tatăl meu. Tatăl meu biologic, răpus de Războinicii Purităţii veniţi să ucidă. De fapt, pe mine voiau să mă ucidă.

Cuvintele i se rostogoleau acum de pe buze într-un torent năvalnic. Fallon le rostea ca pentru a-şi lua o greutate de pe suflet.

- Mama a fugit de acolo ca să mă salveze, ca să-i salveze pe cei care locuiau acolo. Prietenii ei. Eddie era unul dintre prietenii ei. Avea un câine pe nume Joe. Duncan şi Antonia - Tonia - erau gemeni, încă bebeluşi pe când locuia ea acolo. Mama lor era prietenă cu mama. Ei toţi - Eddie, Duncan, Tonia, bătrânul şi toţi ceilalţi - şi-au riscat vieţile ca să-i salveze pe Garrett, pe bătrână, pe ceilalţi. A fost prea...

bine organizat, decise ea, ca s-o fi făcut pentru prima dată, ca să fi fost prima lor misiune de salvare. Nu-mi place termenul de „raid”. Prefer „misiune de salvare”. Duncan şi Antonia nu sunt cu mult mai mari decât mine, iar ei deja luptă. Garrett e chiar mai mic decât mine, dar era pregătit să lupte.

- Te întrebi de ce tu ai fost ţinută la adăpost?

Până atunci, Fallon nu-şi dăduse seama pe deplin că aceea era adevărata povară, cu mult mai grea decât restul.

- Dacă eu sunt Aleasa, de ce nu lupt? De ce nu ajut oameni?

- O vei face. Mama ta şi tatăl care te-a crescut ţi-au creat o bază nu doar prin ceea ce te-au învăţat amândoi, ci şi înzestrându-te cu viziune. Ţi-au oferit o familie, o comunitate, loialitate şi iubire. Un război ca ăsta nu poate fi câştigat doar prin sabie şi fulgere. Trebuie să crezi, până în adâncul fiinţei tale, că lupţi pentru o cauză dreaptă, pentru care merită să mori. Pentru care merită să ucizi. Iar ceea ce mai ai încă de deprins, de învăţat, de stăpânit, chiar şi de crezut, reprezintă un domeniu întins, fetiţo. Nespus de vast. Unii sunt războinici, unii sunt lideri, unii sunt simboluri. Tu vei fi toate astea la un loc. însă vremea ta n-a venit încă.

- De asta sabia se află încă acolo, pe perete, iar dulapul acela e încuiat?

- în scurtă vreme, vei ţine sabia în mână. Cum se face că n-ai încercat să deschizi dulapul?

- De unde ştii că n-am făcut-o?

Mallick zâmbi.

-Nu sunt lipsit nici eu de viziune, fetiţo.

- Bine. Iată răspunsul: pentru că ar fi fost o obrăznicie şi o lipsă de respect din partea mea.

- Şi n-ai fi fost capabilă să înţelegi lucrul ăsta şi să reacţionezi cu atât bun-simţ dacă ţi s-ar fi refuzat toţi acei ani pe care i-ai petrecut cu familia ta. Acel timp îţi prinde bine, şi-ţi va prinde bine şi în continuare.

Poate că era adevărat, reflectă Fallon. însă...

- Cunoşti locul din primul meu vis? vru ea să ştie.

- Da, răspunse Mallick.

- Mai sunt altele şase. Dacă distrugerea celui dintâi a ucis aproape întreaga omenire, ce se va întâmpla dacă vor fi distruse şi celelalte?

Avea atât de multe întrebări.

- Cel dintâi n-a fost distrus rapid, nici uşor. A fost nevoie de o concentrare imensă de putere malefică şi de o lipsă a luminii. Convingerile pot să păleascâ, iar, când credinţa păleşte, puterea e următoarea care să se piardă. Spaimele stârnite de întuneric sunt înnăscute, iar întunericul se poate folosi de ele ca să-şi sporească puterea. Şi, pe măsură ce devenea tot mai uşor de refuzat lumina, ea tot pălea, iar protecţia din jurul scutului slăbea. A slăbit doar atât cât a fost nevoie. Poate că a fost nevoie de oroarea asta pentru a trezi lumina, pentru a o face din nou să radieze, iar ea chiar s-a trezit.

- Asta nu-mi răspunde la întrebare, se plânse Fallon.

-Scuturile sunt mai atent vegheate acum.

-Dar?

Mallick oftă. Fallon avea o minte neobosită, îşi spuse, şi trebuia să i-o respecte.

- Unul câte unul, scut după scut? Oamenii ar începe din nou să moară pe capete, infectaţi de nebunie, roadele pământului s-ar distruge tot mai mult an după an, până când ar fi mistuite de flăcări pe ogoare, s-ar veşteji pe araci, ar putrezi în pământ. Ar urma, astfel, un val de foamete. Iar animalele ar fi decimate de-o molimă. Peşti, şi păsări, şi mamifere. N-ar mai rămâne decât cele care lunecă şi se târăsc. Iar râurile şi pâraiele, lacurile şi oceanele,

umflate de sânge, de moarte şi de putregai, vor deveni otrăvitoare, crescând şi revărsând venin peste tot în jurul lor.

Palidă de la bun început, Fallon se făcu tot mai albă pe măsură ce-l asculta. însă întrebarea ei merita un răspuns sincer şi complet.

- Iar o căldură năprasnică ar încinge pământul, mistuind copacii loviţi de fulgerele ce ar doborî păduri întregi. Lumea s-ar îneca în flăcări şi fum. Apoi s-ar lăsa întunericul şi ar începe uciderea tuturor celor rămaşi. Pământul s-ar cutremura şi s-ar frânge, iar ceea ce domneşte peste întuneric ar domni peste toate.

- De ce? De ce? vru ea să ştie. N-ar mai rămâne nimic peste care să domnească.

-Tocmai ăsta e scopul final. Ca tot ce-i lumină - să piară pentru totdeauna, tot ce-i bun - să fie redus la tăcere, iar tot ce-i dătător de speranţă să fie nimicit.

- Asta e pur şi simplu stupid.

-Atunci, aceia dintre noi care luptă împotriva unui asemenea scop trebuie să fie inteligenţi.

Fallon se strădui să-şi pună ordine în gânduri, să înţeleagă. Să... *nu* fie ignorantă.

- Deci, atunci când scutul a cedat, iar Blestemul a ucis miliarde de persoane, unii oameni care credeau că sunt cât se poate de obişnuiţi şi-au descoperit puterile magice. De ce s-a întâmplat asta? Ca să-i ajute pe restul să creadă din nou?

- Credinţa e şi sabie, şi scut, câtă vreme îi adaugi curaj, inteligenţă şi forţă. Unii dintre cei care şi-au descoperit puterile magice au trecut de partea întunericului, alţii şi-au pierdut minţile. Iar alţii, aşa cum a fost tatăl tău biologic, au învăţat să fie lideri. Alţii, aşa cum a fost mama ta, au învăţat să includă, să construiască şi să protejeze. Unii, precum cei din viziunea ta, au învăţat - indiferent dacă aveau sau nu puteri magice - să-şi unească forţele, să lupte,

să colaboreze ca să-i ajute pe alţii. Creând, din nou, o fundaţie pe care tu, Aleasa, să poţi construi mai departe.

Fallon nu putu decât să ofteze.

- Adeseori, nu reuşeam să-i conving să facă ceva nici măcar pe prostovanii ăia de fraţi ai mei. De cele mai multe ori. Cum aş putea să devin liderul tuturor?

- Cum ai construit stupul? Folosindu-te de cunoştinţele şi abilităţile învăţate. Cum ai chemat albinele? Folosindu-te de credinţă, de lumină - şi de puterea cu care te-ai născut.

Fallon împinse deoparte cana cu ceai. Poate că se simţea mai calmă, însă nu se simţea cu nimic mai bine informată sau mai sigură de ea.

- N-ar fi trebuit să greşesc incantaţia, nici să folosesc din greşeală mătrăgună, doar fiindcă eram supărată. Voi fi mai atentă.

- Da. Ar fi trebuit să aranjez materialele după o logică mai înţeleaptă, nu tot după vechile mele obiceiuri. Voi fi mai atent.

- Mama, întotdeauna, punea ingredientele letale pe cel mai înalt raft, cât mai departe de...

Emoţia o cuprinse din nou. Un potop de lacrimi i se revărsă din ochi, făcând-o să-şi piardă orice stăpânire.

-Sunt bine, murmură ea, apăsându-şi ochii cu dosul palmelor. Sunt bine.

Era un copil, îşi spuse Mallick din nou, şi adeseori zeii cereau prea mult.

- Priveşte în foc. Doar un minut. Priveşte, îi repetă, văzând că ea îşi lăsă mâinile să cadă. Şi vezi.

Fallon se întoarse şi privi, iar Mallick îi deschise o fereastră către locul de care-i era dor. Numai puţin, doar pentru o clipă.

Iar Fallon văzu în flăcări ferma. Frunzele cădeau iute, bătute de vântul puternic. Toţi cei trei fraţi aranjau lemnele

de foc, în vreme ce tatăl ei repara o bucată de gard aparţinând păşunii din apropiere. Mama ei lucra în grădină.

Sub ochii lui Fallon, larg deschişi ca să cuprindă totul, mama ei se ridică. îşi puse o mână pe inimă şi zâmbi, chiar dacă ochii îi înotau în lacrimi. Şi, ducându-şi un deget la buze, îi trimise un sărut în zbor chiar înainte ca imaginea să pălească.

- M-a văzut? Chiar m-a văzut?

-Te-a simţit. Doar atât puteam să fac.

-M-a simţit. îţi mulţumesc.

- Ia-ţi calul. Du-te să iei aer.

- O voi face, dar îmi voi termina poţiunea mai întâi şi vom organiza materialele. Sunt bine acum.

Timp de o săptămână Fallon făcu tot ceea ce-i stătea în putere ca să studieze, să muncească şi să-şi îmbunătăţească pregătirea fizică. Acum putea jongla cu cinci sfere de lumină, dar încă nu aflase cum era să ţină o sabie în mână. Şi încă nu învăţase să-şi ţină echilibrul într-o mână pe oglinda apei - un exerciţiu pe care îl făcea în spatele unei cortine create prin magie, în caz că Mick ar fi încercat din nou s-o spioneze. însă de acest exerciţiu se ocupa doar douăzeci de minute pe zi.

Restul timpului liber şi-l petrecea în căutarea lupului cu zgardă de aur. Scotocea pădurile, însă nu doar că nu reuşea să găsească lupul, dar nici măcar nu dădea de vreo urmă a trecerii lui, nici excremente, nici vreun alt semn.

îl văzu totuşi pe Mick de câteva ori şi, intenţionat, îi întoarse spatele, tăcând asta doar ca să-şi arate nemulţumirea. însă atunci când frunzele începură să cadă în număr tot mai mare, prinse în vârtejuri ce lăsau ramurile golaşe, Fallon decise să-i dea voie s-o ajungă din urmă.

Când Mick apăru, dintr-un copac, în faţa ei, Fallon o struni pe Ci race.

- N-ai nimic mai bun de făcut?

-Nu eşti tu stăpână peste păduri, îi răspunse el, privind cum bufniţa ateriza pe o creangă. Acum te însoţeşte peste tot.
- Atunci când vrea. Merele din dimineaţa asta sunt grozave. Dacă aş avea ceva mai multe, plus nişte zahăr - cel mai bun ar fi zahărul brun -, aş putea să fac piure de mere.
- Cum faci piure din mere?
- M-a învăţat mama mea. E bun. Dacă aş face o porţie, aş putea să-ţi las şi ţie. Se poate unge pe pâine sau pe biscuiţi. Mick mergea pe lângă calul ei şi, din când în când, urca în fugă un copac, apoi sărea şi se lăsa din nou la pământ. Un giumbuşluc, decise ea, pe care trebuia să-l înveţe.
- Ce cauţi? vru el să ştie.
- Cine zice că aş căuta ceva?
El rânji.
- Mă prind când cineva caută urme. Dar tu n-ai ieşit la vânătoare.
- Avem suficientă carne de vânat. în plus, lui Mallick îi place să pescuiască. S-ar putea să vânez un mistreţ, însă mai încolo.
- Atunci, ce cauţi?
- Ei bine, dacă ţii morţiş să ştii, am pornit în cea de-a doua misiune.
- Care a fost prima?
- Găsirea lui Taibhse şi a mărului de aur, prostuţule.
- Ah, da. Corect, îşi aminti el, strecurându-se într-un copac, iar apoi ieşind din nou la iveală. Care-i a doua?
- Un lup cu zgardă de aur. Trebuie să-l conving să-mi dea zgarda.

Auzind acestea, Mick fu zgâlţâit de un hohot de râs care îl făcu să cadă din copac.

- Asta n-o să se întâmple niciodată.

-Ce ştii tu?

- Ştiu că Faol Ban mai degrabă te-ar mânca de vie decât să-ţi dea zgarda.

- Aşa îl cheamă? Ştii despre lup?

-Toată lumea ştie despre Faol Ban. Măi, să fie, tu pe ce lume trăieşti? Are un bârlog secret şi cutreieră pădurea în timpul nopţii. Zeiţa Lunii i-a dăruit acea zgardă drept răsplată pentru loialitatea şi curajul lui. Categoric că nu i-o va da, pur şi simplu, unei fetişcane oarecare.

- Care zeiţă a Lunii?

- Nu ştiu. Una dintre ele.

Probabil că cele spuse de Mick îi puteau fi de ajutor, îşi spuse Fallon. Acum, ştiind numele lupului şi aflând mai multe despre povestea lui, poate că avea să descopere şi alte detalii în vreuna dintre cărţile lui Mallick.

- în fine, continuă Mick, noi organizăm un foc de tabără în noaptea de Samhain. Va fi distractiv. Ai putea să vii şi tu, dacă vrei.

- Eu trebuie să fac un ritual cu Mallick şi să-i onorez pe cei care au trecut dincolo de văl. Acasă, făceam de fiecare dată foc de tabără - tot un ritual, doar că acolo purtam costume făcute de noi, jucam tot felul de jocuri şi sculptam dovleci ca să le dăm un chip.

- Unde-i asta? Acasă la tine?

- La nord de aici, cale de-o zi întreagă de mers călare. E o fermă. Mama mea a fost maestru bucătar, iar tatăl meu a fost soldat înainte. Am trei fraţi. Tu ai surori?

- Nu, suntem doar eu şi tata, însă facem parte din clan. Suntem treizeci şi trei cu totul. Treizeci şi patru acum, se corectă, pentru că Mirium tocmai a născut. Mai sunt şi metamorfii, continuă el, dându-se peste cap ca să umble în mâini cale de câţiva metri. Cred că sunt, aşa, vreo câteva zeci. Şi mai e şi un clan de zâne, adăugă, începând să meargă din nou în picioare. Sunt cu mult mai numeroase dacă le pui la socoteală şi pe cele mititele, crăiesele şi nimfele. Ele au lăsat, la uşa voastră, merele şi florile de acum câteva zile. Sunt foarte pricepute la a face lucrurile să crească. Una dintre ele are doar o aripă sănătoasă, fiindcă

cealaltă i-a fost rănită într-un raid al Războinicilor Purităţii, şi nu reuşeşte nimeni să i-o vindece. însă se descurcă oricum.

- Poate că Mallick ar reuşi să i-o salveze.

- N-a reuşit. A încercat. Şi chiar e un vindecător priceput, dar tot n-a putut să facă nimic.

- îmi pare rău. Războinicii Purităţii l-au ucis pe tatăl meu. Pe părintele meu biologic.

- Ştiu. Toată lumea cunoaşte povestea lui Max Fallon şi a Masacrului din New Hope.

-A, da?

-Sigur, spuse el, înclinându-şi capul într-o parte, ca şi cum ar fi auzit un zgomot în depărtare. Trebuie să plec. Focul de tabără e o treabă distractivă. Poate că Mallick îţi va da voie să vii după ritual şi toate celelalte.

O luă la fugă, iute ca o umbră, şi dispăru cu totul.

Probabil că un foc de tabără era, într-adevăr, o treabă distractivă, reflectă Fallon. însă, chiar dacă Mallick ar fi slăbit frâiele îndeajuns ca să-i dea voie să meargă, ea nu credea că ar fi găsit timp pentru aşa ceva.

Avea de gând ca, de acum înainte, să aştepte în fiecare noapte ca Mallick să adoarmă, iar, după aceea, să poată cutreiera pădurile în căutarea lui Faol Ban.

Noaptea în care vălul dintre vii şi morţi se subţia se dovedi a fi răcoroasă şi senină. Vântul adia slobod, făcând frunzele să danseze. (.ând se lăsă seara, zâne mici, scânteietoare, veniră să-l privească pe Mallick amenajând un altar din pietre. El îi ceru lui Fallon să aducă lumânările, cuţitul ceremonial, mărul, ierburile. Ea se întoarse în casă de mai multe ori ca să-şi aducă dovlecii şi tărtăcuţele care le fuseseră lăsate la uşă în dimineaţa aceea, precum şi ceaunul.

Aşa cum o învăţase mama ei, decoră baza altarului cu dovlecii şi tărtăcuţele, adăugând câteva flori de câmp care supravieţuiseră primului strat subţire de brumă.

Intră în casă pentru ultima dată, ca să ia o farfurioară cu pâine, un cuţit cu lama curbată şi cartea tatălui ei. Când puse cartea pe altar, Mallick dădu din cap, aprobator.
- Noaptea asta le e dedicată strămoşilor noştri. îţi arăţi respectul.
- Ai şi tu ceva de la ai tăi?
- Cuţitul ceremonial pe care l-ai ales a fost al mamei mele. Poate că mâna ei te-a călăuzit să-l pui pe altar în noaptea asta. Creează cercul.
Fallon făcu ochii mari.
- Eu? N-am mai creat niciodată cercul pentru o sărbătoare.
- Fă-o acum.
Emoţionată, temându-se să nu facă vreo greşeală prin care să-şi atragă mânia lui Mallick, Fallon începu cu paşi mărunţi. Puse câte o lumânare în fiecare dintre cele patru puncte cardinale. Folosindu-şi suflarea ca să aprindă o altă lumânare, porni să înconjoare altarul mergând în sensul acelor de ceasornic. Folosindu-şi voinţa, aprinse lumânarea de la est.
Fu nevoită să tragă adânc aer în piept de câteva ori ca să se calmeze, să facă un efort ca să-şi alunge din minte emoţiile şi îndoielile.
-Păzitoare al estului, zeiţă a Aerului, te invocăm, te implorăm să-ţi reverşi cunoştinţele şi înţelepciunea, veghează asupra noastră în cuprinsul acestui cerc, creat întru iubire şi încredere.
îi aruncă o privire lui Mallick, aşteptând fie aprobare, fie o critică, însă el nu spuse nimic. Fallon trecu la lumânarea din sud, îi invocă păzitoarea, care aducea cu ea energia şi voinţa Focului. Apoi, devenind tot mai încrezătoare, trecu la punctul vestic: apa, pasiunea. Şi, într-un final, la nordul simbolizând Pământul şi forţa.
în ciuda vântului, flăcările se înălţară drepte atunci când ea se întoarse spre Mallick şi-i spuse:

- Şi astfel, cercul e creat. Vrei să păşeşti în lumina şi iubirea zeiţei?
- Vreau, răspunse el, păşind în cerc. Tu eşti preoteasă în noaptea asta. Rosteşte invocaţiile.

Fallon îşi simţi, brusc, gâtlejul uscat în clipa în care aprinse o lumânare neagră.

- Mamă întunecată, zeiţă a morţii şi a renaşterii, ascultă glasul supusei tale ce-ţi aduce omagiu. îţi cer binecuvântarea. Aici şi acum, îţi cer puterea drept scut bun. Ridică vălul dintre lumi, ca glasul nostru către cei de dinaintea noastră să-l îndrumi.

Aprinse şi cea de-a doua lumânare.

- Tată întunecat, stăpân al Lumii de Dincolo, ascultă glasul supusei tale ce-ţi aduce omagiu. îţi cer binecuvântarea. Aici şi acum, îţi cer puterea drept scut bun. Ne veghează şi ne protejează, când lumile se întâlnesc prin vălul ce se subţiază.
- Iar flăcările se înalţă, spuse Mallick, atunci când zeiţa şi consortul ei îţi ascultă glasul.

Fallon simţi puterea, pâlpâind ca focul lumânărilor, arzând în ea în mici explozii ce-i provocau deopotrivă plăcere şi durere. Fără ca Mallick să-i mai spună ceva, continuă, rostind cuvinte ce, pur şi simplu, îi veneau în minte, în inimă, pe buze:

- întunericu-i noapte, lumina doar şoapte, dar se-mbrăţişează strâns, s-audă al spiritelor plâns. Toţi cei ce din lume v-aţi petrecut, mâna v-o oferim astăzi drept scut, şi punte către noi, s-o traversaţi tot voi.

Veni în faţă, luă mărul şi cuţitul cu lamă curbată, tăie fructul de-a curmezişul, expunând pentagrama simbolică din miezul acestuia. După ce luă o îmbucătură mică dintr-una dintre jumătăţi, le puse pe amândouă în ceaun, adăugă ierburi, bucăţele de pâine, vin din cupă, şi aprinse flacăra de sub vas folosindu-şi mâna.

Luând bagheta, o ridică în aer, îşi concentră puterea în ea, făcând să ţâşnească stele prin fum.

-V-aduc ofrandă celor ce veniţi, ca doar iubire, niciodată ură, să primiţi. Iar lumina orbitoare să ardă-n noapte ca un soare, drumul să-l înfăţişeze, paşii voştri să-i ghideze.

Simţise oare vântul stârnindu-se? se întrebă Mallick. Simţise răsuflarea zeilor pogorându-se asupra ei?

-Aici, Mamă întunecată, vas al morţii şi al revenirii, aer şi pământ - stăpâni ai firii. Tată întunecat, sabie de strajă, sabie de sânge, în tăişu-ţi puterea se strânge. Sunt ceea ce aţi aşteptat, luaţi sângele ce l-am vărsat.

Luă cuţitul ceremonial, îşi crestă palma şi lăsă sângele să-i picure in ceaun.

Sub ochii uluiţi ai lui Mallick, lumina izbucni din vas, revăr- sându-se peste altar şi scăldând întregul cerc în raze de soare.

-Sânge din sângele vostru şi sânge din venele mele se împletesc în ofrande grele. Acum, că-i anul tot mai aproape de sfârşit, tot creşte-n lume spaima, cu fiecare asfinţit. A voastră lumină şi lumina mea, lumina celor ce s-au petrecut şi-a celor ce încă n-au văzut, vă chem acum să luptaţi lângă mine, să-ngenunchem răul din lume, să-i ştergem tot: şi chip, şi nume. Dacă din voi sunt zămislită, intraţi în spiritul meu. Fie mie după voia voastră.

Atunci când bagheta se stinse, Fallon o puse jos. Prinzându-şi într-o mână coada de păr împletită, şi-o reteză cu lama cuţitului ceremonial.

- Şi astfel, mă leg prin jurământ. Şi astfel, aduc ofrandă un simbol, copilul devenind războinic.

Fallon scoase un oftat prelung, cu adevărat prelung. Lumina din vas se domoli, reducându-se la o strălucire calmă. Lumânările, ce până atunci arseseră intens ca nişte torţe, redeveniră pâlpâiri discrete în întuneric.

Cu pielea încă străbătută de furnicături, cu inima bubuindu-i, Mallick porni spre ea. Când îşi puse o mână pe umărul ei, ea tresări ca şi cum ar fi trezit-o din somn sau dintr-o transă.

Şi chiar aşa fusese, îşi spuse el.

Fallon îl fixă cu ochi întunecaţi, năuciţi.

-Am simţit-o... peste tot... în mine şi asupra mea.

- Da, ştiu.

- La început a fost ceea ce ştiam de la mama, cel puţin în cea mai mare parte. Dar apoi n-a mai fost decât... ceea ce ştiam, şi devenea tot mai puternic. Mi-e cam rău.

- A fost un efort considerabil.

Fără să stea pe gânduri, Mallick luă cupa şi i-o întinse. Fallon sorbi din ea, iar copilul de treisprezece ani se schimonosi, cu o expresie dezgustată.

-Ce-i asta?

Amuzat, Mallick clătină din cap.

- E doar vin. O înghiţitură n-o să-ţi facă rău. Vom închide cercul, apoi poţi să mănânci ceva, să bei nişte apă, să te odihneşti.

-Mă simt complet...

Se poticni, zgâindu-se, consternată şi oripilată, la coada împletită pe care încă o ţinea în mână.

- Mi-am tăiat părul.

-Da.

-Mi-am retezat părul. De ce nu m-ai oprit?

- Fetiţă, cred că nici măcar puterea zeilor n-ar fi fost în stare să te oprească.

- Dar cum rămâne cu părul meu?

- Va creşte la loc. Poţi închide cercul?

- Da, pot.

După ce termină, Mallick îi încălzi puţin din supa pe care o avuseseră la cină. Deşi nu mâncă decât câteva linguri, fata bău apă precum o cămilă.

- Ţi-ai oferit propriul sânge.
Fallon îşi studie, încruntată, palma, nevăzând nici o urmă.
- Ai vindecat-o tu?
- Nu. Poate că te-aş fi împiedicat să aduci acea jertfă, ştiind ce putere are şi ce simbolizează, dacă aş fi ştiut că asta intenţionai să faci. însă ar fi fost o greşeală. Ofranda ta a fost bine primită.
Ea duse mâna la spate, pipăindu-şi vârfurile părului care, acum, era tăiat scurt.
- Cred că da.
- Le-ai adus un omagiu zeilor, le-ai adus un omagiu strămoşilor tăi. Şi ai făcut un legământ.
- A fost ca şi cum aş fi fost altcineva, şi totuşi - nu. Ca şi cum aş fi ştiut ce făceam, şi totuşi - nu.
- Te pot ajuta să ştii, şi o voi face. Ai făcut un legământ. Ai ales deci definitiv?
Ea plimbă lingura prin bolul cu supă.
-Cred că am ales în clipa în care mi-am despachetat bagajele. Mi-e frică.
- Ar fi o neghiobie din partea ta să nu-ţi fie frică. însă te-ai descurcat bine în seara asta. Iar de mâine vei pune mâna pe sabie.
Ochii ei se luminară.
- Serios?

Mâine. Deocamdată, du-te la culcare

.Capitolul 8

Fallon nu dormi. Aşteptă până când fu sigură că Mallick se retrăsese în propriul lui pat, apoi se strecură afară pe fereastră. Deşi nu simţea nevoia să meargă în căutarea lupului - aşa cum făcuse, însă fără succes, în noaptea precedentă -, avea nevoie de întuneric, de aer, de păduri.

Oricât de istovit i-ar fi fost trupul, spiritul îi rămânea treaz, vioi, învăpăiat ca şi cum ar fi avut el însuşi o misiune anume. Aşa că se strecură printre umbrele mişcătoare, printre copacii dezgoliţi şi sumbri, printre suspinele şi murmurele nopţii. în depărtare, străpungând întunericul, strălucea focul de tabără al clanului de elfi. în cercul de lumină aveau loc ospeţe, jocuri şi se dansa. în cercul de lumină se atlau, cel mai probabil, fete de vârsta ei, cu care-ar fi putut vorbi.

însă Fallon întoarse spatele luminii şi rămase în umbră. în acea noapte pulsau prea multe înlăuntrul ei ca să mai fie loc de jocuri şi de sporovăieli între fete, iar pulsul acela bubuia, bubuia, bubuia la fel de insistent precum o făceau tobele tribale din tabără.

Muzica inimii, care venea din copaci, pământ şi tobe, spiritele ce se strecurau de pe un tărâm pe celălalt prin vălul subţiat - toate astea se agitau în ea. Creaturile nopţii, şi vânător, şi pradă, se furişau şi se târau prin acele umbre alături de ea, iar ramurile scheletice de deasupra capului ei trosneau precum oasele unui bătrân.

Nu simţea teamă, doar o nevoie profundă, lacomă, de a fi afară, de-a căuta ceva ce încă nu putea desluşi.

Ridică mâna şi şi-o trecu peste părul ce i se termina la ceafă. Mai scurt decât părul fraţilor ei, îşi spuse, încă şocată de acel gând.

Poate că acelaşi instinct care o determinase să şi-l taie o mâna şi acum să scormonească prin noapte. Se îndreptă spre poiana zânelor, însă constată că nici aceea nu era destinaţia pe care o căuta. Neliniştită, ca şi cum ceva ar fi gâdilat-o în sus şi-n jos pe şira spinării, merse mai departe, hoinărind la întâmplare.

Şi poate tocmai pentru că nu era în căutarea lupului, îl găsi.

Avea blana de un alb pur şi stătea, semeţ, între doi copaci. Ochii lui, de un albastru îndrăzneţ, tăios, o priveau. Iar zgarda groasă de aur îi scânteia la gât.

Nu s-ar fi putut spune că părea prietenos, însă Fallon îşi spuse că Mallick nu i-ar fi dat drept misiune să găsească un lup care s-o mănânce.

Şi era ceva, ceva din noaptea aceea, din gustul aerului pe limba ei, din pulsaţia constantă a puterii care o inundase în timpul ritualului - ceva care o făcea să se simtă neînfricată.

- Bun găsit, *Faol Ban*| Fii binecuvântat! Eu sunt Fallon Swift, vlăstar din Tuatha de Danann, elevă a lui Mallick Vrăjitorul. Te-am căutat.

Făcu, prudent, un pas înainte. Lupul îşi dezveli colţii.

- în regulă. Rămân aici.

Fallon băgă mâna în buzunar şi găsi o bucăţică de turtă cu dovleac, pe care uitase c-o băgase acolo în acea după-amiază. O scoase şi i-o arătă lupului.

- E destul de bună. Am făcut-o în dimineaţa asta. Nu e la fel de bună ca aceea a mamei mele, dar n-am mai pregătit-o niciodată singură. O vrei?

Văzu privirea lupului alunecând spre bucata de turtă din mână, apoi revenind imediat pe chipul ei.

Gândindu-se că pe Jem şi Scout îi dresaseră folosind biscuiţi pregătiţi de mama ei anume în acest scop, Fallon îi aruncă bucata de turtă.

Dacă reuşea să facă biscuiţii pentru câini ai mamei ei, avtifi ¡¡fi i aducă data viitoare. Faol Ban studie turta, o adulmecă, li armu a lui Fallon o altă privire rece, apoi înhăţă bucata de turtă.

-E bună, aşa-i? Cred că ar fi trebuit să folosesc ceva mai mullă miere, dar e bună. în orice caz, abilităţile de bucătar ale lui Mallick sunt nespus de modeste, aşa că mă străduiesc.

Simţi - mai mult decât auzi - ceva mişcându-se în spatele ei. Scoţându-şi cuţitul, se răsuci pe călcâie ca să-l apere pe lup. Văzu umbra unui bărbat.
Ţinând cuţitul într-o mână şi canalizându-şi puterea în cealaltă, se pregăti să protejeze.
- Dacă încerci să-l răneşti, am să te rănesc eu pe tine mai întâi.
- Nu l-aş răni niciodată pe zeul-lup, nici pe tine.
Umbra se desprinse dintre celelalte umbre, iar mâna lui Fallon începu să tremure pe mânerul cuţitului. Inima i se zbătu în piept.
- Ştiu cine eşti, şopti ea.
- Şi eu ştiu cine eşti. Ai ochii mei şi gura mamei tale. Uite cât eşti de înaltă, cât eşti de puternică şi de curajoasă, şi de frumoasă.
Tatăl ei, cel din a cărui sământă se născuse, păşi spre ea. Părea mai înalt decât şi-l imaginase şi mai zvelt decât în fotografia de pe carte. Părul lui, la fel de întunecat ca al ei, contura un chip pe care îl studiase la nesfârşit.
- Nu visez. Nu m-am culcat.
- Nu visezi, îi spuse Max. M-ai chemat.
-Te-am…
-în inima ta. Vălul dintre lumi e subţire în noaptea asta. Chiar mai subţire, graţie puterii tale. Şi m-ai ajutat să traversez.
Prudentă, curioasă, Fallon se întinse spre el şi constată că braţul pe care puse mâna era solid.
- Eşti real.
- Sunt real, în carne şi oase, pentru scurtă vreme. Dă-mi voie, te rog…
îşi puse o mână pe obrazul ei. Un zâmbet radios îi apăru pe buze, apoi pe chip, apoi i se concentră în ochi.
- Iată-te.
- Ai murit pentru mine.

-Să te protejez era dreptul meu, scopul meu, bucuria mea. Vino cu mine în timpul acestui răgaz pe care-l am. Ai fost fericită, a fost totul bine pentru tine?

- Am... Ea te-a iubit. Mama.

- Copila mea dragă, ştiu asta. Şi eu am iubit-o pe ea. Am avut la dispoziţie atât de puţin timp împreună în care să iubim, să învăţăm. Şi atât de mult din timpul acela, mult prea mult, a fost sufocat de teamă şi de violenţă. Dar ni s-a oferit mai mult de-atât, am avut parte şi de bucurii, şi de plăceri. Şi de uluire, şi de fericire. M-am îndrăgostit de-o vrăjitoare drăguţă, care mai degrabă s-ar fi dus la cumpărături de pantofi decât să exerseze Arta, şi am privit-o transformându-se într-o femeie puternică, neînfricată, sigură pe ea. Iar tu ai făcut parte din asta, din schimbarea care ne-a făcut mai buni decât fusesem. însă vreau să ştiu despre viaţa ta. Unele lucruri le pot vedea, altele nu. împărtăşeşte-mi cea mai fericită amintire a ta.

Fallon simţi lacrimile arzându-i gâtlejul şi remuşcările împun- gându-i inima.

- A fost atunci când am învăţat să călăresc, cred. Atunci când mi s-a dat voie să călăresc singură pentru prima dată.

-Ce se întâmplă? Pentru că auzi lacrimile, Max îi întoarse faţa către el, ca s-o poată privi în ochi. Nu, nu. Crezi că ţi-aş reproşa faptul că ai avut un tată care te-a învăţat să călăreşti? Sau că i-aş reproşa Lanei faptul că a găsit un bărbat dornic să-şi construiască viaţa alături de ea?

- Nu ştiu.

Nu ştiuse niciodată.

- Cum aş putea să te iubesc şi, în acelaşi timp, să-ţi reproşez tot ceea ce înseamnă el pentru tine, şi tu pentru el? îi sunt recunoscător.

-Aşa... aşa simţi?

- Da, şi pe cuvânt că şi el ar trebui să-mi fie recunoscător mie. Eu te-am conceput cu mama ta, iar, cu

mama ta, el te-a adus pe lume. Iubirea nu e finită, Fallon. Şi dacă n-ar fi să reţii nimic altceva de la mine, reţine asta. în timp ce vorbea, o dezmierdă cu o mână pe păr. Iubirea nu are sfârşit, nici graniţe, nici limite. Cu cât oferi mai mult din ea, cu atât sporeşte. Mama ta ţi-a dat numele meu, Simon Swift ţi l-a dat pe al lui. E tatăl tău, şi la fel sunt şi eu. După părerea mea, asta e o binecuvântare pentru tine.

- Aşa zice şi mama.
- Vezi? spuse el cu simplitate. Te miri că am iubit-o?

-Tata - Simon - e recunoscător. Spune că eşti un erou şi că-ţi datorează tot ceea ce contează mai mult pentru el: mama, eu şi cei trei fraţi pe care îi am. Mi-aş dori să-l poţi cunoaşte. Iar asta e bizar.

El râse şi-şi petrecu un braţ pe după umerii ei, în timp ce mergeau.

- Lumea e plină de lucruri ciudate.
- Tu scriai despre lucruri ciudate. Ţi-am citit cărţile. Mama mi-a zis că, atunci când ai murit, tocmai lucrai la o altă carte, iar ea a fost nevoită să fugă, pentru că trebuia să ne protejeze pe mine şi pe locuitorii oraşului New Hope. Despre ce era vorba în cartea aceea?
- Despre iubire şi magie şi despre întunericul şi lumina din amândouă. Despre bătălii şi curaj şi despre venirea unei Mântuitoare.
- Nu ştiu cum să fiu lider.
- Nici eu n-am ştiut. Aş fi preferat să duc o viaţă simplă, alături de mama ta. Simplitatea părea un lux, după Blestem. Dar a fost nevoie de mine, iar în situaţia asta eşti şi tu acum. Chiar dacă îmi doresc o viaţă simplă pentru tine, Fallon, lumea are nevoie de mai mult. Vei fi lider şi te vei descurca bine. Sunt absolut convins de asta.
- Bărbatul din visul meu mi-a zis că trebuie să aleg. Am ales.
- Ce bărbat?

- Nu sunt sigură. Cred că s-ar putea să fi fost băiatul, însă devenit adult. Poate.
- Despre ce băiat e vorba?
- Duncan, cred. Din New Hope. L-am văzut într-un alt vis.
- Duncan al lui Katie? Hmm.

Chiar mort fiind, Max tot simţi o uşoară strângere de inimă la gândul că fiica lui visa un băiat.

- A salvat oameni din mâinile Războinicilor Purităţii. Aceştia din urmă sunt cei care te-au ucis.
- Fratele meu m-a ucis. întunericul pe care l-a ales el m-a ucis. Sângele lui, sângele meu, al tău.

întrerupându-se, o prinse strâns de mână şi o privi în ochi. Fallon simţi legătura şi puterea din mâinile lor împreunate.

- Acelaşi sânge, continuă Max, însă Eric a întors spatele luminii, iubirii şi loialităţii. Să n-ai niciodată încredere în el, Fallon, nici să nu-l subestimezi.
- Mama crede că e mort. Că i-a ucis şi pe el, şi pe femeia aceea.
- Allegra. Nu ştiu să-ţi răspund. Nici morţii nu le ştiu chiar pe toate. Dar dacă e în viaţă, ceea ce se află în el va face tot ce poate face răul ca să te nimicească. Şi-a otrăvit sângele, cu toate consecinţele i care decurg din asta. Fereşte-te de Eric. Fereşte-te de ciori.
- Mă voi feri.

Şi, dacă Eric mai era în viaţă, îşi jură ea în momentul acela, avea să-l nimicească.

- Mallick mă va învăţa să folosesc o sabie.
- O, Doamne.
- Nu poţi lupta doar cu magie. Regele Vrăjitor avea sabie.

Max râse încetişor.

- Aşa e. Povesteşte-mi mai multe despre viaţa ta, despre fraţii tăi. I

Era fantastic. Era ceva magic să se plimbe şi să vorbească cu omul 1 pe care-l cunoştea doar din poveşti, dintr-o poză de

pe coperta unei (cărţi. Acum îi ştia timbrul vocii, ştia cum se mişca şi ce gândea.
Acum înţelegea de ce simţise chemarea nopţii, de ce se stârnise i acea pulsaţie în ea. îl căutase pe tatăl ei dincolo de văl; iar el, la rândul lui, trecuse de cealaltă parte a vălului ca s-o întâlnească pe ea.
îl duse la poiana zânelor, unde se aşezară şi vorbiră, iar Taibhse [1] apăru în zbor şi se aşeză pe o ramură aşa cum ar fi făcut un paznic, în I timp ce lupul, care îi urmărise până acolo, rămase în umbră.
Când Fallon îi ceru să-i povestească despre cum fugiseră el şi Lana din oraşul gigantic, şi despre toate cele petrecute după aceea, Max nu-şi cenzură cuvintele, aşa cum o făcuse mama ei, după cum bănuise Fallon dintotdeauna.
îi vorbi deschis despre ororile şi greutăţile pe care le trăiseră, despre uluirea şi povara ce-i apăsaseră umerii atunci când îşi simţise l puterea extinzându-se. Iar atunci când el îi vorbi despre fratele lui,
despre cum încercase să-i curme viaţa lui Eric, adică despre cum încercase să curme viaţa cuiva din propria familie, Fallon auzi şi durerea încă nestinsă, şi hotărârea nestrămutată din tonul lui.
- Ai fost nevoit să alegi, spuse ea, sprijinindu-se de el. Ne-ai ales pe mama, pe mine, pe ceilalţi pe care îi protejai.
- Da, am fost nevoit să aleg, şi nu încăpea îndoială în privinţa alegerii corecte. Dar să foloseşti darul ca să faci rău e o decizie dificilă, Fallon. Să răneşti pe cineva din familia ta, pe cineva în ale cărui vene curge propriul sânge, e cu atât mai greu.
înţelegea. îşi dorea să înţeleagă. Se străduia. însă...
- Sunt aici pentru că ai făcut acea alegere pe când vă aflaţi în munţi şi pentru că ai făcut-o din nou în New Hope. Ai murit pentru că fratele tău a făcut el însuşi o alegere.
- Ca lider, te vor aştepta decizii dificile.
- Ţi-ai dorit să nu fi fost nevoit să fii lider?

- în permanenţă mi-am dorit asta, răspunse el, întorcându-şi capul şi punându-şi, blând, buzele pe tâmpla ei. în cele din urmă, suntem ceea ce suntem.
- Crezi asta?
-Cred asta, da.
- Atunci ar trebui să încetezi să mai simţi chiar şi cea mai mică urmă de remuşcare pentru că ai încercat să-l ucizi pe Eric. în cele din urmă, era ceea ce era.
Max izbucni într-un hohot de râs şovăitor.
- Cu asta m-ai prins. Ai dreptate.
- Povesteşte-mi mai multe despre New Hope. Mama ne-a povestit multe şi, uneori, atunci când folosim staţia radio pe care o are tata, o auzim pe acea femeie reporter.
- Arlys? Arlys Reid?
- Da, transmite ştiri despre Cetele de Ucigaşi, despre Războinicii Purităţii, despre misiunile de salvare şi altele de genul ăsta. Plus alte chestii. Schimbă adeseori frecvenţele, din motive de securitate. Tata spunea că, probabil, ar putea modifica staţia în aşa fel încât să-i permită mamei să vorbească cu Arlys prin radio, însă mama a refuzat.
- îşi face griji.
- Da, ca nu cumva inamicii să descopere ferma sau să se folosească de ea, de mama, într-un fel sau altul, ca să atace din nou oraşul New Hope. Dar ştiu că era foarte apropiată de unii dintre oamenii de acolo.
- Am avut prieteni buni, consimţi Max. Ne-am dus la New Hope cu Poe, Kim, Eddie şi Joe, plecând din munţi, şi cu Flynn şi grupul lui din sătucul de la poalele muntelui.
- Băiatul cu lupul.
Fallon aruncă o privire în urma ei şi văzu că lupul cel alb încă veghea din umbră.
- îl cheamă Lupa. Iar, pe drum, ni s-au adăugat şi alţii.
Max îi descrise toate acele întâmplări şi-i oferi mai multe detalii decât îi dăduse mama ei. începu şi ea să-şi vadă mama prin ochii lui. Tânără, curajoasă, frumoasă, învăţând să

conducă, neliniştită la gândul că avea să devină mamă, sau ţinându-i piept unui individ tiranic în consiliul oraşului. Fallon aţipi cu capul pe umărul lui şi cu vocea lui în minte. Tot vocea lui fu cea care o trezi:

- Fallon. Trezeşte-te, draga mea, aproape că s-au ivit zorile.
- Ce? Dar... am adormit. N-am vrut.
- Mi-ai oferit şansa de a-mi ţine fiica în braţe în timp ce dormea. Un dar în plus. Haide, acum. Am să te conduc cât de departe pot.
- Nu vreau să pleci.
- Ştii, când oamenii care te iubesc îţi promit că vor fi mereu lângă tine, e adevărat.
- Nu-i acelaşi lucru, replică ea, târşâindu-şi picioarele.
- Ştiu, dar asta nu înseamnă că n-ar fi adevărat. Ce vei face azi?
- Voi hrăni găinile şi voi strânge ouăle. Mallick de obicei mulge vaca. După micul dejun facem lecţii în atelier. Uneori e plictisitor, alteori nu-i. Şi trebuie să ne ocupăm şi de plantele din seră. Iar azi a zis că pot începe să învăţ să folosesc sabia.
- Iar asta e ceva ce aştepţi cu nerăbdare.
- învăţ cu o spadă aleasă pentru copila ce sunt. Dar, într-o noapte precum a fost cea a venirii mele pe lume, sfâşiată de furtună, brăzdată de fulgere, într-o noapte care va veni după ce voi fi dobândit Cartea
Descântecelor şi voi fi păşit în Izvorul de Lumină, voi lua sabia şi scutul Alesei ca să plec la luptă. Sabia şi scutul fiicei lui Tuatha de Danann, Războinica Luminii. Cu ele, fără de îndurare, voi înfrunta întunericul. în armele acestea îmi sunt închise şi sângele, şi puterea, adevărate torente de gheaţă şi de foc.

Ochii lui Talion, ce deveniseră întunecaţi şi aprigi, clipiră. Iar copila din ea se întoarse.

- Ai arătat exact ca mama_ta atunci când avea o viziune.

- M-am simţit altfel. M-am simţit puternică.
- Eşti puternică, îi spuse, sărutând-o pe frunte. Trebuie să plec.
-Tati...
îşi aruncă braţele în jurul lui şi îl strânse cu ardoare.
- Am să te mai văd vreodată?
- Sunt sigur că da.
O sărută din nou, o desprinse de el.
- Suntem ceea ce suntem, Fallon. Văd cine eşti şi sunt atât de mândru! Te iubesc, spuse el, retrăgându-se în umbră atunci când prima geană de lumină a soarelui scânteie deasupra dealurilor dinspre est.
- Şi eu te iubesc, tati.
Furios şi, în mare măsură, înspăimântat, Mallick ieşi val-vârtej din căsuţă. Fata nu dormise în patul ei şi nu era nicăieri. Când avea s-o găsească, pe toţi zeii, avea s-o pedepsească aspru pentru neghiobia clin noaptea asta. Cotind spre grajd ca să-şi înşeueze calul, văzu bufniţa albă apărând, în zbor, din pădure. Apoi ieşi şi fata. Iar lupul, blestematul de lup pe care cu siguranţă că ea îl căutase toată noaptea, se opri la marginea pădurii înainte să se furişeze înapoi în întuneric, unde dispăru.
Mâna încleştată pe mânerul săbiei, o sabie pe care el şi-o pusese în grabă la brâu, se relaxă, uşurată. Iar mânia îl potopi asemenea unui torent fierbinte.
- Eşti nebună sau doar proastă? Să mergi să hoinăreşti în toiul nopţii, fără permisiunea mea. Eram pe punctul de a face o vrajă de căutare, sperând că n-aveam să-ţi găsesc cadavrul mutilat. E plin de prădători, fetiţo, şi cu patru picioare, şi cu două, care s-ar înfrupta cu plăcere din tine. Ai fost în stare să te furişezi pe fereastră şi să pleci ca să hoinăreşti singură în toiul nopţii?
- N-am fost singură. Am fost cu tatăl meu.
-îţi rişti viaţa pentru...

Abia atunci pricepu Mallick, în focul mâniei, cele pe care le auzea şi le vedea. Ce-i drept, ochii lui Fallon erau îngreunaţi de somn, însă, în acelaşi timp, scânteiau de uluire şi de emoţie.

-Tatăl tău? Părintele tău»biologic?

- Mi-a zis că eu l-am chemat, cu inima, şi a venit. A trecut prin vălul subţiat. Ne-am plimbat prin pădure şi am tot discutat. L-am dus pe tărâmul zânelor şi... şi am vorbit. Am adormit puţin. îmi pare rău c-am facut-o. Apoi el a fost nevoit să plece.

-Ţi s-a oferit un dar.

- Ştiu. Nu sunt cu adevărat tristă, spuse ea, însă nu reuşi să-şi stăpânească lacrimile. E ca tata. Ca Simon. Adică e puternic, curajos şi bun. Mi-a zis că se bucură că-l avem pe Simon, mama şi cu mine, şi pe fraţii mei, tot aşa cum Simon mi-a zis că se bucură că mama şi cu mine l-am avut pe Max.

- Eşti o fată norocoasă.

- Mai eşti cu adevărat furios?

Chiar dacă vrăjitorul din el era foarte uluit de faptul că Fallon avusese puterea şi voinţa de a-l aduce pe tatăl ei biologic pe tărâmul celor vii, profesorul trebuia să rămână ferm.

- Mi-ai înşelat încrederea, sau acel tip de încredere pe care credeam că-l clădisem între noi doi.

- îmi pare rău. Lupul vânează noaptea, şi voiam să dau de urma lui. Ar fi trebuit să-ţi cer voie, însă îmi era teamă că aveai să mă refuzi.

- Te-ai strecurat şi altă dată tot aşa?

- Da. Dar, de data asta, l-am găsit pe Faol Ban. încă trebuie să-l conving să vină la mine, dar l-am găsit noaptea trecută, înainte să apară tatăl meu. Dacă e să devin războinică, ar trebui să pot intra în pădure şi noaptea.

- Nu eşti războinică încă, şi-mi stă în putere să-ţi interzic pe deplin să mai pui piciorul în pădure.
-O, dar...
- Părinţii tăi ţi-au permis să hoinăreşti singură în toiul nopţii?
Ea îşi lăsă capul în jos.
-Nu. Dar am treisprezece ani acum, aşa că...
înclinându-şi capul, Mallick îşi încrucişă braţele.
- Vârstă serioasă atunci -când îţi convine, vârstă de copil atunci când nu-ţi convine.
Cum Fallon stătea cu ochii în pământ, Mallick nu le văzu expresia calculată.
-Tu mi-ai dat misiunea asta. Ar fi trebuit să-ţi spun că avea să trebuiască să merg noaptea ca să-l caut pe lup, şi-mi pare rău că n-am făcut-o. Dar nu pot să îndeplinesc misiunea dacă nu pot să dau de urma lupului.
- Eşti o fată isteaţă, bombăni el.
Ea rămase cu fruntea plecată, însă ridică privirea.
- E perfect adevărat. Chiar îmi pare rău, dar tu mi-ai dat misiunea asta. Lupul a acceptat turta pe care o aveam în buzunar, însă nu din mâna mea, nu încă. Ştiu să fac biscuiţii după care câinii noştri se dau în vânt. Pot să-l conving să vină la mine, să mă lase să împrumut zgarda - dacă am timp să stau pe lângă el.
Acum fu rândul lui Mallick să calculeze.
- Vei fi însoţită de Mick.
-Mick? De ce...
El o întrerupse, aruncându-i o privire tăioasă:
- Mick cunoaşte pădurea, şi o cunoaşte mai bine decât tine. Iar, atunci când vine vorba de tras cu arcul, e un ţintaş desăvârşit.
- N-am nevoie de un băiat care să...
-Sexul lui e irelevant. Ceea ce contează e îndemânarea lui. Şi aş fi mai dispus să-ţi dau voie să porneşti pe urmele lupului

în timpul nopţii - doar câte două ore - dacă ai fi însoţită. Acestea sunt condiţiile mele.
- Bine.
- Dă-ţi cuvântul, aici şi acum, că ai să le respecţi.
- Am să le respect. îţi dau cuvântul meu.
- Prea bine. Poţi să dormi o oră înainte de lecţii.
- Nu sunt obosită, sincer. Mă simt... foarte bine.
- în cazul ăsta, foloseşte-ţi energia ca să te ocupi de găini şi de vacă înainte să pregăteşti micul dejun şi să mai aduci lemne de foc. Mai târziu, vei recolta din seră cele trebuitoare ca să găteşti o supă.
- De ce să fac eu toate treburile astea?
- E doar o pedeapsă mică în comparaţie cu gravitatea faptei tale. Vom vedea dacă reuşeşti să-i câştigi încrederea lui Faol Ban şi s-o recâştigi pe a mea.
- Mai ai de gând să mă înveţi să lupt cu sabia? Am avut o viziune despre sabie - despre cea de deasupra căminului, şi despre sabia şi scutul pe care le voi folosi în luptă.
- Copilă afurisită! De ce ai aşteptat atât de mult până să-mi spui?
- Erai furios.
Şi mai era şi acum, îşi dădu ea seama.
-Spune-mi acum.
-Bine.
închise ochii, încercând să-şi amintească măcar cuvintele, dacă nu şi senzaţia ce o năpădise în momentele acelea, şi-i spuse:
- Aproape că am simţit cum le ţineam în mâini. E greu de explicat, dar aproape că le-am simţit. Sabia în dreapta, scutul în stânga. N-am să pot să iau sabia aceea cu care voi lupta până ce n-o iau pe cea de deasupra căminului, pe care trebuie să învăţ s-o folosesc.

- Da, eşti o fată isteaţă. Şi, în egală măsură, şireată. Fă-ţi treburile - şi fa-le bine. Dacă voi fi mulţumit, vei primi sabia aleasă ca să te învețe.
Pe când Fallon scoase un scurt chiuit de bucurie şi se îndepărtă în fugă, Mallick ridică privirea spre ceruri şi se rugă tuturor zeilor din lume să aibă forţa de-a se ocupa de copil în timp ce pregătea războinicul.
în ciuda farmecelor pe care le făcuse Mallick asupra săbiilor ca să le împiedice să taie în carne şi să facă să ţâşnească sânge, Fallon îşi încheie prima lecţie plină de vânătăi şi lovituri, însă încântată.
Când se lăsă seara, îşi puse biscuiţi în buzunar şi se duse să se întâlnească cu Mick, care o aştepta la marginea pădurii. îşi luă şi ea arcul şi tolba de săgeţi. Aveau să vadă cine era un ţintaş mai bun.
- Bună. Ia zi, chiar l-ai găsit pe Faol Ban sau doar ai scornit asta fiindcă Mallick era furios pe tine?
- Eu nu scornesc nimic. L-am găsit. Şi îl voi găsi din nou.
- Poate. Trebuie să fii nebună ca să mergi în pădure în noaptea de Samhain. Ai putea să dai peste tot felul de spirite hoinărind pe acolo, şi nu toate sunt prietenoase. în plus, zânelor le place să facă farse.
- Sunt în stare să-mi port singură de grijă. Tu te afli aici doar pentru că m-a forţat Mallick să accept să mă însoţeşti. în plus, noaptea trecută m-am întâlnit cu tatăl meu.
- Cel care-a murit? Asta e o scor...
Mick ridică din umeri, urcă în fugă un copac şi apoi coborî din nou. Pana de şoim pe care şi-o adăugase în codiţa împletită îi flutură în vânt.
- Tu nu scornești nimic, deci e în regulă. Eu n-am vorbit niciodată cu un spirit adevărat. Cum a fost?
- A fost tatăl meu, părintele meu biologic. A fost un dar.

- Mama mea a murit imediat după ce m-am născut. Cred că mi-ar plăcea să vorbesc cu ea.
Pentru că era familiarizată cu acea durere şi cu toate întrebările ce-o însoţeau, Fallon se înmuie puţin.
- Poate c-o vei face într-o bună zi.
- Poate. Hei, ţi-ai tăiat părul. De ce-ai făcut asta?
- Aşa am vrut.
Sau probabil că o parte din ea o dorise.
- îmi va fi mai uşor cu el aşa, scurt. Dacă vorbeşti tot timpul, n-o să putem să ne apropiem de lup.
Mick pufni în râs.
- Ne aude răsuflarea. N-ai să-l găseşti decât dacă vrea el asta. Şi de ce ar vrea, din moment ce-ţi doreşti să-i furi zgarda?
- N-am de gând să i-o fur. Am de gând s-o împrumut - cu permisiunea lui.
Simţi umbra bufniţei trecând pe deasupra ei. îi zâmbi lui Mick cu gura până la urechi şi-i spuse:
- Nu eu sunt cel care trage săgeţi spre bufniţe-zei ca să le fure mărul.
Mick ridică din umeri, sări în sus trei metri ca să ajungă pe o creangă, se aruncă de pe ea, făcu o tumbă şi ateriză, graţios, în picioare.
Dacă tot era nevoită să-l suporte, îşi spuse Fallon, poate că avea s-o înveţe şi pe ea cum să facă astfel de giumbuşlucuri. Asta - după ce găsea lupul.
Când Faol Ban ieşi pe potecă, în faţa lor, Mick se cufundă într-o tăcere neobişnuită, plină de respect.
Fallon luă unul dintre biscuiţii pe care îi făcuse şi, lăsându-se pe vine, i-l întinse lupului.
- O, e foarte mare.
- Taci, îi şuieră Fallon, printre dinţi.

- N-am crezut nici o clipă că am să ajung să-l văd cu adevărat.
- Ţine-ţi gura! Nu te mişca.
- De parcă o să ia fursecul ăla din mâna ta. E un zeu, ce naiba!
-E doar un băieţandru, îi spuse Fallon lui Faol Ban. Şi vorbeşte
prea mult. Am făcut biscuitul ăsta pentru tine. E o ofrandă. Vezi în- lăuntrul meu, Faol Ban, aşa cum văd şi eu înlăuntrul tău? îmi vezi inima, gândurile? Ceea ce sunt eu respectă şi onorează ceea ce eşti tu.
îi aruncă biscuitul. Lupul îl mirosi, îl luă în gură şi-l făcu să dispară:
- Ţi-am zis că aşa avea să se întâmple.
-A acceptat ofranda mea, remarcă Fallon. Nu mă aştept să-mi mănânce din mână, încă. E nevoie de timp.
- Ai reuşit să vezi înlăuntrul lui?
- Puţin. Mi-e mai uşor cu pisicile, câinii şi caii. El e puternic şi încă nu-i dispus să mă lase. Va fi nevoie de timp, repetă ea.
- Vrei să porneşti pe urma lui?
- Nu, decise Fallon. Cred că e mai bine dacă îl las pe el să mă găsească, atunci când va voi.
- Cele două ore pe care le avem pentru plimbare ne-au rămas libere, în cea mai mare parte.
- Nu-i nimic. Poţi să începi să mă înveţi cum să fac tumbe prin aer şi să urc în fugă un copac.
- Tu nu eşti elf.
- Asta nu înseamnă că nu pot s-o fac.
Timp de două săptămâni, rutina nocturnă rămase, în mare măsură, neschimbată. Mick aştepta să se întâlnească cu Fallon, apoi vorbea prea mult. Faol Ban le ieşea în cale pe potecă, lua un biscuit, apoi se făcea nevăzut.

însă lui Fallon i se păru că, de fiecare dată, stătea cu ei ceva mai mult decât data trecută. Iar, din umbrele în care Fallon îl simţea zăbovind, lupul începu s-o privească pe când ea exersa tumbe şi sărituri.
-Ai să ajungi la vârsta de un milion de ani înainte ca el să te lase să te apropii la jumătate de metru. Probabil că vei avea chiar mai mult de un milion. De ce nu te mulţumeşti, pur şi simplu, să...
Mick flutură din degete.
- Se presupune că eşti vrăjitoare, se presupune că ai puteri.
- Sunt vrăjitoare şi am puteri. Doar că e nevoie de timp.
- Mereu spui asta. Am putea să-l păcălim.
- N-ai învăţat nimic de la Taibhse? Nu se va lăsa păcălit, şi e o lipsă de respect să încerci s-o faci. Taibhse mi-a oferit mărul pentru că nu I am păcălit şi am fost dispusă chiar să vărs din propriul meu sânge - ca să nu-l văd rănit.
Pot să trag cu o săgeată în el, iar tu să mi te pui din nou în cale.
Fallon se mulţumi să ofteze.
- Ignoră-l, îi spuse ea lui Faol Ban atunci când lupul apăru pe potecă. E un idiot.
-Tu eşti cea care-i aduce biscuiţi unui zeu-lup în fiecare noapte - şi tot eu sunt idiotul?
Insultat, hotărât să dovedească de ce era în stare, Mick se năpusti înainte. Fallon se mulţumi să fluture din mână, făcându-l să se rostogolească pe spate.
- Nu vrea să-ţi facă rău, îi spuse ea lui Faol Ban.
De data asta, în loc să se lase pe vine, îngenunche.
-Sunt Fallon Swift şi descind din Tuatha de Danann. Mă trag din lumină şi din sabie. Mă trag din pădure şi din poiană, din vale şi din coastă, din oraşul măreţ şi din coliba sărăcăcioasă. Sunt toţi cei care-au fost înainte şi toţi cei ce vor fi după. Aşa cum sunt legată de Taibhse, zeul-bufniţă...

Ridică braţul, ţinându-şi cotul îndoit. Taibhse coborî, în zbor lin, până la ea.

- Tot astfel mă voi lega şi de tine, îi promise, scoţând din buzunar un biscuit. E ceva neînsemnat, un mic omagiu, însă l-am făcut cu mâinile mele, pentru plăcerea ta. îmi vei face onoarea de a-l accepta?

El o privi în ochi, iar Fallon îl simţi strecurându-se în mintea ei. Un test, îşi spuse, al curajului şi spiritului ei.

Apoi lupul păşi înainte, apropiindu-se până ce ajunseră faţă în faţă şi luând ofranda din mâna ei. Privindu-l în ochi, Fallon îşi puse o mână pe capul lui. îi dezmierdă blana mătăsoasă.

- Nu pot să-ţi iau zgarda. Refuz. îţi aparţine. Vrei, te rog, să vii şi să i te arăţi lui Mallick, ca să ştie că mi-am îndeplinit şi cea de-a doua misiune?

Când se ridică, Mick o înghionti uşor în spate.

- Pot să-l ating?

- Eu n-aş face asta, replică Fallon, tăios. Nu după ce-ai pomenit că vrei să tragi în el cu o săgeată.

-Nu în el. Niciodată n-aş... A luat mâncarea din mâna ta. Te-a lăsat să-l atingi.

Fallon aruncă o privire peste umăr, văzând uluire şi o urmă de teamă pe chipul lui Mick.

- Sunt aceeaşi persoană care eram şi înainte. Va trebui să sar peste exerciţii în seara asta. Trebuie să-i spun lui Mallick.

- Crezi că Faol Ban va veni cu tine?

-Alegerea îi aparţine, însă eu trebuie să-i spun, oricum, lui Mallick.

Nemaiîndrăznind, acum, să spună nimic, Mick o conduse până la marginea pădurii.

- Am putea să ne întâlnim mâine după-amiază ca să mai exersăm, îi propuse Fallon, aruncându-i o privire scânteietoare. Doar dacă nu cumva ţi-e frică de mine, acum.

-Nu mi-e frică de tine. Data viitoare când mă îmbrânceşti, am să-ţi răspund cu aceeaşi monedă.
Ea ridică, nepăsătoare, dip umeri, apoi păşi în luminiş.

Ca şi cum ar fi ştiut, Mallick ieşi din căsuţă şi o privi venind cu bufniţa pe braţ şi cu lupul alături, în lumina lăptoasă a lunii

.Capitolul 9

Primele lecţii de mânuire a săbiei se soldară, pentru Fallon, cu vânătăi şi dureri destul de serioase, însă o făcură cu atât mai hotărâtă să înveţe. Cea de-a treia şi ultima dintre misiunile ei îi stârni o mare nedumerire.
îşi susţinu punctul de vedere în timp ce se chinuia să blocheze şi să pareze loviturile şi atacurile lui Mallick.
- Dar am un cal. Am un cal grozav. De ce trebuie să mai caut unul?
Ateriză din nou în fund, iar acea parte a corpului, deja lovită, fu
cuprinsă de usturimi la contactul violent cu pământul tare, îngheţat.
- Ai grijă la echilibru, fetiţo. Lupta cu sabia presupune mai mult decât doar forţă şi rapiditate în atac. Ai nevoie de echilibru.
-Da, da, da.
Se ridică, cu dureri şi în zona fundului şi în braţul cu care ţinea sabia, şi încercă din nou.

- în plus, o şa de aur? Aşa ceva e stupid. Ar fi prea grea, prea tare.
- Dacă eşti convinsă de asta, nu-i cazul să-l cauţi.
- îmi doresc o cameră de baie, aşa că...

Fallon căzu din nou în fund, de data asta cu Mallick punându-i pe pântec vârful descântat al săbiei lui.

- Acum ai fi fost spintecată.
- Sabia ta e mai lungă decât a mea. Şi la fel sunt şi braţele tale.

-Tu te aştepţi să lupţi doar cu cei care sunt de mărimea ta?

Dându-se îndărăt, îi făcu semn să se ridice.

- Era doar o observaţie, spuse ea, reuşind să pareze şi să rămână în picioare. în orice caz, am să caut calul şi şaua, însă n-am nevoie de un cal şi de o şa, declară, în timp ce para, chiar bine, şi a doua oară. Ce-o să mă fac cu ele dacă armăsarul va voi şi el să vină cu mine, aşa cum au facut-o Taibhse şi Faol Ban?

- Asta s-ar putea dovedi o întrebare bună de pus după ce le găseşti.

- O, am să le găsesc.

Simţindu-se, brusc, mai încrezătoare acum că reuşise să pareze şi a treia oară, încercă să-şi înfigă sabia pe sub garda lui Mallick.

El pară atacul, se răsuci pe călcâie şi o lovi cu latul săbiei peste fundul deja învineţit, suficient de tare cât s-o facă să zboare şi să aterizeze lovindu-se la nas.

- Fir-ar să fie!

- Vor fi momente în care vei lupta înconjurată de-o mulţime de lucruri care să-ţi distragă atenţia. Şi, dacă nu te vei concentra pe inamicul tău, vei eşua. Nu te mai gândi la misiune, nu te mai gândi la nimic în afară de sabia ta, sabia mea, trupul meu, trupul tău. Ochii mei. Şi învaţă.

Fallon se strădui din răsputeri să se concentreze, dar tot aterizâ în fund, în genunchi sau cu faţa în noroi. Se alese,

adesea, şi cu un braţ sau cu un picior retezat, cu gâtlejul spintecat sau cu vreo altă parte a corpului înfiptă în sabie.

La sfârşitul lecţiei, braţul îi urla de durere, iar fundul o ustura ca mistuit de flăcările iadului.

Toamna începu să lase loc iernii, dar Fallon continuă să exerseze şi, chiar dacă Mallick avea tendinţa de-a se zgârci la complimente, îşi dădea seama că fata făcea progrese. Pentru mai multă forţă în jumătatea superioară a corpului, ea începu să facă, dimineaţa, flotări, aşa cum îi arătase tatăl ei, încheind fiecare sesiune cu câteva poziţii de yoga, care îi plăcuse atât de mult mamei ei, ca să încerce să-şi îmbunătăţească flexibilitatea şi echilibrul.

Ca să-şi sporească nivelul de dificultate, Fallon se căţăra în copaci - o activitate la care devenea tot mai bună - şi exersa poziţiile de yoga pe o creangă, ca să-şi îmbunătăţească echilibrul şi concentrarea.
Mai mult de-atât, toate astea erau, pur şi simplu, distractive. Fallon îşi imagina cum ar fi râs fraţii ei văzând-o în poziţia copacului.

Ar fi fost un copac într-un copac.

Folosind găleţi cu apă drept haltere, făcea exerciţii pentru braţe şi umeri până când muşchii îi tremurau şi-i ardeau.

Atunci când era categoric şi pe deplin convinsă că n-o vedea nimeni, dansa, în speranţa că avea să-şi îmbunătăţească jocul de picioare.

Studia, învăţa despre zei, istorie, tradiţii, magie, exersa cu Mick şi scotocea pădurea în căutarea unui cal alb pe nume Laoch şi a şeii de aur a acestuia.

Săvârşi ritualul de Yule[1] alături de Mallick, aprinse focurile, lumânările ce reprezentau întoarcerea luminii după

---

[1] Sărbătoare germanică precreştină, care marchează solstiţiul de iarnă (21 decembrie)

cea mai întunecată noapte a solstiţiului de iarnă. Confecţionă şi puse pe perete cununa ce simboliza Roata Anului.

Deşi şi-ar fi dorit o viziune, o noapte pe care să şi-o petreacă lângă mama ei, aşa cum se întâmplase cu Max, simţi doar valuri de putere, auzi doar vocile zeilor.

Odată ritualul încheiat, lăsară o parte din prăjitură afară, pentru păsări, şi turnară o parte din vin pe pământ, drept omagiu adus zeiţei.

Primul ei Crăciun departe de casă îi stârni în inimă o durere la fel de tăioasă precum cea pe care o simţise în ziua în care plecase de la fermă. Nici măcar bradul de Yule, pe care Mallick îi dădu voie să-l aleagă ea, să-l decoreze şi să-l lumineze, nu reuşi s-o înveselească.

însă Roata Anului continuă să se învârtă, aşa că veni şi Anul Nou.

Ianuarie aduse zăpadă, precum şi bucăţi de gheaţă în apele pârâ- ului, făcându-le să scânteieze în lumina soarelui. Aduse ore lungi petrecute în frig, în căutarea vânatului şi a fantomaticului cal alb, despre care Mick susţinea că ar fi fost un armăsar gigantic, de nu mai puţin doi metri înălţime, care nu accepta pe nimeni în spinare.

Aduse nopţi ce durau prea mult şi lăsau prea mult loc de vise bântuite de ciori sinistre şi de nori de furtună ameninţători. Vise despre un cerc de piatră desluşindu-se prin ceaţă şi despre târâtoare ce colcăiau în beznă.

Iarna îşi înfipse colţii înghеţaţi nu doar în lumea lui Fallon, ci şi în întreaga comunitate a oraşului New Hope. Cu mic, cu mare, se luptau să cureţe zăpada, vânau în păduri, recoltau culturile din sere. Bucătăria comunitară pe care o înfiinţase Lana cu ani buni în urmă - prepara oale imense de supă, kilograme întregi de pâine, cocea plăcinte, producea unt şi brânzeturi.

Copiii mergeau la şcoală ca să înveţe şi noţiuni teoretice, şi abilităţi practice. Academia de Magie._Max

Fallon îi ajuta pe copiii înzestraţi să înveţe să-şi controleze puterile, dar şi să-i respecte şi să-i includă pe ceilalţi.

Acum, când populaţia crescuse la peste cinci sute de persoane, asigurarea securităţii - atât în sânul comunităţii, cât şi în afara ei - rămânea un aspect esenţial. Aveau un primar ales cu acte în regulă, precum şi un consiliu orăşenesc, o mică forţă de poliţie şi un departament de pompieri.

La mai bine de paisprezece ani de când primul grup de supravieţuitori pusese piciorul aici, New Hope reflecta fidel viziunea despre comunitate a fondatorilor săi.

Nimeni dintre cei care cunoscuseră ororile Blestemului, care supravieţuiseră călătoriei, care rămăseseră în viaţă şi după masacrul din 4 iulie, nu uita niciodată cât de importantă era protejarea comunităţii şi cât de firavă era graniţa dintre lumină şi întuneric.

Katie Parsoni supravieţuise tuturor acestor lucruri şi înţelegea, chiar mai bine decât majoritatea, cât de fragilă era acea graniţă. Nu doar că-şi pierduse părinţii, ci ştia şi că tatăl ei, fără a fi greşit cu nimic, descătuşase virusul care, în cele din urmă, îi răpusese şi pe el, şi pe mama ei, şi pe soţul ei, întreaga ei familie, în afară de gemenii încă aflaţi în pântecul ei. Acest virus se răspândise, apoi, şi curmase vieţile a miliarde de oameni.

O molimă care distrusese oraşe gigantice, răsturnase guverne şi trezise puterile magice ce dormitaseră până atunci şi de o parte, şi de cealaltă a acelei graniţe.

Ea supravieţuise, iar graţie bunătăţii, compasiunii şi eroismului altor două persoane, reuşise să-i aducă pe lume - o lume dată peste cap - pe cei doi copii ai ei, la care se adăugase un al treilea, un copilaş rămas orfan, pe care-l adoptase.

Se întrebase cum se făcea că adoraţii ei gemeni erau înzestraţi cu puteri magice, deşi nici ea, nici tatăl lor nu

avuseseră abilităţi în acest sens. însă, în timp, cunoscuse şi alţi copii care, fără a avea părinţi cu puteri magice, se dovediseră înzestraţi cu daruri spectaculoase, în vreme ce alţii, născuţi din familii cu astfel de abilităţi, nu moşteniseră nimic.

Se transmitea prin sânge şi prin oase, era convinsă, însă nu întotdeauna, de la părinţi. Katie credea că darurile însemnate cu care erau înzestraţi Duncan şi Antonia fuseseră moştenite, la fel ca ochii Toniei, de la tatăl ei, bunicul lor. Un om bun, care nu avusese habar de ceea ce-i curgea prin vene, nici de faptul că întunericul de dincolo de graniţă avea să se folosească de el ca să semene distrugere.

Katie îşi făcea griji, căci puterile cu care erau înzestraţi gemenii ei îi făceau pe aceştia vulnerabili în afara graniţelor oraşului New Hope. îi transformau în ţinte pentru Războinicii Purităţii - ba chiar, după cum susţineau numeroase zvonuri, în ţinte ale unor forţe secrete din interiorul guvernului divizat şi asediat din toate părţile, ce urmăreau să-i recruteze şi pregătească pe cei cu abilităţi speciale, sau să profite de acele puteri.

Şi, date fiind talentele lor, abilităţile lor, îndrăzneala lor, nici măcar propria lor mamă nu reuşea să-i ţină în interiorul acelor graniţe.

în lumea de dinainte de Blestem, cei trei copii i-ar fi făcut zile negre în atât de multe alte privinţe. Probleme şcolare, drame şi răzvrătiri adolescentine. Nu că n-ar fi avut de-a face cu aşa ceva şi acum, într-o oarecare măsură, însă în lumea de dinainte de Blestem - n-ar fi fost nevoită să-şi lase copilaşii să participe la misiuni de cercetare, la vânători şi la raiduri de salvare.

Ar fi jurat pe tot ce-avea mai scump că băiatul ei în vârstă de paisprezece ani n-ar fi ajuns în nici un caz să meargă cu motocicleta - şi-şi reproşa încontinuu că permisese aşa ceva. în lumea de dinainte de Blestem gemenii

ei nu ar fi învăţat niciodată tehnici de luptă, cu atât mai puţin le-ar fi deprins atât de bine încât să-i poată învăţa şi pe alţii.

Scumpa ei Hannah ar fi trebuit să-şi treacă timpul visând la băieţi sau ascultând muzică dată prea tare, în loc să pună copci pe răni şi să îndrepte oase rupte, la clinica lor comunitară.

întunericul le furase celor trei dreptul la copilărie. întunericul le furase tuturor câte ceva.

însă tot mai existau şi părţi bune, îşi aminti Katie, îmbrăcându-se ca să-şi înceapă ziua. De pildă, acele prietenii solide, puternice şi preţioase ca diamantele, precum şi implicarea în construirea a ceva bun şi de durată.

Mai mult de-atât, iubirea - una neaşteptată, dulce şi trecătoare - i se oferise prin intermediul unui bărbat, al unui om bun, care preda istorie şi care îi primise copiii cu braţele deschise, ajutând-o să poarte mai uşor povara.

Atunci când Austin murise în timpul unei misiuni de căutare a resurselor provenite din gunoaie şi ruine, Katie suferise din nou. însă timpul mai potolise durerea, iar ea se consolase cu amintirile luminoase din timpul petrecut împreună cu el.

Dar, mai ales, Katie se agăţa de bucuria pe care o simţea privindu-şi copiii crescând şi devenind tot mai inteligenţi, curajoşi şi de o loialitate feroce.

Nu-şi putea permite să nu creadă că ceea ce se construise acolo, inclusiv cu ajutorul ei, avea să reziste, avea să-i ţină în viaţă pe toţi. Prin urmare, Katie avea de lucru.

Coborî pe scara interioară a casei în care îşi crescuse copiii şi observă că focul deja ardea mocnit în camera de zi.

îl găsi pe Duncan în bucătărie, nu doar gata îmbrăcat, ci deja echi- pându-se pentru activităţi în aer liber.

- Bună, o salută, oferindu-i zâmbetul lui ultraradios, însă ochiul ei de mamă tot detectă o urmă de vinovăţie în privirea lui. Bună dimineaţa. Tocmai mă pregăteam să-ţi las un bileţel.

-A, da?

- Da. Se organizează o misiune de cercetare în dimineaţa asta. Am zis că merg cu Flynn şi cu Eddie.

- E zi de şcoală.

El îşi dădu peste cap ochii la fel de verzi ca ai ei.

-Mamă...

Katie - o, Doamne! - recunoscu în vocea lui tonul pe care-l folosise şi ea, cu propria mamă, pe când avea paisprezece ani.

-Sunt la zi cu materia, ştii bine. Deja sunt în punctul în care contribui ca profesor la jumătate dintre lecţii, iar azi nu e nevoie de mine. în orice caz, Tonia merge cu Will, Micha şi Suzanne la o partidă de vânătoare.

- Aveam de gând *să-ţi cer voie* mai întâi, spuse Tonia, care intră în încăpere şi-i aruncă lui frate-său o privire învăpăiată.

- Da, vezi să nu, oftă mama lor.

- Ba chiar aveam de gând s-o fac.

Katie îşi dădu la o parte părul castaniu şi cârlionţat, apoi ridică ambele mâini, într-un gest de avertizare.

-Nu pleacă nimeni nicăieri până când nu luăm micul dejun. Hannah s-a trezit?

- Da, coboară imediat.

Tonia, înaltă şi zveltă, cu părul prins, deja, în ceea ce Katie considera a fi cosiţa ei de vânătoare, deschise frigiderul ca să caute borcanul de suc de legume pe care mama ei îl pregătise folosindu-se de un blender piesă de muzeu.

- Hannah stă doar jumătate de zi la şcoală, spuse Duncan, dispus oricând să le împingă pe oricare din surorile lui în calea mâniei lui Katie. Abia după asta va merge la clinică.

-Ceea ce se numeşte „muncă în folosul comunităţii", îi aminti Katie, şi face parte din educaţie.

- La fel sunt şi cercetarea, şi vânătoarea, afirmă Duncan, zâmbind atunci când Katie scoase un nou oftat. Zic şi eu, nu dau cu parul. Dacă tot stăm să mâncăm micul dejun, ne faci frigănele? o întrebă el pe maică-sa, apropiindu-se tiptil de ea şi îmbrăţişând-o. Nimeni nu le face mai bune decât tine.

Ştia să fie fermecător atunci când voia, îşi spuse Katie. Şi totuşi, îi venea greu să accepte faptul că era nevoită să-şi ridice privirea spre el. Şi spre Tonia la fel, deşi ea nu se înălţase chiar atât de mult. Doar cu Hannah era pe picior de egalitate - adeseori şi la propriu, nu doar la figurat.

- Dă-ţi jos jacheta.
- Da, să trăiţi, doamnă primar.

Katie clătină din cap. Acceptase funcţia de primar tot convinsă de alţii. Chiar şi aşa, considera că făcea o treabă destul de bună. Scoase câteva ouă, o carafă de lapte şi rezervele ei preţioase de zahăr şi de scorţişoară.

Sirop nu aveau - aşa erau vremurile -, însă copiii îşi turnară cu generozitate piure de mere şi se repeziră la mâncare cu o foame de lup.

- Pâine cu ou? Delicios!

Hannah intră agale, o tânără cu păr lucios, elastic, castaniu-auriu, cu ochi cafenii, ca de căprioară, şi cu o siluetă plăcut rotunjită care, după cum bine ştia şi Katie, deja îi făcea pe băieţii adolescenţi să se zgâiască insistent la fetiţa ei. Mult prea insistent.

Nu că Hannah s-ar fi arătat prea interesată de aceştia - nu încă. Interesul ei era concentrat asupra clinicii şi a eforturilor ei de a învăţa tot ceea ce putea de la Rachel, medicul oraşului, şi de la Jonah, para- medicul, care era soţul lui Rachel şi care se dovedise un adevărat erou, aducându-i pe lume pe Duncan şi pe Antonia în acele zile oribile ale Blestemului.

în timp ce gătea, Katie ascultă zgomotele făcute de cei trei fraţi în spatele ei. Se tachinau reciproc, iar ea nu avea nimic împotrivă. Era mai bine să se tachineze, să se mai descarce de frustrări. Când lucrurile luau o întorsătură proastă, cei trei luptau cot la cot. Aşa fusese dîntotdeauna, aşa avea să fie mereu.

înainte să apuce Katie să-l oprească, Duncan înşfăcă prima felie de pe farfurie, o rulă în mână şi o mâncă stând în picioare.

- Stai jos, ca un om normal. Hannah, lucrezi la clinică mai târziu?

- Dacă n-ai nimic împotrivă. Rachel zicea că le-ar prinde bine ajutorul meu. Ray se ocupă de pacienţii care trebuie consultaţi acasă, iar Carly stă să nască, aşa că i s-a dat doar muncă de birou. Vickie şi Wayne deschid azi clinica stomatologică. Prin urmare, spitalul va fi in criză de personal.

- Vine furtuna, spuse Tonia, relaxată. Ajunge la noapte. O să fim îngropaţi sub zăpadă.

Trântindu-şi feliile de pâine în farfurie şi adăugând piure de mere, Duncan încuviinţă din cap.

- S-ar putea să cadă vreo treizeci de centimetri şi are să bată şi vântul.

Ei ştiau, îşi spuse Katie. Previziunile despre vreme se numărau printre talentele lor.

- De data asta o să ne ia ceva timp ca să ne dezgropăm, continuă Tonia. Aşa că azi, şi misiunea de cercetare, şi partida de vânătoare - sunt la fel de importante precum clinicile.

Katie surprinse ocheada jucăuşă pe care Duncan i-o aruncă surorii lui în timp ce continua să înfulece.

Şi se dădu bătută.

- Dar nu conduci tu, hotărî ea, împungându-l pe Duncan cu degetul.

- Haide, mamă. Sunt...

- Nici să n-aud. Să conducă fie Eddie, fie Flynn. Deja a nins serios, iar drumurile din afara oraşului o să fie periculoase, inevitabil. Tu n-ai deloc experienţă la condus în astfel de condiţii.
- Şi cum s-o capăt?
- Nu azi ai s-o capeţi. Eddie şi Flynn au contribuit la raţia de benzină?
- Fireşte că da. S-ar putea chiar să mai aducem şi înapoi. încă mai sunt o grămadă de maşini abandonate. Vom scurge din ele tot ce putem.
- Ar trebui să iei nişte mâncare, în caz că...
- Ia Eddie de-ale gurii, de la bucătăria comunitară. N-ar trebui să avem nevoie de provizii, însă vor fi acolo. Masa a fost grozavă, mulţumesc, mamă. Dar trebuie să plec.
Duncan se ridică şi-şi luă jacheta.
- Ai nevoie de mănuşi şi...
-Am totul în buzunare, spuse el, aplecându-se spre ea şi îmbrăţişând-o, strângând-o apoi încă o dată la piept. Nu-ţi mai face atâtea griji.
- Asta e treaba mea. Principala mea sarcină. Cea pe care mi-o îndeplinesc cel mai bine.

Katie era sigură că Duncan avea să ia sabia şi arcul din spălătorie, şi se alină cu gândul că el ştia să folosească acele arme, precum şi pe toate cele cu care fusese înzestrat din naştere.

- Iată care-i soluţia ca să scapi de spălatul vaselor. Şi eu trebuie să scap cumva, adăugă Tonia. Altfel, voi întârzia.
- Du-te liniştită. Mergi împreună cu ceilalţi, Tonia.
- Aşa voi face, o asigură fata pe Katie, sărutând-o pe obraz. Ne vom întoarce amândoi înainte de cină. O zi bună, Hannah!
- Şi ţie. Mă ocup eu de vase, mamă. Mai am aproape o oră până să plec la şcoală. Iar gemenii se vor

întoarce înainte de cină. Azi e ziua în care mâncăm spaghete, nu?

Cuvintele ei o făcură pe Katie să râdă.

- Da, aşa e. Ai dreptate. N-ar rata aşa ceva. Te iubesc, Hannah!

-Şi eu te iubesc!

Fuseseră nevoiţi să se maturizeze prea devreme, îşi spuse Katie, încălţându-se cu o pereche de cizme UGG la care ţinea foarte mult, găsite şi recuperate de Duncan cu trei ani în urmă. Avusese doar unsprezece ani pe atunci, şi deja scotocea prin case abandonate, maşini şi magazine prădate.

Mult prea devreme.

îşi puse jacheta călduroasă pentru care negociase la sânge şi pe care o purtase în fiecare an timp de mai bine de o decadă, apoi pălăria şi fularul pe care le primise de Crăciun de la Hannah - singura din familie care ştia, cât de cât, să tricoteze.

îşi luă servieta - veche şi ponosită, moştenită de la cel dintâi primar al oraşului New Hope - şi îşi părăsi casa pe care ajunsese s-o iubească, pentru a merge să facă o muncă de care spera că avea să se dovedească demnă.

într-o altă viaţă, fusese mezina şi singura fiică a unei familii bine închegate. Născută şi crescută în Brooklyn, se bucurase de o căsnicie fericită alături de iubitul ei din vremea studiilor universitare. Lucrase la firma de marketing a familiei ei, iar, când ea şi Tony aflaseră că aveau să fie părinţii unor gemeni, Katie plănuise să devină casnică şi să se dedice profesiei de mamă.

Poate - doar poate- avea să mai treacă, din când în când, şi pe la firmă, care se numea MacLeod & MacLeod, ca să dea o mână de ajutor, însă se imagina ducând copilaşii în parc, organizând întâlniri la care copiii ei să se joace cu alţii, documentând diversele lor progrese în cărţi elegante destinate bebeluşilor, în albume foto şi în materiale video.

Ajutată de mama şi de soacra ei, mobilase şi decorase camera care urma să fie a copiilor. Şi se considerase cea mai norocoasă femeie din lume.

Apoi se alesese praful de lumea aceea. îşi pierduse tatăl şi mama la diferenţă de doar câteva ore unul faţă de celălalt, apoi fratele, soţul şi întreaga familie a acestuia. în săptămânile care urmaseră, rămasă singură, sfâşiată de durere şi înspăimântată, se zbătuse să rămână în viaţă de dragul copiilor din pântecul ei.

Era convinsă că supravieţuise tocmai datorită vieţilor ce crescuseră în ea.

Acum păşea pe trotuarul unei comunităţi care fusese construită de supravieţuitori, pe o fundaţie de speranţă. Fumul se ridica din coşuri, desenând rotocoale pe cerul iernii, colorat în albastru intens. Nu vedea nici un semn că s-ar fi apropiat vreo furtună, însă nu se îndoia de prognoza gemenilor.

Dacă Tonia îi dădea o umbrelă într-o zi însorită, Katie o lua.

Se îndreptă spre centrul oraşului, trecând pe lângă casa în care locuia fosta ei colegă de cameră, medicul oraşului şi mentorul lui Hannah, alături de soţul ei - care era eroul lui Katie - şi de copiii lor.

Trecu, apoi, pe lângă casa în care locuiau Arlys şi Will, împreună cu familia lor.

Tot acolo locuiseră cândva şi Lana şi Max - îşi aduse ea aminte - alături de Poe, Kim şi Eddie, care ocupaseră apartamentele învecinate.

Acum Poe şi Kim aveau o casă nu departe de Strada Principală şi deveniseră şi ei părinţii a doi copii. Iar perechea bizară şi înduioşătoare formată de Eddie şi Fred îşi avea propria fermă mică, chiar la graniţa oraşului New Hope.

Iar Fred, mereu vesela şi neobosita zână, era însărcinată cu cel de-al patrulea copil al ei.

Oare Fred își făcea griji atunci când Eddie pleca, așa cum o făcuse azi, în câte o misiune de cercetare? Cetele de Ucigași încă făceau ravagii, Războinicii Purității organizau vânători, facțiuni intolerante încă prindeau oameni în curse. Existau atât de multe motive de îngrijorare dincolo de granițele orașului New Hope. Și nu erau puține nici cele din interiorul comunității.

Atmosfera era calmă, liniștită, amintind de un orășel oarecare din cărțile de istorie. Văzu semnul de DESCHIS al magazinului „Vechituri", o prăvălie cu de toate, de care se ocupa Bill Anderson. în schimb, era încă închis la „Tuns, Vopsit și Ondulat", minusculul salon de frizerie și de înfrumusețare creat și operat de o cosmeticiană, un frizer și o vrăjitoare.

Iată și secția de poliție, care funcționa în spațiul unui fost magazin de sandviciuri. Șeful poliției, fiul lui Bill Anderson, Will, avea să conducă partida de vânătoare din dimineața aceea. Printre ajutoarele lui se numărau un fost polițist, un metamorf și un elf.

Pentru elf era doar o activitate cu jumătate de normă, dat fiind că el, Aaron, lucra și ca instructor la academie.

O situație echilibrată, reflectă ea. Acel echilibru făcea parte din plan, un element esențial al proiectului care fusese schițat cu atâția ani în urmă în camera de zi a locuinței ei. Un amestec de magie și non-magie în toate aspectele, creând un sentiment de unitate.

De cele mai multe ori funcționa.

în paisprezece ani, doar cinci persoane fuseseră condamnate la pedeapsa supremă a comunității: exilarea.

Katie făcuse parte din juriu în două dintre cele cinci cazuri, și spera din tot sufletul că nu avea să i se mai ceară niciodată așa ceva.

Se opri ca să privească o vulpe trecând în fugă, o dungă roşcată, subţire, străbătând zăpada. Apoi traversă strada cufundată în linişte, îndreptându-se spre clădirea veche ce fusese cândva locuinţă, apoi sediul unei agenţii imobiliare, iar acum servea drept primărie.

Descuie şi aprinse un singur bec. Economia de curent rămânea o regulă de bază a oraşului.

Se duse în biroul ei de primar, pe care şi-l alesese pentru că fereastra dădea spre Strada Principală, se aşează şi-şi deschise servieta. După care se apucă de treabă.

în mai puţin de o oră apăru urbanista cu agenda ei de lucru, apoi secretarul primăriei, cu a lui.

Avea de citit rapoarte de pe laptopul convertit care îi fusese asamblat de şeful departamentului de IT şi comunicare. Fără Chuck ar fi fost nevoiţi, cel mai probabil, să recurgă la mesageri. Sau la semnale făcute cu fum.

Cereri de aprovizionare, prezentate de diverse entităţi comunitare. Şcolile, bucătăria, grădinile, clinicile.

Rapoarte de salubrizare, rapoarte privind alimentarea cu energie electrică şi cereri de extindere a reţelei de curent existente.

Şcoala, instalată în spaţiul unui fost magazin de mobilă, şi care asigura cursuri de la nivelul grădiniţei până la cel al liceului, avea nevoie de noi renovări şi, ca de obicei, de diverse materiale. Cincizeci şi opt de copii erau, în prezent, înscrişi la cursuri, reflectă ea, însă în viitor numărul lor avea să crească.

Consiliul orăşenesc trebuia se întrunească, să discute, să dezbată problema şi, decise ea, să găsească o soluţie.

Urbanista, o femeie energică, în vârstă de şaptezeci de ani, bătu, scurt, în uşa deschisă a biroului lui Katie.

- Ai un minut?
- Sigur. Ai nevoie de ceva, Marlene?
- Da, îmi trebuie şi mie ceea ce ne trebuie tuturor. O ceaşcă zdravănă de cafea şi nişte ciocolată.

- Marlene, de ce mă torturezi?

Cu un hohot de râs scurt, zgomotos, Marlene păşi în birou cu cizmele ei Timberland ponosite şi se aşeză pe unul dintre scaunele de tip fotoliu pe care Will şi Jonah le instalaseră acolo la vremea la care Katie preluase funcţia de primar.

- Uite cum stă treaba. Fred, Selina, Kevin şi alţi câţiva consideră că, de data asta, vor reuşi s-o facă. Sunt convinşi că ştiu exact ce n-a fost bine data trecută.

Era o poezie pe care Katie o mai auzise.

- Să încercăm să creăm o zonă de climat tropical pe un areal limitat, în interiorul unui climat temperat-oceanic - oare ce-ar putea să meargă prost? se întrebă Katie, retoric, bătându-se cu un deget peste tâmplă, ca şi cum atunci şi-ar fi amintit. O, da, am putea să provocăm câteva tornade.

- Unele foarte mici, replică Marlene, zâmbind. Şi care n-ar produce decât stricăciuni minime.

- Am pierdut şase copaci.

- Am suplimentat rezerva de lemne de foc.

-Unul dintre acei copaci a căzut peste garajul lui Holden Masterson şi a provocat un incendiu.

-Un incendiu mic de tot, pe care Kevin l-a stins imediat. Iar Holden n-avea nevoie de garajul ăla. Au dibuit problemuţele din descântecul menit să creeze climatul.

Katie îşi ridică privirea către în tavan.

- Problemuţele.

- Dragă, nu ştiu nici eu mai multe decât tine în materie de vrăji şi aşa mai departe, însă Fred e destul de entuziasmată de idee.

- Fred e însărcinată şi copleşită de hormoni. Şi-şi doreşte ciocolată.

- Se prea poate. Eu nu sunt însărcinată, iar hormonii nu mai sunt o problemă pentru mine de foarte multă vreme. Vreau puţină ciocolată, ce naiba. îmi doresc

chiar mai mult de-atât. Lămâi, portocale, banane şi nu stârpiturile alea care sunt cultivate în seră. Trestie de zahăr. Piper - mai mult decât am reuşit să obţinem din ceea ce ne-a adus grupul din sud. Plante medicinale, continuă Marlene, folosindu-şi degetele ca să marcheze fiecare element de pe listă. Grupurile noastre de erboriști, respectiv, cel de vindecare holistică, susţin integral iniţiativa.

Kim conducea grupul de vindecare holistică şi era, de departe, cea mai rezonabilă persoană din câte cunoştea Katie. Chiar şi aşa... exista riscul de tornade.

-Şi, Katie, Fred susţine că, dacă ne reuşeşte treaba asta, putem crea şi alte tipuri de climat. Am putea găsi o soluţie ca să extragem sare. Astfel, în loc să fim nevoiţi să trimitem oameni tot mai departe în căutarea unor resurse esenţiale, ni le-am genera noi.

Aluzia la sare o duru pe Katie. Sarea fusese un obiectiv prioritar în misiunea de căutare în care murise Austin. însă, în calitate de primar, trebuia să lase acea emoţie deoparte şi să se concentreze pe ceea ce avea de rezolvat în prezent.

- Am să discut problema în consiliul orăşenesc. Am s-o fac, dar îţi spun de pe acum că Fred şi grupul ei vor trebui să vină personal aici, ca să-şi argumenteze punctul de vedere. Şi s-o facă aşa cum trebuie.
- Am să le spun. Ar fi bine să ştii că se bazează pe o armă secretă. Gemenii.
- Copiii mei?
- „Amplificatoare de putere", aşa i-a numit Fred. Ea crede că cei din grup au, oricum, suficientă putere, însă susţine că ajutorul lui Duncan şi al Toniei le-ar da o şansă în plus să reuşească.
- A discutat despre asta cu ei?
- Katie, ştii bine că Fred n-ar face asta fără să se consulte cu tine mai întâi. E mamă şi ea.

-Bun, în regulă, se învoi Katie, apăsându-şi degetele pe ochi. Trebuie să reflectez la asta şi trebuie să discut problema în consiliu. Apoi vom discuta cu Fred şi cu grupul ei de vrăjitori care vor să schimbe clima. Dumnezeule!
- Tu ţi-ai dorit funcţia asta, doamnă primar.
- A, da? făcu Katie, ridicând spre tavan o nouă privire plină de regret. Nu-mi închipui de ce.
- Ce-ar fi să-l rog pe LeRoy să-ţi facă rapid o cană de ceai energi- zant de-al lui? Nu se compară cu o ceaşcă de cafea bună, dar... Salut, Arlys.
- Salut, Marlene. Crezi că LeRoy ar putea să facă două căni de ceai dintr-ăla?
-Nu văd de ce nu, spuse Marlene, ridicându-se în picioare. Ia loc.
- Aşa voi face, mulţumesc. Ai timp pentru mine? o întrebă Arlys pe Katie.
- Ce anume îţi scoate azi peri albi?
Arlys zâmbi.
- Toate cele.
- Păcat, fiindcă părul tău arată fabulos.
- Carlotta e un geniu, declară Arlys, înfoindu-şi părul castaniu - cu şuviţe discrete de bronz - tuns într-un bob scurt, elegant. Mai mult de-atât, a trecut şi Fred pe acolo.
Acum, Katie oftă:
- Deci ştii despre Proiectul Tropice.
-Ştiu, şi n-am să pomenesc nimic despre asta la ştiri. Nu încă.
-îţi rămân recunoscătoare, declară Katie, oprindu-se din vorbit în vreme ce Marlene intră în birou purtând în mâini două căni abu- rinde. Şi ţie la fel, Marlene.
- Mă bucur să te pot ajuta. Vrei să închid uşa?
- Avem nevoie de uşă închisă? o întrebă Katie pe Arlys.
- Dacă n-ai nimic împotrivă.
- Nici o problemă.
Marlene ieşi, închizând uşa în urma ei.

Arlys trecu direct la subiect:
-Chuck a reuşit să intercepteze nişte comunicaţii. Războinicii Purităţii pregătesc un raid major.
-Unde?
-Pe teritoriul unei comunităţi de Nepământeni din Parcul Naţional Shenandoah. Din câte a reuşit el să afle, aceştia şi-au organizat un fel de comună acolo. Una paşnică. Conform informaţiilor interceptate de la Războinicii Purităţii, sunt în jur de treizeci sau patruzeci de persoane şi nu au nici un fel de arme.
- Poftim? *N-au* arme?
Schimbându-şi poziţia pe scaun, Arlys se aplecă în faţă.
- Au făcut un fel de jurământ, ceva - nu se înţelege clar din comunicat ce anume - care le interzice să folosească arme sau magie.
-Ca să facă rău, adică? Ăsta e principiul de bază - să nu faci rău niciodată, nici măcar atunci când eşti atacat, nici măcar ca să protejezi, ca să aperi.
- Magia e interzisă total. Punct. Presupun că e o sectă religioasă, şi fac eforturi ca să verific dacă aşa e. În orice caz, sunt complet lipsiţi de apărare. Războinicii Purităţii au început mobilizarea şi au de gând să ajungă în zonă poimâine. Au să înconjoare comuna şi au s-o facă una cu pământul.
- Pot ai noştri să ia legătura cu ei şi să-i avertizeze?
-Putem încerca, dar Chuck nu crede că o să conteze. Nu vor opune rezistenţă. Printre acele treizeci sau patruzeci de persoane se află aproximativ doisprezece copii, inclusiv sugari.
- în regulă, gâfâi Katie, apăsându-şi degetele pe tâmple. Spune-i lui Jonah. Vom avea nevoie de Will şi de Eddie imediat ce se întorc. Va trebui ca Chuck să identifice exact localizarea comunei, pe baza informaţiilor interceptate, apoi vom avea nevoie de unul dintre Nepământenii care se

descurcă bine la proiecţia astrală. Nu copiii mei, adăugă ea - înainte ca Arlys să apuce să spună ceva.

Se ridică brusc de la birou şi începu să se plimbe agitată.

- Şi nu pentru că vreau să-i protejez, ci pentru că sunt copii. Ca să comunicăm un lucru atât de important, ca să-i convingem pe oamenii ăia să se mute sau să se ascundă, sau să lupte, avem nevoie de un adult.

- Sunt de acord cu tine. în toate. Chuck s-a dus deja să discute cu Jonah şi crede că a desluşit destul de clar localizarea comunei.

Katie îşi aţinti privirea pe fereastră şi-şi văzu unul dintre vecini, însoţit de un copilaş şi de un câine în lesă.

- O să se termine vreodată, mă întreb? O să se termine, pur şi simplu, vreodată? Trebuie să trimitem oameni ca să lupte pentru alţii care refuză să se apere singuri.

-Trebuie să recunosc, asta vor decide Will, Jonah şi Maggie, în calitate de coordonatori ai forţelor noastre de intervenţie.

- Duncan şi Tonia vor merge şi ei, spuse Katie, în timp ce simplul gând făcea să i se înnoade măruntaiele. N-am să-i pot împiedica s-o facă. însă aş putea încerca. Aş putea să pun piciorul în prag; totuşi, n-aş face decât să amân inevitabilul. Asta e lumea în care trăiesc. Lumea în care i-am adus. Lumea în care ţi-ai adus şi tu copilaşii. Ai tăi sunt prea mici, deocamdată, dar...

-Nu vor mai fi mici prea mult timp. Theo are unsprezece ani, Cybil - nouă. Iar abilităţile ei se manifestă tot mai puternic pe zi ce trece. De unde le-o fi moştenit? Eu zic că din partea tatălui ei.

Zâmbind uşor, Katie se întoarse spre ea.

- Seamănă ca două picături de apă.
- Aşa-i? Ei bine, mai puţin aripile.

Ridicându-se, Arlys se duse lângă Katie, ca să privească oraşul împreună.

- Am construit ceva bun aici. Am realizat ceva ce contează. Nu ne putem opri acum. Câtă vreme construim, câtă vreme opunem rezistenţă, suntem victorioşi. Şi trebuie neapărat să crezi, trebuie să crezi că, într-o bună zi, lumea va redeveni... doar atât de sucită precum era cândva.
în loc să râdă, Katie schiţă un gest din cap către Arlys.
- Duncan visează o fată. O femeie.
- Care băiat de paisprezece ani nu face asta?
De data asta, Katie râse.
- Mie nu-mi spune, însă îi spune Toniei, iar ea îi spune lui Hannah, după care Hannah îmi spune mie. O femeie înaltă şi zveltă, cu părul întunecat la culoare şi cu ochi cenuşii. Frumoasă. Uneori e scăldată în lumină, alteori luptă cot la cot cu el în întuneric, pe timp de furtună. Arlys, crezi că e vorba de fiica Lanei? A ei şi a lui Max? Mântuitoarea despre care vorbesc unii Nepământeni - Aleasa?
- Mă gândesc mereu la Lana.
- îi simt lipsa în fiecare zi.
- Mă gândesc la ziua aia oribilă în care a murit Max. Şi atâţia alţii. Ziua în care Lana a fugit ca să-şi salveze copilaşul, ca să încerce să ne salveze pe noi. Şi nu pot să nu cred că a ajuns undeva în siguranţă, undeva la adăpost, şi că acolo a venit pe lume copilaşul ei. Fred e absolut convinsă de asta, e convinsă că fiica Lanei e soluţia.
- Ar trebui să fie mai tânără decât copiii mei, adăugă Katie, în- depărtându-se de fereastră. Să luăm lucrurile pe rând. Imediat ce se va fi întors toată lumea, convocăm o şedinţă şi căutăm cea mai bună soluţie pentru a salva o comunitate de Nepământeni pacifişti. Hai să zicem diseară la opt, ca să fie sigură treaba.
Arlys încuviinţă din cap.

Fac rost de un baby-sitter
pentru copii

.Capitolul 10

Un vrăjitor devotat şi, într-o oarecare măsură, fanatic, fondase comuna numită simplu: Pace. Era convins, cu toată fiinţa sa, că pacea era răspunsul universal.

Javier Martinez, cândva un imigrant fără acte, care lucrase pe ogoarele de bumbac din Texas, cărase ciment în New Mexico şi recoltase şi ambalase conopidă în Arizona, îşi dedica acum întreaga viaţă păcii, convins că doar un miracol al lui Dumnezeu făcuse să-i fie cruţată.

îşi descoperise puterile în ziua în care femeia pe care o iubea murise de boala oribilă pe care diavolul o aruncase asupra lumii. Pe atunci, el avusese douăzeci şi şase de ani. Teama şi durerea făcuseră să-i ţâşnească fulgere din vârfurile degetelor, iar acele fulgere dăduseră foc căsuţei în care locuise cu Rosa şi cu alte trei persoane, toate, deja muribunde.

Doar el scăpase viu, cu degetele arse şi cu sufletul urlându-i. în nebunia lui, făcuse să se prăvălească fulgerele peste ogoare, peste alte clădiri, chiar şi peste oameni.

Totul fusese mistuit de flăcări.

însă el supravieţuise.

Rătăcise prin deşert, cu pielea arsă şi plină de băşici din cauza soarelui nemilos. Şi urmase, bolborosindu-le demonilor pe care doar el îi vedea, coloanele de fum şi stolurile de ciori. O vreme nu mâncase nimic, până când coastele ajunseseră mai-mai să-i străpungă pielea pârlită de soare. O vreme îşi astâmpărase foamea cu trupurile carbonizate ale şobolanilor şi ale iepurilor pe care îi trăsnea.

Luni întregi furase tot ceea ce putuse, înecându-şi furia şi durerea în alcool. Şi, în inconştienţa lui de beţiv, semănase distrugere prin foc.

Se răzvrătise, turbat, în faţa morţilor, atunci când dăduse peste ei.

Supravieţuise. Mai târziu, avea să îmbrăţişeze cu toată fiinţa convingerea că Dumnezeu din- Ceruri îl protejase, îi arătase îndurare, îl testase. Cum altfel s-ar fi explicat faptul că ştiuse când să se ascundă din faţa Cetelor de Ucigaşi pe când acestea treceau vijelios prin apropiere? Sau că ştiuse când să se pună la adăpost ca să privească, dintr-un loc ferit, convoaiele militare ce încărcau oamenii în camionete ca pe animale? De câte ori auzise urletele celor osândiţi, asemenea lui, atunci când fuseseră capturaţi de Războinicii Purităţii?

însă pe el nu-l găsiseră niciodată. Nici după un an, nici după doi, nici chiar după trei. în ciuda rătăcirilor nesfârşite prin deşert şi prin pădure, sau pe autostrăzi ticsite de maşini şi cadavre.

Apoi avusese o viziune.

Cu trupul zgâlţâit de friguri şi de accese violente de tuse, într-o noapte de iarnă cumplit de rece, pe care şi-o petrecuse în ruinele unui magazin de cartier, nu departe de şoseaua l-70, la marginea oraşului Topeka, fusese vizitat de Rosa.

Frumoasa lui Rosa, cu păr moale şi ochi blânzi, îşi pusese mâinile pe el, în întuneric şi frig, şi îl încălzise.

Uşurarea, delicioasa evadare din gheara frigului muşcător, tăios, făcuse să-i dea lacrimile.

Prin acele lacrimi o văzuse pe Rosa aşa cum era ea cu adevărat, aşa cum fusese dintotdeauna. Un înger, un mesager al divinităţii, cu aripi albe, luminoase.

Ridică-te, ridică-te!ii ceruse ea. *Purifică-te, trup şi suflet. Leapădă-te de demonii din tine, căci abia atunci îţi vei îndeplini misiunea măreaţă. Ridică-te, căci tu eşti Alesul.*

Se întinsese spre Rosa, iar ea îi luase mâinile într-ale ei. în delirul său, Martinez se ridicase, chinuit, în picioare.

Demonul e viclean, îl avertizase Rosa. *Trebuie să-ţi închizi ochii şi să-ţi astupi urechile în faţa lui. Purifică-te. Respinge-l şi pe el, respinge şi puterea lui, căci, dacă îi vei da frâu liber, te va mistui şi totul va fi pierdut. Mergi tot înainte, mergi tot înainte şi răspândeşte-ţi cuvântul. Du-te şi strânge turma celor osândiţi. Curăţă-i, sfinţeşte-i, dăruieşte-le pacea. Călăuzeşte-i în vale, arată-le culmea muntoasă, ţineţi-vă departe de râul oamenilor şi al demonilor, astfel încât, în ziua judecăţii din urmă, să fiţi puri.*

Lacrimile îi încinseseră ochii înroşiţi.

- Rămâi cu mine, Rosa.

Vocea i se frânsese, cuvintele sfâşiindu-i gâtlejul ca tot atâtea lame tăioase:

- Arată-mi calea.

Vei găsi calea atunci când te vei fi lepădat, atunci când vei fi ajuns la starea de puritate. Eu te voi proteja aşa cum am făcut-o şi în timp ce ai trecut prin atâtea încercări teribile. Căieşte-te şi mântuieşte-te. Mântuieşte-te - şi mântuieşte-i pe toţi.

Cu trupul şi cu mintea zgâlţâite de boală, Javier Martinez ieşise, împleticindu-se, ca să se cureţe cu zăpadă sub privirile reci ce ţâşneau din ochii mijiţi ai lunii.

Şi astfel începuse noua sa călătorie.

Postise, îşi găsise mănuşi care să-i acopere degetele blestemate de demon. Se abandonase furiei turbate şi rugăciunilor fierbinţi, şchiopătând pe picioarele-i îngheţate. Chinuit de febră, delirând, dăduse, întâmplător, peste o mică aşezare. Se trezise orbit de lumini, înconjurat de umbre mişcătoare. Când se prăbuşise, pierzându-şi cunoştinţa, o auzise pe Rosa

spunându-i din nou: *Căieşte-te şi mântuieşte-te. Mântuieşte-te şi mântuieşte-i pe toţi.*

Zile întregi se zbătuse la graniţa dintre viaţă şi moarte, deşi fusese luat în grijă de un vindecător. Părul, acum cărunt, îi încadra chipul sculptat de boală şi de foame, devenit ascetic precum cel al unui profet.

însă supravieţuise.

în săptămânile care urmaseră îşi recăpătase forţele, iar gândurile i se limpeziseră. îi explicase, blând şi înţelegător, vindecătoarei care îl salvase cu darurile ei că acele puteri erau păcătoase, o îndemnase să se căiască şi se întristase atunci când ea refuzase să se lepede de demonul ei.

Cu la fel de multă blândeţe le predicase şi celor dispuşi să-l asculte, precum şi celor, cu mult mai numeroşi, care refuzau s-o facă. După ce se întremase suficient, începuse să umble printre ei, un bărbat subţire, cu ochi seducători şi plini de bunătate, care vorbea despre o lume fără arme, fără moarte, o lume în care domneau pacea şi rugăciunea.

Le vorbea tuturor despre o vale binecuvântată şi despre o culme muntoasă sfântă - un loc în care urma ca el şi discipolii lui să trăiască veşnic.

Când părăsise acea aşezare, doi dintre locuitorii ei aleseseră să-l urmeze.

Pe când ajunsese în Tennessee avea doisprezece apostoli şi crease poruncile ce îi fuseseră dictate de către îngeri în vise.

Doar cei infectaţi de demoni şi care se căiau aveau să poată păşi pe pământul sfânt.

Nimeni dintre credincioşi nu avea să deţină sau să folosească nici un fel de armă. Un cuţit, folosit pentru a recolta rădăcini sau a pregăti mâncarea, avea să fie sfinţit.

Credincioşii nu aveau să consume nici un fel de carne, nici vreo altă parte dintr-o creatură vie.

Ceea ce îi aparţinea unuia le aparţinea tuturor.

Femeile, începând de la vârsta de doisprezece ani, aveau să îşi îndeplinească datoria divină şi să caute să se reproducă, pentru a popula, astfel, pământul cu credincioşi.

Nimeni nu avea să ridice mâna la mânie, nici să lovească pe altul.

Oricine folosea puterea demonică, avea să fie alungat de pe pământul sfânt.

îşi continuase drumul spre est, mergând pe jos (îngerii îi interziceau să folosească orice fel de vehicul motorizat), numărul adepţilor lui fluctuând puternic. Din cei treizeci de credincioşi care se opriseră timp de două săptămâni în apropiere de Shelbyville pentru ca una dintre femei să nască, rămăseseră doar optsprezece,- drept consecinţă a unui atac al Cetelor de Ucigaşi.

Cei rămaşi în urmă, fie ei morţi sau vii, se bucurau acum de glorie, le explicase Javier supravieţuitorilor. Sacrificiul cerut de divinitate era ca restul să meargă mai departe.

Unii muriseră de boli sau născând. Alţii fugiseră la adăpostul întunericului. Iar alţii i se alăturaseră pentru că, pur şi simplu, căutau securitatea oferită de un grup numeros. însă majoritatea adepţilor îl abandonaseră treptat.

într-o zi vibrând de verde primăvăratic, la trei ani după ce-şi găsise calea, Javier îşi condusese turma de douăzeci şi trei de credincioşi pe o culme muntoasă.

Iar acolo, cu părul brăzdat de şuviţe cărunte fluturându-i în vânt, cu faţa arsă de soare radiind extaz, cu ochii blânzi şi nebuni, deschisese larg braţele spre valea de la picioarele lor.

în această vale sacră vom trăi, le spusese el credincioşilor săi. în căuşul acestui pământ sfânt vom aduce omagiu divinităţii. Iar prin rugăciunile noastre şi credinţa noastră, se va curăţa şi lumea aşa cum ne-am curăţat noi, şi va deveni, astfel, demnă de venirea divinului.

Le luase câteva zile ca să ajungă în vale, iar acolo, râul ce o străbătea era umflat de ploile torenţiale de primăvară. îşi făcuseră focul şi-şi ridicaseră corturile.

Femeile, având inimile şi mâinile mai pure, pregăteau mâncăruri din diverse fructe şi grâne sălbatice. Bărbaţii, având spinări mai puternice şi minţi mai agere, strângeau pietre, lemne şi lut ca să ridice adăposturi mai solide.

Acolo, în acea vale ferită, un nebun pios îşi construise visul de pace.

Opt ani mai târziu, Duncan se lăsă pe vine pe pământul acopcr îl de zăpadă. începea să se lase seara, suavă şi cenuşie. în lumina ci, studie comuna.

-Nici un sistem de apărare. Absolut nimic, îi spuse el lui Will, nevenindu-i să creadă. Nu tu paznici, nu tu puncte de control. Zău, Suzanne a încercat să-i avertizeze, iar ei au ignorat-o, i-au făcut morală. N-au ascultat-o, aşa că acum inamicul ar putea să se instaleze pe vreuna dintre crestele alea şi"să-i ia pe toţi ca din oală.

Will încuviinţă din cap, schimbându-şi puţintel poziţia şi plim- bându-şi ochii de un albastru intens peste creasta din faţa lor.

- Mă gândesc că Războinicii Purităţii îşi vor pune câţiva oameni acolo, ca să-i înhaţe pe cei care vor încerca să fugă. Obiectivul lor e să captureze cât mai mulţi. Le place să se dea în spectacol cu execuţiile.

Aflat lângă ei, Eddie scoase un mormăit. Părul blond pai îi atârna în laţe de sub fesul negru de schi pe care i-l tricotase Fred.

- îi aşteaptă ditamai distracţia aici, omule. Nu doar că n-au nici un sistem de apărare, dar cine naiba îşi face tabără într-un loc fără cale de ieşire? Ajungi până la râu, apoi ce mă-sa mai faci? De traversat nu-l poţi traversa înot în perioada asta a anului, aia-i clar. Frigul te-ar ucide la fel de sigur ca un glonţ. În cealaltă parte - te blochează muntele. Să zicem că te refugiezi în pădure, dar cât de departe ai putea ajunge? Nici unul dintre ei nu poartă încălţări decente. Şi, zău aşa, ce-i cu robele alea ciudate cu care-s îmbrăcaţi?

Flynn, pe jumătate ascuns într-un copac şi pe jumătate afară, îşi puse o mână pe creştetul lupului său.

- Eu zic să le punem întrebări despre garderobă după ce le salvăm pieile pioase. Eu şi Starr putem să ne apropiem din punctul ăsta.

Starr, tăcută ca un firicel de fum, apăru, graţios, dintr-un copac şi se mulţumi să dea din cap în semn de încuviinţare. Era genul care nu făcea exces de cuvinte.

- Steve şi Connor intră de acolo, spuse Flynn, arătând spre un pâlc de copaci unde aşteptau alte câteva persoane, printre care şi cei doi elfi.

- Bine, atunci, spuse Will, schimbându-şi poziţia. Anunţă-i.

Uşor de făcut, căci elfii puteau comunica prin gânduri.

- Iar pe Maggie haideţi s-o trimitem, cu grupul ei, pe coama aceea. Eventualii Războinici ai Purităţii ajunşi acolo vor trebui eliminaţi, şi asta - discret. Eddie?

- Sunt aici.

- Ia-ţi echipa şi du-o în capătul sudic, alături de cea a lui Jonah. Războinicii Purităţii vor ajunge în scurt timp.

- Ajung acum, anunţă Flynn.

Acesta, înalt şi zvelt ca un ogar, îşi înclină capul într-o parte şi-şi îngustă ochii de un verde pătrunzător, adăugând:

- Aud motoare.
- Urechi de elf, remarcă Eddie.
- Din ce direcţie?

-Sud-est. Circa o jumătate de kilometru, preciză Flynn, arun- cându-i o privire lui Starr şi aşteptând o confirmare, apoi ridicând o mână. S-au oprit.

- Vin pe jos, amplifică factorul surpriză. Ocupaţi-vă poziţiile, ordonă Will. Să-i prindem într-o ambuscadă pe cei care exact asta pregăteau.

Când îşi ocupară poziţiile, Duncan privi ţintele strângându-se laolaltă. Acestea ieşiră - din corturi şi din nişte aşezări ce păreau a fi colibe făcute din noroi şi chiar din crengi -, purtând robele lor bizare şi încălţările lor neobişnuite, şi formară un cerc în jurul unui foc mare. Erau şi copii printre ei, remarcă. Bebeluşi purtaţi în banduliere.

Nimeni nu spuse nimic. Când unul dintre sugari scânci, femeia care îl purta îşi dezgoli un sân şi îi dădu să sugă. Apoi se lăsă tăcerea, punctată doar de vântul şuierând printre copaci, iar persoanele din cerc, inclusiv copiii, îşi traseră glugile peste cap şi se înclinară cu toţii, smeriţi.

Ţinte facile, îşi spuse Duncan. Toţi, până la ultimul.

Vântul le suflă în robe, ridicându-le puţin şi dând la iveală picioare golaşe şi, fără îndoială, înghețate.

Dintr-una dintre colibe ieşi un bărbat cu părul lung, despletit, brăzdat de şuviţe cenuşii, care-i fluturau sălbatic. Acesta veni în centrul cercului şi ridică braţele spre cer.

- Noi suntem Cei Aleşi.
- Să ne arătăm vrednici, îi răspunse cercul.
- Am fost păcătoşi cu toţii.

- Ne căim din inimă.
- Vă lepădaţi de demonul din voi?
- Ne lepădăm, din inimă, de el şi de toate relele lui.
- îmbrăţişaţi divinul?

-îl îmbrăţişăm din inimă. Şi ne rugăm să fim primiţi în îmbrăţişarea lui.

Cât timp avu loc acest dialog, Duncan se trase tot mai aproape de l onia, până ce ajunse umăr la umăr cu ea.

- Dacă zânele nu reuşesc să înşface toţi copiii, îi şopti el, va trebui să-i blocăm sau să-i forţăm să se retragă în pădure, ca mai târziu să-i putem culege de acolo.
- Sunt trei femei care au copii. Dacă nu reuşim să evacuăm femeile, luăm copiii.

Doi bebeluşi, numără Duncan, şi un copilaş ce părea să aibă în jur de un an.

- De acord.
- Dune? Sunt o adunătură de ţicniţi.
- O, da, dar asta nu înseamnă că merită să fie măcelăriţi.
- Nu, dar ştii ce se va întâmpla şi dacă le vom salva pieile în seara asta, ducându-i, eventual, undeva la adăpost? Au să se întoarcă, pur şi simplu. Pentru că sunt ţicniţi.

Deşi nu putea s-o contrazică, Duncan se mulţumi să ridice din umeri. Deocamdată, aveau de dus la bun sfârşit acţiunile plănuite pentru acea noapte. Ziua următoare avea să aducă altceva. în plus, Puncan era mai mult decât încântat de oportunitatea de a înfrunta şi învinge o brigadă de Războinici ai Purităţii.

îşi dorea acea bătălie.

Will ridică o mână, apoi şapte degete, înainte de a arăta spre coama muntelui.

Informaţie primită de la elfi, îşi spuse Duncan. Şapte Războinici ai Purităţii urcau coama. Apoi arătă spre poziţia ocupată de Eddie, arătându-i de două ori câte

zece degete. Douăzeci avansau spre capătul sudic al taberei. Cincisprezece, confirmă Duncan, descifrând următorul semnal, se îndreptau spre vest - poziţia ocupată de ei. Iar alţi opt avansau spre est.

Cu o echipă de şase răsfirată prin pădure, pentru a face curăţenie după încheierea atacului, concluzionă Duncan.

Elfii erau al naibii de utili şi mult mai puţin zgomotoşi decât staţiile de emisie-recepţie.

Duncan auzi mişcarea - trosnetul unei crenguţe rupându-se - în timp ce grupul din jurul focului îşi continuă dialogul despre îngeri şi demoni. îşi puse o mână pe genunchiul surorii sale.

- Eşti gata?

-O, da.

Se ridică, rapidă şi silenţioasă ca un şarpe, ascunzându-se în spatele unui copac. îşi puse o săgeată în arc. Duncan înşfăcă mânerul săbiei şi se ridică pe vine.

- Coama e securizată, murmură Will. Faceţi lumină.

Duncan ridică mâna liberă în aer şi transformă noaptea în zi. Lumina puternică avea darul de a-i orbi efectiv pe inamicii echipaţi cu binocluri de noapte. în clipa aceea, oamenii începură să urle.

Unii dintre cei aflaţi în cerc căzură, pur şi simplu, în genunchi, crezând poate - îi trecu, iute, prin minte lui Duncan - că acea lumină era un semn de la divinitatea lor. Alţii fugiră care încotro.

Aerul fu sfâşiat de focuri de armă, iar Războinicii Purităţii se năpustiră din toate direcţiile.

Duncan auzise spunându-se că pumnalele nu făceau mare treabă în faţa armelor de foc, însă el considera că nu la fel stăteau lucrurile şi cu săbiile. Mai

mult de-atât, nici arma de foc nu era prea utilă atunci când mâna care o ţinea era retezată.

Bărbatul pe care îl rănise izbucni într-un urlet pătrunzător în clipa în care-i ţâşni sângele. Săgeata bine ţintită a Toniei puse la pământ un alt inamic, iar gloanţele lui Will mai scoaseră câţiva din luptă.

Cu lama săbiei spintecând tot ce-i ieşea în cale, Duncan îşi folosi cealaltă mână ca să creeze un val de putere ce izbi cu forţă doi bărbaţi şi o femeie, aruncându-i îndărăt. Simţi mişcare în stânga lui şi se întoarse ca să pareze un atac. Ceea ce fusese o mişcare inspirată, avea să-şi spună el mai târziu, auzind cum un glonţ tocmai îi şuiera pe lângă cap.

Războinicii Purităţii aveau arme automate, proiectilele fiind umplute cu bucăţi de metal. Şrapnelul ciuruia copacii, colibele, pământul. Duncan simţi o durere usturătoare la şold, o ignoră şi proiectă un val de putere spre arma de foc. Când aceasta se topi pe loc, bărbatul în mâna căruia se afla scoase un ţipăt şi o scăpă.

Iar, dintr-o piatră, apăru unul dintre elfi, care îl scăpă pe Duncan de bărbat.

Domnea haosul. Unul dintre vindecători se aruncă direct în mijlocul acelui vârtej, ca să-i pună Ia adăpost pe răniţi. Zânele îşi riscau viaţa năpustindu-se din văzduh ca să-i culeagă pe copii din bătaia bucăţilor de metal ce spintecau aerul. Duncan lupta pătruns de concentrarea absolută dobândită în urma pregătirii pe care o primise. Respinge inamicul. Protejează inocenţii şi protejează-i pe ai tăi.

Apoi, spre oroarea lui, văzu că trei dintre Războinicii Purităţii reuşiseră să străpungă flancul nordic. Iar unul dintre aceştia avea un aruncător de flăcări. Duncan respinse un alt atacator, îl răni şi-l elimină

înainte să poată să se răsucească pe călcâie şi s-o ia la fugă spre poiană.

însă nu fu suficient de rapid, nu apucă s-o oprească pe femeia care scoase un ţipăt de triumf atunci când reuşi să proiecteze un torent de flăcări peste unul dintre bărbaţii prăbuşiţi în genunchi.

Oribilul ţipăt strident, teribilul sunet al cărnii mistuite de flăcări îl asurziră în asemenea măsură pe Duncan, încât nu mai auzi nici focuri de armă, nici strigăte, nici şuierat de săgeţi.

Atunci - reacţionă fără a gândi, ignorând tot ceea ce învăţase în atâţia ani de pregătire pentru luptă, şi zdrobi totul sub picioarele lui furioase. Scoţând un urlet sălbatic, se năpusti, în ultima clipă, spre toţi cei trei atacatori, proiectând un val de putere - exact atât cât fu nevoie şi exact în momentul în care fu nevoie - ca să blocheze flacăra ce se revărsa peste el.

Sabia păru să se trezească la viaţă în mâna lui atunci când o doborî pe femeie; şi, mistuit de aceeaşi oroare, de aceeaşi furie turbată, îi spintecă şi măcelări şi pe camarazii ei. Nu văzu cuţitul, n-ar fi avut cum să-l vadă prin vălul întunecat al mâniei sale decât după ce l-ar fi spintecat.

însă îl văzu căzând din mâna unui al patrulea bărbat care se năpustise să-l atace din spate - în clipa în care bărbatul acela se prăbuşi, cu o săgeată înfiptă în inimă. Apoi totul păru să înceteze. Desluşi câteva strigăte vagi din depărtare, auzi că erau chemaţi vindecătorii. Stătea în picioare, cu lumina focului dansându-i pe chip şi respirând aerul otrăvit de mirosul odios de carne arzândă. Şi avea patru oameni morţi la picioarele lui.

îl auzi pe Will răcnind ordine, cerând să înceapă căutarea - după inamic şi după ţinte -, însă nu făcu decât să stea

încremenit, cu sabia însângerată atârnându-i, greoaie, în mână.
Tonia veni lângă el.
-Să mergem.
- Mi-am cam pierdut mințile.
încă se simțea puțin pierdut.
- Da, am remarcat.
îi aruncă o privire bărbatului ucis de o săgeată.
- Mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor.
- Mama și-ar ieși din pepeni dacă m-aș întoarce acasă fără tine.
Se șterse pe față cu antebrațul, curățându-se de sudoare, de sânge
și de doar Dumnezeu știa ce altceva, apoi se întoarse spre ea.
- Hei, sângerezi.
Tonia tresări, privindu-și bicepsul.
- Da, am încasat niște șrapnel. Doare foarte tare.
- Te cred. Și pe mine, îi spuse, arătând spre șoldul lui. Eu te vindec pe tine. Tu mă vindeci pe mine. Iar mamei nu-i vom sufla nici un cuvințel.
Tonia arcui din sprâncene și-și dădu ochii peste cap.
-Va vedea gaura din pantalonii tăi, respectiv, găurile din jacheta și cămașa mea.
- Așa e. O să ne batem capul cu asta mai târziu.
își puse mâna pe brațul ei; ea își apăsă palma pe șoldul lui. Cu privirile înlănțuite, împletiră laolaltă răceală și căldură pentru a vindeca.
Când îl văzu pe Will îndreptându-se cu pași mari spre el, Duncan știu că-l aștepta o săpunează zdravănă.
- Ești pe cont propriu acum, murmură Tonia.
-Ce mama mă-sii a fost asta, Duncan? N-avem, naibii, nevoie de eroi morți. Te arunci în luptă în câmp deschis, fără acoperire, singur împotriva a trei inamici?

- Eu doar...
- Nici un „doar”! se răsti Will.
- I-au dat foc, Will. Nu făcea decât să stea îngenuncheat acolo, iar ei i-au dat foc.
- Deci, ţi-ai riscat viaţa pentru un om mort. Ne-am îndeplinit misiunea pentru care am venit aici fără nici o singură pierdere din tabăra noastră. Dar am fi pierdut un om dacă sora ta n-ar fi reacţionat suficient de rapid, eliminându-l pe bărbatul care se pregătea să-ţi spintece ficatul fiindcă tu erai prea ocupat să faci pe samuraiul ca să-l observi.
- în regulă, pricep, fu de acord Duncan, însă o parte din el tot nu credea că greşise. îmi pare rău.
- „îmi pare rău” nu-i suficient. Dumnezeule, eu trebuie să mă pot baza pe tine şi pe toţi ceilalţi, să ştiu sigur că veţi acţiona raţional, că veţi aplica întocmai ceea ce aţi învăţat. Chiar mai grav de-atât: ce i-aş spune mamei tale?

Oprindu-se, Will îşi trecu ambele mâini peste faţă. Duncan îşi spuse că, probabil, îl aşteptau şi alte mustrări, mai vehemente, însă în clipa aceea apăru Eddie, şchiopătând, şi-i distrase atenţia lui Will, care-l întrebă:

- Eşti rănit?

-Ah, doar m-am lovit puţin la genunchi. Mă poate ajuta Rachel. Dar, Will, l-am văzut pe Kurt Rove. Rove era cu ei.

- Rove? Eşti sigur?

în ochii lui Eddie apăru o expresie în care se împleteau, deopotrivă, o furie rece şi o durere fierbinte.

-îl cunosc pe nenorocitul ăla, Will. E mai bătrân şi ceva mai gras acum, însă îl recunosc pe nenorocitul ăla. Fugea, laşul naibii! Mărturisesc, am ieşit din formaţie ca să-l urmăresc. Atunci m-am lovit la nenorocitul de genunchi. N-am reuşit să pun mâna pe el, Will, n-am reuşit.

- în regulă, e în regulă. Acum ştim sigur că e încă în viaţă. Vom pune mâna pe el, Eddie. într-o bună zi vom pune mâna pe el.

Duncan ar fi vrut să întrebe de ce Eddie scăpa doar cu „în regulă" deşi ieşise din formaţie, în timp ce lui i se făcea morală. însă ştia despre Kurt Rove. Ştia că fusese implicat în masacrul din 4 iulie.

- Haide, spuse Will, punându-şi o mână pe umărul lui Eddie. Să mergem şi să-i ducem pe oamenii ăştia în New Hope. Cât despre cei care vor refuza să vină, ei bine, lor le vom lăsa niscaiva provizii. Să mergem acasă.

- De-acord.

Duncan aşteptă până ce se îndepărtară, ca nu cumva Will să-şi aducă aminte să termine muştruluiala.

-N-o să-i spună mamei, zise Tonia. S-ar putea să te amenințe cu asta ca să te sperie, însă n-o va face, fiindcă ar speria-o pe ea. După o scurtă pauză, fata continuă: Şi pe mine m-ai speriat, însă eu ştiu de ce ai făcut-o. E în noi. Will n-are cum să înţeleagă. Şi nici mama n-are cum, pentru că e în noi. E parte din darul nostru - nu ştiu. Pur şi simplu, e ceva ce există în noi, spuse ea, răsuflând zgomotos şi formând un norişor care se spulberă pe dată.

- Hai să dăm o mână de ajutor la curăţenie, apoi să mergem acasă. De data asta nu ştiu, Duncan, de data asta nu simt încântarea pe care mi-o oferă, de obicei, o misiune de salvare.

- La fel simt şi eu. Da, hai să facem curăţenie şi să mergem acasă.

Când se întoarse ca să plece împreună cu ea, surprinse o mişcare
cu coada ochiului. înşfăcă din nou sabia, fulgerător de repede. Fata care se ascundea în spatele colibei se crispă şi scânci. Ochii de culoarea albăstrelelor îi scânteiau, plini de lacrimi de teamă.

Răsuflând zgomotos, Duncan băgă sabia înapoi în teacă.

-Nu-ţi facem nici un rău. Eşti în siguranţă acum.

însă ea clătină din cap şi se strânse ghem cât putu de mult.

- Trebuie să vii cu noi, îi porunci Tonia, încercând să imite tonul autoritar al mamei ei. Te vom duce undeva unde-ţi va fi cald şi bine.

Femeile n-au voie să pună niciodată piciorul în afara văii sacre.Duncan îşi spuse că fata părea a fi de vârsta lui, eventual, puţin mai mică. Nu credea că la acea vârstă ea ar fi putut fi considerată femeie, însă trecu peste acest detaliu.

- Aici nu mai eşti în siguranţă. Războinicii Purităţii ştiu despre tabăra asta şi s-ar putea să se întoarcă. Cum te cheamă?

-Sunt... Petra.

- Ascultă, Petra. Cumva e pe aici şi mama ta, sau, poate, tatăl tău? Te vom ajuta să-i găseşti.

- Mama mea a murit atunci când m-a adus pe lume, pentru că sunt blestemată. Iar ta... tatăl meu...

Arătă spre cadavrul carbonizat de pe pământ.

- îmi pare rău, murmură Tonia, lăsându-se pe vine. îmi pare foarte rău. Trebuie să vii cu noi. Aici nu ţi-a mai rămas nimic.

- Javier Binecuvântatul susţine că...

- El nu-i aici.

Pierzându-şi răbdarea, Duncan schiţă un gest larg cu mâna, ară- tându-i morţii, sângele, distrugerea din jurul lor.

- îl vezi pe undeva?

- A fost răpit.

- De către cine? vru Tonia să ştie.

- De către cei care au venit să pângărească valea sacră. I-am văzut când l-au târât de aici.

- Prin urmare, nu se află aici, concluzionă Duncan. Iar în momentul de faţă nu mai e nimeni altcineva. Aşa că trebuie să vii cu noi.

- E un loc bun, adăugă Tonia. Te vom duce într-un loc bun.

- E pământ sfânt?

- E un loc bun, repetă ea, şi-i întinse mâna. îi vom duce acolo şi pe unii dintre... ai tăi. Pe oricine vrea să vină. Vei avea mâncare şi adăpost.
Şi un duş, adăugă Tonia, în gând, fiindcă îşi dădea seama că fata .ivea mare nevoie de aşa ceva.
-Nu-ţi va face nimeni nici un rău.
Când fata luă mâna Toniei şi se ridică, Duncan observă că era aproximativ de aceeaşi înălţime cu sora lui. Iar părul, împletit într-o coadă lungă şi încâlcită, îi era de un blond murdar. Foarte murdar.

Roba de pe ea - care aducea mai degrabă a sac, îşi spuse el - părea a fi fost dintr-un soi de material ţesut. La fel şi încălţările ponosite ce îi veneau până la glezne.

însă, în cele din urmă, ea o urmă cu destul calm pe Tonia. Prin urmare, Duncan consideră problema rezolvată. El decise să mai rămână, socotind că asta trebuia să fie propria sancţiune disciplinară pentru că ieşise din formaţie - şi să ajute la incinerarea morţilor, căci pământul era prea îngheţat ca să poată fi îngropaţi.

Imediat ce terminară instalarea acelora dintre membrii sectei lui Javier care veniseră cu ei - unsprezece minori, inclusiv bebeluşii, şi trei adulţi -, Eddie se îndreptă spre casă.

Nu era nevoie de el la clinică, unde Rachel, Jonah şi restul personalului medical, ajutaţi şi de vindecători, aveau să se ocupe de răniţi, în dimineaţa următoare, Eddie avea s-o roage pe Rachel să arunce o privire şi la genunchiul lui. Deocamdată, însă, voia doar să meargă acasă.

Nu era nevoie de el nici la bucătăria comunală, unde voluntarii găteau mâncare pentru cei care tocmai fuseseră aduşi. N-aveau nevoie de el nici ca să ajute la împărţirea hainelor şi a altor obiecte de primă necesitate,

nici ca să-i instaleze pe refugiaţi în casele pe care alţi voluntari le pregătiseră anume în acest scop.

O voia pe Fred. îl voia pe Joe. Voia să-şi privească micuţii, care, la ora aceea, probabil că dormeau. Pur şi simplu voia să-i privească.

Intră în casa pe care Fred o transformase într-un cămin fericit şi plin de culoare. Urcă scările. Se opri mai întâi la camera fetelor. Rainbow, întâia lor născută, era ghemuită sub pătura multicoloră, alături de o pisică şi de un căţeluş, şi avea un zâmbet pe chip.

Angel, mezina lor, era lăţită în pat, aproape complet îngropată sub colecţia ei de jucării de pluş.

Se duse, apoi, în camera fiului său, Max. Copilul lor mijlociu, botezat după un prieten drag, dormea alături de un alt căţeluş, şi, în plus, alături de camionul lui preferat. Chiar şi în somn, părea pe punctul de-a face o trăsnaie.

Simţi lacrimile arzându-i ochii.

în toată viaţa lui, Eddie nu-şi imaginase vreodată că ar fi putut să iubească pe cineva sau ceva cu intensitatea cu care îşi iubea copiii. I-ar fi avut în viaţa lui, ar fi avut-o pe Fred, care, pur şi simplu, îi lumina întreaga lume, dacă n-ar fi existat Max şi Lana?

Se îndreptă spre camera în care ştia că-l aştepta Fred. Era instalată în capul oaselor, în pat, cu părul roşcat desenându-i o superbă aureolă de cârlionţi în jurul chipului, şi cu pântecul rotunjit de cel de-al patrulea copil al lor. Lucra, -croşetând o pătură pentru bebeluşul ce avea să vină.

Pe podea, încovrigat pe covor lângă un alt căţeluş, Joe dădu din coadă în semn de bun venit.

- Te-am auzit când ai intrat, spuse Fred, punând pătura deoparte. Bryar ne-a dat de ştire acum câteva ore

că toată lumea e bine, îl vesti ea, însă zâmbetul îi păli. Tu nu pari bine. îţi fac ceva de mâncare.

- Nu. Nu te ridica din pat.

îi făcu semn să se întoarcă şi se întinse şi el, greoi, pe marginea patului, pat pe care-l adusese dintr-o casă abandonată aflată la circa o sută de kilometri depărtare, doar pentru că ştiuse că Fred avea să fie încântată de baldachin.

- Nu mi-e foame.
- Şchiopătezi.
- Doar m-am lovit la genunchi.

-Rachel sau...

- Mâine, bine? Simţeam nevoia să vin acasă. O să mă consulte cineva mâine.
- îţi fac nişte gheaţă ca să...
- E în regulă, Fred.

Ea se mută pe pat şi se lipi de el cu pântecul în care creştea copilul
lor.

- Ce s-a întâmplat? Ce-i în neregulă?
- A fost urât de tot. Oamenii ăia stăteau pur şi simplu în cerc şi se rugau, sau ceva de genul ăsta. Erau şi copii printre ei, şi n-aveau nici măcar haine decente, încălţări decente. Erau slabi şi murdari şi... şi cred că-s toţi ţicniţi rău, Fred.

-Oamenii găsesc diverse soluţii ca să facă faţă realităţii, cred. Chiar şi cei ţicniţi.

- Aveam un plan bun şi eram bine poziţionaţi, şi chiar ne-a ieşit, în cea mai mare parte - ne-a ieşit. Ticăloşii au reuşit să înhaţe vreo zece dintre ei, iar alţii pur şi simplu şi-au luat tălpăşiţa, însă am reuşit să-i salvăm pe toţi copiii. Unii sunt bebeluşi, Fred. Bebeluşi, murmură Eddie, căutând alinare şi punându-şi mâna pe abdomenul ei. Am avut şi câţiva răniţi, însă nimic grav.

Toată lumea a fost tratată sau va termina Rachel ce mai e de făcut la capitolul ăsta. Nimic prea grav. Am adus înapoi paisprezece persoane, dintre care unsprezece copii. Unii dintre nebuni s-au risipit, iar iscoadele noastre n-au reuşit să-i mai găsească, nici n-au dat peste cadavrele lor, deci... Unii pur şi simplu au refuzat să ne urmeze, şi n-avem de gând să-i forţăm. Dar am adus înapoi paisprezece persoane, iar asta e ceva.

- Ce-i, Eddie? Trebuie să-mi spui.
- Mă străduiesc, îi răspunse el, luându-i mâna şi strângându-i-o cu putere. L-am văzut pe Rove. Pe nenorocitul de Kurt Rove. L-am văzut omorând-o pe una dintre ţicnitele din grup. A împuşcat-o în spate. Apoi a luat-o la fugă, fiindcă îi zdrobeam. îi snopeam în bătaie, iar ei fugeau ca laşii. Am fugit după el. Am ieşit din formaţie şi am luat-o la goană după el. Dar n-am văzut afurisita de rădăcină care mi-a ieşit în cale. N-am văzut-o fiindcă singurul lucru la care mă puteam gândi era Rove, ticălosul ăla fără scrupule. Şi m-am lovit la genunchi, iar el a reuşit să scape. N-am reuşit să-l înhaţ, Fred. N-am reuşit să-l înhaţ pentru Max. N-am reuşit să-l înhaţ pentru Max şi Lana. N-am reuşit să-l înhaţ.

Fred îşi încolăci braţele în jurul lui şi-l ţinu strâns cât timp el plânse.VIZIUNI

Cel ce priveşte în afară visează; ce priveşte înlăuntrul său se trezeşte.
- Carl Jun
g

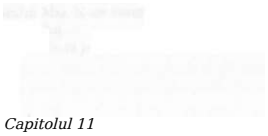

Capitolul 11

în doar trei zile, una dintre femeile pe care le salvaseră plecă pe furiş din oraş, luându-şi bebeluşul şi doi dintre copii. Singurul bărbat care îi însoţise pe salvatori se făcu nevăzut cu un sac de provizii, lăsând în urma sa o fetiţă de cinci ani, despre care susţinuse că era fiica lui.

Rachel se afla în biroul ei, studiind fişele medicale ale celor rămaşi.

Malnutriţie, expunere la factori meteo nefavorabili, eczeme, impe- tigo, dantură stricată - urma o perioadă aglomerată la stomatologie -, infecţii ale rinichilor. Două fete de nu mai mult de paisprezece ani erau însărcinate. Avea un pacient cu dublă pneumonie şi alţi câţiva cu fracturi vecni care se vindecaseră prost. Multe răni - fie muşcături de animale, fie tăieturi adânci - cusute stângaci.

Iar acel inventar nici măcar nu includea problemele mentale şi emoţionale.

Se lăsă pe spate, îşi scoase ochelarii, pe care începuse să-i folosească cu câţiva ani în urmă, şi se frecă la ochi. Avea un păr bogat şi cârlionţat, pe care şi-l purta strâns la spate şi, pentru că o făcea să se simtă mai bine după un şir de zile lungi, în care muncise fără întrerupere, era acum machiată cu produsele organice pe care i le dăduse Fred.

Jonah intră şi i se aşeză pe birou. Apoi îi întinse o cană.

- Prefă-te că e o cafea neagră, zdravănă

- .Mi-aş dori să pot uita ce gust avea aia. O cafea bună, puternic aromată, prăjită în stil franţuzesc şi proaspăt măcinată.

Se mulţumi, în schimb, să bea din ceaiul de echinacea.

- Fred e absolut hotărâtă să ne facă rost de cafea boabe, oftă ea. în momentul de faţă, sunt gata să afirm că merită să ne asumăm riscul de a încerca din nou. însă eu sunt slabă.

- Nu-i aşa.

Se aplecă şi o sărută.

Avea nevoie de un tuns, îşi spuse ea, deşi îi plăcea cum arăta părul lui atunci când n-avea timp să treacă pe la frizer.

- Le-ai pregătit micul dejun copiilor şi i-ai dus la şcoală?

- Hei, îmi fac datoria. Henry ţi-a făcut ceaiul. Zicea că ai nevoie de el. Luke s-a ocupat de vase. Protestând, dar a facut-o.

- Sunt băieţi buni, copiii ăştia ai noştri.

- Că tot suntem la capitolul „băieţi", e vorba de unul dintre cei care făceau parte din sectă. Şi nu degeaba o numesc aşa, Rachel, ştiu ce vorbesc.

- Nu te contrazic.

- Bun, deci ştii ce e cu băiatul ăsta? Are doar trei ani. Zice că îl cheamă Gabriel. A vorbit cu mine. Nu ţi-am pomenit de asta aseară fiindcă erai obosită. Eram obosiţi amândoi.

- Avem un grup de oameni care refuză tratamente de bază, sau, cel puţin, sunt printre ei suficient de mulţi cât să-i intimideze şi pe restul, determinându-i să refuze. Iar cei care totuşi îl vor accepta vor avea nevoie de mult timp şi de îngrijiri minuţioase ca să se facă bine. Avem un bebeluş suferind de malnutriţie şi deshidratare severă pentru că mama lui e în aceeaşi situaţie, iar laptele ei nu îi

ajunge, şi încă un copilaş de circa un an, poate de un an şi două luni, încă neînţărcat, a cărui mamă a fost ucisă în timpul raidului, şi care suferă de o infecţie acută a urechii.

Luând o nouă sorbitură de ceai, Rachel îşi frecţionă tâmplele cu degetele.

- Refuză să accepte pături dacă sunt confecţionate din lână şi nu vor, în ruptul capului, să poarte ghete, fiindcă sunt confecţionate din piele.

- E o sectă. Sunt îndoctrinaţi.

Jonah veni în spatele ei şi îi masă umerii, alungând o parte din tensiunea acumulată acolo.

- însă copiii pot învăţa să fie mai deschişi, şi o vor face. Mai repede decât restul. Iar băieţelul ăsta despre care-ţi vorbeam...

- Gabriel, în vârstă de trei ani, de sex bărbătesc, are malnutriţie, eczemă şi suferă de o infecţie acută a urechii.

- Da, acela. E ceva la el, Rachel. Mi-e clar că va supravieţui. La fel cum mi-e clar că pacientul cu... cel cu dublă pneumonie...

- îşi spune Isaiah, are în jur de şaizeci de ani.

- El nu va supravieţui.

- Dacă ar accepta tratamentul...

- Poate că da, poate că nu. însă el nu va supravieţui.

Cum darul cu care era înzestrat îi permitea lui Jonah să vadă moartea şi, adeseori, şi viaţa celor morţi, Rachel nu-l contrazise.

- în regulă.

Jonah se întoarse în faţa ei şi se aşeză pe colţul biroului.

- Copiii vor avea nevoie de familii.

- Secta - şi ai dreptate s-o numeşti astfel - consideră că le ţine loc de familie.

- Dar nu e aşa. O familie adevărată n-ar permite ca micuţii aproape să moară de foame, când există vânat. Nu i-ar lăsa să îngheţe, când există locuri care oferă adăpost. Poate că adulţii n-ar putea fi educaţi sau, la naiba, nu li s-ar

putea scoate tâmpeniile astea din cap. însă, în cazul copiilor, e posibil. Cu atât mai mult cu cât sunt mai nevârstnici. I·.l are trei ani, Rachel. Tatăl lui, sau bărbatul pe care îl considera tatăl lui, a murit în atac. Mama lui a murit la naştere sau la scurt timp după aceea. Nu ştie sigur.
Rachel îl urmărise oarecum distrată până atunci, mulţumindu-se să încuviinţeze din cap, dar apoi o izbi ceva din tonul lui.
- Jonah, oare îmi ceri ceea ce cred eu că-mi ceri?
El îi luă una din mâini într-ale lui şi începu să i-o frecţioneze.
- Are nevoie de o casă. Noi avem o casă. Are nevoie de o familie. Noi suntem o familie. E ceva la el, Rachel. Chiar nu ştiu să-ţi explic, dar e ceva la el. Are nevoie de noi.
Ea se lăsă pe spate, în scaun.
- Jonah. Un copil de trei ani. Băieţii noştri au unsprezece, respec tiv opt ani. Vorbim de un copil de trei ani. Unul care n-a văzut niciodată o toaletă sau o cadă de baie - sau nu văzuse până acum câteva zile. Şi băieţii noştri...
- Ar trebui să discutăm cu ei mai întâi. Ar trebui să fie şi ei de acord.
- Henry ar spune da. Are o inimă generoasă. însă Luke... va fi mai greu de convins.
Semăna mai mult cu ea, îşi spuse Rachel, atât la aspect, cât şi la temperament.
- Iar eu nu sunt convinsă. Tu eşti.
încă puţin nedumerit şi el, Jonah îşi deschise larg mâinile.
- Am ştiut din prima clipă în care l-am privit - şi el pe mine. A fost o reacţie imediată. N-a fost ca atunci când i-am privit pentru prima dată pe Henry şi pe Luke, când i-am ţinut în braţe. Nu aceeaşi iubire copleşitoare, năucitoare. Mai mult ceva de genul... oh, iată-te. Da, te văd.
- Ăsta e darul tău sau e glasul inimii tale generoase?
- Sincer? Cred că sunt amândouă.
- Vom discuta cu băieţii.

El îi luă ambele mâini şi i le ridică la buze ca să i le sărute.
- Te iubesc. Mulţumesc.
- Şi eu te iubesc, dar mai e mult până să fie cazul să-mi mulţumeşti.
Duncan se îndreptă spre casă după ce petrecuse ceva timp la academie cu cel mai bun prieten al lui, Denzel, care era metamorf. Cum Denzel încă nu absolvise cursul de luptă şi mânuire de arme, nu luptase niciodată într-o bătălie adevărată, nu fusese implicat niciodată într-o misiune de salvare autentică. Participase doar la simulări. Prin urmare, ca de obicei, voia să afle toate detaliile bătăliei din Shenandoah.
Antonia venea la câţiva paşi în spatele lui, însoţită de April. Duncan le auzi pe fete chicotind - mai mult pe April zâna preferând să /boare în cercuri în loc să umble pe jos. Discutau despre băieţi, decise I kincan. Zâna era obsedată de poveştile de dragoste.

- Zi-mi ce scor ai scos, omule. Câţi ai eliminat?
- Nu aşa se pune problema. Ţi-am zis. Nu e ca unul dintre jocurile sau simulările lui Chuck.
- Ia mai lasă-mă!

Denzel, un tip masiv care se metamorfoza într-o panteră - ceea ce era grozav -, îl îmbrânci pe Duncan cu umărul.

- Se zvoneşte că te-ai fi luptat cu trei deodată şi că n-a lipsit mult să sfârşeşti pârlit de ditamai aruncătorul de flăcări. E pe bune treaba asta sau nu?

Duncan îl revăzu pentru o clipă pe bărbatul îngenuncheat pe pământ, cu roba murdară, barba murdară, căruia i se citea în ochi teama şi... ceva ce aducea a extaz religios. îşi aminti cum fusese înghiţit de llăcări. Cum fusese mistuit de viu.

Nu era ceva ce ar fi putut să-i împărtăşească lui Denzel, chiar dacă era cel mai bun prieten al lui. Denzel era cu mult mai moale decât avea el impresia.

-Tot ce-am făcut a fost să ies din formaţie, motiv pentru care sunt nevoit acum să scriu un nenorocit de eseu despre importanţa ierarhiei militare.

- Nu-i drept, omule. Trebuie să mă învârt şi eu de ceva acţiune.

- Ai picat examenul de tir cu arcul, cel de luptă corp la corp, şi încă nu reuşeşti să nimereşti ţinta cu gloanţele de cauciuc. La chimie o tot dai în bară şi vei avea nevoie de ea, omule, vei avea nevoie de ea pentru că s-ar putea să n-ai de fiecare dată la îndemână un vrăjitor care să-ţi facă focul sau să arunce ceva în aer, sau chestii dintr-astea. Cu greu ai trecut şi examenul de tactică elementară.

Denzel îşi dădu peste cap ochii mari şi întunecaţi, apoi îi aruncă un zâmbet larg, dezgolindu-şi dinţii albi.

-E de-ajuns să-l descătuşez pe Kato, şi-i sfâşie pe toţi.

-Da, da.

Personal, Duncan considera că Denzel ar fi trebuit să se limiteze la sporturi, domeniu în care excela, indiferent dacă era vorba de prins o minge de fotbal, de înscris un punct la baschet sau de mânuit o bâtă de baseball.

Nu toţi aveau ce căuta în luptă.

- Hei, vrei să ne vedem diseară? În seara asta, Magna are un film de groază de rulat de pe DVD.

Magna, care avea optsprezece ani şi era singurul elf leneş din câţi cunoştea Duncan, locuia într-un apartament dintr-un complex pe care toată lumea îl considera Reşedinţa Elfilor, dat fiind faptul că foarte mulţi dintre ei locuiau acolo.

Locuinţa lui Magna duhnea adesea a rufe murdare, vase nespălate şi gunoaie pe care îi fusese lene să le transporte până la centrul comunitar de gestionare şi reciclare a deşeurilor.

Nu că Duncan s-ar fi considerat pe el însuşi un exemplu de curăţenie - propria cameră semăna adesea cu o grămadă de gunoi până când venea mama lui şi punea piciorul în prag.

Deşi Magna refuza să lupte - pretinzând că era împotriva codului său moral - şi adeseori se fofila şi se eschiva de la muncile în folosul comunităţii, era inofensiv şi avea o personalitate agreabilă. Duncan n-avea nimic împotriva lui.

Şi totuşi.

- Am de scris un eseu, ai uitat?
- Nasol. Ar trebui să-l dai naibii, omule. Vine şi Trot, iar el o va aduce pe Shelly. Iar Shelly e nedezlipită de Cass, merg peste tot împreună. Te cam bat ceva gânduri legate de Cass.

Chiar în momentul acela îl băteau multe gânduri legate de Cass, bruneta frumoasă care urma cursurile a ceea ce el considera a fi o şcoală civilă. Cu o vară în urmă, lui Cass îi crescuse o pereche de sâni foarte interesanţi. însă dacă dădea naibii eseul, avea să suporte consecinţele. Nu doar mânia mamei lui, ci şi excluderea automată din următoarea misiune.

- Nu pot să fac asta.
- Naşpa pentru tine. Vrei să te ajut la eseu?

Vorbea serios, îşi spuse Duncan. Denzel ar fi fost dispus să renunţe la noaptea de distracţie ca să-l ajute cu blestematul de eseu dacă Duncan l-ar fi rugat să facă asta. Nu, mă descurc.

■ Dacă termini suficient de devreme, vino cu noi. Eu trebuie s-o I Jlerg. Ne auzim, amice.

-Da.

îl privi pe Denzel traversând agale strada, cu umerii lui laţi şi braţele musculoase, legănându-şi coada de păr cârlionţat mărunt. II văzu pe puştiul salvat în misiunea de la sfârşitul anului trecut - (¡arrett îl chema, îşi aminti acum - în mijlocul

găştii lui, alergând pe [11otuarul de vizavi. Unul dintre ei se dădu peste cap şi se transformă | i n lup, apoi din nou în om, făcându-i pe restul să râdă.
Garrett se opri, îi zâmbi larg lui Duncan şi flutură din mână în I semn de salut. Apoi o strigă pe Tonia.
I se pusese pata, îşi dădu Duncan seama. Puştiului i se pusese pata pe Tonia, ceea ce îi putea oferi o cantitate însemnată de muniţie cu care s-o tachineze neobosit.
O informaţie utilă.
încântat, îşi strecură mâinile în buzunare. Tonia îl ajunse din urmă. April, cu chicotele ei şi fâlfâitul de aripi, o luase spre casă.
- De cine mai e îndrăgostită acum?
- De Greg.
- Greg, elful cu păr roşcat şi faţa plină de pistrui, sau fratele lui Denzel, Greg, sau...
- Pistruiatul. îl găseşte dulcic.
- Cum anume?
- Adică *drăguţ*. A auzit cuvântul ăsta pe un DVD, iar, momentan, e favoritul ei.
- *Dulcic*. Serios?
- De ce-ţi petreci timpul cu ea?
-E distractivă. E cam caraghioasă, dar e distractivă. Şi e mai deşteaptă decât crezi. A fost suficient de deşteaptă cât să-i treacă rapid atunci când s-a îndrăgostit de tine.
Duncan strânse din umeri, căci încă îi venea să intre în pământ de ruşine ori de câte ori şi-o amintea pe April chicotind şi fâlfâind pe lângă el.
- Nu-i genul meu.
Tonia pufni în râs:
- Ai paisprezece ani. Ştiu asta fiindcă şi eu sunt la aceeaşi vârstă. Deci nu ai un gen anume, nu încă. Băieţii de vârsta asta, cei cărora le plac fetele, au o singură condiţie în materie de ce anume e genul lor. Să aibă sâni.

Duncan se gândi la sânii lui Cass - şi la eseul stupid pe care trebuia să-l scrie.
- Ce ştii tu despre asta?
-*Am* şi eu sâni.
Duncan mai că pufni şi el în râs, dar apoi cuvintele ei îl loviră ca un fulger, făcându-l să se oprească brusc.
- Dacă vreun dobitoc încearcă să te atingă, am să aflu.
- Dacă vreun dobitoc încearcă să mă atingă, sunt capabilă să mă descurc singură.
-Prostii. Dacă încearcă cineva să... cu tine, îi rup mâna, apoi îi sparg faţa.
Tonia îşi dădu pe spate părul lung, lăsându-l să-i fluture liber de sub căciula tricotată.
-N-am nevoie să lupţi tu în locul meu. Şi s-ar putea să-mi placă cineva îndeajuns de mult încât să-l las să încerce.
- Dă-o naibii de treabă!
Gândul că un tip ar fi putut să-i facă Toniei ceea ce visa el să-i facă lui Cass îl făcu să explodeze ca o grenadă:
-Am să-i rup mâna, apoi am să-i sparg faţa, apoi am să mă ocup de tine.
- Ba de mine n-o să te *ocupi,* prostule! spuse ea, îmbrâncindu-l.
- Ba uite că da, ripostă el, îmbrâncind-o la rândul său.
-Tu vezi-ţi de-ale tale, protestă ea, dându-i un cot ca să se descotorosească de el.
- Exact asta fac, replică el, prinzând-o de braţ şi trăgând-o aproape.
Chiar înainte ca Tonia să-i tragă un şut - lovindu-l suficient de tare cât să-l facă să vadă stele verzi -, Duncan o observă pe copila blondă, cu ochii albaştri căscaţi din cauza şocului, încercând să se ascundă în spatele unei tufe încărcate de zăpadă.

Mâna încleştată pe braţul Toniei îşi slăbi strânsoarea, transfor- mând-o într-una de avertizare. Se întoarseră amândoi spre fată.

- Bună... Petra te cheamă, aşa-i?

Aproape că n-o recunoscuse, acum că vedea câtă frumuseţe se ascunsese în spatele mizeriei. Părul ei se dovedise a fi de un blond-au- riu, luminos, iar pielea îi părea catifelată. însă se trase, temătoare, în spate, exact aşa cum făcuse în tabără.

-Doar ne prosteam, spyse Duncan, strângând din nou braţul Toniei în semn de avertizare.

- Aşa sunt băieţii, declară Tonia, ridicând din umeri cu un gest teatral. Ieşi de acolo.

- Nu... n-ar trebui să fiu afară.

- De ce nu?

Tonia rezolvă situaţia mergând ea la fată.

- Pentru că... ar trebui să ne ţinem deoparte. Aşa a zis Mina.

- Nu mai e cazul. Noi locuim chiar acolo. Tonia arătă spre casă. Hai puţin înăuntru.

- Nu ştiu dacă e voie.

- Fireşte că da.

în stilul ei autoritar, Tonia o luă pe Petra de mână, o ajută să se ridice şi, fără a-i da drumul, se puse în mişcare.

- Cum merge treaba?

- Nu ştiu.

- îmi plac încălţările tale.

Petra coborî privirea spre tenişii Chuck' negri, prea puţin uzaţi.

- Nu sunt ai mei, de fapt, dar ghetele mi-au fost luate. Mi-au adus altele, însă erau făcute din piele de animale.

Tonia se mulţumi s-o conducă în casă, intrând pe uşa descuiată. Apoi, cu o mişcare scurtă din mână, aprinse focul. Icnind, Petra se trase îndărăt.

-Demonul...

- De ce demon? întrebă Duncan, dezbrăcându-se de jachetă şi aruncând-o pe spătarul canapelei. Noi nu credem aşa ceva. Tu poţi
Model de pantofi sport, fabricat de compania americană Converse s-o crezi, dacă vrei, dar noi nu. Avem un dar, iar al nostru e un dar al luminii. în orice caz, sunt lihnit.
- El e în permanenţă flămând, comentă Tonia, pe când Duncan o lua înspre bucătărie. Deci dă-ţi jos hanoracul.
-De fapt, nu e al...
- Ba acum e.
Tonia se dezbrăcă şi ea şi-şi aruncă haina lângă cea a lui Duncan, apoi aşteptă ca Petra să-şi dea jos, cu grijă, hanoracul albastru o idee prea mare pentru silueta ei subţire.
-Sora noastră, Hannah, probabil că-i la clinică. Se poate s-o fi cunoscut deja.
- Nu ştiu.
-Ai fost consultată, nu? o întrebă Tonia, luând-o din nou de mână şi conducând-o în bucătărie. De doctori şi aşa mai departe.
- Au zis că stau prost la capitolul nu...
-Nutriţie. Deci, hai să mâncăm.
- Mama a dat lovitura! chiui Duncan. Avem pizza.
-E făcută la bucătăria comunitară, îi explică Tonia, scotocind după o sticlă sigilată de bere de ghimbir. O putem congela, apoi o coacem. Şi mai avem şi asta.
-Ce e?
- Bere de ghimbir. Din ghimbir, zahăr, lămâie şi drojdie - pentru bule - plus apă. Tura asta a fost făcută de Hannah, însă cu toţii suntem obligaţi să luăm lecţii de gătit şi de chimie. Ca să obţii chestii gen bere de ghimbir ai nevoie de chimie. în plus, gustul e bun.
Tonia umplu trei pahare scunde, în timp ce Duncan îşi întinse palmele peste pizza până când aluatul căpătă o culoare maronie, iar brânza începu să facă bule.

- Tu ce dar ai? o întrebă pe Petra cu un aer indiferent, ridicând apoi din umeri văzând cum se ghemui, temătoare. în reguli Deci cum merg lucrurile în casa voastră de grup?
- Doctorul... doctorul a zis că unii dintre noi suferim de boli contagioase şi că avem nevoie de medicamente, iar bebeluşii care încă sug la sân au nevoie de lapte mai bun. Iar Clarence şi Miranda au acceptat, amândouă, ghete din piele de animale, aşa că acum trebuie să ne ferim de ele.
- Câtă asprime! comentă Duncan, tăind pizza în felii.
- E greu, mă gândesc, fiindcă ai locuit într-un loc anume şi ai avut un anumit stil de viaţă, iar acum locuieşti aici şi ai un alt stil de viaţă, spuse Tonia, aducând farfuriile. Dar n-ai fi putut să rămâi acolo.
- Dacă divinitatea ne hărăzeşte o moarte violentă...
- Voi vă lăsaţi pur şi simplu omorâţi? se minună Duncan, în timp ce punea feliile de pizza pe farfurii. Asta nu sună deloc divin, după părerea mea.
- Câţi ani ai? o întrebă Tonia, apoi se aşeză la masa de bar şi arătă spre scaunul fără spătar de lângă al ei.
- Nu sunt sigură. Am devenit femeie, însă n-am rămas grea.
- Poftim?

Duncan încremeni, cu felia de pizza pe jumătate ridicată spre gură.

- Am devenit femeie, repetă Petra. Şi, deşi mi-am oferit trupul în repetate rânduri, chiar şi lui Javier, n-am fost niciodată binecuvântată cu un copil.
- Vrei să spui că eşti obligată s-o faci, ba chiar cu individul ăla bătrân?
- Javier e fără vârstă, spuse Petra, luminându-se. E o mare onoare să rămâi grea cu el.
- Rahat! E o chestie dezgustătoare şi perversă.
- Duncan!

însă el ignoră avertismentul surorii lui.

- Ţi-ai dorit s-o faci cu el? Sau ai făcut-o fiindcă el a decretat asta drept un soi de lege sau ceva de genul ăsta?
-E o mare... mi-a fost frică, şopti ea. Dar m-am temut, a fost slăbiciunea mea. Şi m-a durut, însă ăsta e sacrificiul pe care îl fac toate femeile ca să răscumpere păcatul Evei.
- Ceea ce e, din nou, un rahat, şi nimic mai mult.
Pe când Petra îşi lăsase capul în pământ, Tonia îi făcu semn lui Duncan să nu se mai amestece în discuţie.
- Mă ocup eu de asta. Aici nu funcţionează lucrurile aşa. Iar dacă vei citi cărţi şi îi vei asculta pe cei mai în vârstă, vei descoperi că nici înainte de Blestem lucrurile nu funcţionau aşa. Oamenii care făceau chestii de genul ăsta erau pedepsiţi dacă erau prinşi. Ai anumite drepturi. Toată lumea are. Şi doar pentru că suntem femei, asta nu înseamnă că altcineva are dreptul să ne facă rău sau să ne forţeze să facem sex. Aici n-o să-ţi facă nimeni aşa ceva.

-Dar trebuie să aducem pe lume copii ca să sporim numărul credincioşilor, ca să aibă cine să aibă grijă de bătrâni şi cine să răspândească învăţătura divină. Atât de mulţi dintre ei mor fie în pântec, fie la scurtă vreme după naştere. Cu toatele ne facem datoria.

Tonia, feministă înnăscută, însă mai diplomată decât fratele ei, păstră un ton relaxat:

- Prin părţile astea şi în orice societate civilizată, oamenii decid să aibă copii pentru că şi-i doresc şi pentru că vor să aibă grijă de ei, să-i iubească. De cât timp te aflai în tabăra aia?

-Nu sunt sigură. Nu m-am născut acolo. De două ierni, cred. înainte, nu făceam decât să rătăcim dintr-un loc într-altul, ascun- zându-ne. Iar tatăl meu mă lovea şi mă blestema pentru că trebuia să îndure blestemul meu, deşi era şi el blestemat. Javier şi clanul nostru nu mă loveau şi nu mă blestemau. Iar tatăl meu a încetat şi el după ce s-a hotărât să se căiască.

- A încetat să te mai lovească, însă restul a fost tot o formă de abuz, doar că diferită.

Gândul la ceea ce aflase, la tot ceea ce se petrecuse îi stârni lui Duncan o senzaţie usturătoare în măruntaie.

-Aici avem şi legi. Dacă cineva îi face rău altcuiva în mod intenţionat, persoana respectivă e pedepsită. Toată lumea contribuie la binele comun, fiecare - aşa cum poate. Avem grijă unii de alţii.

- Am o singură întrebare, interveni Tonia. Erai fericită acolo?

- Era... nu ştiu, murmură Petra, vizibil tulburată şi începând să-şi frământe mâinile. Nu ştiu.

- Poate că o să-ţi dai seama dacă eşti fericită aici. Se răceşte pizza.

Petra îşi coborî privirea spre farfuria ei.

- Sunt recunoscătoare pentru mâncare, dar... oare asta e carne de animal?

-Salam pepperoni. Duncan muşcă din felia lui. Dă-l deoparte dacă nu-l vrei.

- E produs în principal la ferma cea mare, îi spuse Tonia. Iar de acolo e distribuit la bucătăria comunală.

Petra îndepărtă cu grijă rotocoalele de carne, apoi luă o îmbucătură minusculă din pizza. Şi făcu ochi mari. Muşcă din nou, de data asta cu mai multă poftă.

- E atât de gustoasă!

- Se poate face şi fără salam, îi spuse Tonia, apoi îi dădu Petrei unul dintre şerveţelele aranjate în teanc pe masă.

- Şi o primeşti aşa, pur şi simplu?

- Toată lumea contribuie la binele comun, repetă Duncan. Şi toată lumea primeşte mâncare.

- Aveţi casa asta mare şi atât de multe lucruri! Cu ochi rotunzi de uimire, Petra îşi plimbă privirea prin bucătărie. Doar pentru voi?

- Mai sunt şi sora noastră, Hannah, şi mama noastră. Copiii nu locuiesc singuri până ce nu împlinesc minimum şaisprezece ani. Unii copii vin aici fără părinţi sau adulţi însoţitori. însă tot se găseşte cineva care să-i ia în casă şi să aibă grijă de ei.
Petra îşi muşcă buza.
- Clarence poate să meargă cu alţii şi să locuiască împreună cu ei. Chiar vrea asta. A încercat să fugă de divinitate, însă a fost adus înapoi. Blestemul lui e că are aripi, aruncă mingi de lumină şi...
- E zână, încheie Duncan în locul ei.
- A fost nevoie să fie izolat de multe ori şi închis în coliba pocăinţei până să înceteze să-i mai cedeze demonului din el. Pentru că era copil, n-a fost alungat din tabără, însă ne era teamă că avea să-i cedeze din nou demonului său odată ce ajungea la vârsta judecăţii.
-Nu demonului său, ci naturii sale, o corectă Duncan. Darului său. A făcut vreodată rău cuiva?
- O dată - de două ori, se corectă ea, s-a bătut cu alţi băieţi pentru că-i aruncaseră cuvinte grele.
- Asta e altceva. înseamnă să nu te laşi călcat în picioare.
- El pleacă în seara asta cu nişte persoane pe nume Anne şi Marla.
-Sunt drăguţe, spuse Tonia cu gura plină. Locuiesc în apropierea academiei. Cresc oi şi lame şi ţes pături şi pulovere. Şi creează tot felul de obiecte de artă. Chiar frumoase. Anne e elf, iar Marla e om, n-are abilităţi speciale. Am auzit că înainte de Blestem, pe când locuiau în Baltimore, se pregăteau să aibă un copil împreună.
- Sunt femei amândouă. Aşa ceva nu e posibil. Şi e un păcat.
- Nu e un păcat să iubeşti pe cineva. Iar înainte de Blestem exista tehnologia medicală şi ştiinţifică necesară pentru a-i ajuta pe oameni să aibă copii atunci când şi-i

doreau. Sunt două persoane absolut minunate. Clarence e norocos să le aibă în viaţa lui.

- A spus... Mi-a spus că Miranda poate să vină cu el. Şi că femeile acelea sunt dispuse să primească unul în plus. Aş putea să merg şi eu.

- Ar trebui să încerci, să vezi cum e, îi explică Duncan. Dacă nu-ţi place acolo - nu te obligă nimeni să rămâi.

- Aş putea să merg şi să nu rămân?

- Anne şi Marla nu te-ar forţa să rămâi dacă n-ai fi fericită.

- E atât de diferit. Totul e atât de diferit.

- Nu plânge, o alină Tonia. Va fi bine. Bea nişte bere de ghimbir.

Ascultătoare, Petra duse paharul la buze şi sorbi din el. Şi râse în
timp ce-şi şterse lacrimile.

- Mă gâdilă.

- E din cauza bulelor.

- N-am mai băut niciodată bule. Sau nu ţin minte. Atât de mult din viaţa mea de dinainte e vag sau confuz. Esme spunea că trebuie să ne întoarcem.

- Esme?

- Ea a plecat, luându-şi bebeluşul şi pe doi dintre ceilalţi micuţi. Zicea că trebuie să ne întoarcem, altfel avem să îndurăm osânda veşnică. însă n-a vrut nimeni să meargă cu ea. A plecat spunând că se întorcea pe pământul sfânt, în valea sacră. Şi Jerome a plecat. A luat câteva lucruri din casa în care locuim, şi dus a fost. Mi-a spus că pot să merg cu el, însă eu n-am vrut. E bine să-ţi fie cald, să ai încălţări bune şi haine care să nu te zgârie, să mănânci pizza şi să bei bere. Trecutul e, pentru mine, înceţoşat şi plin de suferinţă. îmi era teamă, foame şi frig.

- Ei bine, îi spuse Duncan, punându-i încă o felie de pizza pe farfurie. De-acum începe prezentul.

- De-acum începe prezentul, repetă şi ea, şi-i zâmbi.

Mâncă şi cea de-a doua felie, şi, cum berea de ghimbir trebuia raţionalizată, Tonia îi oferi suc la a doua porţie.
- Sunt foarte recunoscătoare pentru mâncare şi băutură. Trebuie să mă întorc. O să se întrebe unde sunt şi-şi vor face griji pentru mine.
Se ridică, ezită.
-Dacă n-am să-i însoţesc pe Clarence şi pe Miranda atunci când se vor muta la femeile acelea şi aleg să rămân cu Mina şi cu copilaşul ei, mai vorbiţi cu mine?
-Firește că da. Ne vom vedea la şcoală şi poţi să stai în preajma noastră oricât doreşti.
- N-am mers niciodată la şcoală. Nu ştiu cum se face.
- Nu te îngrijora, ai să prinzi repede. Te conduc la plecare.
Petra porni alături de Tonia, apoi se opri şi se întoarse din nou
spre Duncan.
- Mi-e greu să vorbesc cu cei pe care nu-i cunosc. E bine, dar mi-e greu. I-ai ucis pe bărbaţii aceia folosindu-ţi sabia şi blestemul - darul, adică, se corectă ea, rapid, cu obrajii inundaţi de roşeaţă. Ştiu că mi-ar fi curmat viaţa. Suntem învăţaţi că divinitatea ne porunceşte să nu ridicăm niciodată mâna asupra cuiva, să nu ne atingem niciodată de arme, nici măcar atunci când ştim că avem să ne pierdem viaţa, noi sau alţii. E cel mai mare păcat. însă îmi era frică să mor. îmi era frică.
-Să stai cu mâinile în sân şi să nu faci nimic ca să-l ajuţi pe altul? Eu am fost învăţat că asta e laşitate şi, chiar dacă nu e un păcat, e cea mai mare dintre slăbiciuni.
- Atunci, tu nu eşti slab.
Duncan rămase posomorât în timp ce Tonia o conduse pe Petra afară. Şi se posomori chiar mai tare după ce se întoarse sora lui. Tonia se apucă imediat de spălat vasele, fără să să insiste să o ajute şi el, iar Duncan înţelese că o făcea fiindcă simţea nevoia să-şi ocupe mâinile cu ceva. Probabil că astfel făcea ea faţă gândurilor negre, îşi spuse el.

- Aş fi putut să fiu în locul ei, spuse Tonia.
- în nici un caz.

însă Tonia clătină din cap.

- E cam de vârsta noastră, poate că puţin mai mică. Mi-e greu să-mi dau seama, dar suntem cam de aceeaşi vârstă. Dacă n-am fi avut-o pe mama, iar dacă ea nu i-ar fi avut pe Jonah şi Rachel care s-o ajute să fugă din New York... Dacă nu s-ar fi întâlnit cu Arlys, Chuck, Fred şi...
- O mulţime de chestii care nu s-au întâmplat.
- Când pui problema de „dacă", e vorba de ceea ce nu s-a întâmplat la momentul respectiv - sau nu încă. Ceea ce vreau să spun e că aş fi putut fi dusă într-un loc ca acela, forţată să trăiesc în stilul acela şi spălată pe creier, fiindcă despre asta e vorba, nu? Spălată pe creier şi învăţată să cred că sunt o fiinţă neînsemnată. O fiinţă neînsemnată, folosită doar ca să producă urmaşi şi să venereze un *ticălos* care să se pretindă mesagerul vreunei divinităţi scoase din burtă. Şi aş fi stat pur şi simplu, neputincioasă, în timp ce un...
- *Rahat* e cuvântul de care ai nevoie. Mama nu-i aici, aşa că-l poţi spune. Un rahat pervers şi bolnav.
- Da, un rahat pervers şi bolnav m-ar fi violat. Pentru că asta e ceea ce s-a întâmplat, de fapt. Şi aş fi fost convinsă că înlăuntrul meu e ceva malefic, aşa cum crede ea.
- în privinţa asta te înşeli, îi spuse el, ridicându-se şi strângând farfuriile spălate şi uscate de Tonia. Tu n-ai fi niciodată ca ea pentru că eşti puternică şi deşteaptă şi i-ai sparge boaşele acelui rahat pervers şi bolnav înainte să apuce să te violeze.

Pentru că spusele lui o făceau să se simtă mai bine, Tonia îi zâmbi larg.

- Parcă ziceai că trebuie să rupi nişte mâini şi să spargi nişte feţe ca să mă aperi.
- N-am spus că-i absolută nevoie s-o fac eu, doar că asta aş face. Dar tu n-ai fi niciodată ca ea. Nimeni şi nimic nu te-ar putea face să fii ca ea. Cine ştie, poate că, dacă va

rămâne pe-aproape, dacă îşi va da voie, va ajunge să fie cine ar fi trebuit să fie.

- Mă bucur că nu l-am salvat pe individul ăla. Pe Javier, spuse Tonia. Ştiu că n-ar trebui să simt asta şi că e contrar tuturor învăţăturilor pe care le-am primit, dar mă bucur că Războinicii Purităţii l-au luat pe sus înainte să apucăm să-l salvăm. Dacă am fi făcut-o, dacă s-ar fi aflat aici, Petra n-ar fi avut nici o şansă de a deveni cineva. Nimeni dintre ei n-ar fi avut nici o şansă.

Duncan înţelese - şi pricepu că ar fi trebuit să-şi dea seama mai devreme - că întreaga conversaţie cu Petra o tulburase pe sora lui chiar mai mult decât îl tulburase pe el.

-Ştiu că există chestia aia... cum se numeşte? Curent de gândire. Aşa. Şi unii dintre adepţii acelui curent de gândire susţin că totul e sortit să se întâmple, că e vorba de destin şi de chestii ce ne sunt scrise, şi alte prostii de genul ăsta. Eu nu înghit aşa ceva, spuse el, schiţând un gest de nepăsare, menit să arate că respingea o asemenea teorie. Oamenii sunt cei care fac lucrurile să se întâmple, într-un fel sau altul. Dar dacă totuşi aş lua de bună chestia asta, aş spune că nu ne-a fost sortit să-l salvăm. Ne-a fost sortit să salvăm copii precum Clarence, Miranda şi Petra.

Tonia nu era prea sigură nici într-o direcţie, nici în cealaltă.

- Indiferent dacă ne-a fost sau nu sortit s-o facem, am facut-o.

- Ar trebui să-i spunem lui Rachel - şi mamei, dar mai întâi lui Rachel, pentru că e medic, despre mizeria aia cu sexul.

- Sunt destul de sigură că Rachel, fiind un medic atât de competent, ştie deja. Mai ales că una dintre fetele pe care le-am salvat, tot aşa, cam de vârsta noastră, era însărcinată. Şi mi s-a părut că sarcina era destul de avansată.

- O, Doamne.
- Dar ai dreptate. Vom avea grijă să afle şi Rachel. Am putea merge acum până acolo, ca să discutăm cu ea.
- E o treabă femeiască.

Iar Duncan simţea că-şi luase cu vârf şi îndesat porţia de discuţii femeieşti pe ziua respectivă. Sau pentru tot nenorocitul de an.

-O treabă *femeiască*? spuse feminista înnăscută, cu vocea încărcată de sarcasm.

- Tu eşti fată şi, dacă tot te-ai hotărât să te ocupi de asta, adăugă el, poate fi o treabă femeiască. Oricum, eu am de scris eseul ăla stupid.

însă, după ce urcă în camera lui, Duncan se trânti pe pat şi-şi aţinti privirea în tavan. Se gândi la sânii lui Cass. Se gândi la părul auriu al Petrei.

Şi se gândi, aşa cum o făcea adesea, la fata înaltă şi zveltă, cu păr brunet, scurt şi cu ochi de culoarea norilor de furtună. Nu se întreba dacă exista cu adevărat. O văzuse prea des în minte şi în vise ca să se mai îndoiască de existenţa ei.

Se întreba doar unde naiba era.Capitolul 12

Până veni primăvara, Fallon învăţă să stăpânească sabia. Mallick

0 punea la pământ, o dezarma şi o decapita, metaforic, mai des decât

1 ar fi plăcut ei, însă îşi amintea de fiecare dată că el exersase secole întregi, în vreme ce ea doar câteva luni.

Primăvara era vremea plantatului, iar fata crescută la fermă găsi alinare în acele activităţi ce-i erau familiare. Pe când muncea pământul, ştia că şi familia ei făcea acelaşi lucru. Şi nu avea nevoie de lecţiile de matematică pe care i le îngrămădea Mallick în program ca să calculeze că deja trecuse un sfert din timpul destinat pregătirii ei.

Mallick o învăţa lucrurile de bază: matematică, istorie, literatură şi aspecte practice precum tactică, strategii şi cartografiere. Atunci când el îi extinse lecţiile, astfel încât să cuprindă şi elemente de inginerie şi de mecanică, Fallon se simţi mândră văzându-l uimit de cunoştinţele pe care ea deja le avea.

în fond, îşi ajutase tatăl să construiască diverse structuri şi învăţase cum funcţionau motoarele, ştia cum să le repare şi chiar avea habar cum să construiască unul din piese recuperate din gunoaie.

în ceea ce privea magia, Mallick o împingea mai departe şi cu mai multă severitate decât o făcuse mama ei, ceea ce o bucura. Cu cât ştia mai multe, cu cât se deschidea mai mult, cu atât devenea mai intens pulsul pe care-l simţea înlăuntrul ei.

Şi totuşi, cristalul pe care i-l dăruise Mallick pe când era mică rămânea învăluit în întuneric.

Şi abilităţile ei la tirul cu arcul se îmbunătăţiră, în parte, şi datorită dorinţei ei înnăscute de a ajunge la nivelul lui Mick sau chiar de a-l depăşi.

Când aerul se încălzi, iar frunzele înmuguriră într-o explozie de verdeaţă, Mallick îi dădu voie să viziteze tabăra elfilor, sălaşul zânelor şi bârlogul metamorfului. Fallon le duse în dar mâncare, amulete şi unguente vindecătoare, socotind aceste vizite drept un fel de recompensă pentru progresele pe care le făcea, o pauză de la diversele sarcini şi lecţii.

însă în acelaşi timp învăţă, după cum şi intenţionase Mallick, despre alte culturi, rituri, credinţe, istorii. Deşi îi plăcea să vorbească din când în când şi cu fetele, descoperi că o atrăgeau mai mult băieţii, cu nesfârşitele lor concursuri şi competiţii, sau vârstnicii care povesteau despre vânători şi bătălii.

Odată, în timp ce alerga prin păduri cu elfii tineri, exersând cățăratul în copaci, o fetiță nu mai mare decât Ethan căzu atunci când o creangă se rupse sub greutatea ei.

Aterizã violent, cu un braţ îndoit sub ea. Năucită, scoase un scâncet, însă, pe când ceilalţi veniră în fugă la ea şi o întoarseră, ţipă de durere.

- Bagger, du-te după mama ei! ordonă Mick. Repede! Cred că şi-a rupt mâna. E în regulă, Twila. Totul va fi bine.

O mângâie pe părul negru şi bogat, dându-i-l la o parte de pe chipul a cărui piele cafenie se făcuse palidă precum ceara. Sângele îi picura încet din juliturile de pe frunte şi obraz.

Ea nu făcu decât să ţipe din nou:

- Mami!

- Am să te duc la mama ta, bine? Am să te iau în braţe şi...

-Nu, spuse Fallon.

Deşi înţelegea că elfii aveau propriile modalităţi de vindecare şi că un copil atât de mic avea nevoie de mama sa, Fallon se apropie.

-N-o mişca de acolo. S-ar putea să fie rănită şi în alte locuri.

Fallon îngenunche şi-şi puse o mână pe umărul fetei ce plângea în hohote.
Lacrimile se rostogoleau ca nişte mărgele de sticlă pe obrajii copilei.
- Vreau la mami.
- Ştiu. Vine. Mă vezi, Twila? o întrebă ea.
Murmură acele cuvinte şi-şi lăsă mâinile să deseneze, în aer, conturul fetei: cap, gât, inimă, trunchi, braţe şi picioare.
- Mă vezi? spuse din nou, cu privirea aţintită în ochii Twilei.

Acei ochi întunecaţi şi plini de durere, pe care Fallon îi găsea magnetici în momentul acela. încet şi atent, lăsă forţa ce se ridica în ea să-i radieze din trup.

- Mă vezi? repetă ea, văzând cum ochii negri ai copilei deveniseră sticloşi, indicând faptul că micuţa intrase în transă.

- Te văd.

- Mă auzi, Twila? îmi auzi vocea? îmi auzi bătăile inimii? Auzi cum se trezeşte şi creşte ceea ce trăieşte în mine?

- Te aud.

Fallon ignoră sunetul de paşi care se apropiau în fugă, precum şi exclamaţia de spaimă ce urmă. Se concentră cu toată fiinţa ei, cu tot ceea ce era în ea, pe copilă.

în spatele ei, tatăl lui Mick prinse strâns braţul mamei Twilei.

- Stai. Stai. E pe mâinile Alesei.

- Eu voi fi în tine, tu vei fi în mine. Oasele tale sunt încă moi, iar fractura e fără complicaţii. Eu sunt în tine, tu eşti în mine. împărţim durerea, iar ea scade. Uite. Sunt tot ce vezi, doar eu.

Fallon îşi puse mâna pe braţul fracturat şi îl cercetă.

- Fii alături de mine, Twila. Repede.

Prinzând osul rupt, strânse. Răsuflarea i se poticni deodată cu cea a fetei, în acel moment comun de fierbinţeală şi de durere. Twila căscă ochii mari, din pricina şocului, iar pupilele, care până atunci fuseseră uriaşe, deveniră două puncte minuscule, apoi se măriră din nou, până ce ochii i se închiseră cu un oftat scâncit.

Şi o nouă lacrimă îi alunecă din ei.

- Eşti bine acum. E bine.

încă simţind cum puterea clocotea în ea, Fallon se trase, încetişor, îndărăt. Cum de era posibil să se simtă atât de puternică, se întrebă ea, când încă era încercată de o durere fantomă în braţ, iar stomacul i se zbătea, speriat?

-Doar braţul i-a fost fracturat, reuşi ea să spună în timp ce se ridică. Restul sunt doar cucuie şi julituri. E bine.
Cu un ţipăt, mama se năpusti înainte şi o luă pe Twila în braţe, potopind-o cu săruturi pe păr şi pe faţă. Ţinându-şi fiica la piept, se întinse să ia mâna lui Fallon.
- Mulţumesc.
- Pentru puţin, îi răspunse Fallon.
Ea se întoarse spre tatăl lui Mick. îl considera pe Thomas un fel de sperietoare de ciori ambulantă pentru că avea o constituţie înaltă şi subţire, şi o coamă de păr precum mătasea porumbului, pe care şi-o purta într-o coadă împletită, stufoasă.
însă, în momentul acela, îl vedea ca prin ceaţă.
- Creanga s-a rupt. Braţul şi l-a fracturat din cauză că era îndoit atunci când a căzut pe el.
- Da. Poftim, îi spuse el şi-i întinse o ploscă. Bea nişte apă.
Simţind că o ardea setea, Fallon vru să dea apa pe gât, însă Thomas
o opri.
- Ia-o încet. încetişor.
Ea îl ascultă, iar lumea din faţa ochilor începu să i se limpezească şi să se liniştească.
- Nu vom uita grija ta faţă de unul dintre copiii noştri.
Thomas o atinse pe Fallon pe mână atunci când ea dădu să ridice
din umeri, considerând că nu merita recunoştinţa lui.
-Grija faţă de altul e cea mai însemnată virtute. O vom duce pe Twila înapoi în tabără, iar Mick te va conduce acasă. Mick?
- Iată-mă.
Thomas se întoarse şi o luă pe Twila pe sus.
- Nu vom uita, făgădui el şi se îndepărtă purtând-o pe copilă în braţe, în timp ce mama acesteia o dezmierda pe păr. Ceilalţi se grăbiră să-i urmeze.

- Nu ştiam că poţi să faci aşa ceva.
Nici eu, îşi spuse Fallon.
Când se întoarse la căsuţă, Fallon îl găsi pe Mallick recoltând miere, o sarcină pe care ajunsese s-o îndrăgească, deşi mai era, ocazional, înţepat de câte o albină.
Purta uriaşa pălărie cu plasă şi mănuşile de apicultor. Fallon desluşi ultimele firicele din fumul pe care îl făcuse să apară prin magie ca să alunge din faguri puţinele albine care nu erau plecate la cules. îl surprinse chiar în clipa în care scoase rama încărcată, punând-o în locul ei pe cea pe care o confecţionaseră drept rezervă.
Mallick puse rama în găleată, se răsuci pe călcâie şi o văzu.
- Albinele noastre au fost productive.
Aşa cum îl învăţase Fallon, porni să ducă găleata în seră - ca să o lase cât mai puţin în aer liber, unde aroma mierii ar fi atras albine.
Ea îl însoţi, savurând parfumul pământului şi al plantelor ce creşteau din el.
- S-a întâmplat ceva.
El îi aruncă o privire iute şi tăioasă. însă, indiferent de ceea ce desluşi pe chipul ei, acel ceva îl făcu să se relaxeze din nou. Luă un cuţit, îl încălzi şi începu să descăpăcească fagurele.
-Ce s-a întâmplat?
-E vorba de una dintre fete, o cheamă Twila. Are vreo cinci sau şase ani, cred. A căzut. Se căţăra în copaci, iar o creangă s-a rupt. A căzut foarte rău, iar braţul... în fine, şi-a fracturat braţul.
Mallick se opri din ceea ce făcea, îngrijorat din nou.
- Au nevoie de ajutorul tău?
-Nu. Am... am vindecat-o eu. Fractura. Pe ea. Braţul ei.
El încuviinţă din cap şi continuă să lucreze, separând mierea, pro- polisul şi ceara de albine. Toate puteau fi folosite.
-Cum?

Din reflex, Fallon îi aduse un borcan gol pentru propolis.
- Pur şi simplu, am ştiut s-o fac. A fost mai mult decât ceea ce făcusem până atunci. N-am mai vindecat niciodată un os rupt. Iar fata era foarte speriată şi o durea tare rău. Plângea după mama ei, aşa că am fost nevoită s-o calmez mai întâi. Am făcut-o să intre în transă, una foarte uşoară. Nici asta n-am mai făcut niciodată, Mallick, dar pur şi simplu, am ştiut. N-am fost nevoită să-mi bat capul sau să mă întreb cum anume.
- Asta a fost înţelept din partea ta. Un copil atât de mic nu s-ar fi calmat singur.
-Am făcut ceea ce ştiam şi ceea ce m-a învăţat mama. Cum să cauţi rănile folosindu-ţi mintea, folosindu-ţi lumina. Era rănită doar la braţ, în principiu. Şi era ca şi cum s-ar fi separat, nu erau aşchii, nici alte complicaţii. Am făcut o vrajă de contopire. în cazul rănilor mici, nu e nevoie. E doar ceva...
- De suprafaţă, spuse el şi-şi văzu în continuare de ceea ce avea de făcut.
- Da, de suprafaţă. Dar, ca să vindeci un os, e nevoie de mai mult. însă cred că s-a întâmplat rapid, căci eram chiar acolo, fractura era foarte recentă, iar ea era atât de micuţă. Cred. Am fost nevoită să-i provoc puţină durere.
- Ai simţit şi tu durerea ei?
- A fost doar pentru o clipă.
O clipă pe care n-avea s-o uite vreodată.
- Osul s-a sudat foarte rapid, a fost doar acea clipă de foc şi durere, apoi a fost bine.
-Şi tu?
- Eu m-am simţit ciudat. Puternică, însă mă simţeam ciudat şi totul era cam înceţoşat. Şi îmi era foarte sete. Thomas mi-a dat apă şi au dus-o pe Twila acasă.
- Te-ai descurcat bine. Ai învăţat.
- Ce anume am învăţat?

-Uneori reflectezi, planifici şi cântăreşti. Iar alteori simţi şi acţionezi. Şi întotdeauna, absolut întotdeauna, ai încredere în ceea ce e în tine. Ai încredere în ceea ce eşti. Te-ai descurcat bine.

în dimineaţa următoare, Fallon găsi o comoară pe treptele de la intrare. Un săculeţ de sare, un altul de zahăr - ambele, daruri preţioase - şi un borcănel cu piper boabe, chiar mai preţios.

Totul fusese aranjat într-un cochet coş de răchită, sub o ploaie de petale.

Când luă coşul, Fallon le zări pe Twila şi pe mama ei. Femeia îi dădu fetiţei o uşoară palmă peste fund, îndemnând-o să se apropie.

- Am venit să-ţi mulţumesc.
- Cu plăcere.

-Ţi-am făcut asta.

îi întinse o coroană de flori împletită din boboci de trandafir albi şi margarete albe ca nişte stele.

- E foarte drăguţă.

Acceptând coroana, Fallon o făcu pe fetiţă să-i zâmbească în timp ce şi-o punea pe cap.

- Arăţi superb. Ca o prinţesă, doar că mama spune că eşti regină.

-Nu sunt...

- Am fost în lumina ta, îi spuse Twila, zâmbind şi ridicând spre ea un chip ce radia încredere. Era atât de intensă şi de caldă, şi nu mă durea nimic, aşa că nu mi-era teamă.

Fallon se lăsă pe vine.

- Şi eu am fost în lumina ta. Era catifelată şi frumoasă, exact ca florile tale.

Twila chicoti, apoi îşi încolăci braţele în jurul lui Fallon, strân- gând-o afectuos, înainte de a se întoarce, în fugă, la mama ei.

Pentru că era încântat de ea, Mallick îi oferi o oră în plus pe care s-o dedice misiunii ei. Plecă singură, convinsă că

prezenţa lui Mick, sau chiar cea a lui Faol Ban şi Taibhse, îl făcea pe armăsar să se ţină deoparte.
Deşi, trebuia să recunoască, mai încercase şi altă dată să meargă singură, iar rezultatele fuseseră aceleaşi.
Făcuse progrese în atât de multe privinţe: în materie de descântece, de lecţii, de tir cu arcul şi de mânuire a săbiei. învăţase să-şi ţină echilibrul într-o mână, atât deasupra apei, cât şi pe uscat.
însă nu făcuse nici cel mai mic progres în încercarea de a da de urma lui Laoch.
Peste iarnă, îşi promisese să n-aibă altceva de făcut decât să aştepte până ce se topea zăpada. Apoi avea să-l găsească.
La începutul primăverii, îşi spusese că avea să-l găsească imediat ce frunzişul pădurii se îndesea din nou.

însă iarna sau primăvara, singură sau însoţită, nu reuşea nicidecum să dea de urma lui.

în ziua aceea, la fel ca în multe altele, o luă la picior alegându-şi o direcţie la întâmplare. Se alină singură cu gândul că, şi dacă nu găsea calul, măcar se putea bucura de zilele tot mai lungi şi de aerul tot mai cald. Şi de pădurile înecate în flori. Pe unele le culegea, pe altele le lua cu tot cu rădăcină - nu doar pentru utilizările lor magice şi medicinale, ci şi pentru că prezenţa lor în casă îi amintea de atmosfera de la fermă.

Pentru că stătea în puterea ei s-o facă, îşi revărsă lumina peste un covor de lăcrămioare, îndesindu-l, apoi scuturând clopoţeii minusculi ca să-i facă să sune. Muzica jucăuşă şi plăcută atrase fluturi albaştri şi galbeni.

Magia, o învăţase mama ei, trebuia să aducă bucurie oriunde era posibil.

Iar clinchetul acelor clopoţei florali şi fâlfâitul aripilor colorate îi ofereau bucurie.

Pe când îşi cobora privirea, zâmbind, auzi un foşnet. Şi un fel de tropăit, urmat de o răsuflare zgomotoasă, asemenea sunetului scos de un cal.

Preţ de o clipă muşcă momeala, iar inima îi tresări în piept. Apoi, simţurile o ajutară să perceapă totul, şi, lămurindu-se, îşi dădu ochii peste cap, zicând:

- Nu fi măgar, Mick! De parcă n-aş putea deosebi un cal de un elf poznaş care încearcă să mă tragă pe sfoară.

- Ei, haide, mi-a ieşit bine! exclamă el, sărind dintr-un tufiş şi făcând o tumbă, apoi ridicându-se în picioare şi zâmbindu-i cu toată gura. Ieşisem la vânătoare - şi vom mânca regeşte în noaptea asta - când am dat de urmele tale.

- Nici măcar nu încercam să mi le ascund.

-N-ar fi contat. Eu găsesc orice urmă, indiferent despre cine sau ce ar fi vorba.

-Chiar aşa? Mă însoţeşti de săptămâni bune, însă n-ai dat de urma calului.

- Asta e altceva. Laoch nu lasă urme şi e invizibil în cea mai mare parte a timpului.

-Acum nu faci decât să scorneşti chestii.

- Probabil că nici măcar nu e prin zonă, o înştiinţă Mick, sărind pe un afloriment de piatră şi afundându-se în el până la brâu. Am auzit că trăieşte într-un luminiş din vârful unui munte unde e în permanenţă vară.

- Nici măcar nu te pricepi la scorneli.

Mick ieşi din piatră, sărind direct pe o creangă de copac.

- E o treabă la fel de improbabilă ca ideea ca un cal să trăiască în pădure, asemenea unei căprioare sau a unui urs.

- Mallick susţine că se află aici. Mallick nu minte.

- Deci, se află aici o zi pe an. S-ar putea să fie aşa, spuse Mick, coborând din nou pe pământ şi pornind la pas cu Fallon. Poate doar de solstiţiul de vară. Nu mai e mult până

atunci. De ce nu faci, pur şi simplu, o vrajă sau ceva de genul ăsta?
- O, cum de nu m-am gândit la asta? spuse ea, pe un ton mustind de sarcasm. Şi totuşi m-am gândit, doar că nu asta e soluţia. Nu cu vrăji i-am găsit pe Taibhse sau Faol Ban.
- Tu eşti cea care-şi doreşte o cameră de baie cu atâta disperare.
Ea dădu să-i arunce o replică acidă, însă, în momentul acela, avu
o revelaţie:
- Acum nu mai e vorba despre asta. Presupun că, pentru Mallick, nici măcar n-a fost vreodată vorba. A fost doar un pretext de care s-a folosit ca să-mi dea cele trei misiuni. Iar acum, nici pentru mine nu mai contează.
- Ce te motivează, atunci? Ai deja un cal. Şi e chiar un cal bun.
- Grace e un cal minunat. Aici e altceva, aici...
O rază de soare o lovi pieziş. Se opri şi se răsuci pe călcâie.
- Sunt trei spirite. Şi sunt pure şi puternice. Sunt ca unul, dar sunt şi separate. Aleg să-şi ofere loialitatea şi supunerea sau să o refuze. Hxistă credinţă, există curaj, există compasiune? Şi acestea toate sunt una, şi totuşi - separate. Când cele trei spirite se contopesc, când cele trei spirite i se alătură Alesei, devin o sabie arzând încinsă, lovind în noaptea necuprinsă, fulger bezna spintecând, lumii lumină dăruind.
Mick tăcu preţ de-o clipă, apoi spuse:
- în regulă. Devii foarte ciudată atunci când vorbeşti aşa.
Viziunea păli, însă Fallon rămase cu furnicături pe piele.
- *Mă simt* foarte ciudat atunci când vorbesc aşa, însă e adevărat. Şi e mai mult de atât. Sunt trei cu totul, iar asta se leagă de Mallick şi de simbolurile lui. Bufniţa e înţelepciunea, lupul e şiretenia, iar calul e eroismul.
- Iar tu ce rol ai în toată povestea?
- Eu sunt cineva care are nevoie de toate astea.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, simţi. Şi-şi puse o mână pe braţul lui Mick.

- încetişor, îl avertiză ea.

Se strecură printre copaci şi ştiu că Mick prinse mirosul, la fel cum îl prinsese şi ea. Era miros de cal, miros de flori, de cal şi de piele.

Se afla nu într-un luminiş dintr-un vârf de munte încremenit într-o vară nesfârşită, ci într-o poieniţă acoperită cu un covor de flori sălbatice.

Fallon mai trecuse pe acolo în nenumărate rânduri, şi niciodată pământul nu fusese acoperit de flori. După cum nu existase acolo nici un magnific armăsar alb, cu ochi de un verde intens şi coama fluturându-i în briza primăvăratică.

Şaua era de aur, după cum îi spusese şi Mallick, însă nu era confecţionată din metal tare şi masiv, aşa cum îşi imaginase ea. Vedea - şi recunoştea după miros - pielea suplă a şeii, precum şi scânteierea scărilor aurii.

-Sfinte Sisoe, şopti Mick. Chiar e adevărat. Şi e foarte, foarte mare. N-am crezut niciodată cu adevărat că ar putea să fie chiar atât de mare. Să tot aibă vreo doi metri.

Fallon, crescută la fermă, făcu propriile măsurători din priviri.

- Doi şi douăzeci.

Şi, cel mai probabil, îşi spuse ea, cântărea peste o sută treizeci de kilograme.

- Laoch, îi spuse calului, schiţând o plecăciune. Sunt Fallon Swift. Mallick Vrăjitorul mi-a încredinţat trei misiuni. Cea dintâi a fost să îi găsesc pe Taibhse, bufniţa cea albă, şi mărul său de aur. Cea de-a doua a fost să-l găsesc pe Faol Ban, lupul cel alb, cu zgarda sa de aur. Iar cea din urmă a fost să te găsesc pe tine, magnificul Laoch, şi şaua ta de aur.

Dădu să se apropie, însă Mick o înşfăcă de braţ.

- Stai aşa. Dacă te atacă…
- De ce ar face-o? Nu sunt inamicul lui.

Când Fallon păşi în poieniţă, Laoch biciui aerul cu coada sa lungă şi-şi mişcă, nervos, picioarele imense. Apoi se cabră, lovind în gol cu picioarele din faţă.
Mick se mişcă fulgerător de repede, trăgând-o pe Fallon în spate şi punându-se între ea şi copitele puternice, gata să spintece.
-încearcă s-o răneşti, numai încearcă! Şi vei avea de-a face cu mine.
Pământul se cutremură atunci când copitele lui Laoch reveniră pe sol. Fallon ar fi putut să jure că şi copacii se înfioraseră, zgâlţâiţi din rădăcini.
Calul îşi ridică piciorul drept din faţă, lăsându-se uşor spre stânga, ca să-l menajeze.
-El e cel rănit. E în regulă, Mick, e în regulă, spuse Fallon, croindu-şi drum cu forţa pe lângă el. Te pot ajuta, Laoch. Lasă-mă să văd ce ai păţit. Te pot ajuta.
- Fir-ar să fie, Fallon, te va zdrobi ca pe o gâză.
- Ba n-o să facă asta. Pentru că mă vede şi mă aude.
îşi aţinti privirea în ochii lui Laoch în timp ce-i puse o mână pe picior.
-Şi mă cunoaşte. Lasă-mă să mă uit. Lasă-mă să te ajut. Mi te-ai arătat ca să pot să fac asta.
îi ridică piciorul din faţă, trecându-şi, blând, mâinile peste el.
- Nu simt să fie luxat. Ah, gata, murmură ea, examinându-i copita. A prins o piatră. Una mare. Probabil că-l doare de fiecare dată când păşeşte.
Ridică privirea spre ochii de un verde intens.
- Pot să te scap eu de ea. Mă vezi, spuse ea, scoţându-şi, încet, cuţitul. Ştii că nu ţi-aş face rău niciodată.
- Fallon.
- Mă descurc. Trebuie să ai încredere în mine - şi tu la fel, Mick. Trebuie să stai complet nemişcat, Laoch. Pot să-ţi scot piatra. Vreau să ţi-o scot fără să te doară, aşa că trebuie să stai nemişcat. S-a inflamat, deci s-ar putea să doară puţin. Doar puţin.

Trase adânc aer în piept, apoi o făcu din nou, după care, cu multă grijă, introduse vârful cuţitului pe lângă piatră.

-A intrat adânc. îmi pare rău că doare. Aproape c-am scos-o. Rămâi nemişcat, rămâi nemişcat încă puţin.

Fu nevoită să sape mai adânc decât ar fi vrut, însă reuşi să desprindă piatra din locul în care era blocată, şi s-o scoată cu multă grijă. După care i-o aruncă lui Mick.

- încă puţin, aproape că gânguri ea, mângâind piciorul calului şi băgându-şi cuţitul înapoi în teacă pentru a-şi elibera cealaltă mână, pe care şi-o puse peste copita inflamată, peste acea zonă dureroasă, alinând-o. Dacă vii cu mine, am să-ţi pun pe copită un unguent care te va ajuta să scapi de durere. Nu-i nevoie să rămâi. Sau pot să-l rog pe Mick să fugă până acasă la mine şi...

- Fallon.

- Voi fi bine. Poţi să ajungi până acolo şi înapoi cât ai clipi. Mallick va şti ce să-ţi dea.

- Fallon, repetă Mick, făcând-o să arunce în jurul ei o privire oarecum iritată.

Şi îl văzu pe Taibhse proiectându-şi umbra peste sol înainte de a-şi alege ramura pe care să stea. îl privi pe Faol Ban ieşind din umbră.

- Sunt împreună. Suntem împreună.

Sufocată de bucurie, urcă, mângâietor, cu o mână pe piciorul lui Laoch. Simţi tremurul, simţi zvâcnirea intensă a muşchilor şi, din instinct, se dădu înapoi.

Uluită, privi, împreună cu Mick, apariţia cornului argintiu ce ţâşnea din capul masiv. Iar când animalul se cabră din nou, scoţând un ţipăt răsunător, îi privi aripile argintii revărsându-i-se din trunchi.

- Frate. Zău aşa. A naibii treabă! Nu e cal.

-E alicorn, gâfâi Fallon, cu veneraţie. Rasa lui se numeşte „ali- corn". Şi e al meu. El e al meu, iar eu sunt a

lui. Şi e al lui Taibhse şi al lui Faol Ban, iar ei sunt ai lui. După cum şi noi suntem ai noştri.
Ridică o mână spre cer, făcând să ţâşnească un torent de culoare ce se lăţi în văzduh. Bucurie pură, îşi spuse ea din nou. Şi râse, dând frâu liber acelei bucurii devenite vizibile sub forma a zeci de curcubeie.
Prinse coama albă a animalului şi sări în şaua de aur.
-Nici... nici măcar n-are frâie, bâigui Mick.
- N-avem nevoie de ele. Vrei să te întorci călare?
- Cred c-am să merg pe jos. Mă simt bine aici, pe pământ. N-o să mă creadă nimeni.
- Spune-le să privească cerul.
Râzând, ridică braţele în aer. Dintr-un singur salt graţios, Laoch se înălţă în văzduh, şi, cu bufniţa plutind în urma lor şi cu lupul gonind sub ei, Fallon lăsă alicornul s-o poarte în mijlocul propriei ei bucurii.
Mallick o privi cum zbura, purtată de calul alb, brăzdând cerul transformat într-o floare imensă. Era ca o stea căzătoare, îşi spuse el, luminoasă şi superbă.
Bărbatul care îşi asumase răspunderea pentru copila aceea fu sufocat de teamă văzând-o urcând şi coborând, desenând cercuri prin aer şi învârtindu-se. Vrăjitorul care îşi asumase răspunderea de a o pregăti pe Aleasă îşi simţi sufletul crescând în el.
- Ar putea cel puţin să se ţină, bombăni Mallick.
Fallon, în schimb, întinse un braţ în lateral ca să cheme bufniţa, se năpusti spre pământ şi ateriză la nici jumătate de metru de lupul ce gonea spre ea.
Şi astfel veniră la el. Fallon radia precum însuşi soarele. Iar frumuseţea acelui moment, puterea cuprinsă în el, aproape că-i tăiară răsuflarea lui Mallick.
- L-am găsit! Nu mi-ai spus că e alicorn.
- Nu era treaba mea s-o spun. Laoch alege dacă să-şi dezvăluie pe deplin adevărata natură.

- Ei bine, categoric c-a făcut-o. Mick mai că nu şi-a udat pantalonii de spaimă.
încă râzând, Fallon îl frecţionă pe Laoch pe grumaz.
- E atât de frumos! Dar are nevoie de nişte unguent. îi intrase o piatră în copita dreaptă din faţă. I-am scos-o şi am alinat, în cea mai mare parte, inflamaţia, dar piatra intrase adânc, aşa că mai are nevoie de îngrijiri.
- Ne vom ocupa de el.
- Ştiu ce înseamnă pentru mine şi ce însemnăm unii pentru alţii.
-Nu ţi-ar fi permis niciodată să-l găseşti dacă n-ar fi fost aşa.
-Trebuie să extindem grajdul, pentru vremea când va dori să rămână.
îşi petrecu un picior peste spinarea calului şi sări jos - o distanţă considerabilă - cu sprinteneala cuiva lipsit de griji.
-Da.
- Dar nu o boxă. Doar un adăpost. Nu i-ar plăcea să fie închis. Doar un şopron cu un culcuş de paie şi nişte apă. Trebuie să poată veni şi pleca după pofta inimii.
Când Taibhse zbură pe o creangă din apropiere, Fallon îl mângâie, scurt, pe lup, după care se duse lângă capul lui Laoch.
- înţeleg acum. Grace e a mea, dar n-a fost făcută pentru război. El, însă, da - şi e tot al meu şi el. Mi-aş dori să poată să zboare, să alerge sau, pur şi simplu, să fie lăsat în pace, murmură ea, lipindu-şi obrazul de botul calului. Mi-aş dori asta pentru noi toţi. Dar nu se poate, aşa-i?
- Ne aşteaptă bătălii grele. însă nu azi.
- Nu azi, spuse Fallon, dându-se înapoi. Mă duc după unguent.
- N-ai pomenit nimic despre marea ta dorinţă.
-Tocmai am zis că mi-aş dori să fim, pur şi simplu, lăsaţi în pace.

- Camera de baie.

Fallon se zgâi la el preţ de-o clipă, apoi izbucni în râs.

- Aproape că uitasem de asta. Ceea ce nu înseamnă că nu mi-o doresc. înţelegerea e înţelegere. O să ne trebuiască tot felul de materiale, însă Laoch are nevoie de unguent. Şi de un măr.

Mallick rămase alături de cal, bufniţă şi lup sub cerul încă ameţit de culoare. O privi pe fata pe care avea s-o trimită la război cum intra, în fugă, în casă.

Şi simţi o mândrie aprigă, precum şi o spaimă îngrozitoare

.Capitolul 13

într-o zi însorită de iunie, Fallon reuşi să-l trântească pe Mallick în fund.

Deşi abilităţile ei de mânuire a săbiei se îmbunătăţiseră constant pe parcursul primăverii, acel moment îi năuci pe amândoi. Mallick rămase la pământ, cu răsuflarea tăiată şi cu sabia lângă el, căci o scăpase din mână sub forţa loviturii ei. Fallon rămase în picioare, bine înfiptă pe sol, cu ambele mâini încleştate pe mânerul săbiei, căci tocmai se dăduse înapoi pentru un nou atac.

Răsuflând întretăiat, cu faţa înrourată de sudoare, coborî, încet, sabia. Apoi o ridică din nou, ţinând-o, triumfător, în mâinile pe care şi le ridică spre albastrul pur al cerului. Scoase un chiot de bucurie. Şi începu să ţopăie.

- Da, da, da! *în sfârşit!*

Scutură din umeri, îşi zgâlţâi fundul şi, cu sabia în mână, făcu un fel de piruetă tropăită.

- Acum, aşa cum stai cu spatele la mine şi ţopăi prosteşte, îmi dai zeci de ocazii să te ucid.

-O, lasă-mă să mă bucur, bine? Lasă-mă să mă bucur de *victoriei*

Fallon se opri, apoi, şi-şi şterse sudoarea de pe frunte cu dosul încheieturii.

- Nu m-ai lăsat intenţionat să te pun la pământ, nu? N-ai făcut aşa ceva?

Se ruşină dându-şi seama că ar fi vrut să poată pretinde c-o făcuse. Fata aceea, care-l atacase cu ardoare şi viclenie, îi rănise orgoliul şi fundul în egală măsură. însă a simţi aşa ceva era chiar mai stupid decât ţopăitul ei. Era adevărat că fusese înfrânt de o fată de treisprezece ani (de data asta), însă îşi aminti că el fusese cel care o pregătise.

Prin urmare, victoria îi aparţinea şi lui.

- Nu. Ce rost ar fi avut să fac asta?
Ea scoase un nou chiuit de bucurie, mai ţopăi puţin, apoi îşi trase umerii în spate şi luă poziţia de luptă. Apoi îl îndemnă, zâmbindu-i cu gura până la urechi:
- Hai să încercăm din nou.
- Când te arăţi prea sigur pe tine în bătălie, îţi pregăteşti terenul pentru înfrângere.
- Mă simt sigură pe mine şi am să te pun din nou la pământ.
Mallick se ridică, iute, în picioare, bombănind:
-Nid wyfyn credu hynny.
Cu acelaşi zâmbet larg, Fallon îşi încleştă din nou ambele mâini pe mânerul săbiei.
-Iyngwybod.
Mallick îşi dădu părul pe spate şi se pregăti să ia poziţia de luptă. Apoi încremeni, pur şi simplu, şi se zgâi la ea.
- Ce-ai zis?
- Am zis c-am să te pun din nou la pământ.
-Nu, după aceea.
- Tu ai zis că nu prea crezi, pe un ton posac. Iar eu ţi-am zis că ba da. Adică: ba da, o voi face. Sunt pregătită.
- Eu am vorbit în galeză.
-Poftim?
Ţinându-şi sabia pe lângă corp, Mallick făcu un pas spre ea.
- *Ydych chi'n deall?*
Fallon îl privi fix preţ de-o clipă, răsuflând zgomotos.
- *Dwin gwneu.* Da. Cum? vru ea să ştie. înţeleg cuvintele, dar nu înţeleg cum de le înţeleg.
-An dtuigeann tu?
- *Ta.* Aceeaşi întrebare, acelaşi răspuns, dar acum a fost în irlandeză. De unde ştiu că a fost în irlandeză?
- *Come ti chiami?*

- Asta nu înţeleg, nici nu ştiu în ce limbă e.
- Te-am întrebat cum te cheamă, vorbind în italiană. O să-ţi vină şi asta.
- Ce anume o să-mi vină? E o nebunie.

Se simţi cuprinsă de un val violent de panică. Cum de era posibil să ştie ceva ce nu ştia?

- N-am studiat limbile astea, nici galeza, nici irlandeza. Şi cum se lace că irlandeza e o limbă în sine, oricum? De unde ştiu s-o recunosc? Iar acum ştiu că atunci când murmuri *damnar air* de fapt spui „la naiba" în irlandeză. M-aş fi aşteptat să înjuri în galeză, fiindcă ziceai că te-ai născut în Ţara Galilor.
- Iar de-acum va trebui să fiu mai prudent atunci când înjur.
- Ce tâmpenie! Nu asta-i ideea. Nu înţeleg cum de se face că ştiu. Stai, stai, spuse ea, închizând ochii strâns şi apăsându-şi o mână pe o latură a capului. Galică scoţiană, e şi asta pe-acolo.
- Toate acestea au o rădăcină, îi spuse Mallick. Iar acea rădăcină s-a trezit la viaţă în tine.
- Cum? Cum de ştiu ceea ce nu ştiu - nu ştiam?

El îşi împlântă sabia în pământ şi se sprijini de ea cu aerul cuiva care aşteptase o mie de ani ca să trăiască un moment precum cel de acum.

- Tu eşti Aleasa, Fallon Swift. Toate acestea se află în tine. Cunoş- tinţele, răspunsurile, chiar şi abilitatea ta de a-ţi pune la pământ profesorul. Crezi că toţi cei pe care îi vei întâlni, toţi prietenii, toţi duşmanii o să vorbească doar engleză? Cei pe care îi vei conduce, cei împotriva cărora vei lupta, cei pe care îi vei proteja? Trebuie să-i poţi înţelege, şi trebuie să te înţeleagă şi ei pe tine. Până la urmă, limbajul nu e altceva decât gânduri transpuse în cuvinte.

Mallick n-o atingea decât rareori, însă acum îşi puse o mână pe umărul ei.

- Iată o altă victorie a ta. Nu mă aşteptam s-o obţii atât de rapid. Pentru asta, meritul îţi revine ţie, nu mie.

Cuvintele, atât de numeroase, îi roiau lui Fallon în minte precum nişte albine construindu-şi stup.

- Nu pot gândi. Mi se zbat toate în cap.

- Fă-ţi linişte în minte. Cunoaşterea e binecuvântare, putere şi armă. Deocamdată, până ajung rădăcinile să rodească, concentrează-te pe binecuvântare. De-acum mă poţi blestema în mai multe limbi.

Cuvintele lui o făcură să zâmbească uşor, iar zâmbetul dădu, cât de cât, la o parte senzaţia de panică.

- Uneori, simt că voi fi pregătită. Că voi şti ce să fac şi cum s-o fac. Iar alteori... vreau doar să merg acasă.

Şi astfel, îşi spuse Mallick, Fallon redeveni o copilă într-o după-amiază însorită. Jurase s-o înveţe şi s-o protejeze, dar cât puteau să conteze toate astea dacă nu avea şi grijă de ea?

-Auzi cum zumzăie albinele? Vezi înflorind grădina pe care am plantat-o? Simţi mirosul pământului, al vieţii ce creşte din el. Simţi aerul din jurul tău, încălzit de soare? Ascultă, simte, priveşte. Explorează mai în profunzime.

Păstrându-şi o mână pe umărul ei, pe cealaltă o flutură în aer. Şi se trezi pe colina pe care stătuse mama ei cu atâţia ani în urmă, privind de sus ferma aflată la poalele acelei coline.

Mama ei strângea rufele. Cearşafurile fluturau în bătaia brizei. Ethan arunca o minge roşie, iar câinii alergau după ea. Râsul lui înveselea totul în jur. Travis încerca să umble în mâini, însoţit de comentariile

batjocoritoare ale lui Colin. înţepăturile pe care şi le aruncau unul altuia erau atât de autentice, atât de fireşti.

Iar tatăl ei se apropie cu paşi mari de maică-sa şi o îmbrăţişă de la spate, întorcând-o spre el ca s-o sărute. Iubirea, mai sinceră decât orice altceva cunoscuse vreodată, o izbi pe Fallon direct în inimă.

Albinele zumzăiau, grădina era înecată de parfumul pământului şi al vieţii ce creştea din el. Soarele încălzea aerul.

- Timpul va trece, îi spuse Mallick. Nu te vei întoarce la fel cum ai plecat, însă te vei întoarce.

Cămaşa tatălui ei avea mânecile suflecate până la coate. Ethan râdea fericit, din toată inima, în timp ce câinii încercau să prindă mingea. Cearşafurile din spatele mamei ei erau umflate de vânt. Travis, cu faţa roşie de efort, umbla în mâini, în vreme ce Colin ţopăia în cercuri în jurul lui.

O, Doamne, o parte din ea, cel mai tainic colţişor al inimii ei, îşi dorea s-o ia la fugă şi să meargă pur şi simplu la ei. însă restul, ceea ce ştia din sângele ei, o împiedica s-o facă.

- Cum mă voi întoarce?
- Mai puternică.
- Pot să mă întorc din nou în felul ăsta? Doar cât să-i văd preţ de-o clipă.
- Când vei învăţa cum s-o faci.
- Atunci, voi învăţa cum s-o fac.

Acum fraţii ei se hârjoneau, la fel şi câinii. Mama ei duse rufele în casă. Tatăl ei luă mingea roşie şi o aruncă astfel încât să-i facă şi pe băieţi, şi pe câini să alerge după ea. Iar Fallon se întoarse în luminiş, auzind albinele, respirând mirosul grădinii, simţind soarele.

- Mulţumesc.

-Victoriile trebuie recompensate, îi spuse el, îndepărtându-se.
- în regulă. Mallick, ia-ţi sabia, căci îmi mai doresc o victorie.
în cea mai lungă zi a anului, pe când soarele se afla în cel mai înalt punct al său, Fallon creă cercul. Folosindu-şi sabia, trasă o pentagramă în interiorul cercului şi puse câte o lumânare în fiecare dintre colţuri. Apoi le aprinse. Drept ofrandă, adusese câteva fire de floarea-soarelui şi o comoară de bunătăţi din grădină, ierburi aromate proaspăt tăiate, apă rece şi curată, tocmai scoasă din pârâu.
Invocă zeul focului, îi mulţumi pentru lumina sa. îi mulţumi zeiţei pentru fertilitatea pe care o oferea pământului.
Mallick o privi săvârşind ritualul şi-şi aminti de Samhain, când îi văzuse puterea crescând în ea. O văzu şi acum, când ridică sabia, iar părul ei, tuns scurt, flutură în aerul învolburat tot de ea.
-Spada lui va fi cuprinsă de flăcări. E sânge din sângele meu. Spada mea se hrăneşte cu flăcările zeilor. Sunt os din osul lor. Lumina mea, lumina lui, lumina lor, lumina noastră - vor străpunge întunericul. Viaţa mea, viaţa lui, vieţile lor, vieţile noastre - se vor uni pentru acest ţel. Soarele va răsări şi va apune, va răsări şi va apune. Pământul va înflori şi va dormi, va înflori şi va dormi. Magia trezită nu va mai adormi niciodată. Vremea somnului a trecut, şi asta promit solemn. Azi şi acum, sub soare, în floare, ţie îţi slujesc şi din tine cresc. Voi înfrunta ce-mi iese-n cale, de-a fi crud sau de-a fi moale. Tu, ce soarta mi-ai croit-o, flacăra mi-ai dăruit-o, ca bezna să lupt s-o risipesc, chiar mii de zile de-ar fi să risipesc. Ce îmi ceri ofer, smerită. Voia ta fie-mplinită.

Coborî sabia şi se cufundă în tăcere. Nu mai păli, aşa cum făcuse data trecută. Deja, îşi spuse Mallick, se întrevedea în ea soldatul ce avea să devină.

- Nu mai pot da înapoi acum.

O spuse calm, pe un ton ce nu avea nimic de copil.

- Am ajuns prea departe, am prea mult în mine ca să mai dau înapoi acum.
- Deci, ai depus jurământul.
- Intenţionasem să săvârşesc ritualul pe care îl face mama mea la solstiţiul de vară. E foarte drăguţ. Are şi o componentă spirituală, mă gândesc, dar e, pur şi simplu, foarte drăguţ. Dar apoi... am ales. *Jai fait un choix.*

Mallick ridică din sprâncene.

- Asta e franceză.
- *Parlo italiano anche.* Nu vorbeam italiana înainte să încep ritualul. Sau nu cred. De data asta nu-mi zbârnâie toate în cap, dar tot e mult.
- Da, aşa e. Trebuie să închizi cercul. Şi vei avea liber restul zilei.

Şi-ar fi dorit acele ore de libertate, însă...

- E mult, într-adevăr, dar am şi mai mult de învăţat. Am nevoie să exersez mai mult. Am nevoie de mai mult.
- Atunci, vom munci. Diseară vei merge la focul în aer liber organizat în cinstea solstiţiului. Petrecerile echilibrează munca şi studiul.
- Vreau să merg. Ar trebui să vii şi tu. Chiar ar trebui, insistă ea, ghicind că îşi căuta scuze. Petrecerile aduc echilibru.
- înţelepte cuvinte.

Ea zâmbi.

- Le-am auzit şi eu de undeva.

în seara aceea, după ce soarele apuse încheind cea mai lungă zi a anului, Fallon dansă în jurul focului alături

de elfi, de zâne şi de o ceată de metamorfi. Iar presiunea muncii, a studiului şi a zilelor ce aveau să vină se spulberă. Preţ de o noapte, de o singură noapte, îşi putea permite să fie doar o fată la o petrecere.

Purtă coroana de flori pe care i-o făcuse Twila; o descântase ca s-o împiedice să se ofilească. Aduse miere, piure de mere şi pâine îndulcită cu coacăze drept daruri pentru gazdele ei. Fiindcă în lunile de când sosise acolo împreună cu Mallick se înălţase cu mai bine de doi centimetri, o căută pe tânăra şi vicleana Jojo, un elf care îşi crease reputaţia de a putea face rost de orice, şi o rugase să-i găsească o pereche de pantaloni noi. La schimb, îi oferise o brăţară pe care o împletise ea din piele.

în lumina focului ce pârâia, cu fumul şerpuind în văzduh în răpăit de tobe, Fallon se aşează lângă o tânără elf ce îşi alăpta bebeluşul, înainte de Blestem, venise în Statele Unite printr-un program de schimb între universităţi. Ca să se testeze, Fallon purtă conversaţia cu Orelana în limba franceză.

- Familia la care locuiam era foarte bună la suflet. Fusesem acasă de Crăciun şi m-am întors în America pe 2 ianuarie. Nu ştia nimeni, la momentul respectiv, despre ceea ce se întâmplase deja. Astfel că mi-am lăsat familia şi m-am întors în America. M-am întors la cursuri şi au început să se vadă chestii, să se audă. Chiar şi aşa, nimeni nu părea să ştie. Capul familiei americane a fost cel care s-a îmbolnăvit primul. în timp ce el se afla în spital, s-a îmbolnăvit şi soţia lui, apoi Maggie - ea era fata de vârsta mea, fiica lor. Totul s-a întâmplat atât de rapid, a fost atât de rapid şi de oribil! La spital erau atât de mulţi bolnavi, atât de mulţi muribunzi! Mi-am sunat familia, iar tatăl meu deja era bolnav. Am încercat să mă întorc acasă, dar n-am reuşit să fac rost de bilet. M-am dus la aeroport

ca să încerc să-mi cumpăr de acolo, însă am dat peste o nebunie, peste o adevărată nebunie.

Mută, netulburată, copilul la celălalt sân.

- Oameni bolnavi, oameni disperaţi, oameni furioşi. Se îmbrânceau, loveau, ţipau. Era plin de poliţie. Soldaţi înarmaţi. Am fugit de acolo. Mi-a luat câteva ore să ajung înapoi la casa în care locuisem - pustie, acum. Era plin de maşini care mergeau în toate direcţiile, iar atât de mulţi dintre oamenii din ele erau deja bolnavi! Am încercat să-mi sun din nou familia, însă n-am reuşit. N-am mai vorbit niciodată cu mama, nici cu tata sau cu fratele meu.

Fallon îşi aţinti privirea la foc şi urmări dansul flăcărilor roşii şi aurii în miezul încins, de culoare albastră.

- A fost o perioadă oribilă, dar fără îndoială că a fost cu atât mai oribilă pentru cei ca tine, care nu mai aveau cum să ia legătura cu familia.

-Ştiu că tatăl meu s-a stins. Era deja bolnav. însă mai nutresc speranţa că fratele meu şi mama au supravieţuit. înspăimântată, teribil de înspăimântată, am rămas în acea casă pustie. însă eram înspăimântată şi de schimbarea pe care o simţeam în mine.

- Sângele tău de elf.

- Da, mă speria. Ce eram, de fapt? De ce eram aşa? Familia aceea locuia în suburbii. Ştii cum sunt alea?

- Da. Mi-a arătat Mallick atunci când am venit aici. Comunităţi în afara oraşelor.

Orelana încuviinţă din cap.

- Aşa era şi asta. Mă aflam într-o superbă casă liniştită, mare şi luxoasă, însă eram singură şi înspăimântată. Afară se auzeau focuri de armă, ţipete şi

hohote de râs oribile. Dar vedeam şi nişte lumini minunate.

- Zâne.

- Da, spuse ea, mutându-şi bebeluşul pe umăr şi frecţionându-l pe spate. Ceea ce se trezise în mine ştia că acele lumini erau ceva bun. Mi-am luat din casă ceea ce-am crezut eu că avea să-mi trebuiască. Aveam doar nouăsprezece ani, ştii? Eram un copil crescut în puf. O tânără aflată la prima ei călătorie în America, departe de casă. O studentă ambiţioasă, visând să devină creator de modă. Creator de modă, repetă Orelana, râzând. Mi-am luat doar atât cât puteam duce în rucsac, apoi am urmat luminile.

- Cum ai ajuns aici?

- Simţeam în mine o nevoie nu doar de a urma luminile, ci şi de a alege un drum anume în locul altuia, de a coti într-un loc anume şi nu altundeva. Zile întregi m-am lăsat călăuzită de acea nevoie, care m-a învăţat şi să devin una cu un copac sau cu versantul unui deal atunci când se apropia ceva malefic.

O privi pe Fallon cu un zâmbet atunci când copilaşul, aproape adormit, scoase un râgâit.

- Am învăţat ca, în loc să mă tem de ceea ce era în mine, să mă folosesc de acea putere. De fiecare dată când vedeam stoluri de ciori învârtindu-se în cerc, mă ascundeam. Dacă auzeam zgomot de luptă, mă ascundeam. Sau fugeam, cu toată viteza de care sunt capabili elfii, ca să nu fiu prinsă. Şi totuşi, m-au prins nişte bărbaţi. Soldaţi.

- Ai fost luată pe sus într-un raid? Nu ştiam.

- Mi-au zis că aveau să mă ajute, că aveau să mă ducă undeva, la adăpost.

Amintindu-şi, Orleana îşi strânse mai tare bebeluşul la piept, legă- nându-se uşor ca să-l adoarmă la loc.

-Mi-au dat mâncare şi apă. Eram atât de obosită, atât de speriată, atât de flămândă! însă elfii aud foarte bine, după cum bine ştii, şi pot auzi chiar şi gânduri, dacă sunt suficient de răsunătoare. Aşa că i-am auzit vorbind şi gândindu-se la centre de detenţie, la laboratoare şi la teste. Lagăre de izolare şi toate acele cuvinte şi gânduri înspăimântătoare. Eu mă aflam alături de alţi trei, în partea din spate a unui camion cu lateralele blindate, aşa că nu puteam vedea unde eram şi unde mergeam.

-Nu ştiam că ai trecut printr-un centru de detenţie.

- N-am mai ajuns acolo. Unul dintre soldaţi a gândit foarte tare, intenţionat foarte tare, ca să fie sigur că-l aud. Minh.

Fallon îi aruncă o privire elfului care vorbea cu o parte dintre bărbaţi, legănând pe genunchi un copilaş somnoros. Ştia că era bărbatul Orelanei şi că părinţii lui veniseră în America din Vietnam. Nu ştiuse că fusese cândva soldat.

Ca să devină lider, reflectă ea, n-avea să fie suficient să înţeleagă cuvintele din orice limbă. Avea să fie nevoie să înţeleagă poveştile celor care rosteau acele cuvinte.

- Ce ţi-a spus?

-Mi-a comunicat în gând: *Asta nu e o salvare. E o închisoare. Pregăteşte-te.*

- Şi ce a făcut?

- în primul rând trebuie să ştii că a fost un soldat bun, dornic să-şi servească ţara. însă îşi ascunsese adevărata natură de ochii celorlalţi alături de care îndeplinea serviciul militar. Ştia, pentru că văzuse la-gărele şi centrele, ce i s-ar fi întâmplat. Vedea ce li se

întâmpla altora. Mai erau şi alţii în serviciul militar care procedaseră exact ca el şi se găsiseră între ei. Unii dintre ei.

Făcu o pauză ca să mute bebeluşul astfel încât să-şi elibereze o mână şi să ia o cană ca să bea.

-*Pregăteşte-te,* mi-a comunicat el, în gând, iar, la scurt timp după aceea, camionul a oprit brusc. A oprit pentru că cineva din rezistenţă, o vrăjitoare, l-a făcut să oprească. A provocat o explozie, nu chiar în faţa camionului, însă pe aproape. Apoi o alta. în confuzia care s-a stârnit, Minh a venit în spate, cu rapiditatea specifică unui elf, şi a luat băieţelul - un metamorf de nu mai mult de trei ani cerându-i femeii care avea grijă de el şi care devenise mama lui să o ia din loc cât mai repede. Eu am prins mâna unei fetiţe, o copilă care era imună, şi am smuls-o de acolo. Am fugit spre copaci, unde ne aşteptau alţii, veniţi să ne ajute. Şi aşa am evadat. Minh a condus atacuri împotriva unuia dintre lagăre, împotriva unuia dintre centrele de detenţie. Alături de Thomas şi de alţii. Au eliberat o parte dintre prizonieri, dar au existat şi morţi din ambele tabere. Am venit aici ca să ne construim o viaţă, îl ştii pe băiatul acela, Gregory?

Fallon îşi îndreptă privirea spre un grup de băieţi adolescenţi care se prefăceau plictisiţi.

- Fireşte. E un metamorf care se transformă în lup.

- El era băieţelul din camion. Daria, deşi nu e o Nepământeană, trăieşte cu ceata. E mama lui, în fond. Şi fetiţa de care îţi spuneam că e imună? E soldat în armata rezistenţei. Mai ia legătura cu mine sau cu Minh din când în când.

-E o poveste frumoasă. O poveste plină de dramatism.

- E important să nu uităm niciodată cine suntem şi de ce suntem aşa, spuse Orleana, punându-şi cana deoparte şi oftând, satisfăcută. De ani întregi n-am mai purtat o conversaţie atât de lungă în limba ţării mele de baştină. Mi-ai oferit un dar.

- A fost prima mea conversaţie în franceză, deci şi pentru mine e un dar. Mă bucur că Minh a fost acolo atunci când ai avut nevoie.. Mă bucur că a fost soldat şi a dorit să lupte. Şi mă bucur că a înţeles cum să facă asta, că a avut curajul să procedeze corect.

- în ziua aceea m-am simţit recunoscătoare faţă de el. în săptămânile lungi care au urmat, am ajuns să-i admir curajul, capacitatea de a face echipă cu alţii şi de a-i conduce, dorinţa de a avea grijă de ceilalţi, însă m-am îndrăgostit de el într-o noapte de primăvară, exact aici unde stăm noi acum, când am dat întâmplător peste el; îi cânta unei fetiţe care visase urât.

Fallon recunoştea sclipirea ce apărea în ochii Orelanei atunci când îl privea pe Minh. O văzuse şi în ochii propriei mame, ori de câte ori erau îndreptaţi spre tatăl ei.

- Iată un bărbat dispus să lupte, mi-am spus eu, dispus să aleagă calea cea dreaptă şi să-şi rişte viaţa ca s-o urmeze. Un bărbat dispus să aibă grijă de alţii. Şi unul capabil să aline un copil cu un cântec. Dar am gândit toate astea prea tare, adăugă ea, râzând. încă nu învăţasem cum să-mi amuţesc gândurile, cum să le ascund. Aşa că el m-a auzit. M-a auzit şi m-a privit şi, pentru că era curajos, m-a lăsat să-i aud şi eu gândurile.

Oftă.

- Solstiţiul de vară e vremea iubirii şi a iubiţilor. într-o bună zi vei privi şi vei şti şi tu, spuse ea, şi o lovi, uşor, pe Fallon peste genunchi. Dar acum trebuie să-mi duc bebeluşul la culcare.

Fallon rămase cu privirea aţintită în foc. Nu era sigură că avea să existe şi pentru ea o vreme a iubirii sau a iubiţilor. Nu era sigură că exista în ea acel ceva necesar ca să-i aprindă acea sclipire în ochi.

Făcuse un jurământ. Da, era nevoie de echilibru, reflectă ea. Un dans în jurul focului în noaptea solstiţiului, mâncare bună şi prietenii. Prima ei conversaţie în limba franceză. însă *toate astea* erau echilibrate de faptul că aflase despre Minh că era soldat şi că făcea parte din rezistenţă. Era cineva care ştia - dacă avea să aibă vreodată nevoie de acea informaţie - unde se aflaseră lagărele şi centrele de detenţie.

Unde poate că se mai aflau şi acum.

Chiar şi în clipa aceea îl vedea pe Mallick savurând nişte vin, însă făcând-o în compania lui Minh, care o lăsase pe fetiţă în grija fratelui ei mai mare, a lui Thomas, şi a câtorva dintre bătrânii clanului.

Se îndoia că ei vorbeau despre iubire şi iubiţi.

Bătălii, raiduri, materiale necesare, strategii, securitate.

N-avea nevoie de urechi de elf ca să ştie că astea erau subiectele pe care le discutau cei cu roluri de conducere.

Făcuse un jurământ, îşi acceptase îndatoririle. într-o bună zi, cu toţii aveau să-şi îndrepte privirile spre ea, aşteptând acele planuri, acele răspunsuri. Trebuia să fie pregătită. Sprijinindu-şi bărbia în pumn, îşi lăsă privirea să se piardă în foc, în miezul albastru al flăcărilor, în dansul roşu incandescent al văpăii, şi se întrebă dacă avea să-şi vadă viitorul.

Când îl văzu, sări în picioare şi întoarse spatele muzicii, vocilor şi veseliei.

- Hei! strigă Mick, ajungând-o din urmă, iar sclipirea poznaşă pe care o avea în ochi îi sugeră lui

Fallon că respectivul elf reuşise să bea, pe ascuns, cel puţin câteva înghiţituri din vinul zânelor. Unde mergi?

- Acasă. E târziu.
- E solstiţiul de vară.

Mick urcă, în fugă, pe trunchiul unui copac şi făcu o tumbă. Când aproape căzu la aterizare, Fallon îşi spuse că fuseseră chiar numeroase înghiţiturile acelea.

- Câţiva dintre noi vor merge în luminiş, facem o baie. Hai şi tu, o îndemnă el, prinzând-o de mână.
- Nu, nu pot. Trebuie să mă trezesc devreme mâine.
- Asta e mâine. Acum încă e noapte.

O smuci uşor, încercând s-o aducă înapoi la petrecere.

- Mick, sunt obosită. în minte, în suflet. Obosită până în măduva oaselor. Mă duc acasă.
- O să te simţi mai bine după ce înoţi puţin.

Se întoarse spre ea, smălţat de petele pe care le făcea lumina lunii strecurându-se printre frunze.

- E noaptea solstiţiului de vară. E magică. în noaptea asta, totul e magic.

Fallon îi auzi gândurile. O făcură să tresară, avertizând-o despre ceea ce urma să se petreacă, însă nu se retrase la timp. Nu era deloc sigură, dar poate că o parte din ea era totuşi curioasă. Chiar îşi dorea acel lucru.

Şi astfel, în acea noapte caldă a solstiţiului de vară, în lumina lunii strecurându-se printre frunze, îl lăsă s-o sărute. Simţi o oarecare dulceaţă; poate datorită vinului, poate datorită momentului. Cum ar li putut să ştie? Era primul ei sărut. Senzaţia era... liniştitoare, chiar ilacă stârnea, vag, în ea ceva ce nu ştia să recunoască.

Era o oarecare dulceaţă, îşi spuse Fallon, analizând ceea ce simţea chiar în timp ce trăia acea experienţă. Şi tandreţe. Preţ de încă o clipă, r.avură momentul, dorindu-şi acea dulceaţă şi tandreţe.

Dar apoi se retrase. Expresia din ochii lui Mick nu mai era, acum, tocmai poznaşă, remarcă ea. Acum ochii lui trădau şi dorinţe.

- Eşti atât de frumoasă, murmură el, încercând s-o prindă din nou.

- Nu pot.

Simţi o altă emoţie stârnindu-se în ea, iar de data aceasta o recunoscu - era regret. îmi pare rău.

- îmi place să fiu cu tine. îmi placi tu.

- Şi eu te plac pe tine. Dar nu sunt... îmi pare rău, spuse din nou, complet în van.

Bine. Bine. Nu contează.

Insulta de-a fi fost respins îi întunecă, pentru o clipă, chipul.

- Mă gândeam pur şi simplu că poate ai avea şi tu chef să te distrezi cu adevărat. Să fii normală preţ de-o noapte. Dar presupun că vrei, mai degrabă, să faci pe interesanta şi să-ţi plângi de milă că tocmai tu rşti Aleasa.

■ ■ Nu-i corect.

Cuvintele lui o înţepară precum acul unei viespi.

-Chiar nu-i corect.

- Asta faci. Asta faci întotdeauna. Pentru că te crezi atât de importantă. Ai impresia că eşti mai grozavă decât toţi ceilalţi.

Cum şi de data asta cuvintele lui o răniră, adânc şi amarnic, Fallon îi răspunse cu aceeaşi monedă:

- Ştiu sigur că sunt mai grozavă decât tine. în momentul de faţă ştiu sigur că sunt cu mult mai grozavă decât tine.

îl îmbrânci şi, cu ochii încinşi de lacrimi amare, se îndepărtă, furioasă.

- M-ai sărutat şi tu! îi strigă el, din urmă.

- N-o să se mai întâmple, îl asigură ea, ridicându-şi spre cer ochii înceţoşaţi de lacrimi. Şi asta o jur.

Intră cu paşi mari în luminiş. Lumânările aprinse peste zi scânte- iau, descântate să ardă până în zori. Ar fi vrut să le stingă pe toate, să le înăbuşe lumina dintr-un gest scurt al mâinii, ca să se închidă în ea, la adăpostul întunericului.

Pentru că ştia că nu fusese creată pentru dulceaţă şi tandreţe, ci pentru bătălii şi sânge. Bătăliile şi sângele pe care le văzuse în miezul albastru, fierbinte, al focului de tabără. Bătălia furioasă dezlănţuită în jurul ei în timp ce ea gonea pe Laoch printre săbii încleştate, potop de săgeţi şi fulgere roşii, năprasnice. Sângele de pe chipul ei, de pe tăişul săbiei, încă păstrând căldura celor pe care îi ucisese.

Iar în cenuşă, în cenuşa murdară a focului, văzuse stolul de ciori înălţându-se, le auzise ţipând în timp ce zburau, în cercuri, peste morţi şi muribunzi.

Îşi aţintise privirea în focul solstiţiului de vară, iar muzica flautelor şi a tobelor celebrând sărbătoarea - se transformase în vuiet de război. Privise şi-şi văzuse viitorul.

Intră în căsuţa pustie şi, pentru prima dată în ultimele câteva luni, se încuie în camera ei. Ghemuindu-se pe pat, plânse până ce îi secară toate lacrimile.

Înainte să se ivească zorile, Fallon - o copilă ce încă nu împlinise paisprezece ani - făcu cel de-al treilea jurământ din noaptea aceea.

Îşi jură că acelea aveau să fie ultimele lacrimi pe care le vărsa pentru ceea ce urma să se întâmple.

Timp de o săptămână nu văzu nici urmă de Mick, iar asta îi conveni de minune. Hotărâtă, insistă pe lângă Mallick s-o înveţe mai multe, să-i ofere mai multe, s-o

testeze mai mult. Până la sfârşitul săptămânii deja ştia să-i ceară toate acele lucruri şi în spaniolă şi portugheză.

Mallick îşi dădea seama că era ceva ce o tulbura, însă când încercase ce-i drept, cam stângaci, să afle ce anume, Fallon se închisese complet în faţa lui. Devenise un cufăr zăvorât.

El recunoştea cinstit faţă de sine însuşi că nevoia ei bruscă şi insaţiabilă de a-şi spori cunoştinţele şi de a-şi îmbunătăţi abilităţile avea darul de a-l epuiza. Şi astfel, când o vedea plecând călare pe Crace sau pe Laoch, răsufla uşurat. Şi trăgea un pui de somn.

Mai mult, serile, îl asedia cu întrebări despre bătăliile în care luptase şi bătăliile despre care ştia. Iscodindu-l, trăgând de el, săpând după detalii până la epuizare, dezbătând până ce lui Mallick i se înceţoşa mintea şi se întreba de ce cutare bătălie fusese pierdută sau câştigată.

Mallick ştia că la fel făcea şi cu Minh, cu Thomas şi cu Yasmin, zâna războinică. Vorbind nu doar despre bătălii, ci şi despre diverse amplasamente. Tabere şi aşezări, numere, centre de detenţie, lagăre de concentrare.

Bănuia că se certase cu Mick, pentru că nu-l mai văzuse pe băiat dând târcoale casei, iar, când o întrebă despre el într-un context neutru, Fallon îi răspunse pe un ton aprins: *De unde să ştiu eu?*

însă, în cele din urmă, băiatul apăru din nou, iar răceala iniţială a lui Fallon faţă de acesta păru să se risipească. Deşi acum rareori mai bătea pădurile în compania lui, aşa cum făcuse înainte, căci îşi petrecea mai mult timp cu Mallick însuşi sau cu bătrânii diverselor clanuri şi cete.

Pe măsură ce vara se apropie, pe nesimţite, de sfârşit, Mallick începu să n-o mai menajeze cu nimic în

timpul luptelor cu sabia. Chiar şi aşa, Fallon tot îl învingea în aproape jumătate dintre înfruntări.

Se înălţă, iar muşchii îi deveniră mai puternici şi mai bine conturaţi. Nu mai râdea decât rar, iar Mallick constată că îi lipsea sunetul râsului ei. Şi regretă, atunci când o văzu ajunsă aproape de finalul primului an alături de el, că fetişcana de altădată dispărea treptat, consumată de războinica rece şi calculată din ea.

De ziua ei, dându-şi seama că el era complet inapt în această privinţă, Mallick ceru ajutorul unuia dintre elfi, care îi pregăti lui Fallon un tort cu mirodenii. Mallick ii dărui lui Fallon o baghetă magică pe care o confecţionase chiar el din ramura unui scoruş peste care dăduse într-o călătorie făcută, cu multă vreme în urmă, în Himalaya. în vârful baghetei pusese un cristal de cuarţ pur şi perfect limpede, în care crestase simboluri de putere, apoi folosise trei fulgere ca s-o întărească, impregneze şi consacre.

Crease acea baghetă pentru Fallon cu un secol înainte ca ea să se nască.

- Mallick, e minunată.

O ridică în aer şi o răsuci în mână ca s-o testeze.

- Şi e puternică. Mulţumesc.

- îţi va servi. Poţi exersa creând o vrajă de invizibilitate. După ce ne vom întoarce.

- Să ne întoarcem? Dar unde mergem?

- Pentru că e aniversarea naşterii tale, te voi duce pe colina de deasupra fermei, ca să-ţi poţi vedea familia.

Chipul ei se umbri.

-Nu e cazul. Ei sunt în siguranţă, asta contează. Dar dacă e să mă duci totuşi undeva de ziua mea... Se ridică, luă una dintre hărţi şi o deschise. Du-mă aici.

încruntându-se, Mallick studie punctul pe care Fallon îşi pusese degetul.

- Capul Hatteras. Asta e în Carolina de Nord. De ce?

- Satul Hatteras de la capul respectiv, mai exact. Poate că vreau să văd oceanul. Nu l-am văzut niciodată. Poate că vreau să mă plimb pe plajă.

- Dar nu ăsta e adevăratul motiv, îi spuse el, dezamăgit, privind-o în ochi. Nu-mi spui adevărul.

- Nu te mint, îi răspunse, ridicând din umeri. Mi-ar plăcea să văd oceanul şi să mă plimb pe plajă, pentru că n-am făcut niciodată nici una, nici alta. Dar vreau să merg acolo pentru că e amplasamentul unuia dintre centrele de detenţie despre care ştie Minh. Sau cel puţin era, cândva. Vreau să văd dacă încă se mai află acolo, să văd cum e organizat, ce sisteme de securitate are, ce capacitate.

Ar fi putut s-o refuze. însă nu vedea nici un motiv pentru care ar fi lăcut-o - şi ştia că, în scurtă vreme, avea să se descurce şi fără ajutorul lui ca să se deplaseze oriunde, prin proiecţie astrală.

- Prea bine.

- Acum?

El îşi puse o mână pe umărul ei.

Acum.Capitolul 14

Fallon se afla pe o plajă - acoperită cu nisip auriu - şi vedea oceanul.

Vast, puternic, cu nuanţe de verde contopindu-se cu nuanţe de albastru, dansa în valuri ce se înălţau şi se prăbuşeau, împroşcând o spumă precum dantela lichidă. Soarele, splendid în arcul văzduhului nepătat de nori, revărsa peste ocean o ploaie de săgeţi vii de lumină.

Priveliştea îi tăie răsuflarea.

îl mai văzuse în imagini, în cărţi şi pe DVD-uri, însă realitatea făcea să pălească toate acele reprezentări vagi. Pura uluire pe care i-o stârni - o zgâlţâi din cap până în

picioare. Sunetul oceanului, vuietul, pulsul său asurzitor, acel răget gutural al valurilor mişcându-se neîncetat, reverberă adânc în ea.

Pe cer, stăpâne peste apă şi nisip, zburau păsări marine, fâlfâind din aripi sau doar plutind pe curenţii de aer.

Fallon trase adânc în piept acel miros pe care nu-l mai simţise niciodată şi lăsă *vibraţia* pură a acelui loc să o inunde, lăsându-se biciuită de vântul ce-i umfla cămaşa.

Neputând să se abţină, făcu un pas în faţă. Apa îi acoperi ghetele atunci când se lăsă pe vine ca să-şi înmoaie degetele în Atlantic.

- Grozav, spuse ea, apoi îşi puse un deget pe limbă. E sărată. Am putea găsi modalităţi de a extrage sarea.

Chiar în timp ce mintea ei analiza acea problemă, Fallon culese o mică scoică albă. Apoi altele două. Se gândi la Colin şi la cât de încântat avea să fie să le pună în cufărul lui cu comori.

Ridicându-se, le băgă în buzunar. Iar în clipa aceea surprinse o scânteiere, o mişcare fulgerătoare, un plescăit.

- Un peşte atât de mare ar hrăni şi taberele, şi cetele la un loc.
- Era o sirenă, o corectă Mallick, nu un peşte.
- O sirenă.
- Sau un triton. Nu l-am văzut în întregime.

Am auzit poveşti despre ei, spuse Fallon. Trăiesc în oceane?

- Şi în mări, golfuri, braţe de mare, chiar şi în fluvii.
- Au şi războinici?
- Chiar aprigi.

Ea încuviinţă din cap, memoră informaţia şi îi întoarse spatele lui Mallick.

Văzu rămăşiţele a ceea ce fuseseră cândva case construite pe plajă, cocoţate pe piloni. Timpul, vântul şi furtunile le răpiseră din acoperişuri şi ferestre. Resturi de verande spânzurau strâmb de pe câteva clădiri.

- Cel mai probabil, toţi cei care locuiau aici au fost fie evacuaţi, fie ridicaţi. Poate că morţii au fost luaţi ca să fie îngropaţi sau incineraţi, însă clădirile probabil că le-au folosit în continuare, le-au întreţinut. Pentru cazarea propriului personal, pentru stocarea materialelor, pentru diverse operaţiuni. însă acum sunt în ruină.

Fallon porni spre ele în timp ce vorbea şi descoperi că mersul pe nisip era ceva cu totul nou. Părea s-o tragă de picioare, o senzaţie care o şi amuza, o şi speria.

-Au ales acest amplasament, din câte mi-a spus Minh, pentru că puteau controla singura cale de acces şi drumul care duce la apă. Oceanul într-o parte, braţul de mare în cealaltă, continuă ea, folosindu-şi mâinile ca să indice direcţiile, şi un singur drum pe o fâşie îngustă de uscat. îl puteau controla, şi e un loc suficient de izolat pentru o închisoare. Chiar dacă cineva ar fi evadat, unde ar fi putut să fugă? însă n-aveau cum să controleze fenomenele meteo. Uraganele, furtunile şi eroziunea produsă de acestea. în mijlocul acelor furtuni, personalul închisorii era la fel de izolat ca şi prizonierii.

El nu ştiuse de locul acela, îşi spuse Mallick. însă Fallon ştia pentru că se interesase, îi asaltase pe alţii cu întrebări, săpase după detalii precum o fetiţă înarmată cu o lopăţică.

- A fost şi Minh aici?

-Odată, mi-a zis, în primele săptămâni, pe când încă mai credea că rolul lor era să protejeze, să apere. Credea că oamenii erau aduşi acolo ca să fie ţinuţi în carantină până ce se găsea remediul. însă a aflat că era o

minciună. Dune, spuse ea, absentă. Ovăz de coastă? Şi florile acelea, atât de numeroase! Ştii ce sunt?

- Flori roată de foc.

Fallon repetă acel nume atunci când ajunseră în vârful dunelor.

-Uite, îi arătă ea, îndreptându-şi degetul către o clădire, apoi merse mai departe. Centrul de detenţie. închisoarea.

Construită din beton şi oţel, era un edificiu fără ferestre, amplasat de cealaltă parte a drumului acoperit de nisip. Turnuri de pază se înălţau în toate colţurile şi pe toate laturile, şi văzu, într-unui dintre ele, cel puţin într-unui dintre ele, ceva ce aducea a armă. Una, îşi închipuia, care probabil că scuipase gloanţe cu un răpăit asurzitor. Era, de asemenea, ridicată de la sol, fiind amplasată pe stâlpi de oţel.

Un alt turn de pază conţinea cuibul masiv al vreunei păsări marine. Un loc bun, îşi spuse ea, care îţi permitea să vezi limpede în jurul tău, indiferent dacă erai pasăre sau om.

Erau două niveluri de gri posac, ameninţător, şi văzu acum că la etaj existau, totuşi, ferestre, acoperite cu obloane de oţel.

în jurul clădirii se ridica un gard înalt, cu pancarte metalice avertizând că era electrificat şi prezenta pericol de moarte, izbite de vânt una de cealaltă. Poarta, suficient de largă pentru unul dintre camioanele imense pe care le văzu înăuntru, era închisă ermetic şi ferecată cu lanţuri.

- Au abandonat-o. Nisipul a acoperit benele camioanelor şi sunt urme de rugină de la apă şi sare. Sunt locuri pe drum unde simt sub picioare că ar fi imposibil de trecut din cauza nisipului - şi vezi partea asta dinspre nord? E prăbuşită. Posibil să fi fost inundată. închisoare« e părăsită. Du-mă înăuntru.

Recunoscând nota de nerăbdare din tonul ei, se întoarse spre Mallick.

- îmi pare rău. Vreau să-ţi mulţumesc că m-ai adus şi să te rog să mă duci înăuntrul clădirii. Vreau să văd ce e înăuntru.

- Nu mai e nimeni, Fallon, ai spus-o şi tu. Nu mai e nimic viu aici.

- Trebuie să văd.

El încuviinţă din cap.

- Deschide poarta. Ai această putere. Reflectează, adăugă el, atunci când Fallon făcu un pas în faţă. Cum te-ai apropia de poartă dacă ai şti că e cineva înăuntru? Dacă ai şti că înăuntru se află inamici?

Fallon ignoră impulsul de a proiecta, pur şi simplu, un val de putere care să arunce porţile în aer. Erau lanţuri şi lacăte, îşi spuse, ceea ce nu prea punea probleme. însă dacă înăuntru s-ar fi aflat inamicul, ar fi avut nevoie de ceva mai subtil decât de o explozie - ca să treacă neobservată de camerele de supraveghere, de sistemele de securitate şi de încuietorile electronice. Pe de altă parte, învăţase strategii şi tactici de la tatăl ei, respectiv magie de la mama ei.

- Mai întâi aş arunca un descântec asupra camerelor de supraveghere. N-ar avea rost să-i dăm de ştire inamicului că venim. Acum nu e nimeni în spatele lor, nu există energie electrică care să le alimenteze, dar aş... Prin puterea ce-i în mine, vezi doar ce cred eu că-i bine. La tot ce-i viu rămâneţi orbi, până vraja o întorc. Dacă aş bruia semnalul, inamicul ar trimite pe cineva să verifice. Urmează lanţurile şi încuietoarea simplă.

întinse mâinile, rupse zalele lanţurilor.

- Acum, partea electronică, spuse ea, apropiindu-se şi mai mult şi examinând porţile. Dacă ar fi o misiune adevărată, am veni noaptea. Ar exista santinele în turnuri. Cea mai rapidă soluţie ar fi un atac al arcaşilor,

ţintind toate turnurile deodată. Dacă ar fi posibil, ca să limitez pierderile de vieţi omeneşti?-aş recurge la descântece care să-i adoarmă pe toţi deodată, însă asta ar fi mai dificil. Ar urma poarta - nu, ar urma alarma porţii.

- Bun, murmură Mallick.

- Ar putea fi sabotată sau dezactivată de un tehnician, însă, din nou, cea mai rapidă soluţie ar fi...

întinse un pumn în faţă, deschise, brusc, degetele.

- Deja e dezactivată - nu are curent - dar asta ar rezolva-o. Apoi e rândul porţii.

De data aceasta îşi încleştă ambele mâini în pumni, ţinându-le lipite, strângând până ce i se albiră încheieturile. începu, încet, să le îndepărteze. Poarta se cutremură, se deschise milimetric, apoi încă puţin. Fallon trase aer în piept, cu un şuierat.

- E îngropată în nisip, e grea şi îmi opune rezistenţă.

Muşchii începură să-i tremure, pe frunte îi apărură broboane de sudoare, însă poarta se mai deschise puţin. Fu năpădită de frustrare, pe care o proiectă asupra porţii, izbind-o de aceasta.

- Deschide-te, fir-ar să fie!

Poarta se deschise ca forţată de o mână invizibilă, în zgomot de metal îndoindu-se şi de nisip zburând în aer.

- Presupun că aş fi putut găsi şi o soluţie mai puţin zgomotoasă.

- Considerabil mai puţin zgomotoasă. La următoarea ocazie ar fi bine să spulberi mai întâi nisipul.

Recunoscându-şi greşeala, Fallon îşi umflă obrajii cu aer, apoi răsuflă.

- Ar fi fost o idee. în fine.

Intră pe poartă, traversând din nou o suprafaţă acoperită cu nisip, un fel de plajă uscată pe care, aproape

îngropate, se aflau camioane şi diverse utilaje. Fallon studie uşa masivă de oţel.

-Pe asta aş arunca-o în aer. Aş intra rapid. Aş spera că avem, cât de cât, informaţii din interior, că avem o oarecare idee despre configuraţia închisorii, dar ar trebui să ne mişcăm rapid. Probabil că mai există o uşă, poate chiar mai multe. în spate, pe laterale. Aceeaşi treabă şi acolo. Intervenţie rapidă şi în toate direcţiile. Inamicii ar fi înarmaţi, prin urmare ar trebui să neutralizăm - ăsta e termenul folosit de tatăl meu - cât mai mulţi dintre ei posibil şi să-i punem la adăpost pe prizonieri, să-i scoatem din clădire. Asta e misiunea. Să eliberăm cât mai mulţi dintre prizonieri şi să-i ducem undeva unde să fie în siguranţă. îi aruncă o privire lui Mallick. Acum pot s-o arunc în aer?

-Da.

Ea îşi scutură umerii şi-şi frecă mâinile.

- E timpul să mă distrez puţin de ziua mea.

Forţa se dezlănţui fulgerător, fierbinte şi violentă. Şi se dovedi al naibii de plăcut. Stresul, de a cărui existenţă nici măcar nu fusese conştientă, se descărcă într^o singură lovitură brutală.

Uşile de oţel se deschiseră larg.

-Bum, bum!

Uşor îmbătată de plăcere, intră.

Fără electricitate, clădirea era cufundată în întuneric, însă lumina soarelui se revărsă prin uşa deschisă. Iar primul cadavru - oase într-o uniformă zdrenţuită şi mistuită de foc - zăcea la doar câţiva metri de uşă.

- O, Doamne! O, Doamne!

- Lumini, spuse Mallick, prinzând-o, strâns, de mână. Ajută-mă. Lumini!

Fallon se înfioră de ceea ce văzuse, însă îşi uni puterea cu a lui şi creară o lumină verde-deschis. în acea lumină, desluşi o altă uşă în spatele cadavrului, una alcătuită din bare încorporate în sticlă groasă. Dincolo de ea se aflau un centru de securitate şi un post de gardian. Şi mai mulţi morţi - mult mai mulţi morţi.

Schelete prăbuşite în scaune, în spatele monitoarelor stinse. Altele, împrăştiate pe podeaua de beton înnegrită de un foc care trebuie să fi fost mistuitor.

Mallick dădu drumul mâinii lui Fallon ca să deschidă el uşa cu bare. Intră şi se întoarse spre ea, ca să vadă de ce nu-l urma.

Era palidă în lumina obţinută prin magie, remarcă el, iar ochii îi erau întunecaţi de şoc. Şoc provocat nu doar de morţi, o ştia prea bine, ci şi de magia neagră închisă vreme de ani întregi între acele ziduri, magie neagră a cărei duhoare o simţea şi el. Aproape că o luă din nou de mână, ar fi luat-o de mână ca s-o ducă înapoi acasă, cât mai departe de morţi şi de întuneric. însă aceea era slăbiciunea lui, născută din iubirea faţă de acel copil, nu glasul datoriei celui ales să o pregătească pe Mântuitoare.

- Asta e ceea ce trebuie să înfrunţi. Războiul - şi a fost, este şi va fi război - aduce moarte. Moarte de mâna omului sau prin magie. în război vei cauza moarte, prin propria-ţi spadă, prin puterea ta, prin ordinele tale. Ca să fii corectă, ca să fii înţeleaptă, ca să ai destulă putere să aduci moarte, trebuie s-o înfrunţi şi să-i vezi preţul.

Fallon tremura, însă intră pe uşă.

Şi constată că o aşteptau alte uşi. Zeci şi zeci de uşi de oţel înşirate pe pereţii de beton. O scară deschisă ducând la etaj, plus alte uşi.

Se forţă să se îndrepte spre una dintre ele, deşi avea impresia că mai degrabă înota decât păşea. Deschise

fereastra de vizitare şi aruncă o privire prin ferestruica de sticlă securizată. Celula, care nu avea mai mult de doi metri şi jumătate lăţime şi tot pe-atâta adâncime, conţinea un vas de toaletă prins în podea şi un pat îngust pe care zăceau oasele celui sau celei care murise acolo, ghemuit cât mai strâns.

Furia se ridică în ea, penetrând şocul, şi aruncă în aer uşa respectivă, apoi o alta şi o alta, făcând clădirea să răsune de zăngănitul metalului care se izbea de piatră. Unii dintre morţi fuseseră legaţi de paturi. Unii fuseseră copii. Cu toţii fuseseră singuri.

O mânie turbată luă locul furiei şi, cu un ţipăt sălbatic, începu să arunce în dreapta şi-n stânga valuri uriaşe de putere. Noi uşi se deschiseră violent, unele, cu atâta forţă încât crăpară oţelul.

- Sunt încă prinşi aici. îi simt, spuse ea, cu vocea sfâşiată de indignare. îi simţi şi tu?

- Da. îi simt.

Smulse plăcuţele de identificare de pe un cadavru care zăcea pe podea şi-şi încleştă mâinile pe ele.

- Arătaţi-mi, porunci ea, închizând ochii. Arătaţi-mi.

Şi îl văzu aşa cum fusese.

- Sergentul Roland James Hardgrove, Armata Statelor Unite, parte a corpului însărcinat cu „Operaţiunea Curăţenie". Comandantul operaţiunii, colonelul David Charles Pickett. Vârsta: treizeci şi şase de ani. Căsătorit, doi copii.

Prinzând strâns plăcuţele de

identificare, merse mai
adânc

.-Le spunea că îi ducea undeva la adăpost. Dacă întâmpina rezistenţă, recurgea la forţă, fără a ezita să ucidă atunci când era cazul. Aşa i se ordonase. Ca soldat, era obligat să execute ordinele. Echipa lui a adus ultimul grup. Doi bărbaţi, trei femei, doi minori. Băiatul, de circa opt ani, îi amintea de fiul lui, însă ordinele erau clare. A finalizat transferul, a făcut hârtiile, şi tocmai se îndrepta spre popotă - când a murit. Avea ordine. Nu făcuse decât să execute ordinele.

Fallon dădu drumul plăcuţelor de identificare, se apropie de unul dintre pereţii pârjoliţi şi-şi puse mâinile pe el.

- Alţii vor executa ordinele mele. Trebuie să înfrunt moartea ca să pot s-o poruncesc, ca să-i pot condamna pe alţii la moarte, ca s-o pot cauza. Aşa că lasă-mă să văd. Lasă-mă să văd ce anume a transformat lumina şi viaţa în moarte şi întuneric.

- Fallon, nu eşti pregătită să…

Ea întoarse, brusc, capul. Din ochii aproape negri de putere şi de furie îi ţâşneau flăcări.

- Invoc puteri din univers şi din mine. Arată-mi tot: şi rău, şi bine. De-n întuneric sunt chemată să păşesc, dezvăluie-mi tot ce o să trăiesc. S-aud, să simt, să văd aş vrea, deci fie-mi mie după voia mea.

Era prea mult, îşi spuse Mallick, prea mult. însă zarurile fuseseră aruncate.

Trupul lui Fallon fu cuprins de spasme, capul îi căzu pe spate, iar ochii i se întunecară complet, orbiţi de viziuni.

O mulţime de voci îi ţipau în minte, plângând, scâncind, implorând.

- Sunt prea multe, prea multe! Nu aud nimic. O, Doamne, sunt atât de multe!

Era noapte. Deşi nimeni dintre cei din celule nu putea deosebi ziua de noapte. îi băgară în clădire ca pe animale, deja amorţiţi de drogurile strecurate în mâncarea şi apa pe care le primiseră pe drum. Intrară târându-şi picioarele, ascultători, opunând prea puţină rezistenţă atunci când fură examinaţi, dezbrăcaţi, înregistraţi, îmbrăcaţi în uniforme de puşcăriaşi. Cei mai mulţi adormiră atunci când fură conduşi în celule.

Unii visau şi strigau în somn. Unii se luptau cu drogurile ce le erau băgate cu forţa în organism, zi după zi. Iar unii dintre cei care luptau erau imobilizaţi până ce li se administra un alt drog.

în funcţie de categoria MAN - Manifestare a Abilităţilor Nenaturale - şi de data la care intraseră în închisoare, prizonierii erau duşi în laboratorul centrului de detenţie pentru diverse teste.

Forţându-se, forţându-şi limitele, Fallon îşi uni mintea cu spiritul unei fete care zăcea imobilizată pe o masă de operaţie, într-o sală inundată de o lumină brutală. Janis, care fusese o simplă liceană la vremea la care lovise Blestemul. O majoretă care se chinuia să ia o notă bună la chimie.

Bărbatul cu chip complet inexpresiv, purtând halat şi bonetă albe, o înţepă ca să-i ia sânge. O conectă la o maşinărie, lipindu-i mici discuri reci pe pieptul gol.

îi luaseră hainele, iar ei îi venea să moară de ruşine la gândul că era dezgolită sub luminile acelea, sub ochii şi mâinile bărbatului.

- Vă rog. O vreau pe mama. Unde e mama mea?

Fugiseră împreună, pentru că tatăl ei murise. Fugiseră pentru că lui Janis îi crescuseră aripi, iar mamei ei i se făcuse frică. Porniseră spre casa bunicii ei. Intenţionaseră, pur şi simplu, să meargă acasă la bunica ei, însă ea nu era acolo. Aşa că fugiseră mai departe.

Şi apăruseră soldaţii.

- Vă rog, spuse Janis din nou, însă bărbatul care băga ace în ea, bărbatul care lipea discuri reci pe ea, nu spuse nimic.

încercă să întoarcă măcar capul într-o parte şi descoperi că nu se putea mişca. Avusese, cumva, un accident? Era paralizată?

-Vă rog, repetă. Ajutaţi-mă.

Apoi îşi dădu seama că nu se auzea nimic din cuvintele ei. Cuvintele erau doar în mintea ei, pentru că nu putea vorbi.

Nu putea vorbi, nu se putea mişca. însă putea vedea, putea simţi. Iar când o lacrimă îi alunecă pe obraz, bărbatul o culese pe un beţişor cu vată, pe care-l puse apoi într-un borcănel şi-l etichetă.

- Brody, aplică stimulare, la nivelul doi.

în câmpul ei vizual apăru o femeie care se duse la o maşinărie şi reglă ceva de la un buton.

Janis simţi şocul electric fulgerător străbătându-i tot corpul.

Din faţa monitorului, femeia începu să înşire cifre. Puls, presiune arterială, respiraţie.

- Urcă la patru, porunci bărbatul.

De data asta, şocul electric o izbi, iar ea ţipă în minte. Aripile i se deschiseră brusc, declanşate de instinctul de a fugi, de a-şi lua zborul.

- Manifestare la nivelul doi. Hai să i le imobilizăm.

O răniră şi continuará s-o rănească, îi răniră aripile. Ceva din ea îşi aminti, în ciuda drogurilor, că nu era prima dată când o răneau. îşi aminti că mama ei nu era acolo. Mama ei fusese dusă altundeva.

Durerea o inundă, aşa cum se întâmplase şi mai înainte, atunci când bărbatul folosi un bisturiu ca să-i reteze o bucăţică de aripă. Vărsă din nou lacrimi, iar, de data asta, femeia fu cea care i le recoltă.

- Ca de fiecare dată, fragmentul de aripă îşi pierde luminescenţa odată excizat.

Bărbatul puse bucăţica însângerată de aripă într-o pungă. O sigilă şi o etichetă.

- Avem nevoie de păr cu rădăcină, Brody. Zece probe din cap, zece din zona pubiană. încă o probă de urină. Toate probele trebuie trimise la Comandamentul Central prin curier special.

- Le trimitem pe toate?

- De data asta, da. Putem recolta altele când vom mai avea nevoie.

Nu zâmbi, însă pe chipul lui apăru ceva ce aducea a satisfacţie.

Janis îl blestemă din tot sufletul. Nu pentru durere, acum nu pentru durere, ci pentru acea simplă expresie de satisfacţie.

Apoi totul fu înghiţit de foc, negru şi brutal.

- Nu, murmură Fallón. Nu, nu, nu de la ea. Dar de unde, de la ce, de la cine? Arată-mi.

Majoritatea soldaţilor se aflau la posturi. Trei dintre ei, aflaţi în afara serviciului, tocmai mâncau la popotă - supă de fasole, piure de cartofi făcut din fulgi deshidrataţi şi chifle tari, unse cu raţia lor de margarină. Alţi doi erau afară, fumând. Ţigările se vindeau cu cinci dolari bucata pe piaţa neagră, însă armata plătea bine.

Unul dintre soldaţi recolta probe biologice din celula deţinutului aflat, în momentul acela, în laborator. Comandantul ţinea morţiş ca fiecare centimetru din spaţiile respective să fie documentat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Cum până dimineaţă nu mai erau alţi deţinuţi programaţi la teste de laborator, soldatul Coons plănuia să se relaxeze puţin cu un DVD înainte să se retragă la culcare.

Comandantul era instalat în biroul lui de la etaj, citind, sârguin- cios, rapoarte. Pe masa de scris avea o fotografie cu familia lui - soţia, fiica, fiul, ginerele, nora şi cei doi nepoţi.

Amărăciunea stârnită de moartea lor - fuseseră răpuşi cu toţii de virus - ardea necontenit în el. Şi era absolut convins că cei închişi în celulele de la parter erau răspunzători de blestem.

Într-una dintre acele celule se afla un vrăjitor care îşi pierduse minţile. Abraham Burnbaum fusese cândva un reputat neurolog, un om prosper, devotat muncii şi familiei sale. Un bărbat generos, care îşi folosise fără rezerve abilităţile ca să salveze vieţi. Căruia îi plăcuse să joace golf şi să navigheze. Asemenea comandantului, îşi privise familia murind, şi nimic din cunoştinţele lui, din abilităţile lui, din relaţiile lui în cadrul comunităţii medicale - nu reuşise să-i salveze.

Nu supravieţuiseră decât el şi nepotul botezat cu numele lui. Micuţul Abe, cu râsul lui plin de viaţă, zgomotos, cu pasiunea lui faţă de dinozauri şi loialitatea absolută faţă de Ironman, supravieţuise Blestemului şi, la fel ca bunicul său, începuse să manifeste abilităţi pe care savantul din Burnbaum le-ar fi respins ca fiind absurde.

Timp de mai bine de un an, îl ţinuse pe băiat la adăpost. Chiar şi atunci când fuseseră nevoiţi să-şi părăsească locuinţa din Alexandria, din cauză că luptele se apropiaseră prea mult de ei, reuşise să-l ţină pe băiat la adăpost. Deghizase acea experienţă într-o aventură. Drumeţii, jucat de-a v-aţi ascunselea, pescuit, campat în păduri sau în vreo casă deja abandonată.

O luase spre sud, mersese cu băiatul spre sud. Climatul era mai cald acolo, iar sezonul de creştere a plantelor - mai lung.

Apoi făcuse o greşeală. Obosise, devenise neglijent, sau pur şi simplu naiv. Crezuse că-i putea oferi un cămin băieţelului în căsuţa dărăpănată peste care dăduseră imediat după ce trecuseră graniţa statului Carolina de Nord. Şi o vreme chiar reuşise, fiind izolaţi, departe de drum.

însă soldaţii apăruseră oricum, năvălind peste ei atât de rapid încât îşi dăduse seama că nu aveau cum să fugă. Ar fi putut să le opună rezistenţă, avea un pistol şi avea puterile ciudate din el. însă îi era teamă pentru băiat.

- Abe, îi spusese el băiatului, trăgându-l în bucătărie. Fugi acum. Intră în ascunzătoare.

-Dar, bunicule...

- Ţine minte ce-am discutat, îl dăscălise Abraham, deschizând uşa pivniţei. Ţine minte ce-ai promis.

-Nu vreau să...

- Ai promis. Coboară în ascunzătoare şi nu scoate nici un sunet. Indiferent de ce s-ar întâmpla. Nu ieşi, pentru nimic în lume, până când nu vin eu după tine. Sau până când nu eşti sigur că au plecat. Iar atunci când eşti sigur că au plecat, ce ai de făcut?

- Să fac linişte şi să număr până la o sută de zece ori.

- Nu începi să numeri până ce nu se lasă o linişte deplină.

îl împinsese pe băiat să coboare scara.

- Grăbeşte-te. Nu scoate un sunet. Te iubesc, puştiule.

- Şi eu te iubesc, bunicule.

închisese uşa şi, aşa cum exersase de nenumărate ori înainte, făcuse o vrajă ca s-o ascundă. Clanţa dispăruse cu totul, uşa devenind una cu restul.

Nu îi bătuseră la uşă, nici nu-i strigaseră să iasă. Năvăliseră înăuntru şi pe uşa din faţă, şi pe cea din spate, înarmaţi. Chiar în clipa in care dăduse să ridice mâinile în aer, cineva trăsese în el. Nu cu un glonţ, deşi îi provocase durere. Se împleticise şi căzuse lat sub efectul tranchilizantului.

Le auzise bocancii tropăind prin casă, îi auzise strigând ordinul de a căuta băiatul.

Se trezise, cu mintea încă înceţoşată, într-o încăpere minusculă. I,egat de un pat îngust, se chinuise să-şi limpezească gândurile, în ciuda drogului.

Micuţul Abe. îl găsiseră pe băieţelul lui?

Lui n-aveau decât să-i facă orice ar fi dorit, câtă vreme Abe rămânea la adăpost.

Îl torturaseră, folosind un agent paralizant câtă vreme îşi desfâ- şuraseră testele înfiorătoare. Uneori auzea ţipete, însă nu durau niciodată prea mult. Niciodată nu vorbea nimeni cu el, exceptând dăţile când încercau să-l interogheze, şi, după câteva zile, renunţaseră chiar şi la acest lucru.

Se alina cu gândul că-l pusese pe Abe la adăpost. Îşi permitea să viseze la acel râs minunat, la acei ochi poznaşi.

Dar apoi zilele, săptămânile, lunile de captivitate solitară, drogurile şi testele brutale îi înăbuşiseră orice urmă de speranţă.

Nu cumva Abe era cel pe care îl auzea ţipând? Nu cumva îi cerea ajutorul?

Ţipase, iar când veniseră gardienii, încercase să lupte cu ei, încercase să regăsească magia, în ciuda drogului. Aprinsese un mic foc, suficient cât să-l pârjolească pe unul dintre cei care-l capturaseră, su- ficient cât să se aleagă cu o bătaie întreruptă doar atunci când cineva lătrase un ordin.

Îl legaseră din nou de pat, îl îndesaseră din nou cu droguri, îi făcuseră noi teste.

Îl aduseseră în pragul nebuniei, iar nebunia îl adusese în pragul întunericului.

Iar întunericul se dovedise viclean.

Îşi provocase singur o criză de epilepsie, una mică, doar cât să-i determine să reducă doza de droguri. Se arătase perfect docil chiar şi atunci când îl duseseră la duşuri şi puseseră furtunul pe el. Chiar şi atunci când îl torturaseră.

În tot acest timp strânsese întunericul în jurul lui, i se oferise cu toată fiinţa, îi auzise hohotele bolnave în mintea sa.

Aveau să ardă, aveau să ardă cu toţii. Foc negru, ciori negre ro- tindu-se în văzduh, fum negru înălţându-se ca să întunece soarele.

Invocase întunericul, îi rostise în gând cuvinte de care nu ştiuse până atunci. îl văzuse zâmbindu-i, îi auzise promisiunile.

Aveau să ardă, aveau să ardă cu toţii, iar el avea să se ridice din mijlocul flăcărilor. Triumfător.

Şi astfel, atunci când o zână în agonie îşi blestemase călăul, Abraham îşi dezlănţuise întreaga ură, întreaga furie, întreaga nebunie, o lăsase să se reverse din el în flăcări negre. Şi arseră, arseră cu toţii.

însă întunericul e la fel de viclean ca nebunia. îl nimicise şi pe el, laolaltă cu restul.

Tremurând, scăldată în sudoare, Fallon se lăsă să alunece pe lângă perete.

- Am văzut. Am văzut. Mi-e rău. Am să vomit.
- Linişteşte-te acum, îi spuse Mallick, luând-o în braţe. Dormi.

O adormi şi o duse de acolo.

După ce o întinse pe pat, îi aprinse lumânări albe, puse la fumegat bucheţele de salvie albă, o spălă pe faţă. Atunci când ea începu să se dezmeticească, o îndemnă să bea o poţiune care să atenueze din greaţă şi din şoc.

- Am văzut... încă vedea. Avea să vadă mereu. Trebuie să-ţi spun.

-Ai făcut-o. Mi-ai spus în timp ce vedeai, în timp ce auzeai, în
timp ce simţeai. Mi-ai spus totul. Trebuie să te odihneşti. Ai mers mai departe decât ar fi trebuit. Nu erai pregătită să înduri atât de mult.

Dacă n-aş fi fost pregătită, n-aş fi putut să o fac.

- Dacă ai fi fost pe deplin pregătită, nu ţi s-ar fi făcut rău. Ar trebui să-ţi treacă acum. Am să-ţi fac un ceai care să te liniştească şi în rest.

însă ea îl prinse de mână.

-A fost un om bun, Mallick. A fost un om bun. Un doctor, un vindecător. S-a sacrificat ca să-şi salveze nepotul. Dar ei refuzau să-i spună chiar şi dacă îl găsiseră pe băieţel, dacă micuţul era bine. Refuzau să-i spună. De ce erau atât de cruzi?

- Ca să-i frângă spiritul. Un spirit frânt e un handicap mai mare decât un trup strivit.

- însă n-au reuşit decât să-i frângă mintea. Asta e periculos. I-au frânt mintea, aşa că şi-a deschis-o către întuneric, iar întunericul l-a auzit. Ceva întunecat l-a auzit şi...

- L-a exploatat.

- Da, l-a exploatat. Şi l-a minţit, pentru că e şi el mort, la fel ca restul. Janis n-a făcut niciodată rău nimănui, dar cred că, atunci când l -a blestemat pe bărbatul acela din laborator, i-a oferit, cumva, ceva în plus spiritului care lucra în Abraham. Cred - erau atât de multe voci încât la început nu auzeam, aşa că am fost nevoită să le resping. Dar cred că, atât de mulţi dintre ei cedând, atât de mulţi voind să riposteze - cumva, toată acea energie s-a acumulat la suprafaţă, iar când Abraham a aprins fitilul, a explodat.

- E posibil. Foarte posibil. La fel cum e posibil ca, fiind atât de mulţi deţinuţi, să fi existat şi entităţi malefice printre cei puri la suflet. Iar acele entităţi malefice, dacă au existat, au contribuit şi ele la dezastrul final.

-Da, ai dreptate, spuse Fallon închizând, pentru o clipă, ochii. Aveau o sută patruzeci şi şase de persoane deţinute acolo. Capacitatea maximă era de o sută cincizeci. Unii mureau pur şi simplu, alţii erau trimişi altundeva. însă în noaptea aceea erau o sută patruzeci şi şase. S-a întâmplat acum zece ani, pe 14 martie, la ora nouăsprezece şi douăzeci şi şapte de minute. Trebuie să ne întoarcem.

îşi încleştă şi mai tare mâna pe a lui - atunci când el clătină din cap.

- Trebuie să ne ocupăm de morţi. De toţi morţii. Şi trebuie să purificăm locul.

- Da, morţii trebuie îngropaţi, iar spiritele lor - eliberate. Un loc al cruzimii poate fi distrus, iar pământul poate fi purificat.

Se simţi mândru că Fallon se gândise la asta, că înţelegea cât era de important.

- însă nu azi, îi spuse. Mâine. Cum au aşteptat până acum, pot să mai aştepte. Am să vorbesc cu Minh, căci va dori să vină şi el. Şi unii dintre ceilalţi.

-Mâine, consimţi Fallon. însă nu vom distruge clădirea. E bine construită şi bine amplasată. S-ar putea să se dovedească utilă la un moment dat.

Mallick se duse să îi facă un ceai, pentru că era mai slăbită decât îşi dădea ea seama. Data viitoare n-avea să mai fie la fel de afectată, îşi spuse. Deja se dovedise mai calmă şi mai calculată decât el. Ceea ce văzuse şi auzise prin intermediul lui Fallon îi stârnise dorinţa de a distruge tot ceea ce se afla în locul acela.

însă războinica din ea, căpetenia războinicilor, înţelegea că un război însemna moarte. Şi însemna şi închisori.

-Nu va mai fi niciodată copil, îşi spuse Mallick, adăugând miere în ceai ca să mascheze gustul amărui al plantei folosite drept remediu. Nu după ziua asta.

Ziua în care se născuse, reflectă el. Adeseori, forţele binelui puteau să fie la fel de viclene şi de crude precum cele ale răului.

O auzi mişcându-se prin casă, deşi ar fi preferat s-o ştie culcată încă o oră. Apoi auzi duşul." Ţevile cam zăngăneau, dar îşi făceau treaba. Iar Fallon îşi câştigase dreptul la camera de baie.

îşi spuse că, probabil, voia să-şi spele de pe ea duhoarea închisorii, mizeria morţii. Şi-şi dădu seama că exact acelaşi lucru şi-l dorea şi el.

Echilibru, îşi spuse Mallick, dezbrăcându-se. Aveau să mănânce din tort şi să bea nişte ceai, iar Fallon avea să-şi petreacă o seară liniştită, în care să nu aibă nimic de făcut.

Un gest mărunt, care să mai atenueze din monstruozitatea acelei zile şi din sordidul sarcinii ce-i aştepta a doua zi.Capitolul 15

După ce toamna se sfârşi, iarna aduse un ger crunt, vânturi urlă- toare şi zăpadă ce nu mai înceta să cadă. în ciuda lor, Mallick insistă ca Fallon să-şi continue antrenamentele fizice. Bătăliile, îi spunea el, | nu aşteptau să vină primăverile călduţe.

Fallon învăţă să lupte cu o sabie într-o mână şi cu un cuţit în cealaltă. Iar atunci când Mallick se triplă, printr-o iluzie, învăţă cum să I lupte cu mai mulţi inamici deodată.

Muri frecvent, însă învăţă.

O călărea pe Grace de plăcere, iar pe Laoch, pentru că era palpitant şi pentru că avea nevoie să exerseze, conştientă de faptul că, în bătălie, războinicul trebuia să fie una cu armăsarul său.

înarmată cu o sabie şi cu un mic scut, îl înfruntă pe Mallick din şaua lui Laoch. Ninsoarea cădea abundent, viscolită de vântul urlă- tor, iar lama descântată a săbiei ei izbea neîncetat lama descântată a săbiei lui.

Gwydion, călit de-atâtea lupte, se năpusti spre ea, se cabră şi se răsuci cu un curaj pe care Fallon îl admira şi-l respecta. Laoch îl depăşea chiar şi în această privinţă, după cum bine ştia, la fel cum ştia şi că singurul dezavantaj al armăsarului ei era războinica din spinarea lui.

însă avea să devină mai bună.

Zăngănitul săbiilor care se loveau era atenuat de perdeaua grea de ninsoare. Orele nesfârşite de mânuit sabia şi toate găleţile de apă cu care făcuse exerciţii şi pe care le cărase dintr-un loc într-altul, îi conturaseră braţe vânjoase. în ciuda frigului, efortul îi încălzea muşchii. Şi, cu o agerime şi o îndemânare pe care nu le avusese cu doar câteva luni în urmă, reuşi să se strecoare dincolo de apărarea lui Mallick şi să-l lovească în inimă.

El se mulţumi să dea din cap şi să-i spună:

- Din nou!

De data aceasta, creă iluzia că se aflau în mijlocul unei bătălii crâncene. Războinici călare sau pe jos, săgeţi zburând din toate părţile, sfere de foc explodând.

Gwydion atacă, sabia lui Mallick scânteie fulgerător. însă Fallon era pregătită. îi pară atacul folosindu-şi scutul şi se năpusti asupra lui cu lovituri nimicitoare, în timp ce Laoch îl împinse pe Gwydion înapoi.

în ciuda strigătelor de război şi a urletelor muribunzilor, ea auzi răsuflarea chinuită a lui Mallick. Şi, cu forţa îndelung exersată a trupului ei tânăr, îl potopi cu lovituri. Apoi îl izbi cu braţul în care ţinea scutul, aruncându-l de pe cal.

Mallick ateriză cu o *bufnitură* în zăpada frământată de copite.

Cu un zâmbet larg, Fallon se aplecă spre el, lipindu-se de grumazul lui Laoch.

- De data asta ai de gând să cerşeşti îndurare? E a treia oară într-o oră când...

Zâmbetul îi păli atunci când băgă de seamă că Mallick rămăsese nemişcat, cu ochii închişi.

-Ah, fir-ar să fie!

Sări de pe cal şi se năpusti spre el. Pe când începu să-şi plimbe mâinile pe deasupra lui, ca să-şi dea seama unde era rănit, el deschise ochii şi-i făcu semn să-l lase în pace.

- Sunt doar extenuat.

- îmi pare rău. îmi pare rău. Sigur nu eşti rănit? Lasă-mă să verific.

-Ştiu dacă sunt sau nu rănit, şi nu sunt, îi spuse el, ridicându-se
în capul oaselor. M-ai aruncat din şa, însă, fiind atât de concentrată asupra unui singur adversar, te-ai expus de câteva ori riscului de-a fi lovită din lateral de alţi inamici.
-Nu. M-ar fi avertizat Laoch.

Privirea lui Mallick se mută asupra calului, care, acum, stătea liniştit.
- Chiar aşa?
- Da. Şi cam simt - nu pe toţi şi nu mereu -, însă, de regulă, simt dacă vreuna dintre fantomele tale încearcă să mă atace. Ajutată şi de Laoch, fireşte. N-ai cum să ştii de fiecare dată. Şi trebuie să începi prin a elimina inamicul principal. Aşa m-ai învăţat. Elimină-ţi inamicul principal, apoi elimină-l pe următorul.
Mallick nu făcu decât să mormăie ceva, însă Fallon desluşi o notă de aprobare în acel sunet. Şi de oboseală.
- Ar trebui să uscăm caii. Sunt în luptă de mai bine de o oră, spuse Fallon.
- Sunt creaturi zdravene şi sănătoase. Şi la fel sunt şi eu. O luăm de la capăt.
însă, pe când Mallick se ridica şi dădea să încalece din nou, amândoi auziră strigăte. Mick venea în fugă spre ei, păşind peste zăpadă atât de rapid, încât aproape că nu lăsa urme. Pletele albite de nea îi fluturau.
- Trebuie să veniţi cât mai repede! le strigă el. Trebuie să veniţi cât mai repede.
Mâna lui Fallon se încleştă instantaneu pe mânerul săbiei.
-Ce e? Un atac?
-Nu, nu. Boală. Oamenii s-au îmbolnăvit. Tatăl meu... trebuie neapărat să veniţi.
-Ia-o mai încet, îl sfătui Mallick, apropiindu-se şi punându-şi mâinile pe umerii lui. Ce boală? Câţi sunt afectaţi?
- Mulţi. Au febră şi frisoane, iar tatăl meu nu poate să respire. Tuşeşte. Ceaiurile şi poţiunile nu-i ajută. Trebuie neapărat să veniţi.
- Nici tu nu arăţi prea bine, remarcă Fallon.
-Eu sunt bine. Sunt... gâfâi el, apoi se contrazise singur, abando- nându-se unui acces de tuse uscată. Tatăl meu...

- Vino înăuntru.
- Nu, trebuie să...
- Vino înăuntru, repetă Mallick. Avem nevoie de medicamente. Ai febră. Fallon, fă ceai. Coada-şoricelului...
- Coada-şoricelului, soc, mentă. Ştiu. Nu pierde timpul, îi spuse lui Mick, trăgându-l spre casă şi făcându-le semn cailor să îi urmeze. Stai lângă foc, îi ordonă ea băiatului, întreţinând flăcările.

Aveau nevoie de ghimbir, îşi spuse, de cimbru şi de miere. Pentru tuse. Lemn-dulce şi echinacea, adăugă, în gând, strângând plantele pentru tratarea febrei. Făcu apa dintr-o cană să fiarbă pe loc, apoi puse plantele la infuzat.

- Aveţi suficiente pături?
- Cred că da.

Tremurând uşor, Mick îi aruncă o privire disperată.

- Trebuie să ne grăbim.
- Dar metamorfii şi zânele?

-Zânele au încercat să ne ajute, însă sunt şi printre ei câţiva bolnavi. Ceata de metamorfi e bine. Sau era, din câte ştiu eu.

- Bea asta. Trebuie să mai strâng ingrediente. Avem medicamente în atelier. Mallick s-a dus deja să ia cele trebuitoare, şi mai pot strânge şi eu de aici şi din seră. Vom pleca imediat ce le avem pe toate.

-O parte dintre bătrâni sunt speriaţi că e precum Blestemul. îşi amintesc de Blestem. Şi le e teamă.

- Nu e Blestemul, îl linişti ea, punându-i o mână pe frunte şi privind înlăuntrul lui. E un virus, însă e cel al pneumoniei. îl ai într-un plămân.
- Ce-i asta? Ce-i „pneumonia”?
- Nu e virusul care-a adus Blestemul, spuse ea, apăsat. Bea-ţi ceaiul. Mă întorc.

Urcă în fugă scările ce duceau la atelier.

-E pneumonie, îi spuse lui Mallick, care tocmai pregătea două rucsacuri. Virală.

El dădu din cap.

- Du-te în seră şi culege…

- Ştiu ce să culeg.

Se îndepărtă cu iuţeala fulgerului. Mama ei ajutase la vindecarea .1 trei bolnavi de pneumonie în satul de care ţinea ferma, iar Fallon fusese de faţă. Mai mult de-atât, Mallick insistase anume asupra acestei boli atunci când făcuseră lecţii de vindecare.

Umplu şi ea un rucsac şi se întoarse fugind în casă chiar pe când Mallick cobora scările.

-Vom pregăti restul lucrurilor de care avem nevoie - odată ce ajungem în tabăra elfilor. Pe Mick ia-l cu tine în spinarea lui Laoch.

După ce încălecă, Fallon îi întinse o mână lui Mick. Mâna lui, goală şi umedă de sudoare, tremura într-a ei.

- Va trebui să te ţii de mine. Vom merge cu viteză.

- Mă pot ţine de tine. Repede, la drum!

Laoch se năpusti înainte, spulberând zăpada sub copite. Când simţi că braţele lui Mick erau suficient de strâns încleştate în jurul taliei ei, Fallon îi ceru lui Laoch să se înalţe în văzduh, deasupra zăpezii, croindu-şi drum printre copaci cu viteză tot mai mare. Era conştientă de faptul că Mallick avea să rămână în urmă, însă, între timp, ea putea începe să pregătească ceaiurile.

în clipa în care ajunseră în tabără, Mick sări de pe cal. Deşi se poticni şi se clătină, porni, hotărât, spre coliba în care locuia împreună cu tatăl lui.

- Toţi cei care sunteţi bine, strigă Fallon, trebuie să ne ajutaţi să facem ceai.

Orelana, palidă de extenuare, mai adăugă lemne pe foc.

-Ceaiurile n-au ajutat. Am crezut că totuşi ajută, sau că urmează s-o facă, de aceea n-am trimis mai din vreme după voi. S-a întâmplat atât de repede!

- Ceaiurile astea vor fi mai puternice şi vor acţiona mai eficient. Trebuie să pregătim cataplasme şi băi de abur.

în jurul focului celui mare, le arătă Orelanei şi altor trei elfi cum să pregătească ceaiurile şi ce să pună în ele, de-abia sinchisindu-se să arunce o privire atunci când apăru şi Mallick.

- Cine-i cel mai grav bolnav? vru Mallick să ştie.

-Cel mai mic dintre copilaşii mei. El şi Bătrânul Ned, îi strigă Orelana, arătând spre o colibă. De Ned se ocupă nepoata lui. Ea nu s-a îmbolnăvit. Iar de copilaş se ocupă Minh.

Mallick îi dădu lui Fallon unul dintre pachete.

- Ştii ce ai de făcut. Eu am să încep cu Ned.

Fallon luă una dintre cratiţe şi-şi puse în spate rucsacul de la Mallick, apoi încă unul al ei.

-Tu rămâi aici, Orelana, şi ajută-i pe ceilalţi să pregătească doze suplimentare. Ştiu care e coliba ta.

-E doar un bebeluş. Părea să-şi revină, apoi azi-dimineaţă... E doar un bebeluş.

- Rămâi să pregăteşti cele necesare.

Fallon se îndepărtă în grabă. Simţea boala, simţea febra nimicitoare, atât de fierbinte şi de intensă încât era de mirare că nu topea zăpada.

Intră în colibă şi îl găsi pe Minh aşezat pe marginea unui pătuţ, spălând faţa bebeluşului cu o cârpă.

- Refuză să sugă. încă n-a împlinit un an. Are doar zece luni.

Fallon îngenunche şi-şi trecu mâinile peste copilaş. Ambii plămâni erau umpluţi cu lichid, iar febra ardea mistuitor. Ochii, sticloşi de febră, priveau în gol. Ca şi cum ar fi fost o păpuşă.

- Trebuie să bea ceaiul ăsta şi poţiunea asta.

-încă nu a fost înţărcat. E...

- Dar mă vei ajuta tu, spuse ea, calm, scoţându-şi o pipetă din trusă. E micuţ, aşa că din medicament nu va avea nevoie de o cantitate prea mare, însă ceai trebuie să-i dai cât de mult poţi. începe cu asta, Minh.
Cât timp Minh îl forţă pe micuţ să înghită ceaiul, picătură cu picătură, Fallon luă o crăticioară din bucătărie, folosi carafa de apă ca s-o umple, adăugă ierburi, cristale zdrobite şi picături dintr-o altă poţiune.
-Acum administrează-i poţiunea pe care ţi-am dat-o eu. Patru picături, pentru început.
Minh se chinui s-o facă, căci bebeluşul începu să se se zbată şi să se împotrivească.
- Are un gust amar, însă trebuie să înghită patru picături.
Minh îşi luă băieţelul în braţe şi, deşi ochii i se umplură de lacrimi, imobiliză braţele micuţului şi îl forţă să înghită leacul.
- Bun, bun. încălzeşte cratiţa, murmură Fallón. Dă apa în clocot, să iasă aburi.
Când apa începu să clocotească, ea luă o cârpă.
- Asta e curată?
-Da.
- N-o să-i placă, însă o să-i acopăr capul cu prosopul ăsta. Iar tu o să-i ţii capul deasupra aburului. Dacă plânge, e în regulă. Va trage în plămâni aburul vindecător. Va tuşi. S-ar putea să fie urât. Dar tu îl vei ţine.
- O să-l doară?
-Tuşea doare, spuse ea, luând o altă cârpă. însă tuşind va elimina lichidul din plămâni şi boala.
Bebeluşul tuşi şi plânse, iar chipul soldatului se umezi de lacrimi pe când Fallón prinse boala în cârpă.
- Culcă-l, acum.
- Respiră mai bine. Chiar respiră mai bine?

- Da, îl linişti Fallón, punându-şi din nou mâinile pe bebeluş. Are mai puţin lichid în plămâni. Dar...
Folosindu-şi energia, mai trase din boală în ea, întoarse capul şi, tuşind, o elimină în cârpă.
- încă are febră, dar nu mai e atât de mare. Mă duc să-i mai ajut şi pe alţii, însă am să mă întorc. Trebuie să facem toate astea din nou.
- Din nou, repetă Minh, închizând ochii.
- Nu va fi la fel de rău, chiar nu va fi, însă va trebui s-o facem din nou. Şi poate că şi a treia oară. E mai greu pentru cei foarte mici şi pentru cei foarte bătrâni. Va adormi, şi, când se va întâmpla asta, ia cârpa în care a tuşit boala şi du-o la ceaunul pe care îl voi pune la fiert afară. Trebuie dezinfectată.
- Da, da. Aşa voi face. Fii binecuvântată, Fallón! Spune-i Orelanei, spune-i mamei lui că micuţul e mai bine.
- Aşa voi face. Mai dă-i ceai, Minh.
La fel ca Mallick, merse de la o colibă la alta, tratându-i mai întâi pe cei mai bătrâni şi pe cei mai tineri. Cei care se simţeau suficient de bine continuară să pregătească ceaiuri şi poţiuni.
Intrând în coliba lui Mick, îl găsi pe Thomas tremurând în pat. El încercă să se ridice în capul oaselor atunci când o văzu, însă se prăbuşi sub atacul violent al tusei.
- Trebuie să ne ajuţi, îi spuse Mick. Ceaiul l-a băut. I l-am adus eu.
- Bun. Am mai adus şi eu. E suficient pentru amândoi. Bea-ţi-l şi tu pe al tău.
Apoi se duse la Thomas şi-şi petrecu un braţ pe sub el ca să-l ajute să se ridice.
-Bea.
După ce bolnavul reuşi să ia câteva înghiţituri, Fallon îi luă cana şi-şi puse mâinile pe el. La fel ca micuţul Orelanei, la fel ca mulţi alţii, avea lichid în ambii plămâni.

- Mick, pregăteşte două căni, două cratiţe cu apă şi patru cârpe.
- în regulă.
Până strânse el cele necesare, ea pregăti cataplasma.
- Pe asta o vei ţine pe piept. Am să-ţi las medicamente cu care s-o împrospătezi. De două ori pe zi, până ce ţi se curăţă plămânii.
Turnă poţiunea în căni, îi dădu una dintre ele lui Mick.
- Bea, spuse ea, ajutându-l şi pe Thomas să bea. înghite-o toată. Până la ultima picătură.
Turnă cele necesare în apă şi o făcu să fiarbă.
- Pune-ţi un prosop peste cap şi ţine-ţi capul deasupra cratiţei, cufundat în aburi. Trage aburii în plămâni. Şi scuipă în cârpă ceea ce elimini atunci când tuşeşti.
- Ce scârbos!
- Sigur că nu-i plăcut.
Merse mai departe, pacient după pacient, apoi o luă de la capăt. Cu puţin înainte de lăsarea serii, îl găsi pe Mallick aşezat lângă foc, bând o stacană de bere.
- Am crezut că-l vom pierde pe bătrânul Ned, îi spuse acesta. însă e dârz şi încă nu-i pregătit să moară.
- Bebeluşul, micuţul lui Minh şi al Orelanei, a reînceput să sugă.
- O să le mai lăsăm câteva doze de ceai şi de poţiune, precum şi cele necesare pentru băile de aburi. Dar cred că ce-a fost mai greu a trecut. Vom veni şi mâine, ca să verificăm.
- Trebuie să mergem şi la sălaşul zânelor.
El încuviinţă din cap şi mai sorbi din stacană.
- După ce-mi termin berea. Am trimis un curier. Acolo situaţia nu e la fel de gravă, nici epidemia nu-i atât de extinsă. Cei din ceata de metamorfi sunt în continuare sănătoşi cu toţii. La ei nu e nici urmă din virusul ăsta, însă le vom lăsa, oricum, câteva leacuri cu rol de prevenţie.

Rămase o clipă cu privirea aţintită la foc.

- Te-ai descurcat bine azi. Ai oferit alinare şi vindecare şi, cel mai probabil, ai salvat vieţi. Mai mult de-atât, ai făcut-o cu grijă şi calm. Nici măcar o dată nu m-am văzut nevoit să-ţi spun ce să faci şi cum s-o faci.

- Ai făcut-o în trecut. Şi m-a învăţat şi mama mea.

- Nu tot ceea ce ai făcut sau ai ştiut să faci se datorează învăţăturilor primite de la mine sau de la mama ta. Pune deoparte cele trebuitoare elfilor până mâine, apoi vom trece pe la sălaşul zânelor ca să ajutăm şi acolo, oprindu-ne şi pe la bârlogul metamorfilor. După care, pe toţi sfinţii, mai vreau o bere, ceva de mâncare şi un somn bun.

- Boala e contagioasă. Trebuie să iei şi tu o poţiune cu rol de prevenţie. Voi lua şi eu, dacă insişti că e cazul, însă eu nu mă îmbolnăvesc.

- Nu eşti nici nemuritoare, nici invulnerabilă, însă da, eşti imună la boli.

Mallick oftă prelung.

- Eu, din păcate, nu sunt, aşa că voi lua leacul de prevenţie. N-am găsit niciodată o soluţie să fac leacurile astea să aibă un gust mai puţin scârbos.

- Ei bine, e suficient să-ţi faci o vrajă prin care să te convingi că au gust de bere sau de vin, sau de ce vrei tu. Nu va fi adevărat, dar tu aşa vei simţi, şi e acelaşi lucru, nu?

Mallick puse jos stacana şi se zgâi la Fallon.

- E o idee absolut genială şi mă irită faptul că, în toată viaţa mea, nu mi-a trecut niciodată prin cap aşa ceva.

Luă poţiunea de prevenţie două zile la rând, la insistenţele lui Fallon. Iar, timp de o săptămână, făcură vizite zilnice în toate taberele.

Mick îşi făcu apariţia în zori, complet refăcut, şi îi aduse o pereche de pantaloni noi, mai lungi, precum şi o pereche de ghete cu un număr mai mari.

- De unde ai ştiut că am nevoie de astea?

-E limpede ca lumina zilei. Pantalonii pe care-i ai îţi sunt prea scurţi, iar ghetele ţi le tot aranjezi în picioare.

- îmi plac foarte mult. Sunt moi şi solide. Mulţumesc.

- Eu le-am făcut.

-Tu?

Le studie din nou, apreciind pielea maro, foarte moale, şi tălpile solide.

- N-aveam habar că ştii să faci ghete.

-Doar sunt elf, spuse el, sec. în fine. Poate că ai să treci prin poieniţa zânelor mai târziu. Apa din iaz e caldă.

- Poate.

El îşi feri privirea pentru o clipă, îndreptându-şi ochii spre întinderea albă de zăpadă.

- Mi-a fost foarte teamă pentru tatăl meu. N-a mai fost niciodată atât de bolnav. N-am mai văzut niciodată atât de mulţi bolnavi în clanul meu. L-aţi salvat, şi ne-aţi salvat, tu şi cu Mallick. Sunt, suntem cu toţii, foarte recunoscători. Bătrânul Ned s-a apucat să-i facă ghete lui Mallick. Aproape că le-a terminat, şi o să i le aducă în persoană. Aşa că... Ne vedem mai târziu.

Şi astfel, boala avu darul de a vindeca prietenia dintre ea şi Mick.

Pe tot parcursul iernii, în ciuda ninsorii abundente, pe cerul mai des cenuşiu decât albastru, Fallon văzu de două ori stoluri de ciori zburând în cercuri. Nu prea aproape, din câte estimă ea. La circa opt kilometri distanţă, poate chiar mai departe.

însă asta îi arătă clar că, în timp ce ea se pregătea, în timp ce ea învăţa, în timp ce ea rămânea la adăpost, alţii luptau şi mureau.

De două ori îi ceru voie lui Mallick să-l ia pe Laoch şi să meargă să arunce o privire mai îndeaproape. Doar ca să urmărească ce se petrecea. Doar ca să vadă şi să înveţe. Iar el o refuză de două ori.
în martie, pe când încă băteau vânturi reci, iar mugurii de primăvară erau încă dureros de departe, Fallon văzu din nou ciorile şi ceru din nou voie să plece. Şi fu refuzată din nou.
De data asta, refuzul o făcu să explodeze de mânie.
- Cum aş putea să învăţ cu adevărat, când nu lupt decât cu tine, folosind săbii descântate ca să nu rănească? Deja nu mai reuşeşti să mă înfrângi în luptele călare şi mai deloc, la celelalte. Cu săgeata trag mai departe decât tine, iar acum şi nimeresc mai bine. Iar la astea?
întinse, fulgerător, mâinile în faţă, făcând flăcările să izbucnească violent, aprinzând lumânările şi aruncând în aer poţiunea din ceaun, pentru ca, după aceea, s-o facă să se verse înapoi.
- Şi la astea sunt la fel de bună ca tine.
- Şi totuşi, eu rămân profesorul tău, iar tu eleva mea.
- Atunci lasă-mă să învăţ ce se petrece în lume. Toată viaţa am fost protejată. întâi la fermă, acum aici.
- Nu eşti pregătită.
- De unde ştii? Voi fi, brusc, pregătită în ziua în care voi împlini cincisprezece ani? Oricum am aproape cincisprezece ani.
- Nu de vârstă depinde.
- Atunci de ce? De ce anume?
- Deschide uşa aceea, spuse el, arătând spre dulapul încuiat.
Fallon se duse, puse mâna pe mâner şi trase. Ţinându-şi mânia în
frâu, îşi puse palma deasupra încuietorii.
- Ai încuiat-o astfel încât să n-o pot deschide.

- Nu. Când îl vei putea deschide, întreabă-mă din nou. Acum doresc să lucrez în pace. Du-te şi găseşte-ţi altceva de făcut - şi fă-o altundeva.

- Prea bine. Nici eu nu vreau să fiu în preajma ta. Plecă furioasă, mergând glonţ în camera ei. Nu voia să fie afară, unde vremea era în permanenţă urâtă. Nu voia nici să călărească sau să înoate în iazul zânelor. Nu mai voia să fie acolo.

Se trânti pe pat.

- Vreau doar să văd. Vreau să văd altceva. Pe altcineva. Vreau să văd, murmură ea din nou. Vreau să ştiu, vreau să fiu. Liberă la drum
să pornesc, datoria să mi-o împlinesc. Vreau luminii să-i slujesc, bezna să o risipesc, tot ce-i rău să nimicesc.

Nu intenţionase să rostească descântecul. Pur şi simplu, îşi croise drum prin ea. Nu-şi dădu seama că ceva se schimbase, nici măcar atunci când se ridică să se plimbe prin cameră şi să-şi mai depene gândurile.

Apoi, observă globul de cristal de pe masa ei. Şi văzu că se limpezise.

- Vreau să văd, repetă ea. Acum, în această sferă, văd limpede totul. Voi vedea ceea ce trebuie să văd.

Şi, într-adevăr, văzu totul, clar şi perfect conturat, trezindu-se la viaţă în globul de cristal. Nu ceea ce se întâmpla atunci sau avea să se întâmple, ci ceea ce se întâmplase înainte.

Privi, chiar dacă inima începu să-i bată nebuneşte şi simţi teama strecurându-i fiori reci pe şira spinării. Privi totul.

Ştiind ce avea să urmeze, ce trebuia să urmeze, îşi încinse sabia la brâu şi-şi puse arcul pe umăr. Lăsându-şi mâinile pe cristal, îl lăsă să o transporte înăuntru.

Mallick munci ca să-şi defuleze iritarea, precum şi insulta, destul de mare, venită din partea lui Fallon. Sau, cel puţin, încercă s-o facă. însă atunci când fata reapăru

în atelier, la aproape două ore după ceea ce el socotise a fi o criză de isterie, el îşi dădu seama că nu defulase absolut nimic.

-Nu-mi pare rău, începu ea.

-Atunci n-ai nici un motiv să mă întrerupi de la muncă.

- Cristalul s-a limpezit pentru mine.

El ridică privirea şi şi-o aţinti asupra ei. Era puţin palidă, remarcă, iar ochii încă îi erau încărcaţi de viziuni.

- Şi ce ai văzut?

- Am văzut New Hope. Am văzut atacul. I-am văzut pe unchiul meu şi pe târfa aia a lui ucigându-l pe tatăl meu biologic. Le ştiu chipurile acum. Le ştiu chipurile. L-am văzut pe tatăl meu biologic folosindu-şi propriul trup drept scut, dându-şi viaţa ca să ne protejeze pe mama şi pe mine. I-am văzut durerea şi furia, le-am văzut preschimbate într-un val ucigător. Am fost acolo.

- Acolo?

- M-am lăsat transportată în interiorul cristalului.

Prima lui reacţie, de mânie, se dovedi extrem de greu de ţinut în frâu.

-Cum?

- S-a deschis faţă de mine. Iar eu m-am deschis faţă de el. Am fost nevoită s-o fac. Aveam o datorie acolo. Mama a fugit ca să ne salveze pe mine şi pe prietenii ei. A fugit, împovărată de prezenţa mea în pântecul ei, singură, îndurerată. Şi a fugit, s-a ascuns, a fugit, s-a ferit, iar o dată s-a prăbuşit la pământ extenuată şi pe punctul de a se da bătută. Mi-a spus cândva că, atunci, i-am apărut în faţă; mi-a împărtăşit şi ceea ce i-am spus, deşi ea nu mă cunoştea. Nu ştia că eram fiica ei. Şi mi-a mărturisit că ceea ce i-am spus a ajutat-o să meargă mai departe. Aşa că m-am lăsat transportată în interiorul

cristalului, m-am dus la ea şi i-am spus ceea ce trebuia spus.

Mallick se duse să-şi toarne un pahar de vin şi puse puţin şi într-un al doilea pahar. Adăugă apă, apoi i-l întinse lui Fallon.

-Acum ai văzut mai mult decât ţi-am arătat eu. Cristalul îţi aparţine. în el, cu el, vei vedea mai mult.

- Am urmărit-o o vreme, doar ca să fiu sigură că era bine. Era atât de obosită, cu inima atât de însângerată, şi totuşi atât de puternică. Mai puternică decât am ştiut vreodată. Am văzut asta, şi am văzut chipurile celor care l-au ucis pe tatăl meu biologic. N-am văzut dacă riposta ei i-a ucis. Ştiu că, dacă ei sunt în viaţă, şi eu voi fi. Eu sunt cea care le va aduce moartea. O jur.

Se duse la dulapul încuiat şi încercă din nou să-l deschidă. Uşa nu se clinti.

- îl voi deschide la un moment dat.

- Sunt convins că da, la momentul potrivit.

Ea bău vinul şi se încruntă la pahar.

- Nu-i nimic. Atunci când mă las transportată în interiorul cristalului, sunt protejată?

- Eşti prezentă atât aici, cât şi acolo, şi eşti vulnerabilă în ambele locuri.

- în regulă. Am să ies să călăresc puţin. Trebuie să-mi limpezesc gândurile.

După ce Fallon plecă, Mallick se aşeză, uitând de iritare şi de insultă, însă mai înspăimântat decât se aşteptase. Fallon avea să se lase din nou transportată în interiorul cristalului, iar acum nu mai stătea în puterea lui s-o împiedice. Acest pas îi aparţinea ei, aşa cum îi aparţinuse dintotdeauna.

La cei cincisprezece ani ai săi, Duncan doar tolera cursurile de la academie. De cele mai multe ori era instructor în loc să facă pe elevul, însă prezenţa lui acolo o satisfăcea pe mama lui şi îl scutea de ceartă.

Lucra prin rotaţie la misiunile de colectare de resurse, la misiunile de cercetare şi la partidele de vânătoare. Când chiar nu reuşea să scape, muncea şi în grădinile comunitare, în comisia pentru gunoi şi deşeuri, în cea pentru curent electric şi întreţinere.

Ştia să acorde primul ajutor şi putea interveni ca paramedic.

îi plăceau antrenamentele cu arme, îi plăcea să joace baschet şi să iasă cu motocicleta pe drumul către fermă. îi plăcea să-şi petreacă timpul cu prietenii, să facă năzbâtii cu Denzel, să-l asculte pe Denzel cântând rock la chitară sau să facă echipă cu el pe terenul de baschet.

în materie de sâni interesanţi, făcuse considerabil mai mult decât doar să pună mâna pe ei, iar aceea se dovedise o altă experienţă care îi plăcuse. Chiar mult.

în primăvara aceea, începu să se implice în planificarea şi organizarea misiunilor de salvare, participând, totodată, la ele.

Fusese unul dintre cei care planificaseră misiunea din acea noapte. Cum el şi cu Flynn îl capturaseră pe Războinicul Purităţii pe care-l aduseseră cu ei ca să-l interogheze, îşi câştigase acest drept.

- E la mai bine de o sută treizeci de kilometri distanţă, spuse Eddie, studiind harta din nou. E mai departe decât orice altceva am mai încercat până acum la capitolul ăsta. E de parcurs o distanţă foarte mare.

- Aşa e. însă, după spusele ostaticului nostru, au peste treizeci de prizonieri, pe care îi torturează şi urmează să-i execute, spuse şi Will, studiind o altă hartă, una pe care o crease cu ajutorul lui Arlys. El spune că au în jur de o sută de persoane, însă doar jumătate dintre aceştia sunt soldaţi. Ziduri întărite aici, garduri de sârmă ghimpată aici şi aici, gărzi.

Bătu uşor pe hartă cu figurinele pe care le foloseau la planificare.

- Aici e centrul de comunicaţii, în fosta bibliotecă orăşenească, iar aici, închisoarea, în vechea secţie de poliţie locală.
- Astea sunt ţintele principale, adăugă Duncan, după ce neutralizăm gărzile, forţăm poarta sau peneträm gardul. Dacă nu aruncăm poarta în aer sau dacă nu eliminăm o bucată din zid şi din garduri, riscăm să ne trezim prinşi înăuntru.
- Ai perfectă dreptate. Şi, până să ajungem acolo, trebuie să trecem prin sau pe lângă tabere ale Cetelor de Ucigaşi care, din câte au constatat misiunile de cercetare, sunt amplasate aici, aici şi aici. Deci, haideţi să reluăm fiecare pas. Iar dacă cineva observă ceva lăsat pe dinafară, să avem grijă să nu rămână aşa.

Când Duncan ieşi din clădire ca să se alăture echipei sale, Denzel, cu părul prins în zeci de codiţe împletite strâns la spate şi legate cu un elastic, se apropie agale de el.

- Nu poţi să-l convingi pe Will să mă lase şi pe mine să vin? Haide, omule.
- Nu pot, frate. Iar ai picat examenul de luptă armată. Şi pe cel de chimie.

Denzel, care deja era un pachet de muşchi înalt de peste un metru optzeci, trase un şut într-o pietricică.

- Chimia e naşpa.

Duncan se sprijini cu spatele de motocicletă.

- Trebuie să te pui cu burta pe carte.

N-avea să se întâmple niciodată, îşi spuse Duncan, însă detesta să-l vadă pe Denzel dezamăgit.

- Eşti înzestrat cu viteză şi agilitate. Trebuie doar să te pui cu burta pe carte şi să-ţi alegi o armă, apoi să exersezi cu ea.
- Kato e arma mea.

Rânjind, Denzel sfâşie aerul cu o gheară de panteră.

- Asta aşa e. Uite, tu eşti praf la chimie, eu sunt praf la chitară. Eu te-ajut pe tine, tu m-ajuţi pe mine. Poate că, după asta, n-o să mai fim atât de praf.

Mai încercaseră şi înainte, iar rezultatele fuseseră jalnice pentru amândoi, însă puteau să încerce din nou, decise Duncan.

- îmi convine.

Chiar şi aşa, tot aruncă o privire plină de regret în direcţia camionetelor, a motocicletelor şi a armelor.

- Trebuie s-o şterg.
- Dă-le-n gură, dă-le-n cap.

Se salutară pumn la pumn, iar Denzel se întoarse pe trotuar ca să privească plecarea războinicilor.

Duncan încălecă pe motocicletă, luând-o pe Antonia în spatele lui. Primele zile şi nopţi de aprilie rămâneau al naibii de reci, însă el îşi dorea viteza şi agilitatea motocicletei sale. Nu că aveau să străbată în goană cei o sută treizeci de kilometri, cu atât mai mult cu cât anumite bucăţi din ruta aleasă drept cea mai bună erau blocate de maşini abandonate de multă vreme.

Eddie se afla la volanul bătrânului Humvee al lui Chuck, o maşină cât se poate de lentă, după părerea lui Duncan, dar care se dovedea utilă atunci când era vorba de spart cadavrele ruginite ale maşinilor rămase în drum. în plus, o blindaseră, ceea ce făcea din ea o armă excelentă.

Plecară în toiul nopţii, calculând viteza, distanţa, potenţialele obstacole şi ocoluri, intenţionând să sosească astfel încât să poată iniţia atacul cu o oră înainte de ivirea zorilor.

O văzu pe mama lui lângă Arlys şi le trimise un salut milităresc. Se strânseseră şi alţii ca să-i conducă pe cei care plecau în misiunea de salvare. îi văzu pe fraţii la a căror salvare participase şi el, şi o văzu pe Petra.

Petrei îi adresă un zâmbet scurt. Ştia că făcuse o pasiune pentru el, însă, oricât ar fi fost de drăguţă, i se părea prea tânără, deocamdată.

Peste un an, însă, poate că avea să fie o opţiune.

- E lipicioasă, îi spuse Tonia la ureche.

- Ce anume?Aura de erou pe care o proiectează asupra ta. E atât de lipicioasă, încât o să-ţi înfunde porii.

- Ah, mai lasă-mă cu asta.

Făcu motocicleta să ţâşnească înainte, şi lăsară New Hope în urma
lor.

Se izbiră de primul ambuteiaj la kilometrul cincizeci şi unu şi se opriră să aştepte ca Eddie să spargă blocajul. Aflată pe propria motocicletă, Maxie, unul dintre elfii din echipa originală a lui Flynn, opri lângă Ducan şi arătă spre est.

Focuri mărunte străpungeau bezna, iar din ele se ridica un văl de fum.

- Cete de Ucigaşi, spuse Maxie. Dau foc doar de dragul de a distruge totul. Ar trebui să trimitem o echipă care să-i pună pe fugă.

în mod normal, i-ar fi dat dreptate şi s-ar fi oferit s-o însoţească, însă mai aveau de parcurs încă optzeci de kilometri.

- Probabil c-ar dispărea înainte să ajungem noi acolo. De regulă, Cetele de Ucigaşi nu incendiază un loc decât după ce l-au prădat de tot ce se putea prăda.

- Da, fu de acord Maxie, îndreptându-şi privirea înainte şi ambalând motorul. însă mi-ar fi plăcut să-mi încerc norocul cu ei.

Maxie avea părul violet, cu pene prinse într-o parte. Avea cu circa trei ani mai mult decât Duncan şi era înzestrată cu o pereche de sâni deosebit de interesanţi.

îşi continuară drumul, iar gândul că era posibil s-o convingă să se dezbrace în faţa lui îl ţinu ocupat cale de şaisprezece kilometri, plus cât le luă să treacă de un alt blocaj.

„Opreşte şi porneşte", îşi spuse, „porneşte şi opreşte". Voia să ajungă odată, să intre în acţiune. Cu opt

kilometri înainte de destinaţie, când aveau să oprească, el şi Antonia aveau s-o ia spre nord-vest, însoţiţi de Maxie şi de Solo, metamorful. O altă echipă avea să se desprindă de grup ca să se îndrepte spre nord-est.
Duncan avea să neutralizeze gărzile, după care principala lui sarcină era rezolvarea problemei porţii. Trebuia s-o deschidă cu forţa, pentru ca apoi să trimită câteva fulgere - devenise al naibii de bun la mânuirea lor - peste clădirea pe care o vedea cu ochii minţii pe harta pe care şi-o întipărise toi .n nln Depozitul de armament.
Buuum, baaang, buuum!
După care aveau să se năpustească înăuntru. Tonia trebuia să por nească alături de echipa ei în direcţia închisorii, iar echipa lui să se îndrepte spre centrul de comunicaţii. Cei mai mulţi dintre inamici aveau să fie încă în pat, căutându-şi năuciţi armele, îmbrăcaţi doar pe jumătate.
Gărzile, poarta, depozitul de armament, comunicaţiile, îşi spuse. Pe când se dezmeticeau, ticăloşii aveau să fie deja loviţi din toate părţile.
Mai erau douăzeci şi cinci de kilometri până la destinaţie, când lumina farurilor lor căzu asupra unei fete ce şedea în mijlocul drumului, în şaua unui cal alb.
Era aidoma unei statui încremenite şi scăldate în razele albăstrui ale lunii în creştere.
O cunoştea, îşi spuse Duncan, pe când întregul grup se opri. Din vise. O cunoştea din vise, iar gândul acela îl zgâlţâi, stârnind în el şi furie, şi încântare.
- E o cursă, le strigă ea. Ei ştiu că veniţi.
Duncan descălecă de pe motocicletă, cu tot trupul vibrându-i. Plăcere, mânie şi fascinaţie se luptau violent în el. Era oare conştientă că avea o duzină de arme îndreptate spre ea? Dacă da, nu părea să-i pese.
Will sări din camionetă.
- Dacă doar încerci să pui mâna pe vreo armă, vei regreta amarnic.

- Nu sunt inamicul vostru.

Eddie veni lângă Will.

- Atunci, cine naiba eşti? Şi de unde ai găsit calul ăla?
- Ne-am găsit unul pe celălalt.

Descălecă, sărind pur şi simplu din şa, şi se opri cu mâinile ridicate în aer.

- E o cursă, repetă ea.
- Eddie, ia-i pe toţi la rând şi spune-le să oprească.
- Eddie? repetă fata.

Duncan îi văzu chipul, atât de serios până atunci, luminat de un zâmbet.

- Eddie Clawson. Unde e Joe?
- A rămas aca... De unde ştii despre Joe?
- Ştiu multe despre voi. Ştiu cum v-au găsit Lana şi Max, cum i-aţi învăţat despre lanţurile de zăpadă. Tu cânţi la muzicuţă şi eşti din Kentucky. Am văzut pe hărţi unde vine asta.
- Ascultă, puştoaico, va trebui să...

Eddie se apropie de ea în timp ce vorbea. Apoi îi văzu ochii.

- O, Doamne. O, Doamne. Ai ochii lui. -Ştiu.

-Ai ochii tatălui tău.

Ultimii câţiva paşi îi făcu în fugă şi-şi aruncă braţele în jurul ei. E copilul lui Max. E fiica lui Max şi a Lanei.

I-ai fost prieten. Ai în mine un prieten. Eu sunt Fallon.SPADA ŞI SCUTUL

Sunt timpuri în care oamenii-s stăpâni pe soarta lor. De suntem într-o astfel de stare de înjosire, scumpe Brutus, greşeala nu-i a stelei noastre, Ci a noastră înşine, fiindcă suntem nişte servi de rând.

-Iuliu Cesar **de William Shakespeare, actul 1, scena II**

I

Capitolul 16

Păstrându-şi mâinile pe umerii lui Fallon, Eddie se dădu în spate, studiindu-i chipul, cu ochii umeziţi de lacrimi. -Ţi-a dat numele lui. Şi chiar semeni mult cu el - şi cu ea. Ai moştenit tot ce-i mai bun de la amândoi. Mama ta e bine?

- E cât se poate de bine.
- I-am... i-am promis lui Max să am grijă de ea - şi de tine. N-am fâcut-o.
- Nu-i adevărat. Ţi-ai riscat viaţa încercând să ajungi la ei în timpul atacului. însă Max era mort, iar ea deja plecase.
- Unde e acum?

-Nu-ţi pot spune. încă nu-i momentul. îmi pare rău că nu pot să-ţi spun, dar să ştii că e în siguranţă.

- Bine. Bine. Eddie îşi trecu palmele peste faţă. O să mai vorbim despre toate astea. Dar, până una-alta, cât ai acum, paisprezece ani? Ce cauţi aici, singură cuc? Şi pe ditamai calul.
- Am venit să vă avertizez. Inamicul ştie că veniţi. Vi s-a întins o

Will se apropie şi el.

- Stai aşa, Eddie. Tu de unde ştii? o întrebă pe Fallon.
- Tu eşti liderul?

Will Anderson

- .Pe tatăl tău îl cheamă Bill şi a venit cu Eddie şi cu restul grupului lui. Ţi-au lăsat semne pe care să le urmezi ca să ajungi în New Hope. Şi ai ajuns. Mama mi-a povestit despre tine, despre voi toţi. însă despre cursa ce vi se întinde ştiu pentru că... sunt fiica lui Max Fallon şi a Lanei Bingham. Sunt sânge din sângele rasei Tuatha de Danann. Bărbatul pe care l-aţi capturat crede sincer în cauza lui. V-a lăsa să-l prindeţi ca să vă poată da informaţii false şi, astfel, să vă atragă într-o cursă.

- Era pe jumătate mort, interveni Duncan.

El simţi o atracţie magnetică, caldă, lentă, profundă. O cunoştea pe fată. O cunoştea din vise. însă fusese de faţă la capturarea bărbatului respectiv şi văzuse în ce hal fusese el atunci.

- E cineva care crede sincer în cauza sa, repetă Fallon, aţintindu-şi privirea în ochii lui. Tu eşti Duncan, iar sora ta geamănă, care te însoţeşte, e Antonia. Darul tău e la fel ca al meu, şi ştii... ştii că spun adevărul. Numele prizonierului este Patrick. Nigel Patrick. S-a oferit voluntar să fie împuşcat, să fie bătut, să fie abandonat acolo unde ştia că veţi veni să cercetaţi.

Ceva din lăuntrul lui îi spunea că vorbele ei erau adevărate. Şi totuşi...

- De unde au ştiut unde aveam să mergem să cercetăm?

- Nu pot să-ţi spun. Asta nu mi-a fost dezvăluit. însă ei vă aşteaptă. La opt kilometri de aici. Douăzeci şi cinci dintre soldaţii lor, înarmaţi. Zidurile bazei au fost întărite, iar acum sunt păzite de şi mai mulţi soldaţi. Unul dintre cei aflaţi la comandă e Lou Mercer. Fratele lui a fost ucis în atacul asupra oraşului New Hope, atacul care l-a răpus pe tatăl meu biologic. Mercer îţi vrea capul chiar mai mult decât îl vrea White, împreună cu toţi acoliţii lui, pe al meu. Pentru Mercer e o chestiune de răzbunare personală.

- E fiica lui Max, spuse Eddie. N-ar minţi.

- Indiferent dacă e sau nu o cursă, nu-i putem lăsa pe oamenii ăia acolo, începu Duncan.

- Sunt aici ca să vă ajut.

Fallon scoase o hartă şi o lumină trecându-şi uşor mâna peste ea.

- Patrick v-a spus că închisoarea se află aici, însă nu-i aşa. E aici. Iar depozitul de armament e aici. Şi au rezervoare de combustibil. Aici. El v-a spus despre poarta principală, însă n-a pomenit de cea de pe latura vestică. E păzită, însă ei se aşteaptă să veniţi pe aici. Prima lor linie de apărare e aici, constând în douăzeci şi cinci de soldaţi dotaţi cu arme automate, staţionaţi de-o parte şi de cealaltă a drumului de acces. Vă vor prinde în focul loc încrucişat, iar, între timp, o altă brigadă a lor s-ar deplasa în spatele vostru, ca să vă împiedice să vă retrageţi. De câteva săptămâni îşi tot strâng muniţie ca să pregătească ambuscada asta. Cei care ar supravieţui acelui prim val ar fi, apoi, înconjuraţi din toate părţile. Cu ordin de a fi ucişi sau capturaţi. Ar prefera ca pe unii dintre voi să-i captureze vii, dacă e posibil.

- Ca să ne tortureze şi ca să ne execute.

Fallon încuviinţă din cap către Will.

-Cel mai mult îşi doresc să-i captureze fie pe Duncan, fie pe Antonia. Sau pe amândoi, dacă e posibil.

-A, da? întrebă Duncan, înclinându-şi capul într-o parte. Chiar aşa de valoroşi suntem?

- Mercer îi detestă pe toţi Nepământenii, dar cel mai mult urăşte vrăjitorii. Speră să se folosească de voi, mai ales dacă ajunge să se folosească de unul dintre voi ca să-l tortureze pe celălalt, ca metodă de a penetra securitatea oraşului New Hope şi de a-l cuceri, în sfârşit. Ceea ce, până acum, n-a reuşit să facă.

- N-au decât să încerce.

-El nu vă cunoaşte, nici nu vă înţelege, spuse Fallon, cu simplitate. Acum va trebui să acţionăm rapid, altfel vor trimite iscoade. O parte din trupa de intervenţie va trebui trimisă de aici, pe jos, ca să se strecoare în

spatele primelor linii şi să le rupă. Apoi, persoanele respective vor fi recuperate în momentul în care veţi ataca porţile, cu o echipă la cea principală şi cu alta la cea de pe latura vestică.

- Nu tu comanzi aici, remarcă Duncan.

Privirea pe care i-o aruncă Fallon fu la fel de rece precum era aerul nopţii.

- Eu m-am născut pentru asta, altfel nu m-aş afla aici. Am un profesor foarte strict şi nu mi s-a acordat decât această fereastră de timp ca să vă ajut. Va trebui să vă organizaţi pentru atac şi să vă instalaţi soldaţii pe poziţii. Eu voi arunca în aer rezervoarele de combustibil.

-Tu singură?

Ea îndreptă spre Duncan un zâmbet care aproape că aducea a rânjet.

-îl voi avea pe Laoch, îl lămuri, punându-şi o mână pe obrazul calului ei. Ştii ce anume sunt, îi spuse, apoi, lui Eddie. Ştii de ce a fugit mama, încă mânjită de sângele tatălui meu şi cu inima frântă.

- Da, ca să ne protejeze pe toţi: pe tine şi pe noi. Te voiau moartă. Voiau s-o ucidă pe Aleasă.

- Eşti prietenul ei. Eşti prietenul meu.

-Foarte drăguţ, comentă Duncan. Dar cum te aştepţi să ajungi până la rezervoare? Te duci călare până la poartă şi baţi, pur şi simplu, ca să ţi se deschidă?

- Nu. După ce voi arunca în aer rezervoarele de combustibil, când ei vor fi distraşi şi vor alerga încolo şi încoace ca să încerce să stingă incendiul provocat de explozii, te poţi ocupa tu de restul? îl întrebă ea pe Will.

- Da. Da. Ne vom coordona. Flynn, elfii şi metamorfii vor merge pe jos, ca să flancheze prima linie.

- Bun, aprobă Fallon. Vor avansa mai rapid şi mai discret. O cunoşti pe mama mea, îi spuse ea lu Flynn.

- Şi pe Max. Te aşteptam de multă vreme.

- Aşteptarea voastră aproape că s-a sfârşit.

îl ascultă pe Will planificând noul atac şi organizându-şi echipele. Şi încercă să-şi păstreze pe chip o expresie impasibilă, deşi inima îi bătea nebunește, iar sângele îi gonea, încins, pe sub piele.

- Eşti sigură în privinţa amplasării obiectivelor? o întrebă Will. închisoarea, depozitul de armament, locul în care sunt ţinuţi prizonierii?

- Sunt sigură. Ai încredere în mine.

- Se pare că vom fi nevoiţi s-o facem.

- în regulă, eu sunt perfect de acord, dar, în continuare, întreaga treabă depinde de şansele ca o singură fată şi calul ei să arunce în aer rezervoarele de combustibil. Cum se va întâmpla asta? vru Duncan să ştie. în replică, Fallon sări în spinarea lui Laoch, pe care-l şi mângâie pe gât.

Cornul îi înflori, argintiu, în frunte. Aripile i se deschiseră.

-Sfinte Sisoe! strigă Eddie, făcând un pas în spate, prudent. Un unicorn zburător. A naibii să fiu dacă mă aşteptam la asta!

- Un *alicorn,* interveni Tonia, apoi, cu ochii scânteindu-i, îşi împinse fratele deoparte şi, privindu-l pe Laoch în ochi, îl dezmierdă. N-am mai văzut niciodată unul. Nici măcar nu ştiam că există cu adevărat. E atât de grozav!

- Nu va anticipa nimeni un atac din aer, remarcă Fallon. Şi, ca să distrug rezervoarele, am să apelez la câteva dintr-astea, adăugă ea, deschizându-şi palma şi făcând să apară o minge de foc, pe care apoi o închise, stingând-o. Şi puteţi avea încredere. îmi nimeresc întotdeauna ţintele.

- Puştoaico, nu mă îndoiesc că eşti capabilă de toate astea şi de încă o grămadă pe lângă ele, îi spuse Eddie, zâmbindu-i larg. Să vezi când am să-i spun lui Fred.

- Regina Fred! Aşa îi spune mama mea, uneori. O iubește.

- Şi eu o iubesc.

- Va trebui să ne mişcăm rapid. N-am decât o oră de stat aici.
- Stai aşa. Poţi să cobori suficient de mult cât să mă laşi în zona închisorii? întrebă Tonia.
-Tonia... începu să spună Duncan, dar ea îi făcu semn s-o lase în pace.
-Eliberarea prizonierilor e o prioritate, reluă Tonia. Ea aruncă în aer rezervoarele de combustibil, coboară în zbor şi mă lasă acolo unde am nevoie să ajung. Lumea fuge înnebunită. Dacă totuşi mai dau peste gărzi, le scot din luptă. Apoi duc prizonierii la poarta de vest, unde îi aşteaptă personal medical şi mijloace de transport. Poţi să cobori suficient cât să ne iasă asta?
Fallon încuviinţă din cap.
- Vom avea grijă să ajungi acolo.
-Will?
- Ştii câte gărzi se află în închisoare?
Fallon închise ochii.
- Văd doi afară şi unul înăuntru. Un bărbat şi o femeie afară, încă un bărbat înăuntru.
- Nu coborî de pe cal decât dacă numărul lor scade la doi, spuse Will, schiţând un gest din cap spre Tonia. Cu doi te descurci.
- Da, mă descurc. Sunt cu ea.
îşi încleştă mâna pe antebraţul lui Fallon, ca să poată să încalece.
Şi simţiră amândouă legătura instantanee, profundă şi puternică din sângele lor.
Tonia sări în şa, în spatele ei, şi-i zise:
- îmi face plăcere să te cunosc, şi aşa mai departe.
- La fel şi mie.
- Să-i dăm bătaie, îndemnă Will pe toată lumea. Formaţi primele echipe şi puneţi-vă în mişcare. Apoi, el ridică privirea spre Tonia. Dacă zbori de pe cal, mama ta o să mă jupoaie de viu.
- Mă descurc.
Will i se adresă, pe urmă, lui Fallon:

- Succes. Atacăm când auzim explozia.
- Atunci, fiţi pe fază. Nu va dura mult.

în momentul acela, Laoch îşi flexă picioarele puternice şi se înălţă în văzduh, fâlfâind din aripile argintii.

-Tocmai când credeai că nimic nu te mai poate surprinde, murmură Eddie, se-ntâmplă ceva ce te ia complet pe nepregătite.

-Ne asumăm un risc al naibii de mare punându-ne încrederea în copila aceea, bombăni Will.

- Ea e Aleasa.

Will îi aruncă o privire lui Flynn şi încuviinţă din cap.

- Treceţi pe poziţii.

Duncan urcă din nou pe motocicletă, însă rămase cu privirea aţintită asupra calului şi a celor două călăreţe. Simţea bucuria ce radia din sora lui geamănă - era la fel de scânteietoare ca aripile armăsarului. Şi mai simţea ceva, ceva ce nu reuşea să identifice exact, radiind dinspre Fallon.

însă avea să reflecteze mai târziu la acele lucruri, îşi spuse. Până una-alta, trebuia să treacă la treabă.

-E fantastic! strigă Tonia, ridicând faţa în bătaia vântului. Am învăţat despre alicorni la academie, însă nimeni n-a văzut vreodată unul în realitate. Acum sunt călare *pe* unul.

- E minunat. A fost curajos din partea ta să pui prizonierii pe primul loc.
- Ai idee ce le fac Războinicii Purităţii?
- Am auzit.

Şi am văzut, îşi spuse Fallon, prin intermediul cristalului.

- Ar fi bine să te ţii strâns. Vom lua viteză acum, o avertiză ea pe Tonia.
- îmi place la nebunie viteza.

însă Tonia descoperi că subestimase goana nebunească la care aveau să se dedea. Fu nevoită să-şi înăbuşe strigătul războinic care răsună în ea şi se întrebă, biciuită de vânt şi privind pământul ce le dispărea fulgerător de sub picioare, dacă deveniseră şi ele doar o umbră în mişcare, aşa cum li

se întâmpla elfilor atunci când alergau cu toată viteza de care erau în stare.
-Văd pregătirile de ambuscadă. îi văd staţionaţi exact unde ai spus tu că se vor afla. Ne-ar fi măcelărit.
- Ştii să creezi mingi de foc? o întrebă Fallon.
- îmi ia mai mult timp decât ţie şi nu mi-a ieşit niciodată una atât de mare ca a ta. în schimb, ţintesc grozav.
- în drum spre închisoare am putea ataca depozitul de armament, după ce aruncăm în aer rezervoarele de combustibil. Nu ca să-l distrugă, ci ca să-i împiedice pe soldaţii lor să se înarmeze mai bine. Apoi echipa ta poate strânge câte arme apucă, iar pe restul - poate să le distrugă.
- E o idee bună. Hai s-o facem.
- Mai întâi ne ocupăm de combustibil.
Trecură razant peste zid, peste capetele gărzilor şi ale trupelor pregătite de ambuscadă. Se vedeau închisoarea, depozitul de armament, locuinţele. Eşafodul.
Şi trei cisterne de combustibil.
- Detest gândul de a le arunca în aer. Ne-ar prinde bine combustibilul.
- E păcat, într-adevăr, consimţi Fallon. însă e cea mai bună soluţie. Poate chiar singura soluţie. Ţine-te bine.

Deşi nu se lăsa uşor impresionată de magie, Tonia admiră rapiditatea lui Fallon - una, două, trei mingi de foc de mărimea unor mingi de baschet ţâşniră din mâinile ei. Şi îi admiră precizia atunci când fiecare dintre ele îşi atinse ţinta.

Cisternele explodară, scuipând flăcări şi şrapnel, şi declanşară un incendiu infernal. Văzură rămăşiţele cisternelor, bucăţi de metal aprinse spintecând aerul greu de mirosul benzinei încinse.

Fallon se întoarse cu Laoch într-un cerc strâns, apoi se năpusti spre depozitul de armament.

- îl vom înconjura cu foc, îi strigă ea Toniei, în timp ce, la picioarele lor, oamenii se îmbulzeau şi fugeau, panicaţi. Din toate părţile, ca să nu se poată ajunge la el. Poţi să-ţi deschizi mintea ca să comunici cu elful, cu Flynn?

-Da.

- Pune-l la curent cu ceea ce facem, ca să le poată transmite şi celorlalţi. Nu mi-a dat prin gând să fac asta decât după ce ne luaserăm deja zborul, altfel - i-aş fi spus lui Will. Adu focul la suprafaţă, cât de mult poţi.

Tonia căută adânc înlăuntrul ei şi, cu trupul lipit de cel al lui Fallon, se surprinse singură de cât de rapid reuşi să producă o minge de foc. Măsură distanţa, îşi alese ţinta şi aruncă sfera de flăcări.

- Excelent.

- Joc în echipa de baseball a tinerilor din New Hope. Flynn a fost informat, adăugă ea, când Laoch se repezi să înconjoare clădirea, în timp ce vrăjitoarele din spinarea lui ridicau un zid de foc.

Chiar şi peste vuietul flăcărilor şi bubuitul altor explozii, răsunară focuri de armă.

- Pregăteşte-te să sari, îi strigă Fallon, gonind prin aer. O să ne mai vedem.

- La punctul de întâlnire.

- Nu, nu pot să rămân. Vă voi ajuta până ce sunt chemată înapoi, dar ne vom mai vedea.

- Unde să fii chemată înapoi?

- Pregăteşte-te.

Fallon se aruncă din nou cu Laoch într-o coborâre vertiginoasă.

- Nu sunt gărzi afară. Laşii au fugit. Sari! Succes.

O văzu pe Tonia aterizând, punându-şi o săgeată în arc, apoi deschizând uşa cu un val de putere.

Rămânând în şaua lui Laoch, Fallon începu să urce. Deja simţea primele semne ale forţei ce o chema înapoi. Nu mai avea decât puţin timp la dispoziţie, îşi spuse, studiind bătălia ce se desfăşura sub ea ca să identifice eventuale

vulnerabilităţi pe care ar fi putut să le exploateze sau în privinţa cărora ar fi putut să intervină ca să dea o mână de ajutor.
Duncan, alături de alţii doi, opri, brusc, motocicleta chiar în faţa zidului de foc creat de ea. îşi spuse că, probabil, era capabil să stingă flăcările surorii sale, dar nu era prea sigură cum s-ar fi descurcat cu ale ei. Prin urmare, deschise o poartă pentru el şi echipa lui, dând flăcările la o parte cât să le creeze o cale de acces.
Duncan ridică privirea, şi-o aţinti în ochii ei şi rămaseră astfel, înlănţuiţi preţ de-o clipă, un singur moment ce păru să se prelungească la nesfârşit.
Apoi Fallon se trezi alături de Laoch în poienita de acasă, faţă în faţă cu Mallick, care ţinea în mâini globul ei de cristal.
- Eşti rănită?
-Nu.
Se lăsă să alunece de pe Laoch şi-şi plimbă mâinile pe tot trupul lui. La cum zburase şrapnelul, aruncat în aer atât de sus... însă calul n-avea nici măcar o zgârietură.
- Nu suntem răniţi.
- Ai avut succes?
- I-am prins la timp. Unii dintre ei îi cunoşteau pe părinţii mei, aşa că m-au crezut. Harta pe care m-ai ajutat tu s-o desenez şi pe care mi-ai arătat cum s-o luminez în întuneric, m-a ajutat şi ea. Am urmat planul pe care l-ai aprobat tu, doar că...
El ridică din sprâncene.
- Doar că?
- Tonia a cerut să vină cu mine, ca să ajungă mai repede la închi- I soare. Şi împreună... ideea nu mi-a venit decât după ce ajunsesem 1 deja în aer. Am încercuit depozitul de armament cu un zid de foc
ca să împiedic inamicul să-şi suplimenteze arsenalul. Ca soldaţii din New Hope să ia ei cât apucau să ia, apoi să-l distrugă.

Mallick reflectă:
- O modificare acceptabilă la planul nostru.
El n-ar fi aflat niciodată, fu nevoit să recunoască în sinea sa. Lui nu i se permitea să vadă în interiorul cristalului.
- Restul depinde de ei, însă erau în avantaj. Dacă aş fi putut să rămân ceva mai mult...
-O oră. Aşa ne-am înţeles. Ocupă-te de cal, apoi vino înăuntru.
- Vreau să văd. Cristalul îmi va arăta.
- După ce vei veni înăuntru. Laoch are nevoie să te ocupi de el.
- S-a comportat perfect, Mallick. încă vibrând de emoţia călătoriei, a bătăliei, a zborului, ea se întoarse ca să-şi lipească obrazul de botul lui Laoch. Eram legaţi atât de strâns. Ştia şi el, ştiam şi eu fiecare mişcare, fiecare schimbare de direcţie. Aveai dreptate atunci când spuneai că Grace nu e sortită să îmi servească în bătălie. Laoch e.
Se îndepărtă cu Laoch.
-Tu eşti sortită bătăliei, îşi spuse Mallick şi intră în casă pentru a o aştepta.
Avea să intre în istorie sub numele de „Bătălia Focului”.
Fusese cu mult mai mult decât o simplă misiune de salvare, îşi spuse Duncan, gonind spre casă cu Tonia în spatele lui. Salvaseră toţi prizonierii, eliberaseră peste douăzeci de sclavi şi-şi suplimentaseră propriul arsenal cu douăsprezece puşti de vânătoare semiautomate, douăzeci şi două de pistoale, patru lăzi de grenade, câteva puşti cu ţeava scurtată şi kilograme întregi de muniţie.
Vehiculele pe care nu le sabotaseră sau distruseseră le aduseseră înapoi cu ei, în New Hope.
Un succes răsunător, îşi spuse, un ditamai succesul răsunător. Ceea ce fusese cât pe ce să devină un masacru se transformase într-una dintre cele mai mari victorii ale Rezistenţei organizate în New Hope.
- Imposibil să fi dispărut pur şi simplu.

Duncan îşi dădu ochii peste cap. La fiecare câţiva kilometri, Tonia îi striga în ureche, într-o formă sau alta, acelaşi lucru:

- Ba categoric că da, fiindcă e exact ceea ce s-a întâmplat.
- S-a îndepărtat în zbor.
- Ţi-am zis că nu. Era sub ochii mei, apoi n-a mai fost. A dispărut.
- Nu venise sub formă de proiecţie astrală. Am atins-o. Am călărit nenorocitul ăla de cal. Era acolo.
- Era acolo. Apoi n-a mai fost.

Cum naiba reuşise aşa ceva? se întrebă Duncan, aşa cum o făcea la fiecare câţiva kilometri. Şi-ar fi dorit al naibii de mult să priceapă şi să înveţe s-o facă şi el.

- Avea ceva cu totul deosebit.
- Da, da. Aleasa. Mântuitoarea. Recunosc, are un armăsar peste măsură de tare şi mânuieşte bine focul, dar, în rest, mi s-a părut o vrăjitoare obişnuită.
- Tu n-ai atins-o. Pentru mine ştii cum a fost? Am simţit o vibraţie electrică, ceva în sânge. Nu chiar cum este între noi doi, dar a fost ceva. Şi tot la asta mă gândesc de când am avut timp să reflectez în loc să lupt. O atingeam - eram lipită de ea pe cal - când am creat focul. Nu mai reuşisem niciodată să îl conjur atât de rapid şi într-o cantitate atât de mare. A ţâşnit, pur şi simplu, din mine, Duncan. Cred că datorită contactului. Cred că datorită contactului fizic.
- Dacă ar mai fi stat o vreme, am fi putut s-o întrehăm ce şi cum. Unde naiba se grăbea aşa?

-A zis, am uitat să-ţi spun, ceva cum că nu mai avea mult timp până era chemată înapoi. Şi nu, nu mi-a dat detalii despre unde, sau cum, sau de ce. Eram cam ocupate la momentul respectiv.

Vântul rece şi tăios îi lovea în faţă, însă, în el, Duncan surprinse o notă de primăvară ce stătea să se trezească la viaţă. în minte îi apăru, pentru o clipă, o imagine cu Fallon, cu chipul iluminat de un foc de tabără în jurul

căruia dansa, şi cu părul negru împodobit cu o cunună de flori albe.

- Şi-ar fi dorit să mai stea.
- Poftim?

-Fir-ar, spuse el, pe nerăsuflate. Nu intenţionase să rostească acel gând cu voce tare. Şi-ar fi dorit să mai stea. E ceva ce am simţit venind de la ea. Da, există o legătură. Am simţit-o atunci când am ridicat privirea spre ea chiar înainte să dispară. Şi-ar fi dorit să mai stea şi să lupte, dar... nu era momentul potrivit.

- Un lucru e sigur, dacă n-ar fi fost momentul potrivit ca ea să ne iasă-n cale în noaptea asta, mulţi dintre noi, poate majoritatea, n-am mai fi fost acum în drum spre casă.
- De unde naiba a ştiut? Asta mă nedumereşte.
- Am mai avut şi noi viziuni, amândoi, îi aminti Tonia.

-Ai avut vreodată una atât de limpede şi de detaliată încât să poţi desena o nenorocită de hartă? Şi încă o hartă foarte corectă.

Şi-ar fi dorit şi el acea abilitate. Şi-o dorea cu ardoare.

- E ca şi cum s-ar fi aflat în interiorul bazei. Ştia câţi paznici erau postaţi la închisoare, ştia despre existenţa cisternelor de combustibil.

-Şi le-a aruncat în aer la modul spectaculos, adăugă Tonia, plină de veselie. Nici unul dintre noi nu e Alesul sau Aleasa, Dune. Ea ştie mai mult pentru că este mai mult.

Din punctul lui de vedere, el şi-ar fi dorit mai mult de o oră - plină de succese militare sau nu - ca să se convingă de spusele surorii lui.

Când intrară în New Hope, Tonia se duse cu echipa să se ocupe de cei pe care-i salvaseră din închisoare sau din sclavie şi care aveau nevoie să fie puşi la curent cu ceea ce se petrecea, să primească îngrijiri medicale şi să li

se asigure cazare. Duncan îşi spuse că, cel mai probabil, Hannah avea să-şi petreacă întreaga noapte la spital.

Mulţi dintre cei pe care îi salvaseră în noaptea aceea erau în stare gravă.

El se duse, cu o altă echipă, să transfere armamentul confiscat în propriul lor depozit de armament.

Cum Will se dusese să-l interogheze pe Patrick, Duncan nu se aştepta să-l mai vadă până în ziua următoare, jnsă Will intră în depozitul de armament în mai puţin de o oră.

- Ai obţinut o mărturisire din partea ticălosului ăluia? vru Duncan să ştie. Şi ce naiba vom face acum cu el?

-Nu, n-am obţinut. Şi îl vom îngropa.

Will începu să se plimbe agitat, măsurând încăperea pe toată lungimea ei.

-Nenorocitul. Nenorocitul s-a spânzurat în celulă.

Eddie oftă zgomotos:

- Ei, asta e, Will, poate că aşa-i mai bine, la urma urmei. Acum nu mai trebuie să decidem ce să facem cu el. Treaba-i rezolvată.

- Aveam nevoie să vorbesc cu el.

Vibrând de frustrare, Will îşi înfipse un pumn în palmă.

- Trebuie să aflu de unde au ştiut că aveam să ajungem cu misiunile de cercetare exact acolo unde l-am găsit pe el. Şi ce altceva ştiu.

- Au mai colaborat şi în trecut cu Nepământeni Malefici, remarcă Eddie. Gunoaiele alea de Eric şi Allegra. Credeam că i-am ucis în confruntarea din Pennsylvania, dar se pare că i-au supravieţuit. Poate c-au supravieţuit chiar şi loviturii pe care le-a dat-o Lana după ce l-au ucis pe Max. Sau poate că şi-au găsit pe altcineva ca să-i ajute. Unii dintre ei au viziuni, aşa cum avea şi Lana cândva, aşa cum aveau şi unii dintre ai noştri.

- Poate, spuse Will, răsucindu-se pe călcâie, cu ochii înghețați pe chipul istovit. Sau poate că avem un spion printre noi.

-Ei, Doamne, Will.

- Aducem mereu oameni noi în comunitate. O facem chiar în momentul ăsta. Unii s-ar putea să rămână, alţii s-ar putea să plece.

- Da, dar ştii că-i evaluăm cât se poate de temeinic.

- Dacă nu l-am fi găsit noi atunci când am facut-o, Patrick ar fi murit în câteva ore, spuse Duncan, începând să întoarcă pe toate părţile gândul ce tocmai îi încolțise în minte. Mi-a spus Hannah, iar ea vorbește în cunoştinţă de cauză. Rachel a fost nevoită să-l opereze, şi mai avea şi răni interne, pe lângă toate celelalte. De asta mi-a venit atât de greu s-o cred pe fată - pe Fallon - la început.

-Patrick era cineva care credea sincer în cauza sa, spuse Will, dând din cap. Şi, cu siguranţă, nu-i singurul. Am mai văzut şi alţii de genul lui.

- Sunt pe jumătate nebuni, de cele mai multe ori, remarcă Eddie. Ne-ar sări în ochi dacă cineva ar fi pe jumătate nebun.

- Mi-ar plăcea să cred asta, spuse Will, trecându-şi mâinile peste faţă. Nici nu ştiu ce-ar trebui să sper că e. Oricum ar fi, va trebui să luăm măsuri de precauție suplimentare.

- Deja avem instalate scuturi magice, dar putem să le suplimentăm, spuse Duncan.

Aveau să se-apuce de treabă în această privinţă cât de repede, se gândi el, apoi reluă:

- Dacă Războinicii Purităţii au un colaborator care se află deja în interiorul scuturilor, atunci trebuie să ne dăm seama cum reuşeşte persoana respectivă să comunice informaţiile la exterior.

- Probabil că nu e cineva cu puteri magice. E drept, Războinicii Purităţii mai colaborează şi cu vrăjitori

din când în când, continuă Eddie, însă, de cele mai multe ori, refuză s-o facă, pentru că ei îi urăsc de moarte pe vrăjitori. Scuze, Duncan.

- Şi eu îi urăsc la fel de tare pe Războinicii Purităţii, aşa că nu mă deranjează. Nu-i chiar atât de greu să comunici informaţii la exterior, aşa-i? Te oferi să participi la o partidă de vânătoare, la o misiune de căutare de resurse, sau la una de cercetare. Sau mergi la una dintre ferme. Şi laşi un mesaj într-un loc prestabilit.

- Au şi ei sisteme de comunicaţii. S-ar putea să avem pe cineva cu acces la o staţie radio, care transmite informaţii. Haideţi să începem de acolo, decise Will. Suplimentaţi scuturile şi apucaţi-vă să căutaţi transmisiuni; şi, oricât mi-ar displăcea să spun asta, fiţi cu ochii în patru în privinţa tuturor celor care au ajuns în New Hope şi au rămas aici în ultimele şase luni. E posibil ca vreunul dintre sclavi - sau poate chiar mai mulţi - să fi fost spălat pe creier şi îndoctrinat.

Se duse la fereastră şi îşi aţinti privirea afară.

-Dacă nu ne-ar fi avertizat Fallon... v-aş fi dus pe toţi să fiţi măcelăriţi.

-Nu poţi să-ţi asumi răspunderea pentru asta, începu Eddie, foarte aprins.

- Mi-am asumat misiunea, îmi asum răspunderea şi pentru asta. Acum mă duc să-l îngrop pe nenorocitul pe care crezusem că l-am prelucrat suficient cât să ne dea informaţii despre cum să eliberăm sclavii şi prizonierii.

- Şi totuşi, ne-a dat acele informaţii. Sunt de acord cu Eddie în privinţa asta, Will. Ne-a tras pe sfoară pe toţi. L-am crezut pentru că ne-a spus adevărul. În cea mai mare parte. Am să te-ajut să-l îngropi.

- Nu, mulţumesc, eu şi Pinney ne vom ocupa de asta. O să-i prindă bine lui Pinney. El îl păzea pe Patrick. Doar ca măsură de precauţie, până ne întorceam. Pinney a adormit - n-ar fi avut nici un motiv să n-o facă. Nu s-a gândit nimeni că gunoiul ar avea tendinţe sinucigaşe.

Când s-a trezit, Pinney s-a dys să arunce din nou o privire în celulă. L-a găsit pe Patrick spânzurat cu cearşaful. Era cald încă, din câte mi-a spus Pinney. I-a tăiat laţul şi a încercat să-l readucă la viaţă. Era cald încă, dar murise.

- Nici asta nu-i vina lui Pinney.
- Nu, Eddie, nu e nici a lui, nici a nimănui altcuiva. Patrick a ales pentru el însuşi, şi-a ales tabăra. Ocupă-te doar să pui totul sub cheie. Nu-i nevoie să faci un inventar complet în noaptea asta. Doar ai grijă să fie totul sub cheie, apoi du-te acasă. Ne vedem mâine.

-Will? Ştiu că e o problemă, că te gândeşti la cât de puţin a lipsit ca să fim prinşi în cursă şi la cum s-a ajuns la o astfel de situaţie. Dar ne-am întors cu toţii acasă. Am făcut ceea ce ne propuseserăm să facem, şi ne-am întors cu toţii acasă. N-ar trebui să uiţi asta.

-N-am să uit.

După ce ieşi Will, Eddie oftă din nou:

- Zău că mă bucur al naibii de tare că n-am fost nevoit niciodată să preiau comanda. E o sarcină foarte împovărătoare. Şi să fii soldat e destul de greu, dar e cu mult mai greu să fii cel care dă toate ordinele. Aşa că hai să ne dovedim soldaţi buni şi să urmăm ordinele. Vom încuia depozitul şi vom merge acasă. Vreau să-i povestesc lui Fred despre fiica Lanei.

Când începură să aranjeze restul capturii ca să fie inventariată după aceea, Eddie îi dădu un cot lui Duncan.

- O fată foarte frumoasă, ei?
- Da, era în regulă.
- Ei, na, în regulă. Fata aia e bună rău.
- Doamne, Eddie, eşti suficient de bătrân ca să-i fii tată.

Chiar dacă-l şocă puţin să-şi dea seama că era perfect adevărat, Eddie nu se dădu bătut.

- Asta nu înseamnă că n-am ochi în cap. E bună rău, repetă el. Iar tu nu eşti suficient de bătrân ca să-i fii tată - şi ai şi tu ochi în cap.

- Dar cam am o iubită.
-Aha, mormăi Eddie încuind, băgând cheile în buzunar şi aşteptând ca Duncan să adauge o vrajă de protecţie. Cine ţi-e iubita de săptămâna asta?
Râzând scurt, Duncan ridică din umeri. îi făcuse avansuri lui Cassie, fusese distras de Fawn, iar acum...
- Am prea multe lucruri pe care trebuie să le iau în serios, ca să mai iau în serios o fată sau alta.
- E de înţeles, la vârsta ta.
- Şi da, era atrăgătoare. Nu ştiu dacă neapărat „bună rău", dar, categoric, poate fi considerată atrăgătoare.
-A moştenit ochii tatălui ei, adăugă Eddie. Zău că a însemnat mult pentru mine să-i văd la fiica lui Max. Omule, du-te să tragi un pui de somn, ţi-ai câştigat dreptul.
- Şi tu.
Atunci când reuşi, într-un final, să adoarmă, câteva ore mai târziu, Duncan o visă pe fata cu ochi cenuşii, fata din şaua unui cal alb, cu aripi de argint. O fată ce păşea printr-un loc atât de inundat de lumină, încât îl dureau ochii. Şi care luă o sabie şi un scut dintr-un foc strălucitor precum o mie de sori.

Când le ridică, ea deveni soarele.Capitolul 17

Fallon lupta împotriva lui Mallick şi a războinicilor fantomă creaţi de acesta. încasă câteva lovituri imaginare şi simţi durere reală. Cum timpul rămas pentru pregătirea ei era tot mai puţin, Mallick hotărâse ca, de acum înainte, să lupte simţind durerea.

N-avea să sângereze, însă durerea avea s-o simtă.

Şi astfel, când una dintre fantome îi făcu o tăietură puţin adâncă pe umărul stâng, simţi usturimea fulgerătoare a metalului spintecând carnea.

Dar continuă să lupte.

Primele câteva dăţi când luptase simţind durerea, şocul unei lovituri sau al unei tăieturi îi stârnise panică în minte. Şi o omorâse. Astfel că înţelesese pe loc de ce insista Mallick să adauge şi acest element pregătirii ei.

O rană nu doar că te şoca, te şi slăbea. Mallick o forţa să-şi înveţe deopotrivă trupul şi mintea să lupte, chiar şi în condiţiile acelea.

Sudoarea îi şiroia pe chip şi se chinuia să-şi ţină echilibrul pe piciorul drept, după ce-i fusese străpuns de sabia lui Mallick. însă îşi în- frânse doi dintre cei patru adversari şi continuă să lupte cu brutalitate împotriva lui Mallick şi a fantomei rămase.

îşi dădu seama că forţele începeau s-o părăsească, nici adrenalina n-avea s-o mai ţină pe picioare multă vreme. Ca să pună capăt luptei, aruncă o minge de foc spre ultima fantomă, se aruncă la pământ, se rostogoli şi izbi cu sabia picioarele lui Mallick.

Când acesta căzu, îşi înfipse lama în trupul lui. Apoi se trânti lângă el.

- Mă dor toate cele.

Respirând chinuit, Mallick încuviinţă din cap.

-Da.

încruntându-se, Fallon îi aruncă o privire atentă. Chipul lui, la fel de asudat ca al ei, era foarte palid sub masca de umezeală.

- Şi tu lupţi simţind durerea? Dar de ce? Eu sunt cea care trebuie să înveţe.
- Când sabia ta răneşte un adversar, el simte. Prin urmare, odată ce am adăugat acest element, simt şi eu.
Fallon se ridică, se duse la fântână şi pompă apă într-un urcior.
- Bea. Nu-i nevoie să lupţi simţind durerea - de fapt, nu-i nevoie să lupţi deloc. Foloseşte doar fantomele. Şi, în felul ăsta, vei putea să mă urmăreşti şi să mă evaluezi.
Studiind-o peste marginea urciorului, Mallick bău.
- Sunt capabil să lupt - şi să lupt simţind durerea.
Fallon învăţase - iar aceea se dovedise o lecţie uşoară - că profesorul ei era înzestrat cu un orgoliu considerabil.
- Nu-i vorba că n-ai fi capabil, eşti, din plin. E vorba că nu-i nevoie. La drept vorbind, dacă ai sta deoparte şi m-ai urmări în loc să lupţi, ai putea să-mi evaluezi mai bine şi abilităţile, şi punctele slabe.
El mai luă o sorbitură de apă.
- încerci cumva să mă menajezi pentru că sunt bătrân, fetiţo?
-Bătrânul de tine tocmai mi-a făcut ditamai gaura în coapsa
dreaptă.
Drept dovadă, îşi frecţionă locul ce zvâcnea dureros.
- Pur şi simplu gândesc practic. Noi doi ne-am înfruntat zi după zi, aşa că deja ne cunoaştem reciproc tehnicile, ritmurile, punctele slabe. Fireşte, mai apar şi variaţii, dar, de cele mai multe ori, dacă fentezi spre stânga, ştiu să mă feresc de o lovitură din dreapta la întoarcere. Şi îţi ridici umărul drept, chiar dacă milimetric, atunci când te pregăteşti să-ţi înfigi sabia în mine.
- Chiar aşa?
-Da.
Pentru că era, într-adevăr, chinuită de dureri şi de răni ce încă zvâcneau, Fallon se trânti din nou la pământ şi se întinse pe spate ca să privească norii albi şi pufoşi ce alunecau, leneşi, pe cerul albastru.

- Cel mai probabil că nu mi se va întâmpla prea des să mă lupt cu inamici pe care să-i pot descifra la fel de bine cum te citesc pe tine.
- La următorul exerciţiu, vom lupta cu stânga.
Propunerea lui îi stârni interesul, făcând-o să se ridice într-un cot.
-Cu stânga.
- S-ar putea să se întâmple şi asta la un moment dat; în plus, astfel mai variem puţin antrenamentele, după cum spuneai şi tu. însă nu azi. Corp la corp, patru adversari, fără arme.
- Chiar acum?
Mallick îi dădu urciorul şi restul de apă din el.
- Bea. Luptă. Am să-ţi urmez sugestia şi am să stau deoparte, să te privesc.
-Sunt rănită de la...
- O altă sugestie excelentă, spuse el, pe un ton relaxat. Ţi-ai pierdut sabia în bătălia anterioară, iar acum eşti nevoită să înfrunţi noi inamici în luptă corp la corp.
- încă aş avea cuţitul.
- Anume pentru lecţia asta, prefă-te că nu l-ai avea.
- Puterile magice?
- Acelea te însoţesc în permanenţă.
Fallon înghiţi apa cu lăcomie, apoi îi dădu lui Mallick urciorul şi se ridică în picioare. îi plăcea destul de mult lupta corp la corp. Tatăl ei îi pusese bazele în box, tehnici de luptă stradală şi karate. Mallick construise pe acele baze, învăţând-o diverse forme de karate, kung fu şi tae kwon do.
îi făcea plăcere să folosească kata-urile pe care i le arătase el, insistând să le exerseze. îi plăcea dansul lor fluid, letal. Mallick creă patru fantome, doi bărbaţi şi două femei. Fallon estimă că cea mai măruntă dintre cele două femei avea să se dovedească un adversar formidabil. Părea şi elastică, şi aprigă.

încă de când îi văzu pe adversari formându-se, ea decise că avea să înceapă cu cel mai masiv dintre bărbaţi.

Arăta solid şi brutal. Probabil că era puternic, îşi spuse ea, însă prea puţin agil.

înainte să apuce s-o atace ei, se năpusti ea, desprinzându-se de la pământ într-o lovitură cu piciorul pe care o dădu din aer, izbindu-l în gât pe cel mai masiv dintre adversari. Sărind în spate, făcu o tumbă, evitând milimetric să încaseze un picior în cap. Stârni o trombă de vânt, ca să-i risipească, şi se aruncă spre cea de-a doua femeie.

Cu ochii pe Fallon, Mallick începu să descrie cercuri în jurul ei, ca s-o vadă din toate unghiurile. Mai avea puţin, reflectă el, totuşi mai avea puţin până să ajungă cu adevărat la un echilibru în folosirea armelor pe care le avea la dispoziţie: trup, minte, magie. însă constată că era mulţumit de progresele ei.

Şi se simţea foarte mândru de curajul ei.

Fallon încasă câteva lovituri - un pumn o izbi în obrazul drept, un picior o lovi cu brutalitate în şoldul stâng. însă învăţase să folosească şi durerea, şi elanul imprimat de lovituri.

Când femeia mai măruntă se strecură, cu viteză şi forţă, şi o doborî pe Fallon din picioare, ea folosi inerţia acelei căderi ca să se ridice imediat înapoi, lansând un şut care-şi atinse perfect ţinta, ambele ei ghete izbind cu forţă testiculele bărbatului rămas în luptă. Când acesta căzu, Fallon proiectă un val de putere spre el, anihilându-l.

Răsucindu-se pe călcâie, se năpusti ca un vârtej asupra femeii mărunte, reuşind să-i prindă gheata de pe piciorul lansat într-un şut spre ea şi azvârlind-o pe femeie în adversarul rămas.

Războinica măruntă se dovedi exact atât de agilă pe cât anticipase şi Fallon şi, dintr-o săritură în mâini, reveni pe picioare. Fallon reuşise totuşi s-o pună la pământ pe cea de-a doua femeie, ceea ce îi oferi ceva timp în plus. încasă o nouă lovitură, văzu stele verzi, le auzi

bâzâindu-i în cap. Se răsuci din nou pe călcâie, atât de rapid încât deveni doar o imagine neclară.

Lansă cu pumnul o lovitură în spate, apoi una cu piciorul, urmată de o lovitură în lateral. Asta se dovedi suficient ca s-o pună pe femeia fantomă la pământ, zdrobindu-i, apoi, mâna sub călcâiul ghetei.

însă satisfacţia ei nu dură mult, căci se trezi aruncată în spate de o explozie de putere. Luată prin surprindere, aterizâ prost şi-şi înăbuşi un ţipăt atunci când glezna i se răsuci într-o poziţie nefirească. Ridică mâna, răspunzând puterii cu putere. Prin pâcla ce i se lăsase peste ochi - se lovise la cap -, o văzu pe femeia mărunţă năpustindu-se spre ea cu un cuţit în mâna rămasă teafără.

Nevoia de supravieţuire - instinct nedublat de raţiune - îşi spuse cuvântul pe loc. Fallon aduse puterea la suprafaţă şi o folosi ca să smulgă cuţitul din mâna adversarei sale. Iar din mâna ei zbură în inima inamicului.

Furioasă, năpădită de durere, se ridică.

-Căţea nenorocită! scrâşni ea, încleştându-şi puterea cu cea a adversarei sale. S-a zis cu tine!

Rămânând cu o mână întinsă în faţă, împingând, luptând cu puterea celeilalte adversare, o trase pe aceasta înapoi şi aruncă în faţă o lamă de foc ce spintecă aerul tremurător şi-şi atinse ţinta. Această ultimă adversară izbucni în flăcări.

Fallon şchiopătă câţiva paşi, se dădu bătută şi se aşeză pe pământ.

- Nu ştiam că pot să fac asta.
- Rareori ştim de ce suntem în stare atunci când suntem încolţiţi.
- Nu mi-ai spus că unul dintre adversarii mei avea să fie o vrăjitoare.
- îţi închipui că vei lupta doar cu inamici lipsiţi de puteri magice?
- Nu, dar... ar fi fost corect să mă avertizezi, nu?
- Bătăliile şi războaiele nu sunt niciodată corecte.

Mallick se apropie de ea şi se lăsă pe vine, ridicându-i faţa spre el.
- Văd cam ciudat, îi spuse ea.
- Hmm. Ai suferit o contuzie uşoară. închide ochii şi lasă-mă să mă ocup de asta.
Fallon se supuse, adăugând:
- Glezna e rău. Glezna stângă. Nu e ruptă. Doar o entorsă gravă.
- Am s-o rezolv. Respiră lent.
Când ţiuitul din urechi îi amuţi, Fallon reuşi să respire aşa cum îi ceruse Mallick. Apoi i se tăie din nou răsuflarea, căci el începu să se ocupe de glezna. Durere... ca o pâclă roşie i se păru. Se strădui ca, în minte, să privească prin acea pâclă, căutând lumina. Stomacul aproape se întoase pe dos, dar îl stăpâni imaginându-şi greaţa ca pe o întindere de apă, calmă, tot mai calmă, liniştindu-se, încremenind.
Mâna lui alunecă cu delicateţe peste şoldul ce îi zvâcnea de durere, apoi, spre surprinderea ei, îi trecu blând peste chip.
Fallon deschise ochii şi şi-i aţinti într-ai lui.
-îmi spui mereu că vânătăile rămase la vedere au darul de a-mi aminti să fiu mai rapidă, mai puternică şi mai inteligentă data viitoare.
- Nu cred că vei uita. Cum ai făcut să apară lama de foc?
- Prin furie.
Cum vindecarea o cufundase într-o stare de somnolenţă, îşi strânse genunchii la piept şi-şi sprijini obrazul pe ei.
- Femeia mai mică avea un cuţit la ea. Ai zis că avea să fie o luptă fără arme.
-A trişat, aşa cum vor face şi mulţi dintre cei pe care-i vei înfrunta. Ridică-te în picioare acum şi vezi cum ţi-e glezna.
O ajută să se pună pe picioare şi o privi păşind.
- E puţin sensibilă, îi spuse ea, însă nu mă doare. Mă pot lăsa cu toată greutatea pe ea.
- Mai vezi în ceaţă? îţi mai e greaţă?
- Nu, de astea am scăpat.

Satisfăcut, Mallick clătină din cap.
- Ai o oră de pauză, apoi vei prepara şase poţiuni din memorie şi alte două concepute de tine. Dacă-ţi ies bine, restul după-amiezii vei fi liberă.
- După ce termin cu poţiunile, vreau să folosesc cristalul. Vreau să merg la New York.
- Nu pot să permit asta.
Nu pot, nu vreau, nu permit, îşi spuse ea. Pentru fiecare „da” pe care reuşea să i-l smulgă cumva, se alegea cu douăzeci de refuzuri.
-Oraşele New York şi Washington, D.C., sunt încă în război. Lupte interne. Şi în continuare au cea mai numeroasă populaţie de Nepământeni Malefici. Va trebui să le recucerim. Cum aş putea să aflu dacă nu văd? Uite, tu mereu îmi spui: priveşte şi vezi.
- încă nu e momentul potrivit.
-Şi asta mi-o spui mereu, argumentă ea.
- Pentru că şi una, şi cealaltă sunt valabile. Vei privi şi vei vedea la momentul potrivit.
Era exact reacţia la care se aşteptase - şi avea alternativa pregătită.
- Cristalul mă va transporta în trecut, aşa cum a făcut-o şi când mi-a arătat planul Războinicilor Purităţii de a-i prinde într-o cursă pe cei din New Hope. Lasă-mă să merg şi să văd New Yorkul pe care l-a cunoscut şi iubit mama mea. New Yorkul în care l-a cunoscut pe tatăl meu biologic, New Yorkul în care au locuit împreună.
- Asta e o strategie. Cere ceva ce ştii că ţi se va refuza, apoi cere ceva mai rezonabil, în speranţa că răspunsul are să fie afirmativ.
- Nu, nu tocmai.
în cea mai mare parte, da, fu nevoită să recunoască în sinea ei, însă nu tocmai.
-Vreau să văd prezentul. Vreau să merg la New York, la Washington, D.C., şi în alte locuri şi să văd prezentul. Dar mă gândeam că am şanse mai mari dacă cer să văd

trecutul, spuse ea, ridicând din umeri. Presupun că e acelaşi lucru.
- E o strategie bine pusă la punct, pentru că adeseori funcţionează.
Fallon simţi speranţa încolţindu-i în suflet.
- A funcţionat?
- Vei afla după ce vei fi terminat cu poţiunile. Du-te. Aş dori să-mi petrec această oră lucrând în grădină. în linişte.
- Mă duc să fac un duş. Unul lung.
Senzaţia era minunată, chiar dacă ţevile zăngăneau, iar apa venea sacadat în loc să curgă. Atingerea ei delicată spulbera şi ultimele rămăşiţe de durere şi de oboseală, iar săpunul făcut de zâne avea un parfum ce-i amintea de poieniţă: verde, blând, liniştitor.
Cât timp se îmbrăcă, Fallon îşi planifică restul zilei. Avea să-şi petreacă ceea ce-i mai rămăsese din pauză citind, după care avea să prepare poţiunile ce-i fuseseră cerute. Voia să lucreze la una care crea ceaţă şi la alta care orbea inamicul, împiedicându-l să vadă cine se apropia de el. Apoi, în sfârşit, avea să călătorească în interiorul cristalului ca să vadă măreţul oraş natal al mamei ei - aşa cum fusese cândva. Avea să-şi vadă părinţii împreună; nu încăpea îndoială că Mallick înţelesese că acesta era adevăratul ei ţel. Voia să-i vadă împreună pe cei care o creaseră, voia să vadă locul în care trăiseră împreună.

Erau multe de văzut într-o oră, îşi spuse. Mallick nu-i permitea niciodată să stea mai mult. Avea să facă astfel încât să-i ajungă.

Apoi avea să aştepte momentul oportun ca să-i ceară încă o oră într-un alt loc. Până ce avea să-i poată cere s-o lase să meargă la primul scut. Locul pe care-l visase, cu păduri, dealuri şi câmpii, locul în care se afla cercul de pietre.

Aruncă o privire spre globul de cristal. N-avea să-i trădeze încrederea lui Mallick. N-avea să se lase transportată în interiorul cristalului fără ştirea lui. însă el nu-i interzisese niciodată să privească.

Apropiindu-se de glob, îşi puse o mână pe el.

- Lasă-mă să văd, doar să văd. Trup, minte şi spirit aici să-mi rămână, doar privirea mi-o poartă, călăuză fi-mi, bună.

Cristalul scânteie limpede şi-i dezvălui, în lumina tulbure a zilei, ceea ce văzuse sub razele unei luni.

Acum câmpiile erau colorate în verde şi auriu, năpădite de vegetaţie, sufocate de mărăcini şi păscute de căprioare cu pielea întunecată. I se dezvăluia prezentul, reflectă ea. Dealurile se ridicau domol spre cer, o lumină slabă se strecura printre copaci, însă pământul era în paragină.

Iar pietrele, cenuşii în semiîntuneric, înconjurau un petic de pământ pârjolit.

Chiar şi prin cristal, Fallon simţi o înfruntare între două puteri, forţe trăgând şi forţe împingând, lumina încleştată cu întunericul.

Auzi sporovăiala păsărilor, iureşul vântului prin iarba aspră şi ecoul locurilor rămase pustii.

Apoi pământul pârjolit se clinti, începând să zvâcnească, să se zbată precum o inimă neagră. Iar păsările amuţiră în faţa ţipetelor sumbre ale ciorilor ce zburau în cerc deasupra pietrelor.

Pădurile se întunecară, inundate de întunericul ce se prăvăli, dintr-odată, peste ele. Iar din întuneric ieşi un şarpe de ceaţă ce se prelinse pe pământ, alunecând în jurul pietrelor.

Din negură, din ceaţă, auzi o voce murmurând:

- A mea.

Se simţi smucită de parcă ar fi apucat-o un fel de mână terminată cu gheare. O încleştare ce durea precum o muşcătură.

Vocea, răsunând deopotrivă în cristal şi în mintea ei, spuse:

- Vino.

Teama îi îngheţă sângele în vine. Ghearele îi străpunseră pielea, stârnindu-i o durere tăioasă,-dar şi o plăcere întunecată. Se clătină pentru o clipă, căci acum pulsa ceva în ea, ceva fierbinte şi alunecos. Se înfioră primindu-l în ea, luptând împotriva lui, derutată, înspăimântată. încântată.
Dacă ar fi păşit înăuntru, ar fi ştiut mai mult, ar fi simţit mai mult, ar fi văzut mai mult.
Pulsul pământului se acceleră, precum cel din propriul sânge. Chemarea ciorilor deveni ţipăt strident. Iar lumina scăzu tot mai mult, tot mai mult, făcând loc întunericului. Şocată, se trase îndărăt, fulgerată de durere atunci când ghearele îi crestară dosul palmei.
- Nu, spuse ea, cu răsuflarea poticnindu-i-se în piept. Nu. N-am să vin la tine. N-ai să păstrezi ceea ce ai răpit. întoarce-te în iad.
Instinctul, acelaşi care o făcuse să arunce o lamă de foc, o determină acum să inunde globul cu lumină. Ciorile se prăbuşiră, fără viaţă; întunericul se retrase, cu un şuierat. Fallon se dădu încet în spate şi îl văzu pe Mallick, cu sabia în mână, în pragul camerei ei.
-N-am vrut să...
-Ce-ai făcut? vru el să ştie. Ai intrat?
- Nu! Nu, ţi-o jur. Am vrut să mă uit, să văd locul în care se află primul scut. L-am visat şi voiam să-l văd. E pustiu, dar nu mort. Am simţit lumina şi întunericul încleştându-se, am simţit că acum întunericul e mai puternic acolo. Şi a venit. Am...
Coborî privirea spre mâna ei, pe care nu se vedea nici o urmă.
- Mi-a vorbit. Şi îşi înfipsese ghearele în mâna mea. Şi am simţit... Bănuia că ştia ce simţise. Fu năpădită de ruşine. M-a făcut să mă simt...
- Da, înţeleg, spuse el, băgându-şi sabia înapoi în teacă. Şi seducţia poate fi o armă. Tu ai refuzat-o, ai respins-o. Şi i-ai nimicit pe solii ei. Eşti sigură că n-ai

intrat, chiar şi fără voia ta? Nu te-a tras înăuntru, nici măcar pentru o clipă?
-Nu. întunericul e puternic, însă cristalul îmi aparţine. Nu mă poate duce unde nu vreau să merg. Preţ de o clipă aproape că am vrut s-o fac. Dar n-am făcut-o. De unde ai ştiut să vii?
- M-ai chemat tu, comunicând direct cu mintea mea. Voi veni întotdeauna când mă vei chema.
- Tu poţi să mă chemi pe mine?
-Pot.
- Voi veni întotdeauna când o vei face.
Mallick îşi puse o mână pe umărul ei.
-Te-ai descurcat bine. Vom mânca puţin înainte să ne apucăm de muncă.
-Mi-ar prinde bine ceva de mâncare. Şi sunt pregătită să petrec ceva timp preparând poţiuni în loc să... Auzi?
- Ce anume?
- E ca... o muzică. Poate că vin zânele în vizită, dar...
- Nu sunt zânele.
- Nu, nu e ca muzica lor, nu tocmai.
Răsuna în jurul ei, răsuna înlăuntrul ei.
- Dar e superbă.
Fallon ieşi din cameră, iar Mallick, fără un cuvânt, o urmă cât timp traversă căsuţa ca să urce în atelier.
Păreau a fi o mie de voci, chemând-o toate, însă blânde şi plăcute, mai mult urându-i bun venit decât impunându-i să vină. Dulapul care până atunci fusese încuiat acum era larg deschis, iar din el pulsa lumină, exact cum pulsase întuneric din pământul pângărit.
- Tu l-ai deschis? îl întrebă Fallon pe Mallick.
-Nu. Tu l-ai deschis.
-Cum?
-Respingând întunericul, prin onoare şi acceptare. Ia ceea ce-ţi aparţine, fetiţo.
Cu inima palpitându-i, Fallon se apropie de dulnp În minii se afla o carte groasă, cu simboluri magice av.t.iir i.Um (,

copertă. Cartea cânta, se auzeau din ea harfe, clopoţei şi m. i .. ii făceau sufletul să tresară.
- îmi aparţine?
-Şi cartea, şi tot ceea ce conţine, dacă alegi astfel. E un nou mu ment de cotitură, Fallon Swift. Alegerea e în mâinile tale.
Cântecul răsuna în continuare înlăuntrul ei, în jurul ei, prin ea.
Făcu un pas în faţă, înconjurată de lumină, şi luă cartea.
- Ar trebui să fie grea, dar nu e.
Şi totuşi, e o carte cu greutate, îşi spuse Mallick. Cu atât de multă greutate.
- O fată va deschide Cartea Vrăjilor, aşa susţin oracolele. Şi tot ce-i într-însa va fi şi în fată. Ea va şti, şi ştiind va păşi în Puţul Luminii. De-acolo îşi va lua sabia şi scutul, forjate în lumină, călite în foc. Şi astfel se va ridica Aleasa.
Fallon deschise cartea.
Muzica explodă într-o melodie asurzitoare. Se stârni un vânt cald şi puternic, aducând gust de pământ şi de mare, de flori şi de trup omenesc, în timp ce paginile fură străbătute de flăcări.
Iar numele ei apăru scris acolo.
Intensitatea puterii ce o izbi în momentul acela îi tăie răsuflarea. Puterea din ea, din jurul ei, puterea ei, curgând prin ea.
Atunci când acea putere îi inundă întreaga fiinţă, capul îi căzu pe spate şi ochii i se dădură peste cap. Chiar şi aşa, Fallon deschise larg braţele - ca să primească mai mult.
Rămase astfel, înaltă şi zveltă, cu picioarele bine înfipte în podea, să soarbă cu lăcomie ceea ce era de drept al ei.
La fel ca şi în noaptea în care se născuse Fallon, fulgerele spintecară cerul, iar vântul se dezlănţui cu vuiet mare, biciuind copacii.

Muzica răsună tot mai tare şi se înălţă, vibrând, în vârtejul de aerul cald. în fereastra de deasupra capetelor lor se văzu cum cerul explodă de lumină.
Atunci când furtuna se sfârşi, iar vocile amuţiră, Fallon închise cartea.
-E… atât de mult.
- Toate vrăjile scrise vreodată, săvârşite vreodată, invocate vreodată, de magie albă sau neagră, în slujba binelui sau a răului, se află acum în tine. Acum, aceste cunoştinţe şi povara lor îţi aparţin. încrederea şi responsabilitatea ce decurg din toate acestea îţi aparţin. Chiar de-ar fi să deschidă şi altcineva cartea, ea nu-i va vorbi nimănui în afară de tine.
-Tatăl meu a plătit preţul pentru ca eu să mă aflu aici, acum. întotdeauna există un preţ, ştiu asta. Dar am văzut care sunt consecinţele dacă refuzi să plăteşti acest preţ, am văzut cât de cumplit de grave sunt.
Ea lăsă cartea jos şi-şi puse mâna pe ea.
- înainte, a fost cartea ta.
- Nu, n-a fost niciodată a mea. Am contribuit la crearea ei şi am păstrat-o la adăpost foarte multă vreme. A fost datoria şi a fost onoarea mea.
Mallick îşi puse mâna peste a ei.
- Vrei să păşeşti în Puţul Luminii, Fallon Swift?
- Da, spuse ea, răsuflând prelung şi întorcându-se spre dulap, spre lumină. Da, dar mi-am lăsat sabia la parter.
Mallick se trase îndărăt şi-şi încrucişă mâinile.
- Nu vei avea nevoie de ea.
Având încredere în el, având încredere în ea însăşi, Fallon se apropie de dulap. Şi, aruncându-i o privire lui Mallick, păşi înăuntru.
Şi sări.
Se trezi căzând la nesfârşit prin lumina orbitor de albă, printre ziduri albe perfect verticale. Aerul gonea pe lângă ea fără un sunet.

Aterizã în poziţie de fandare, cu un picior întins în spate şi cu o mânã sprijinitã de zidul scânteietor al puţului. îi simţi pulsul zvâcnind la unison cu al ei. Sângele ei, împreunã cu lumina vie.

Când se ridicã, lumina se revãrsã în jurul ei precum apa, ca atingerea blândã a unor mâini, ca un fâlfâit de aripi.

Fallon se gândi la fermã, la familia ei, la plimbãrile cu Grace peste câmpii, la alergatul prin pãduri. La zumzetul albinelor şi la foşnetul hainelor puse la uscat pe sfoarã. La anii în care lumina o protejase, şi-i protejase pe toţi cei pe care ea îi iubea.

Se gândi la Max Fallon, care-i dãduse viaţã şi-şi dãduse viaţa pentru ea, şi strânse în cãuşul palmei simbolurile pe care le purta, ce-i aduceau laolaltã pe cei doi taţi ai ei.

Se gândi la Mick, la Twila, la Thomas şi la toţi cei pe care ajunsese sã-i cunoascã şi sã-i îndrãgeascã. Se gândi la oraşe mãreţe şi la câmpii pustiite. La oamenii din New Hope şi la toţi cei care, asemenea lor, se zbãteau sã supravieţuiascã şi sã construiascã.

Şi se gândi la Mallick, cãruia îi trebuiserã sute de ani ca sã o aducã în locul în care se afla acum.

Alegerea îi aparţinuse ei, îşi spuse, însã ei toţi îi pregãtiserã terenul.

Scãldatã în acea luminã orbitoare, îşi aţinti privirea asupra canalului lung de foc din faţa ei.

- Un alt salt. E vorba de credinţã. Ei cred în mine. Eu cred în ei - şi în luminã.

Pãşi spre flãcãri.

Fierbinţeala lor îi scãldã pielea; lumina lor îi scânteie în ochi.

Le simţi rãsuflarea.

- Vin acum sã aleg, destinul sã mi-l leg. Flãcãri şi luminã mã privesc jurând, darul zeilor îmbrãţişând. Sunt fiica voastrã, din vânt şi din flãcãri

născută, în apă şi pământ crescută. Magia luminoasă-mi va servi în lupta grea ce va veni. Sabie şi scut primesc, ca în luptă să răzbesc.

Întinse mâinile prin flăcări, prinse mânerul săbiei şi mânerul scutului, le luă pe amândouă.

- Sunt ale mele, spuse. La fel cum cartea e a mea, la fel cum bufniţa, lupul şi calul sunt ai mei. Iar eu sunt a lor.

Ridică scutul ce purta drept blazon simbolul celtic al celor cinci cercuri întrepătrunse, unind cele cinci elemente prin magie. Şi înălţă în aer sabia, care purta acelaşi simbol pe mâner.

Sabia scânteie, argintie precum aripile lui Laoch, şi fu cuprinsă, de la mâner până la vârf, de o flacără albă, incandescentă.

Din lumină şi din foc se ridică Aleasa.

Mallick o aşteptă. Simţi momentul în care ea întinsese mâinile prin flăcări, căci cerul fu spintecat de fulgere, iar lumânările se aprinseră singure.

Şi simţi schimbarea din el. De acum, timpul avea să-şi reia curgerea şi pentru el, ciclul lui de viaţă avea să reînceapă. Avea să-şi recapete vârsta. Chiar şi pentru acest lucru, o binecuvântă pe Fallon în gând.

Luă teaca de sabie pe care o făurise pentru ea cu mult înainte să se nască şi o puse lângă carte.

Când Fallon ieşi din dulap, lumina scăzu îndărătul ei. însă continuă să radieze fierbinte de pe chipul ei, îşi spuse Mallick, şi din ochii ei.

El se lăsă într-un genunchi.

- Ce? Nu face asta!

-Am aşteptat sute de ani momentul acesta. Şi am să-mi arăt recunoştinţa, aşa că taci! Jur să-mi pun puterile magice, sabia şi viaţa în slujba ta, Fallon Swift. Jur să-ţi fiu loial, căci tu eşti Aleasa.

- Bine, dar ridică-te. Mă faci să mă simt stingherită.
- Unele lucruri nu se schimbă.

Se ridică.

-Nu-i nevoie să-mi juri ceea ce ştiu deja.

Aruncă o privire în spate, spre dulapul scăldat acum într-o lumină palidă.

- Puţul acela e fantastic. Lumina e foarte, foarte intensă, dar, în acelaşi timp, e blândă, parcă ai fi în apă. Cred că de asta se numeşte Puţul Luminii. Iar focul, vedeam sabia şi scutul în flăcări, scânteind, aurii. însă au devenit argintii atunci când le-am luat de acolo. Şi am simţit că-mi aparţin.

- Pentru că, într-adevăr, aşa e.

- Doar că... Tu ai fost vreodată în Puţul Luminii?

- O dată, cu mult timp în urmă, ca să pun în el sabia şi scutul pentru tine.Tu le-ai pus acolo, şopti ea.
- Şi ţi-am păstrat această teacă de sabie.
- E superbă.
- Vrei să-i dai nume săbiei tale? E o tradiţie, spuse el, şi una oare ii sporeşte puterea.
- Solas. Lumină.
- E un nume bun. îmi dai voie să-l gravez pe lamă?

Fallon îi întinse sabia, Jar Mallick, înduioşat de încrederea ei, atinse lama cu un deget şi gravă numele pe ea.

- Vrei, te rog, să stai jos?
- Mă simt în stare să alerg şaisprezece kilometri, declară ea, începând să se plimbe, agitată, prin încăpere şi să răsucească lama astfel încât să reflecte razele soarelui. Apoi alţi şaisprezece.
- Stai jos. Te rog.

Ea se aşeză, însă părea că vibra.

- Nu mai am ce să te învăţ.

Fallon se opri din admirat sabia ca să caşte gura la el.

-Poftim?

- Ştii mai mult decât ştiu eu. Ceea ce ştii e în tine, iar puterea ta e mult mai presus de a mea.
- Dar... Ce facem acum?
- în timpul care ţi-a mai rămas de petrecut aici, te voi ajuta să şlefuieşti şi să desăvârşeşti ceea ce ţi-ai însuşit deja. Vom organiza tot ceea ce ţi s-a oferit azi.
- Din carte şi din puţ.
- Da. Dar ai deschis cartea, ai luat scutul şi sabia. Nu pot să te forţez să mai rămâi. îţi cer doar să ai încredere atunci când îţi spun că ai nevoie de timpul care ne-a rămas.

Cuvintele lui i se înfipseră în inimă precum o săgeată slobozită din arc.

- Vrei să spui că aş putea să mă întorc acasă acum?

-Da. Ţi-ai îndeplinit misiunile, ţi-ai acceptat îndatoririle. Ţi-ai însuşit cunoştinţele. Ţi-ai format abilităţile.

- Dar, în acelaşi timp, îmi spui că mai avem de lucru.

-Da.

Fallon se ridică din nou şi începu să se plimbe.

-Vreau să merg acasă. Uneori mi-e atât de dor de familia mea încât de-abia mai pot răsufla. Recurg la magie ca să simt mirosul părului mamei mele, sau atingerea tatălui meu prinzându-mă de mână, sau vocile fraţilor mei. Doar cât să mă ajute să depăşesc momentul şi să pot din nou respira. îmi doresc cu atâta ardoare să mă întorc acasă!

- Acum alegerea îţi aparţine.

- îmi doresc să merg acasă, repetă ea. Dar ştiu că aceşti doi ani - aproape s-au făcut doi deja - n-au avut doar rolul să mă pregătească pentru luptă şi să mă învețe. Şi astea au contat în mare măsură, dar mai era ceva - ceva secundar - anume să mă obişnuiesc să fiu departe de ei, departe de casă.

Mallick se lăsă pe spate în scaun.

- Asta nu e ceva ce ai învăţat din carte, ci ai dedus tu pe baza unei logici sănătoase.

- Tu ţii mult la logică. Nu voi putea să rămân la fermă, să rămân cu ei. Nu ştiu unde voi fi nevoită să merg, cât de departe şi pentru cât timp. Dar voi fi departe de casă şi de ei. Aceşti doi ani vor face să-mi fie mai uşor de îndurat separarea. îmi va fi dor de ei, dar nu-mi va fi atât de dor de ei încât să nu pot respira. Şi la fel va fi şi pentru ei, aşa-i? Le va fi mai uşor. Fallon se aşează din nou. Ştiu că n-am terminat aici. N-am terminat, şi am nevoie de tine ca să mă ajuţi să termin. Aşa că voi rămâne şi ne vom petrece restul timpului lucrând. Dar atunci când voi merge acasă, voi avea nevoie de ceva timp să stau, pur şi simplu, acasă. Să fiu cu ei. Şi sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac acolo, să le încep acolo. înainte de a fi nevoită să plec din nou departe de casă şi de ei, am nevoie de timp petrecut împreună cu ei.

- Asta e o decizie care de-acum se află în mâinile tale, nu într-ale mele.

- Ei bine, aşa decid. Şi mai sunt lucruri care trebuie făcute, ca să-i protejez atunci când voi fi nevoită să plec din nou. Când voi fi avut acel timp şi voi fi făcut ceea ce trebuie făcut, îmi va fi mai uşor să plec din nou.

- Prea bine. Deocamdată ieşi la vânătoare cu Faol Ban şi Taibhse, sau du-te să-l călăreşti pe Laoch. Ia-ţi după-amiaza liberă.

- încă n-am preparat poţiunile.

- Ai făcut alte lucruri.

- Am să prepar poţiunile. Se ridică şi zâmbi larg. Nu-mi va lua mult.

- Asta e aroganţă.

încredere, îl corectă ea şi se apucă de treabă.Capitolul 18

Vara veni şi trecu, aducând zile fierbinţi şi luminoase, pe care Fallon şi le petrecu, în mare măsură, studiind şi exersând. Pe măsură ce se apropia toamna, zilele caniculare se ciocneau tot mai des de nopţi răcoroase, până când în văzduh izbucni un război. în depărtare, nori de furtună în formă de pâlnie se răsuceau pe cerul violet ca o vânătaie, revărsând boabe de grindină ce sfâşiau frunzele muribunde. Zânele murmurau că războiul dintre vânt, gheaţă şi căldură era, de fapt, un semn ce anunţa faptul că timpul hărăzit pregătirii Alesei era pe terminate, urmând aşadar să înceapă adevărata bătălie a luminii împotriva întunericului.

Fallon o numea ştiinţă.

Chiar şi aşa, când furtunile se dezlănţuiră deasupra căsuţei, o făcură cu toată furia ploilor torenţiale şi a fulgerelor năprasnice, însoţite de mugetul tunetelor ce răsuna la nesfârşit, cu ecou, prin păduri.

Fallon stârni ea însăşi o astfel de furtună, cu propria furie năprasnică, atunci când Mallick o forţă să

îndure trei runde de luptă doar pentru ca, la final, să-i critice postura şi tehnica.

înfiptă cu ghetele îngreunate de noroi în pământul mocirlos de la ultima ploaie, Fallon îşi şterse de pe chip sângele imaginar al fantomelor pe care le înfrânsese.

-I-am bătut pe toţi. De fiecare dată.

-Eşti rănită, remarcă Mallick, pentru că ai fost lentă şi .11 l>>«i m. glijentă.

Picioarele o usturau de oboseală, însă fierbinţeala din muşchi nu era nimic în comparaţie cu furia ce creştea în ea.

- Eu sunt pe picioare. Ei nu.

Cu o răceală pe măsura mâniei ei fierbinţi - o nouă înfruntare şi ofensă -, Mallick se arătă nepăsător faţă de rezultatele ei, punând accentul pe proces:

- De cinci ori te-ai dezechilibrat. De două ori ai ratat ocazia de a-ţi folosi elanul şi, astfel, ţi-ai pierdut avantajul.

- Rahat, rahat, rahat.

- Limbajul grosolan n-o să te ţină în viaţă pe câmpul de luptă şi nu face decât să-ţi scoată în evidenţă punctele slabe.

- Ba vezi să nu! Mai du-te dracului şi tu!

Scoasă din minţi de furie, insultată, creă prin magie trei fantome şi se năpusti cu brutalitate asupra lor.

Nemaivăzând nimic în afară de nevoia de a riposta, reteză, spintecă, proiectă valuri violente de putere ce explodară în flăcări, în timp ce mânia ei continuă să clocotească. Iar acel clocot aduse mai întâi vântul, apoi trăsnetele.

„Ucide", îşi spuse ea, mânată de propria-i furie. „Ucide-i pe toţi."

Apoi, un fulger roşu ca sângele ţâşni deasupra ei, spintecând cerul cenuşiu frământat, explodând în săgeţi şi suliţe de foc. în clipa în care decapită şi ultima fantomă, un trăsnet lovi şi spintecă trunchiul copa cului în care stătea adeseori Taibhse.

Acesta se făcu ţăndări, împroşcând aerul cu aşchii tăioase de lemn, adevărate lănci şi pumnale, şi cu frunze spulberate în fărâme.

Udă până la piele, mânjită de noroi, năucită, Fallon fugi spre flăcările ce mistuiau rămăşiţele copacului.

- O, Doamne! Taibhse!

- A fost suficient de înţelept ca să stea departe de mânia şi de prostia ta.

Fallon scrută văzduhul, căutând aripile albe, larg întinse, printre norii clocotitori ce începeau să se strângă în ei înşişi.

- N-a păţit nimic? E bine?

- Ai şti dacă n-ar fi.

Tremurând, îşi dădu la o parte din ochi părul şiroind de apă.

-Aş fi putut să… Eram atât de furioasă, însă nu voiam…

- Faptul că „nu voiai” nu înseamnă nimic. I-ai pus în pericol pe alţii şi ai distrus din răutate o fiinţă vie. Ţi-ai folosit abuziv darul.

Mallick nu rosti aceste cuvinte răstit; Fallon ar fi preferat s-o facă. în schimb, le spuse pe un ton care mustea de un dezgust ce o zdrobi.

Ochii îi fură inundaţi de lacrimi. Efortul de-a le ţine în frâu îi provocă dureri de stomac, însă ea se înfrână, oricum. Nu merita alinarea oferită de lacrimi.

- îmi pare rău. N-am nici o scuză. Dar…

- „Dar” precede o scuză.

Fallon înghiţi acel reproş, deşi se dovedi aspru şi amar.

- Curăţă mizeria pe care ai lăsat-o în urma ta, spuse Mallick cu atâta răceală, încât o făcu să se înfioare.

Apoi se îndepărtă, închizând ferm uşa căsuţei în urma lui.

Copleşită de greaţă, zdrobită, Fallon opri ploaia şi se apropie de rămăşiţele fumegânde ale copacului. Privi

fumul ridicându-se în albastrul cerului de vară şi răci ultimele resturi.

încet, fără să se cruţe câtuşi de puţin, strânse ceea ce mai putea fi folosit drept lemn de foc sau vreascuri şi le cără, pe rând, la locul de depozitare. O durea tot corpul - fantomele reuşiseră de câteva ori s-o lovească brutal -, însă sentimentul de vinovăţie era chiar mai greu de îndurat. îi luă câteva ore să facă totul, căci refuza să folosească magie ca să cureţe locul după ea.

Când termină, alese o rămurică, o prinse cu ambele mâini şi îşi exprimă căinţa. Abia acum dădu frâu liber lacrimilor, lăsându-le să ude rămurica pentru a trezi în ea rădăcini. Rosti cuvintele cu smerenie în timp ce o plantă. Ţinându-şi mâinile deasupra ei, chemă o ploaie blândă să dea la iveală cele dintâi frunzuliţe:

-Fie să-ncolţească viaţă din ceea ce-am distrus, iertat îmi fie mie tot ce am răpus.

învineţită, extenuată, cu gâtlejul pârjolit de sete, intră în casă. Şi-ar fi dorit să facă un duş şi să bea cană după cană de apă răcoritoare, însă se forţă să urce, cu greu, treptele ce duceau în atelier.

Mallick era aşezat la masă, lucrând, cu un pahar de vin lângă el. Nu se obosi nici măcar să-i arunce o privire.

-N-am nici o scuză. M-am lăsat dominată de mândrie şi mi-am folosit furia ca să distrug. Am rănit o fiinţă vie şi poate că aş fi făcut ceva chiar mai grav, doar pentru că... am dat frâu liber mâniei mele. Mi-am pierdut controlul. Nu mai voiam decât să ucid, să demonstrez că te-ai înşelat. Nu te-ai înşelat.

Ţinea neapărat ca Mallick să ştie ce simţea, s-o înţeleagă, chiar dacă n-o ierta.

- Pot folosi furia pe câmpul de luptă. Trebuie să pot simţi emoţii. Mallick, dacă nu *simt* - furie, bucurie, tristeţe şi toate celelalte - valorez mai puţin. Faptul că simt emoţii mă face mai puternică. Dar ştiu acum, mai ales

acum, că, fără control, puterea mea, tăria mea, emoţiile mele - cu toatele reprezintă doar o slăbiciune.

Mallick închise o sticlă plină cu un lichid de culoarea chihlimbarului şi îi puse etichetă.

- înseamnă că ai învăţat o lecţie valoroasă. Poate că cea mai valoroasă.

- N-am folosit magia ca să fac curăţenie în urma mea, însă am folosit-o ca să creez viaţă dintr-o părticică a acelui copac. Am folosit-o ca să plantez un altul şi ca să cer iertare.

Mallick se întoarse atunci spre ea, pregătit să acorde şi el iertare. Şi văzu brăţara de lemn sculptat de la încheietura mâinii cu care ţinea sabia.

Uluit, oripilat, se răsuci spre ea.

- Ţi-ai făcut un *obiect de podoabă*? Ai fost în stare să foloseşti ceea ce ai distrus ca să-ţi creezi ceva cu care să te împodobeşti.

- Nu, nu, nu e un obiect de podoabă. E ceva care să-mi amintească.

îi întinse braţul.

Mallick i-l înşfăcă, gata să-i facă din nou morală. Apoi studie brăţara. Purta simbolul celor cinci cercuri întrepătrunse şi cuvintele *Solas don Saol*.

Lumină pentru Viaţă.

- Voi vărsa sânge. Voi curma vieţi. Voi trimite oamenii la luptă sau îi voi însărcina să facă lucruri pentru care s-ar putea să-şi dea viaţa.

Dacă accept asta, trebuie să pot crede asta: lumină pentru viaţă. Să port războiul care va pune capăt războiului. Şi să nu-mi permit niciodată, absolut niciodată, să lovesc fără motiv, fără control, aşa cum am făcut-o azi. Voi purta această brăţară ca să-mi amintesc. îmi pare rău. Nu mă poţi ierta?

Mallick o privi. îi privi ochiul învineţit şi julitura urâtă de pe chipul încă atât de tânăr. Tinereţea nu putea s-

o scuze, însă el îşi îngăduise să uite că tinereţea era un motiv.

- Ne vom ierta unul pe celălalt.

-Tu n-ai făcut nimic.

- Mânat, la rândul meu, de furie, nu ţi-am dat îngrijirile care ţi se cuveneau. Puterea de a vindeca e un dar, iar eu mi-am ignorat darul ca să te pedepsesc. Stai jos acum şi lasă-mă să mă ocup de tine aşa cum ar fi trebuit s-o fac de la bun început.

Dimineaţa, după o noapte plină de vise, Fallon merse să aducă în casă omagiile primite şi să lase, la rândul ei, daruri. Simţi în aer o adiere încărcată de aroma şi de fumul toamnei. Iar gândul îi zbură acasă.

Până pregăti ceaiul, se hotărî să-şi petreacă timpul liber din acea zi călătorind în interiorul cristalului şi mergând să viziteze din nou oraşul New York. Cel pe care mama ei îl iubise.

Atât de multe mirosuri, îşi spuse, atât de multă culoare şi mişcare! Şi zgomote! Deja se plimbase pe trotuarele aşternute la umbra clădirilor ameţitor de înalte, minunându-se de ceea ce vedea. Maşini, atât de multe maşini, creând un tumult asemenea unui tunet neîntrerupt. Şi oameni, atât de mulţi oameni, mergând grăbit şi îmbrăcaţi în haine atât de frumoase! Vitrine ticsite de haine, pantofi, poşete, pietre preţioase, aur şi argint - cu toatele, scânteind din spatele sticlei.

Mâncare. Peste tot. în tonete, în vitrine, în interiorul magazinelor, chiar şi pe trotuare. Mirosul de carne, flori, benzină şi toate celelalte. Parfumul omenirii.

O privise pe Lana în tinereţe, în jacheta ei albă şi cu boneta de bucătar, gătind într-o bucătărie imensă, plină de oameni şi de zgomote, de strigăte, mişcare, aburi, căldură. Fusese minunat.

îl privise pe Max scriind într-o încăpere plină de cărţi şi fotografii, îi urmărise degetele producând fulgerător litere - de pe o tastatură, Fallon ştia cum arăta o

tastatură. Iar literele - şi, mai apoi, cuvintele - apăreau, ca prin magie, pe monitor.

Avea să mai facă o vizită acolo, decise ea, eventual în ziua în care îi privise pe cei doi plimbându-se printr-un loc vast şi plin de verdeaţă, ţinându-se de mână şi râzând.

N-avea să privească, nu azi, prezentul pe care îl mai văzuse şi altă dată, când se dusese acolo însoţită de Mallick. N-avea să privească, prin cristal, clădirile mistuite de flăcări, ruinele prăbuşite ale altor construcţii, mizeria şi sângele. Azi n-avea să audă ţipetele în gând.

Lăsând ceaiul la infuzat, ieşi să strângă ouăle şi să hrănească găinile.

Mallick era deja afară, dincolo de mica lor grădină.

în faţa lui, în locul în care se aflase copacul bătrân, acolo unde Fallon tocmai plantase firavul puiet, se înălţa acum un alt arbore falnic.

Ajuns la maturitate deplină, avea ramurile întinse larg, arcuindu-se către cer ca şi cum ar fi încercat să urce în văzduh. Frunzele, în formă de inimă, erau verzi şi dese. Când se apropie de el, Fallon îşi spuse că ar fi fost nevoie de trei bărbaţi care să-l înconjoare ţinându-se de mâini ca să-i cuprindă trunchiul masiv şi lucios.

- Ai aruncat o vrajă peste puiet, spuse ea zâmbind. E superb.

- N-am făcut nimic.

-Atunci cum... eu n-am făcut decât să descânt o rămurică din bătrânul copac, folosindu-mi lacrimile şi suflarea ca să-i trezesc rădăcinile, şi o rafală de ploaie ca să fac să-i înmugurească primele frunze. Nu i-am cerut să crească şi să se transforme. Aveam de gând să-l îngrijesc şi să le rog pe zâne să se ocupe de el după ce plec. Poate că zânele...

- Nu. Asta e de la tine şi pentru tine.

-Jur că n-am...

EI o prinse de braţ şi lovi uşor cu degetul în brăţara ei.

- *Solas don Saol*. Lumina ta a creat viaţă, iar acesta e un arbore al vieţii. ■

- Un arbore al vieţii. Există mai mulţi?

- Da. Sunt rari şi deosebiţi, dar există mai mulţi. Cu acesta ai oferit - şi ţi s-a oferit - un dar.

- Roadele pe care le va da vor oferi hrană, vindecare şi alinare, spuse Fallon, în vreme ce Mallick se întoarse spre ea, împreunându-şi mâinile în clipa în care fu cuprinsă de viziune. Rădăcinile sale îmbrăţişează zeiţa pământului. Ramurile sale se înalţă către zeul-soare. Frunzele sale dau viaţă aerului şi primesc ploaia. Va servi drept casă pentru păsări, iar trilurile lor vor îndulci locul acesta pentru totdeauna. Leagă toate lucrurile, pământ, aer, foc, apă, magie. Tot ceea ce umblă pe pământ, tot ceea ce zboară, tot ceea ce se târăşte, cu toatele se întâlnesc, prin el, întru lumină.

Fallon se întoarse spre Mallick şi îi luă mâinile, iar el văzu în ochii ei mai mult decât viziuni. Văzu femeia dinlăuntrul copilei.

- Nu e pentru mine, Mallick Vrăjitorule, ci pentru tine. Aici vei găsi odihnă şi alinare atunci când munca ta se va fi încheiat. Acesta e darul meu, darul nostru, drept răsplată pentru loialitatea ta, serviciile tale şi sacrificiul tău. Şi uite, spuse ea, ridicând mâna - iar fructele, ca un curcubeu intens, ca o explozie de pietre preţioase, încărcară ramurile. Fructele vieţii, asemenea fructelor devotamentului tău, s-au copt, în sfârşit.

Fallon lăsă mâna jos şi răsuflă.

- E al tău. E pentru tine. Acum înţeleg ce-am cerut. Ce am putut să cer, datorită ţie.

Preţ de o clipă, Mallick nu fu în stare să vorbească şi fu nevoit să facă un efort ca să-şi regăsească vocea şi să şi-o controleze.

- Sunt onorat. E un dar măreţ. Binecuvântează ceea ce a devenit „acasă” pentru mine.

-Asta înseamnă locul ăsta pentru tine? Acasă?

- Mă simt în largul meu aici, mă bucur să trăiesc şi să muncesc aici atunci când nu sunt chemat altundeva.

Şi tot aici avea să se odihnească, îşi spuse el, în pământ, sub copac, odată ce avea să se sfârşească timpul ce-i fusese hărăzit pe lumea asta.

-Acum avem de strâns ouă şi de muls vaca. După ce vom termina cele care-s de făcut pe ziua de azi, ar trebui să începi să-ţi iei rămas-bun.

- Rămas-bun?

Surprinsă, Fallon ridică, brusc, capul.

- Plecăm? Dar mai am de stat mai bine de trei săptămâni.

-Va mai dura până să pleci. Prietenii pe care ţi i-ai făcut aici vor dori să-ţi organizeze ceva festiv, să-ţi ofere daruri. Ar trebui să pregăteşti şi tu daruri pentru acei prieteni pe care-i laşi aici. însă timpul pe care-l avem de petrecut în locul ăsta e pe sfârşite. Arborele nu e doar un dar minunat, ci Şi un semn. Eşti pregătită.

- Doar ieri ziceai că încă sunt nesigură pe tehnică şi neglijentă în apărare.

- Aşa şi e. Şi totuşi, eşti pregătită. Du-te să strângi ouăle.

Mallick luă găleata pe care o pusese deoparte şi se îndepărtă ca să
se apuce de muls vaca.

- Mă duc acasă, şopti Fallon. Apoi, izbucnind în râs, începu să se învârtă în cercuri. Mă duc acasă.

Mick se dovedi cel mai dificil dintre toţi. De fiecare dată când se întâlneau, se bosumfla, căuta motiv de ceartă şi se îndepărta, furios.

-Ai răbdare, o sfătui Mallick atunci când Fallon se plânse, din nou, de atitudinea lui Mick. Plecatul poate fi dificil. Şi e dificil şi să fii lăsat în urmă.

Fallon nu voia să aibă răbdare; voia să-i tragă un pumn lui Mick. Alese, în schimb, să-l ignore, căci Mallick

avusese dreptate atunci când îi spusese că plecatul avea să dureze. Era ocupată cu petreceri, festivităţi, daruri. Ocupată să înoate pentru ultima dată în iazul zânelor, să alerge pentru ultima dată la întrecere cu elfii. Şi ocupată cu noi revelaţii.

- Dacă Mick mă tot evită, n-o să mai aibă niciodată ocazia să mii vadă alergând până în vârful celui mai înalt copac din pădure. Şi n -o să fiu nevoită să-i mulţumesc pentru că el a fost cel care m-a învăţ,ii să mă caţăr într-un copac.

-îi vei mulţumi pentru ajutor - şi pentru prietenia lui alun. i când îl vei vedea.

- Dacă-l voi vedea.

Inima i se strânse dureros la gândul că era posibil ca asta să nu se mai întâmple niciodată.

- Cred că am să-i mulţumesc. N-aş putea să urc în fugă un trunchi de copac, să fac tumbe şi să sar de pe crengi, dacă nu m-ar fi învăţat el.

Mallick oftă:

-Gândeşte, fetiţo.

- La ce să mă gândesc?

- Chiar crezi că o astfel de abilitate poate fi însuşită de cineva care n-o are de la bun început în el sau în ea?

- Ei bine, el mi-a arătat cum să... şi reuşesc cumva să mă ajut de... Stai aşa. Vrei să spui că am sânge de elf? Mama mea nu are. Şi nici nu mi-a zis vreodată că tatăl meu biologic ar fi avut aşa ceva.

- Oare eşti Aleasa doar pentru vrăjitori?

- Nu, dar...

- Ai totul în tine, în sângele şi în spiritul tău, prin urmare, ai, deja, toate aceste puteri.

- Vrei să spui că pot alerga aproape la fel de repede ca unii dintre elfi pentru că am... Cum rămâne cu zânele? Doar n-am aripi.

- Le-ai găsit poienița și te scalzi în iazul lor. Vin la tine. Le auzi vocile, chiar şi atunci când e vorba de cele mai mărunte dintre ele.

-Da, dar... nu mă metamorfozez într-un animal. Sau nu-i aşa? Pot s-o fac? Dacă pot să fac asta, de ce nu mi-ai spus, de ce nu m-ai ajutat să-mi exersez abilitatea asta, de ce nu m-ai ajutat să-mi găsesc animalul în care se regăseşte spiritul meu?

- Gândeşte, oftă el din nou. Pe animalele astea le-ai găsit, totuşi. I

- Prin misiunile pe care mi le-ai dat? Dar nu pot...

Se întrerupse, înțelegând.

- Aş putea - sau voi putea, dacă va fi nevoie - să mă transform / într-una dintre acele ființe. Dar, chiar mai mult, pot deveni una cu ele, cu toate trei, şi pot să văd prin ochii lor. De fapt, m-ai învăţat şi m-ai ajutat să exersez toate astea. Doar că n-am avut habar. Tocmai de asta am venit aici, ca să pot fi aproape de ceilalţi, ca să-mi petrec acest timp familiarizându-mă cu vieţile lor, cu membrii comunităţilor lor, j

cu abilităţile lor. Tu ai pretins că-mi ofereai timp liber. Fallon îşi dădu ochii peste cap. De fapt, asta era doar o altă parte a pregătirii mele.

- Ceea ce nu te-a împiedicat câtuşi de puţin să te simţi bine. Acum du-te şi caută-l pe Mick. Ştii bine că-l poți găsi. Ia-ți rămas-bun de la el. Mâine plecăm.

- Mâine? Dar nu mi-ai spus până acum...

- Tocmai am facut-o.

- E aproape cu o săptămână mai devreme. Nu se vor aştepta să apar mâine. O! zâmbi ea, radios. O, e chiar mai bine aşa. Le voi face o surpriză. Mulţumesc.

îşi aruncă braţele în jurul lui. Mallick îşi dădu voie să-i cuprindă ceafa în căuşul palmei, spunându-şi: „Da, da, e greu să fii lăsat în urmă”.

în loc să-l caute pe Mick, Fallon îi întinse o cursă ca să-l atragă spre ea. încălecă pe Laoch şi porni, pe o cale ocolitoare, spre poienița zânelor, purtându-l pe Taibhse pe braţ şi avându-l pe Faol Ban alături.

Odată ajunsă la destinaţie, cunoscând slăbiciunile lui Mick, întinse pe iarbă un mic picnic alcătuit din fursecuri, tarte cu fructe şi ceai îndulcit.

Lăsând bufnița să se instaleze pe o ramură şi calul să pască liniştit, Fallon îşi sprijini capul de lupul ghemuit în spatele ei. Şi deschise o carte.

Nu dură mult.

Simţindu-i prezența, întoarse o pagină şi luă un fursec pe care începu să-l mănânce cu muşcături mici.

-Aş putea să-ţi ofer şi ţie, mă gândesc, dar nu şi dacă ai de gând să te arăţi urâcios.

- Mă doare-n cot de fursecurile tale. Am venit să înot.

Mick ieşi dintre copaci şi, scăldat în lumina cu tente verzui, se descotorosi de ghete, îşi scoase tricoul şi se aruncă în iaz purtând doar pantalonii scurţi, mâncaţi de vreme şi prea largi. Nu eşti tu stăpână peste locul ăsta, să ştii. Tot aici veneam să înot şi înainte să apari tu, şi tot aici voi înota şi după ce ai să pleci.

Ea mai întoarse o pagină.

- O să-mi fie dor să înot aici. Poate că mi-ar fi dor chiar şi de tine dacă nu te-ai purta ca un dobitoc.

- Ba n-o să-ţi fie dor de nimeni şi de nimic. Sunt doar minciuni sfruntate.

Mick se aruncă în apă şi dispăru în adâncul ei, iar, când reveni la suprafaţă, văzu că Fallon lăsase cartea deoparte. Stând dreaptă ca lumânarea şi cu picioarele încrucişate sub ea, îi susţinu privirea furioasă.

-Ştii bine că nu-i aşa, la fel cum ştii că trebuie să plec. De la bun început am ştiut că, într-o zi, avea să trebuiască să plec. Mă aşteaptă familia mea. Şi restul, toate celelalte, dar, în primul rând, familia mea. Mi-e

foarte dor de ei, însă mi-a fost mai uşor să stau departe de ei tot timpul ăsta pentru că te-am avut pe tine drept prieten. Eşti în continuare prietenul meu, deşi îmi spui lucruri veninoase şi care nu-s adevărate, ştii şi tu. Dacă nu te-ai fi purtat prosteşte, ne-am fi putut petrece ultimele câteva săptămâni vânând, înotând şi bucurându-ne, pur şi simplu, de prietenia noastră. Acum, timpul acela a trecut. Mallick spune că plecăm mâine.

- Mâine. Mick sări afară din iaz. De ce?

-El susţine că a sosit momentul. Susţine că sunt pregătită. Nu pleca, se grăbi să adauge atunci când văzu că el era pe punctul de-a o lua la fugă.

- Eşti, într-adevăr. Nu-ţi pasă ce părere am eu despre asta. Nu-ţi pasă ce simt pentru tine.

-Asta-i o minciună gogonată, şi o ştii şi tu. N-am avut niciodată un prieten adevărat până să te cunosc pe tine. I-am avut pe fraţii mei şi pe unele dintre fetele de la celelalte ferme din sat. Dar niciodată un prieten adevărat, de la care să fiu nevoită să-mi iau rămas-bun. Vreau să merg acasă, dar mi-e greu să-mi iau rămas-bun. Şi e cu-atât mai greu atunci când prietenul meu e furios pe mine pentru că fac ceea ce trebuie să fac.

- Doar pentru că ai o sabie magică…

Se întrerupse, sătul şi dezgustat de propriul venin.

-Dă-o dracului!

După ce trânti, bombănind, noua lui expresie favorită, se aşeză lângă ea.

- Pot şi eu să lupt. Am să lupt şi eu.

- Ştiu.

- Tata spune că nu încă. I-am zis că aş putea să plec cu tine, să lupt, dar susţine că nu încă. Atunci când?

- Nu ştiu. Dar ştiu că ne vom întâlni din nou. Asta ştiu sigur.

Mick luă un fursec şi îl studie, încruntat. Apoi îl mâncă.

- N-am mai simţit niciodată faţă de nimeni ceea ce simt faţă de tine.

- Eşti primul meu prieten adevărat şi primul băiat pe care l-am sărutat vreodată.
- Dar nu vrei să mă săruţi din nou.

Acţionând din instinct, Fallon îşi puse mâinile pe obrajii lui şi-şi lipi buzele de ale lui.

- Ai să săruţi o mulţime de alte fete după ce am să plec.
- Probabil.

Râzând, Fallon îl împunse cu degetul în coaste.

- Dar tot vei rămâne prietenul meu.

Rămaseră în tăcere o vreme, umăr la umăr, cu faţa spre iaz.

- Când va sosi momentul să luptăm, începu el, când ne vom revedea, mă vei săruta?
- Probabil.

Acum râse el, şi o îmbrânci uşor cu umărul.

- Ţi-am făcut ceva, îi spuse ea.

Băgă mâna în rucsac şi scoase darul pe care i-l pregătise. împletise laolaltă fâşii de piele ca să confecţioneze o brăţară, căreia îi adăugase pietre protectoare.

- E foarte drăguţă.
- Vezi, ţi-o înfăşori în jurul încheieturii...

I-o puse ea.

- Apoi o închizi aşa. Uite aşa.
- E foarte drăguţă. Răsuflă apoi zgomotos, băgă mâna în buzunar. Eu ţi-am făcut asta.

îi sculptase chipul în piatra pe care ea o scosese din copita lui Laoch.

- Am fost nevoit să-i cer puţin ajutorul tatălui meu, dar...

-E minunată. Şi provine de la Laoch, ceea ce o face cu atât mai minunată. Şi chiar seamănă cu mine. Mulţumesc.

întoarse capul spre el şi-i zâmbi. Suntem din nou prieteni?

Mick ridică din umeri şi luă o tartă.

- Cred că da.

Fallon îşi făcu bagajele. Se întorcea acasă cu mai mult decât avusese la plecare, dar acum avea doi cai care s-o ajute să-şi transporte lucrurile.

în mai puţin de două zile, îşi spuse, învelind cu grijă globul de cristal ca să-l protejeze pe parcursul călătoriei, avea să se afle acasă, îşi puse scutul în teaca pe care i-o făcuseră metamorfii, dar sabia şi-o încinse la brâu.

Două zile pe drum puteau însemna o întâlnire cu Cete de Ucigaşi sau Războinici ai Purităţii sau, pur şi simplu, cu inamici violenţi.

Fluieră ca să-l cheme pe Laoch, căci el avea să transporte cea mai mare parte a lucrurilor ei. Fixă prima tură de bagaje pe spinarea lui şi se întoarse după restul. Ieşind, îl găsi pe Mallick aşteptând-o cu frâiele lui Grace în mână.

- Mi-a luat mai mult timp, îi spuse ea. Sunt multe. Mă ocup eu mai departe, dacă vrei să mergi după bagajele tale şi să-l aduci pe Gwydion.

- N-o să am nevoie de ele.

- Sunt doar două zile, dar poate... Poftim?

De şoc, făcu înapoi un pas uriaş.

- Nu vii cu mine?

- Ba vin cu tine, fireşte. Eu te-am luat de acasă, eu te duc înapoi. Dar n-o să am nevoie de cal, nici de bagaje. N-are să ne ia două zile.

Inima ei tresări. îl întrebă:

- Mergem acum? Aşa, pur şi simplu? Vom folosi transportul instantaneu. Dar n-am mai folosit niciodată transportul instantaneu pe distanţă atât de mare.

- Drept care am să te însoţesc, tocmai ca să te ajut de această ultimă dată.

Fallon fu tentată să-i opună rezistenţă. Abilitatea de a se deplasa instantaneu dintr-un loc într-altul de-abia începuse să i se formeze după ce se întorsese din Puţul Luminii. însă se gândi cum ar fi fost să ajungă într-o clipă

la fermă. Să vadă chipul mamei ei peste doar câteva minute, în loc să mai aştepte două zile.
Gândul o umplu de bucurie şi de teamă.
- Ai luat totul? o întrebă Mallick.
-Da, astea-s toate. Doar că... Of. îşi aruncă privirea în jurul ei, contemplând poienița, găinile, grădina, copacul, căsuța, pădurea. Elfii te vor ajuta să strângi roadele grădinii, spuse ea, în timp ce stomacul îi tot făcea tumbe. Iar dacă ai nevoie de ajutor cu albinele, zânele...
- Mă crezi incapabil? Infirm? o întrerupse el.
-Nu, dar ţi-am stat prin preajmă preţ de doi ani. De acum încolo n-o să mai poţi să-mi exploatezi munca, glumi ea.
Urcă în şaua lui Grace, ridică braţul ca să-l cheme pe Taibhse şi aşteptă ca Faol Ban să vină între cai.
- Eşti sigur că e o idee bună să folosim transportul instantaneu? Acum nu mai suntem doar noi doi, aşa cum am exersat până acum.
Mallick luă frâul lui Grace.
- Fă ce ai de făcut, fetiţo.
- Bine, bine.
Găsi puterea în ea, o aduse la suprafaţă, o simţi clocotind. Iar, cu o clipă înainte de a o descătuşa, îl văzu pe Mick la marginea pădurii.
Ridică o mână în semn de rămas-bun, îl văzu şi pe el făcând la fel. Şi dispăru.
Reapăru pe colina de lângă fermă.
Sorbi totul cu nesaţ: aerul, priveliştea, sunetele. Când coborî privirea spre Mallick, ochii îi scânteiau de putere şi de emoţie.
- Devin destul de bună la asta.
- Mai ai nevoie să exersezi, dar te-ai descurcat suficient de bine.
- Tata e deja pe câmp, cu băieţii. Strâng frânul. Mama probabil că e înăuntru. Vrei să vii până jos, călare pe Laoch?
- Eu nu voi veni până jos. Du-te la familia ta.

- Tu nu vii? Dar...
-Am avut grijă să ajungi acasă, iar acum mă voi întoarce la casa mea. Du-te la familia ta.
- Stai aşa, stai... Mallick.
O spuse pe un ton tăios, aplecându-se ca să-l prindă de mână înainte să apuce să plece de lângă ea.
-Şi tu eşti rudă pentru mine. Eşti din familie, îl asigură, strân- gându-l cu forţă şi dându-i, apoi, drumul. Fie-ţi viaţa luminată de binecuvântări.
- La fel şi ţie, Fallon Swift!
O atinse uşor cu mâna pe genunchi, apoi se trase îndărăt. Şi dispăru.
- Mergem acasă, spuse Fallon.
Din şaua lui Grace, întoarse spatele colinei şi porni spre drumul ce ducea la fermă.
îl văzu pe Ethan pe câmp, ridicând privirea. Doamne, cât de mult crescuse! El strigă ceva, flutură din braţe şi o luă la fugă. Cu toţii o luară la fugă.
Din bucătărie, Lana simţi o schimbare în aer, simţi ceva dându-se, brusc, la o parte, deschizându-se. Şi, lăsând să-i scape un hohot de plâns, ea se năpusti afară. De unde îşi privi copila, frumoasa ei copilă, galopând pe drum însoţită de o bufniţă albă uriaşă ce-i stătea pe braţ, de un lup alb ce gonea lângă ea şi de un cal alb masiv ce ţinea pasul cu ei.
Lana porni în fugă spre Fallon, cu părul zburându-i din agrafe, cu inima crescându-i în piept şi bubuind sălbatic. Când fata sări de pe cal şi se aruncă drept în braţele ei, lumea care, în ultimii doi ani, i se arătase uşor înceţoşată redeveni, brusc, limpede şi curată.
- O, puiul meu, puiul meu.
îşi încleştă braţele în jurul lui Fallon ca şi cum altfel ar fi putut să dispară şi, legănându-se odată cu ea, izbucni în plâns.

-Mamă!
Fallon se lipi de Lana, aproape îngropându-şi faţa în părul ei, până când aceasta o desprinse din îmbrăţişare.
-Of, of, uită-te la tine! Eşti atât de înaltă, eşti atât de frumoasă. Ţi-ai tuns părul!
îşi trecu degetele prin părul lui Fallon, apoi peste chipul ei.
- îmi place la nebunie. Te iubesc. Doamne, cât de mult mi-ai lipsit. Mi-ai lipsit în fiecare zi.
Apoi apăru şi Simon în goană, o luă pe sus pe Fallon şi începu să se învârtă cu ea.
- Uite-o! Uite-o pe fetiţa mea!
Ea râse, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.
-Tată!
Mirosea a fermă. Mirosea a acasă.
-Iisuse, eşti superbă. Ce s-a întâmplat cu părul tău? Mi-ai lipsit al naibii de tare.
O trase şi pe Lana în braţele lui, strângându-le pe amândouă cât de tare putea.
- Fetele mele, murmură el. Fetele mele frumoase.
Cu ţipete şi chiuituri, băieţii se năpustiră şi ei, grămadă. Şovăind, Simon îi dădu drumul lui Fallon ca să poată şi fraţii ei s-o îmbrăţişeze.
Copleşită, aproape ameţită de emoţie, Fallon încercă să-i îmbrăţişeze pe toţi deodată. O potopiră cu întrebări, Colin, cu o voce pe care aproape că n-o recunoscu. Voce de bărbat.
Ceea ce-i aminti că nici ei nu rămăseseră neschimbaţi cât timp fusese ea plecată. Se înălţaseră. Colin devenise mai solid, Travis era, brusc, deşirat, iar Ethan nu mai era mititel.
Jem şi Scout apărură în fugă, încercând să-şi facă loc, cu boturile, printre ei.
-Suntem în formaţie completă, râse Fallon. Sau aproape. Unde sunt Harper şi Lee?

Văzu răspunsul în felul în care Ethan îşi înclină capul, chiar înainte ca Lana să apuce să spună ceva.

- Au murit iarna asta. îmi pare rău, puiule. S-au stins deodată, în somn.

-Of...

O duru gândul că n-avea să-i mai vadă vreodată, că nu avusese ocazia să-şi ia rămas-bun.

-I-am îngropat sub copac, îi spuse Travis. Lângă bunica şi bunicul. Poţi să-i vizitezi.

- Am s-o fac.

îşi plimbă privirea în jurul ei, studiind dealurile, pădurea, grădina, albinele, ogoarele.

- Totul arată la fel. Mă bucur atât de mult că totul arată la fel.

-Tu nu.

Fallón se întoarse spre Colin ca să-l cântărească, la rândul ei, din priviri.

- Nici tu.

-Din momentul ăsta, declar ziua de azi Sărbătoare Oficială a Familiei Swift, anunţă Simon.

Băieţii izbucniră în urale.

- Flăcăi, haideţi să ducem lucrurile lui Fallón în casă şi să ne ocupăm de cai. Şi de unde te-ai ales cu armăsarul ăla magnific? E un cal al naibii de impresionant.

- Nu e chiar un cal, spuse Ethan, ducându-se direct la Laoch. E mai mult.

- E mai mult, consimţi Fallón. Vreţi să vedeţi?

îl privi pe Laoch în ochi. Acesta îşi dădu capul pe spate. Apoi îşi dezvălui cornul şi-şi deschise aripile.

-Măi, să fie, îngăimă Simon, zâmbind cu gura până la urechi atunci când băieţii se apropiară ca să pună mâna pe animal.

- N-o să le facă nimic.

Ghicind intenţiile mamei sale, Fallón luă mâna Lanei.

-N-ar face niciodată vreun rău cuiva de-al meu. Numele lui e Laoch, le spuse ea băieţilor.

-De unde îl ai? întrebă Ethan, frecându-şi obrazul de cel al lui Laoch.
- E o întreagă poveste.
- Una care explică şi cum te-ai ales cu lupul alb şi bufniţa albă? vru Simon să ştie.
-Da.
- Sunt sigur că vreau s-o aud.
- Probabil că ţi-e foame» Poţi să ne spui poveştile tale în timp ce mănânci. Clătite.
N-o lăsă sufletul să-i spună mamei ei că nu-i era foame. în plus, clătitele Lanei puteau stârni apetitul oricui.
- De toate astea se vor ocupa bărbaţii, spuse Lana, petrecându-şi un braţ pe după talia lui Fallon.
Când cele două porniră împreună spre casă, Colin dădu să protesteze.
Simon îl struni dintr-o privire.
- Mama voastră are nevoie să petreacă un pic de timp cu ea. Veţi avea şi voi destul. în plus, nu se întâmplă prea des să aveţi ocazia de a vă ocupa de un unicorn înaripat.
- Alicorn, îi spuse Ethan. E un alicorn.
-A, da? Bun, atunci haideţi să întâmpinăm alicornul lui Fallon şi să-i ducem, pe el şi pe Grace, în padoc, deşi nu văd la ce-ar fi bun gardul. Apoi vom mânca nişte clătite.
în casă, Fallon începu să cotrobăie prin bucătărie. Simţi miros de drojdie de la aluatul ce deja creştea în bolul cel mare şi alb al mamei ei şi parfumul plantelor aromatice din ghivecele de pe pervaz.
-Aveam de gând să organizez o petrecere în cinstea întoarcerii tale acasă şi aveam de gând să decorăm...
Vocea Lanei se frânse. S-a purtat frumos cu tine? Mallick s-a purtat frumos cu tine?
- Da. A fost strict, şi ştia să fie dur, însă a fost şi blând, şi înţelegător. M-a învăţat foarte multe. Odată m-a lăsat să vă văd pe toţi în focul din şemineu. Teoretic , n-ar fi trebuit s-o facă, însă îmi era foarte dor de casă.
- Te-am simţit, iar asta mi-a înveselit inima. Sabia.

Punând mâna pe mânerul armei, Fallon încuviinţă din cap.
-Ai deschis Cartea Vrăjilor şi ai păşit în Puţul Luminii. întor- cându-i spatele, Lana începu să strângă ingredientele de care avea nevoie pentru clătite, om discuta despre astea, despre toate astea, însă cred că, deocamdată, în vreme ce mâncăm clătitele, vom vorbi despre altele. Despre triada ta de animale albe şi...
Se întrerupse din nou atunci când braţele lui Fallon se încolăciră în jurul ei.
- Nu-ţi face griji. Sunt acasă acum.
Pentru cât timp? se întrebă Lana, însă îşi puse o mână peste cea a fiicei ei.

Da, eşti acasă acum

.Capitolul 19

Fallon mâncă clătite şi-şi dădu seama cât de mult îi lipsiseră bunătăţile gătite de mama ei. îşi distră fraţii cu poveşti despre aventuri şi luminişuri fermecate. Le spuse despre Mick şi despre cum învăţase să se caţăre într-un copac, asemenea unui elf.

Pentru această ocazie, pentru această reuniune în jurul mesei, se strădui să dea impresia că cei doi ani pe care şi-i petrecuse pregă- tindu-se de luptă fuseseră, de fapt, o aventură palpitantă.

însă nu reuşi să convingă pe nimeni.

în spiritul sărbătorii, sarcinile neplăcute fură lăsate pentru mai târziu. Le dădu voie fraţilor ei să-l mângâie, pe rând, pe Faol Ban, iar lupul toleră cu stoicism atenţia băieţilor. Când Fallon ridică braţul, bufniţa coborî lin de pe creanga mărului şi veni la ea.

- El e Taibhse.

-De ce i-ai dat un nume atât de bizar? De ce le-ai dat tuturor nume bizare? vru Colin să ştie.

- Numele lui înseamnă „Stafie", la fel cum „Faol Ban" înseamnă „Lup Alb", iar „Laoch" înseamnă

„Erou”. Cuvintele sunt în irlandeză, iar, când au venit la mine, aveau deja aceste nume.

- De ce nu le-ai dat alte nume, în engleză? o sfidă Colin. Singura persoană de prin părţile astea care vorbeşte irlandeza e bătrâna de la Ferma Surorilor.

- O vorbesc şi eu, răspunse Fallon pe un ton neutru, iar Colin nu mai spuse nimic.

îi lipsiseră bunătăţile gătite de mama ei, îşi spuse Fallon, şi, oricât de ciudat ar fi fost, îi lipsise acea expresie bănuitoare şi sfidătoare de pe chipul lui Colin.

Travis atinse delicat, cu degetele, vârful unei aripi a bufniţei.

- Crezi că... Mai spune-mi o dată cum îl cheamă, îi ceru el.

- Taibhse.

- Crezi că Taibhse ar veni la mine?

-Poate că da, însă ai avea nevoie de o mănuşă de şoimar. Are gheare.

- Fallon n-are nevoie de mănuşă, pentru că bufniţa e a ei.

Ethan ridică privirea spre sora lui.

- Putem să-l călărim pe Laoch?

- Vrei să zbori?

Lana, care până atunci nu făcuse decât să se desfete privindu-şi copiii, tresări şi făcu un pas în faţă.

- în nici un caz.

- I-aş lua câte unul pe rând, îi spuse Fallon. Ar zbura cu mine. Vor fi în siguranţă. îţi promit.

- Haide, iubito, o rugă Simon, făcându-i, jucăuş, cu ochiul. Eu ştiu sigur că vreau o tură. Pun pariu că şi tu.

- Eu primul! Eu sunt cel mai mare, se înfipse Colin.

- Ethan e primul, îl corectă Fallon. El a fost primul care a cerut asta.

Fluieră.

Laoch n-avea nevoie de aripi ca să treacă peste gardul padocului, îl sări, graţios.

Chiar dacă Lana îşi ţinu răsuflarea atunci când fiica ei se aruncă în şaua de aur a calului - şi chiar dacă murmură o scurtă rugăciune în timp ce Simon îl ajută pe Ethan să urce în spatele ei, îşi dădu seama că se afla în inferioritate numerică.

- Ţine-te de mine, îi spuse Fallon lui Ethan.

Aripile se întinseră; picioarele din faţă ale calului se ridicară de la pământ. Iar Lana îşi privi fiica şi mezinul înălţându-se în văzduh, cu Ethan râzând zgomotos, cu poftă.

Era un spectacol magnific, reflectă ea. Hipnotizant. O soră ofe- rindu-i fratelui ei aventura vieţii lui, da, dar şi altceva. O războinică în şaua calului ei de luptă.

- E la fel, îi spuse Simon. Şi totuşi, nu-i la fel.

- E tot a noastră. Asta nu se va schimba niciodată.

îşi rezervară ziua aceea pentru distracţie, pentru iubire. Acceptând celelalte provocări ale lui Colin, Fallon se căţără în copaci, sări de pe ramuri, făcu tumbe. însoţită de Travis, se duse la măr, unde se aflau mormintele câinilor.

- Pe tata l-a durut cel mai tare, îi spuse Travis. Au fost ai mamei lui. Ethan i-a spus tatei că sosise momentul să plece, în noaptea în care au murit. Ştii că el are chestiile astea cu animalele.

-Da.

- Tata a stat cu ei chiar şi după ce au adormit, şi a rămas lângă ei şi după ce nu mai erau, înţelegi. Pe el l-a durut cel mai tare.

Fallon îşi petrecu braţul pe după umerii lui Travis.

-Au făcut parte din familie, şi, mai întâi, din familia lui.

- Ei trebuie să afle şi despre restul chestiilor. Chestiile pe care nu le spui. Nu le ştiu pe toate. Văd mai bine decât înainte să pleci, însă acum reuşeşti şi tu să mă blochezi mai bine.

- Şi ştii că e urât să încerci să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

El se mulţumi să ridice din umeri.

- Uneori e necesar să faci chestii urâte. Ştiu că unele ţin de sabie. Pot s-o văd?

Fallon o scoase din teacă şi, după doar o scurtă ezitare, i-o dădu.

- Ce înseamnă cuvântul gravat pe ea? E ceva de genul... „soare”?

- Pe-aproape. „Lumină”. Numele săbiei e „Luminā”. Şi nimeni dintre cei care ar vrea s-o folosească în slujba întunericului n-ar putea s-o ridice. După cum am scos-o din flăcări, tot astfel mă voi ridica şi eu la luptă, iar sângele ce-o va păta va fi sângele bestiei întunecate şi a tuturor celor ce-i urmează calea. Şi, deşi va semăna moarte, tăişul ei va scânteia pur. Lumină pentru viaţă.

Travis îi înmână din nou sabia atunci când ei îi reveni răsuflarea.

- Ai devenit mai lugubră.

- Da. Ştiu.

- Trebuie să învăţăm să folosim săbii?

- Da. Vă voi învăţa eu.

- Grozav!

Sperase că avea să mai poată aştepta măcar câteva zile. Să lase deoparte lucrurile grele şi să se bucure pur şi simplu că se întorsese acasă, însă Travis avea dreptate. Trebuia ca părinţii ei să ştie. Tot ce mai avea de făcut era să găsească o cale de a le spune.

Rămase în bucătărie împreună cu Lana atunci când băieţii ieşiră cu Simon ca să hrănească animalele. Şi, învăluită de aroma şuncii puse la cuptor - mâncarea ei favorită -, o ajută să pregătească cartofii pentru copt.

Chiar dacă întoarcerea lui Fallon o luase prin surprindere, Lana tot era hotărâtă să organizeze un ospăţ.

- La căsuţă găteam tot eu, în cea mai mare parte. Mallick e absolut oribil în privinţa bucătăriei. Au fost de-ajuns câteva mese ca să-mi dau seama că mi-ai făcut o mare favoare învăţându-mă să gătesc. Am devenit destul

de bună la asta. Nu la fel de bună ca tine, dar oricum, destul de bună.

- Ai fost dintotdeauna destul de bună la gătit.

- Una dintre zâne era patiser. Mi-a arătat cum să fac ceea ce ea numea „Prăjitura Curcubeu”. E foarte gustoasă.

- Ai să mă înveţi şi pe mine reţeta?

- Avem nevoie de un vârf de cuţit de pulbere de zâne, de la cele mititele. E ceea ce face să apară curcubeul. M-am întâlnit cu Max Fallon.

-Nu m-am gândit niciodată să folosesc... Poftim? Lana, care în momentul acela toca verdeţuri, ridică privirea. Max? Ai avut o viziune?

- Nu, mamă, n-a fost o viziune. M-am întâlnit cu el. Am vorbit cu el, aşa cum vorbesc acum cu tine.

- Max a murit, Fallon.

-Ştiu. S-a întâmplat la primul Samhain de când plecasem de acasă. A fost, în timpul ritualului, prima dată când am simţit puterea... ţâşnind în mine, putere adevărată ţâşnind în mine. L-am chemat, cred. Nu mi-am dat seama c-o făceam, nu cu adevărat. Iar în noaptea aceea m-am furişat din casă ca să merg să-l caut pe lup, şi m-am întâlnit cu el. Cu tatăl meu biologic.

-Max.

Mişcându-se atent, Lana lăsă cuţitul pe masă şi se duse să stea jos.

- De Samhain, când vălul se subţiază.

Fallon n-avea de unde şti cum avea să reacţioneze mama ei. însă era ceva ce trebuia spus:

- A venit la mine. Te-a iubit, mamă, ne-a iubit pe amândouă. E mândru de tine - şi de mine. Ne-am plimbat împreună prin pădure şi l-am dus în poienita zânelor. Am avut la dispoziţie toată noaptea ca să povestim, am apucat să-l cunosc cu-adevărat. Fallon se apropie de Lana, îngenunche şi-i luă mâinile. Trebuie să ştii ce mi-a spus. Trebuie să ştii că e fericit şi că e recunoscător că l-ai găsit pe Simon.

-O, Fallon.

Simţind lacrimile pe mâinile lor împreunate, Fallon le strânse mai tare pe cele ale mamei ei.

- E recunoscător că ai găsit pe cineva atât de bun, atât de puternic, pe cineva pe care-l iubeşti şi care te iubeşte - şi care mă iubeşte. E fericit că ţi-ai - că noi ne-am - construit o viaţă şi o familie.

-Ţi s-au oferit acele câteva ore cu el, iar asta... nici măcar nu pot să-ţi spun ce înseamnă asta pentru mine. Aţi primit amândoi înapoi ceva ce v-a fost furat. L-am iubit, Fallon. Atunci când mă uit la tine îl văd pe el, şi-l iubesc. Dar...

Fallon simţi ceva descătuşându-se în ea, pentru că acum ştia. Ştia ce simţea mama ei.

- L-ai iubit şi îl iubeşti, dar Simon Swift e iubirea vieţii tale. Nu doar partenerul tău, soţul tău, nu doar tatăl copiilor tăi. E iubirea vieţii tale. Ştiu asta, simt asta. Mă bucur pentru asta. Mă bucur foarte mult.

- Cât de tare te-ai maturizat! Am ratat atât de multe, atâtea schimbări, atâtea premiere.

- Am sărutat un băiat.

- O... Sfâşiată între râs şi plâns, Lana prinse în palme chipul lui Fallon. Mick, nu-i aşa?

- De unde ştii?

- Mamele ştiu astfel de lucruri. A fost frumos?

- A fost... plăcut. E un băiat drăguţ - atunci când nu se poartă ca un măgar. în stilul lui Colin, oarecum. Ca să vezi, tocmai mi-am dat seama de asta. A fost plăcut, repetă Fallon, însă nu va fi iubirea vieţii mele. Oricum, nu ştiu dacă voi avea vreodată parte de aşa ceva.

-Nu spune asta. Nu pune niciodată piedici în calea iubirii. Dar, adăugă ea, genul acela de iubire mai poate aştepta câţiva ani.

- Parcă spuneai ce mult m-am maturizat.

- Nu-ţi contrazice mama atunci când se contrazice singură.

Fallon îşi puse capul în poala Lanei.

- Am mult mai multe să vă spun - şi ţie, şi tatei.
Se trase îndărăt şi se ridică.
- Acum se întorc.
- Nu-i aud.
- Eu da, probabil datorită sângelui de elf.
-Poftim?
- Am multe să vă spun, repetă Fallon.
Nimeni, fie vrăjitor, zână sau elf, nu se pricepea mai bine decât mama ei să gătească şuncă la cuptor. Şi nimeni nu se putea compara cu ea atunci când era vorba de pregătit o cină festivă. Se ospătară regeşte, la lumina pâlpâitoare a lumânărilor şi pe fundalul focului ce ardea, cu trosnete, în sobă.
Fallon observă că ierarhia neoficială din lumea fraţilor ei rămăsese neschimbată. Colin îşi dădea aere de şef în continuare, profitând de faptul că era întâiul născut de parte bărbătească. Travis continua să fie capabil, atunci când dorea, să-l pună la punct pe Colin prin inteligenţă şi replici inspirate. Iar Ethan îşi păstrase firea veselă.
Când se trezi întrebându-se cum ar fi putut şlefui cât mai bine punctele forte ale fiecăruia dintre ei - şi cum ar fi putut să le atenueze vulnerabilităţile - anticipând ceea ce urma să se întâmple, Fallon făcu un efort ca să dea acele gânduri deoparte.
Nu încă. Nu încă.
Aşteptă până după cină, moment în care băieţii începură să bombăne în privinţa sarcinilor primite la bucătărie.
- Vreau să merg să văd caii. Tată, poate c-ai vrea să mă însoţeşti, propuse Fallon.
- Sigur. Mi-ar plăcea să-i mai arunc o privire armăsarului tău celui fabulos.
O luă de mână. Ieşiră îngerul tot mai răcoros al nopţii, îndrep- tându-se spre grajd.
- Ce vrei să-mi spui?
-N-aş putea niciodată să te amăgesc. Am multe, foarte multe să vă spun - şi ţie, şi mamei, împreună. Dar asta e

ceva ce ei i-am spus deja, iar acum trebuie să-ţi spun şi ţie. M-am întâlnit cu Max Fallon.
- Cum ai reuşit?
Naturaleţea acelei întrebări, simplitatea şi naturaleţea ei, îi relaxară pe dată muşchii încordaţi.
-Ştii tu, am folosit magia. Era Samhain şi am făcut ritualuri, înţelegi, alte cele.
-Aha.
- Eu şi Max am avut la dispoziţie aproape toată noaptea ca să ne plimbăm şi ca să povestim.
- Bun, îi spuse el, deschizând uşa grajdului. Asta e bine.
- N-ai de gând să mă întrebi despre ce-am discutat şi ce anume mi-a spus?
- Scumpo, e tatăl tău.
- Şi tu eşti.
- Aşa e. îi prinse faţa în mâini şi o sărută. Te-ai ales cu doi la preţ de unul.
Nimic mai simplu, reflectă Fallon. Totul era cât se poate de simplu cu el. Aşa arăta cu adevărat forţa, îşi dădu ea seama, înţelegând în momentul acela că toţi bărbaţii pe care avea să-i cunoască aveau să fie măsuraţi după acel calapod, regulă aplicabilă şi oricăruia care avea s-o intereseze vreodată.
Urma ca orice bărbat, toţi bărbaţii să fie nevoiţi să se ridice la înălţimea unui standard uriaş.
Se duse la boxa în care se afla Grace, mângâie iapa pe cap şi-i oferi unul dintre morcovii pe care-i avea în buzunar.
- Mi-ai spus că Max Fallon a fost un erou.
- E adevărat.
- La fel a spus şi el despre tine. Mi-a spus că ai fost un erou.
- Sunt fermier.
Ochii ei fură înecaţi de lacrimi, însă lacrimi bune. De iubire.
- Eşti eroul meu.
Simon o trase în braţele lui.

-Nimic nu poate însemna mai mult pentru un tată decât să-şi audă fiica spunând asta. Nimic nu e mai important.
Se duseră la Laoch.
-Trebuie să aibă vreo doi metri şi douăzeci. Pe vremuri, mi-aş fi scos smartphone-ul ca să te filmez călărindu-l.
-Tu m-ai învăţat să călăresc, să construiesc din lemn, să arunc o minge, să parez un pumn, să iubesc şi să respect pământul, să fiu generoasă şi să nu tolerez toate tâmpeniile.
- Dar nu te-am învăţat şi să vorbeşti aşa.
- Ba sigur că da.
Simon nu putu să nu râdă.
- Recunosc.
Fallon îi oferi tatălui ei cel de-al doilea morcov.
-Dă-i-l tu.
- Poftim, uriaşule.
- Acum îl cunosc pe Max Fallon. Acum îl iubesc pe el, nu doar o fotografie de pe o carte sau cuvintele cuprinse în ea. Nu doar pe baza poveştilor care mi-au fost spuse, ci pentru că l-am întâlnit în persoană. Şi te cunosc pe tine. Ştiu acum că tot ceea ce m-ai învăţat a contat şi m-a ajutat să devin cea care sunt. Te cunosc mai bine acum, ca persoană, tocmai pentru că am petrecut timp departe de tine. Max Fallon a fost tatăl meu biologic. Tu eşti tăticul meu. Şi te iubesc.
El o strânse la piept, o strânse cu putere.
- Tocmai ai găsit ceva chiar mai important.
Fallon îşi cunoştea părinţii, le cunoştea obiceiurile şi se îndoia că se schimbaseră. Aşteptă până ce adormiră fraţii ei, până ce părinţii ei crezură că adormise şi ea. Apoi se duse în bucătărie.
îi găsi aşezaţi la masă, aşa cum ştia că făceau de fiecare dată când aveau o zi de-o importanţă deosebită. Beau vin şi discutau.
-Nu poţi dormi? Probabil că eşti mult prea de obosită, spuse Lana, ridicându-se. Multe emoţii după o călătorie

atât de lungă. Un drum de aproape două zile călare, din câte ziceai, de la căsuţa în care ai locuit şi până aici. Lasă-mă să-ţi prepar ceva care să te ajute să te odihneşti.
- Nu sunt obosită. Ne-a luat mai bine de o zi să mergem călare până acolo. Dar înapoi n-am mai venit călare.
- Vrei să spui că ai parcurs întreaga distanţă în zbor, în şaua armăsarului tău?
Fallon clătină din cap spre Simon.
- E şi ăsta un punct bun din care să încep, decise ea să spună. Deşi e mai degrabă sfârşitul decât începutul. Ai folosit vreodată transportul instantaneu? o întrebă pe mama ei.
- în ce sens?
-Ei bine, de genul…
Fallon scutură din încheieturi, dispăru şi reapăru în celălalt capăt al încăperii.
- O, Doamne, îngăimă Lana, în timp ce Simon chicoti, încântat.
- Mai fă-o o dată.
- Simon.
- Haide, serios. Mai fă-o o dată.
Lana îşi apăsă degetele pe ochi.
- Voi avea nevoie de mai mult vin.
Făcându-le pe plac amândurora, Fallon dispăru pe loc în cămară şi reapăru cu sticla.
- Am băut şi eu nişte vin.
- A, da? întrebă Lana, foarte rece.
-Subţiat considerabil. în scopuri medicinale, oarecum. în orice caz, te-aş putea învăţa să dispari şi să reapari în diverse locuri.
- Auzisem că sunt unii care pot face asta, însă, cum n-o văzusem niciodată cu ochii mei, credeam că e doar o legendă.
- Nu e, şi te pot învăţa. Ai mai multă putere decât foloseşti şi decât ai folosit de când… de multă vreme

îţi foloseşti puterile aproape exclusiv pentru ceea ce faci prin casă, sau pentru a vindeca, sau pentru a creşte. Ai mai mult decât avea Max, pentru că...

- Ai crescut în mine.

- Da. Aşa că te pot învăţa şi asta, şi alte lucruri. Nu pe toate, ţinu Fallon să menţioneze, însă multe alte lucruri.

- Ai pomenit ceva mai devreme cum că ai avea sânge de elf. La ce te refereai?

- Am câte puţin din toate. Mallick spunea că asta face parte din destinul meu de Aleasă. Cu toţii se regăsesc, câte puţin, într-o singură persoană. Aceea sunt eu.

Simon decise că ar mai fi mers nişte vin, prin urmare îl turnă în pahare.

- Şi o să-ţi crească aripi de acum?

- Nu cred, dar... poate. Voi fi în stare să mă transform în animal atunci când mi se va trezi abilitatea respectivă.

- în ce fel de animal?

- în cele trei pe care le-am adus cu mine. în oricare dintre ele, din câte mi-a zis Mallick. Ar trebui s-o iau de la început. Am fost atacaţi în drum spre căsuţă. De către Cete de Ucigaşi.

Le povesti, atât cât putu, ce se petrecuse în cei doi ani. Părţile dificile pe care, până atunci, le trecuse sub tăcere. îşi privi tatăl punându-şi mâna peste cea a mamei ei şi strângându-i-o tare atunci când le povesti despre vizita pe care ea şi cu Mallick o făcuseră la închisoare, despre ceea ce găsiseră şi făcuseră acolo.

Trecură ore lungi, iar Lana se ridică şi făcu ceai.

- Tată, m-ai învăţat elementele de bază ale luptei corp la corp. Tu ştii mai mult decât ne-ai învăţat pe noi. Nu ne-ai arătat şi restul pentru că ne-ai crezut prea tineri. Eu va trebui să îmi continui pregătirea. Pot să creez

fantomele, însă tu ai putea să contribui la lecţiile băieţilor. Şi vor fi nevoiţi să înveţe să mânuiască sabia.
- De ce tocmai sabia? vru Simon să ştie.
- încă mai există o mulţime de arme de foc, însă deja nu mai sunt uşor de găsit, nu întotdeauna, iar cu muniţia e chiar mai greu. O putem produce. însă lamele, săgeţile, pumnii şi picioarele pot fi şi chiar sunt la fel de letale şi mai la îndemână. Unii deja le folosesc, ba chiar preferă sabia şi arcul.
Le povesti despre ceea ce văzuse în vise. Despre bărbatul cu sabie care îi vorbise din afara cercului de pietre, despre cum văzuse acelaşi loc şi atunci când privise în globul de cristal.
- Pot să călătoresc în interiorul globului de cristal, să ajung în locul pe care îl văd prin el. Sunt şi acolo, şi aici, în acelaşi timp. E greu de explicat.
- Nu e vorba de proiecţie astrală? întrebă Lana.
- Nu, e diferit. E ca şi cum m-aş împărţi în două, însă sunt în ambele locuri, simultan. Aşa m-am întâlnit şi cu grupul aflat în misiune de salvare. Aşa am întâlnit câteva persoane din New Hope.
- Ai... din New Hope?
- Eddie, îi spuse Fallon Lanei. Flynn. Şi alţii.
-Te-ai întâlnit cu Eddie.
Preţ de o clipă, îngrijorarea se risipi.
- E în viaţă şi e bine?
-Şi una, şi alta. A întrebat de tine. N-am putut să-i spun unde eşti, nu încă, însă am putut să-i spun că eşti bine. I-am cunoscut pe Duncan şi pe Tonia.
- Gemenii.
Râzând fericită, Lana îşi apăsă o mână în dreptul inimii.
-Gemenii lui Katie? Şi pe Hannah?
- Pe ea nu încă.
-O, Doamne, copilaşii lui Katie. Deja sunt aproape adulţi.
- Sunt războinici - cred că Hannah nu e. Duncan merge pe motocicletă şi luptă cu sabia. Tonia foloseşte un

arc. Sunt învăţaţi şi cu alte arme, însă pe acestea le preferă.

- Katie probabil că e... Pe ea n-ai întâlnit-o?
- Ea nu făcea parte din misiunea de salvare.
- Nici Arlys sau Fred, Rachel, Jonah?
- Nici ei. Will Anderson. El e liderul lor acum.

- Will, spuse Lana, încuviinţând din cap. Da. Da, e de înţeles.

- A fost o ambuscadă.

- Poftim? O, Doamne! A fost cineva rănit?

-Am văzut prin globul de cristal cele plănuite de Războinicii Purităţii, am văzut cum intenţionau să-i atragă în cursă pe cei veniţi în misiunea de salvare, cum voiau să-i prindă în capcană. M-am dus la Mallick. El mi-a dat voie să călătoresc în interiorul cristalului ca să-i avertizez şi să-i învăţ cum să transforme ambuscada într-o altă ambuscadă.

- Tu singură ai ştiut să faci asta? întrebă Simon.

- M-am pregătit şi am studiat. în plus, aveam avantajul de a fi văzut unde se aflau liniile inamice, cum erau poziţionaţi, tot ceea ce-mi trebuia ca să-mi fac o idee clară şi să planific ambuscada.

-Ai putea să-mi descrii în detaliu ce şi cum, la un moment dat.

- Am s-o fac. Nici unul dintre prietenii tăi n-a fost rănit, mamă. Şi au salvat oameni care erau torturaţi, ţinuţi în sclavie, oameni care aveau să fie executaţi.

- încerci să-mi ascunzi detaliile neplăcute, spuse Lana, împreunân- du-şi mâinile. Ai luptat. Ai luptat şi tu alături de ei. Poate că acum îmi canalizez puterea spre sarcini mai paşnice, Fallon, şi poate că am făcut tot ce-mi stătea în putinţă ca să le ofer copiilor mei o viaţă în siguranţă, însă am fost la război. Am văzut moarte şi am adus moarte. Nici să nu te gândeşti să aştepţi până când rămâi singură cu tatăl tău, ca să-i spui şi restul. Lana se

întoarse spre Simon. Ne va spune amândurora detaliile despre ce şi cum.

-Ai dreptate, consimţi Simon, luând mâna Lanei şi trecându-şi, uşor, buzele peste ea. Mama ta are dreptate. Spune-ne acum ce ai de spus.

- în regulă. Aveau cisterne de combustibil, începu ea.

Şi le povesti totul, de la un capăt la celălalt.

- Sunt luptători puternici, cei din New Hope, încheie ea. Ţi-ar plăcea, tată.

- Aşa mi-a zis şi mama ta mereu.

- După bătălia aceea, după noi şi noi antrenamente, după ce am văzut primul scut prin intermediul globului de cristal şi după ce întunericul de acolo a încercat să mă atragă spre el, abia atunci am auzit glasul Cărţii Vrăjilor.

Luna apuse înainte ca Fallon să-şi termine povestea.

- Probabil că am lăsat unele lucruri pe dinafară, însă nu intenţionat. Era important să ştiţi totul, fiindcă altfel nu-i aşa cum trebuie să fie. Iar, dacă nu v-aş spune, v-aş da impresia că vă consider slabi, ceea ce nu sunteţi. îmi doresc să am timp să mă bucur, pur şi simplu, că sunt acasă, aşa cum a fost ziua de-azi. Să fiu, pur şi simplu, acasă. Şi să mă pregătesc în continuare şi să exersez ceea ce am învăţat, să vă ajut şi pe voi, şi pe băieţi, să vă pregătiţi şi să exersaţi. Apoi... voi şti când va trebui să plec. Voi şti.

- Unde vei merge? întrebă Lana, întinzându-se ca s-o ia de mână.

- New Hope, spuseră Fallon şi Simon deodată.

Fallon îi zâmbi tatălui ei, încuviinţând din cap.

- Da, New Hope. Atât de multe au început şi s-au sfârşit acolo. Atât de multe aşteaptă acolo. Acolo va trebui să merg. în New Hope, spuse ea, iar ochii i se întunecară. Unde i-a adus lumina, unde i-au condus

semnele, unde pământul e pătat de sângele celui care m-a făcut. Acolo voi merge ca să-mi strâng armata, ca să-mi făuresc armele împotriva întunericului. De acolo vom merge mai departe spre oraşele măreţe, spre moloz şi ruine, peste mări, pe sub pământ. Trădarea, sângele, minciuna dau roade otrăvite, iar unii vor pieri pe cale. Magia îşi va spori puterea, lumina ş întunericul se vor ciocni, lumea întreagă va fi zguduită.

Lana se ridică şi scoase o sticluţă dintr-un dulăpior.

- Două picături, spuse ea.

- Acum nu mă mai ia cu leşin după ce am viziuni.

-Poate că nu, dar nici nu ţi se întâmplă frecvent să te lovească o viziune după ce ţi-ai petrecut aproape toată noaptea pe picioare. Două picături. Scoate limba.

Deşi în gând îşi dădu ochii peste cap, Fallon se supuse. Lana se aplecă şi o sărută pe creştet.

- Ştiu cum e când te loveşte atât de rapid şi de intens. E ca şi cum te-ar inunda şi te-ar seca în acelaşi timp.

Oftând, Fallon se cuibări la pieptul Lanei, alinată de faptul că era cineva care înţelegea, chiar înţelegea.

- Puterea care lucrează prin noi ne oferă foarte mult, spuse Lana, mângâindu-i, blând, părul lui Fallon. Dar ne şi cere foarte mult. N-am uitat cum e să simt acea putere crescând în mine, nici n-am uitat cum să lupt. Să folosesc tot ceea ce am, tot ceea ce sunt, ca să lupt. Acum, pentru că mi s-au oferit timp şi iubire, sunt mai motivată ca niciodată să lupt.

-N-am vrut... Te-am văzut în New York cu ajutorul globului de cristal. Am văzut viaţa pe care o duceai înainte şi am văzut cum ai fost forţată să renunţi la ea. Am mai văzut şi cât ai fost de puternică, mergând înainte, mergând mereu înainte. Te-am văzut în munţi, am văzut ce-ai făcut şi ce-ai înfruntat acolo. Te-am privit luptând

pentru tine însăţi şi pentru mine, şi pentru alţii, zi după zi, lună după lună. Am văzut ziua aceea în New Hope.

- Aş fi preferat să te scutesc de asta.

- De ce? Fallon se desprinse din îmbrăţişare, privind-o cu o expresie aprigă în ochi. Am văzut oameni care începuseră să construiască ceva bun, ceva luminos şi autentic. Omagiindu-şi morţii, sărbătorind viaţa. Am văzut chipurile celor care au venit să mă ucidă. Cunosc acele chipuri acum. L-am văzut pe tatăl meu biologic dându-şi viaţa pentru tine, pentru mine, şi te-am văzut pe tine atacând la rândul tău.

- Am făcut-o din durere.

- Ai facut-o din *putere*. Putere - a ta şi a mea. Câte vieţi ai salvat în ziua aceea? Şi câte alte vieţi ai salvat atunci când, purtându-mă în pântec, încă mânjită de sângele lui, ai fugit, ai fugit singură? Părăsind un alt loc, o altă casă pe care o iubeai, prieteni care îţi deveniseră familie. Ai luat inelul lui din iubire. Şi ai luat arma lui. Ca femeie, te gândeşti la inele, însă doar ca războinic te gândeşti la armă, mamă, iar tu, chiar şi în acele momente de durere şi de şoc, te-ai dovedit o adevărată războinică.

- Aveam un copil pe care trebuia să-l protejez.

- Şi ai făcut-o. Singură, înfometată, speriată, ţi-ai continuat drumul.

- N-a lipsit mult să renunţ. Dar, în acel moment de cumpănă, mi te-ai arătat tu.

- N-ai fi renunţat. Tu nu renunţi niciodată. Eu doar te-am încurajat puţin atunci când ai avut nevoie. Te-am văzut ajungând pe coama de deal de deasupra fermei şi am văzut apărând pe chipul tău ceva ce nu mai apăruse de când fugiseşi din New Hope. Am văzut speranţă. Şi...

Fallon se întinse şi luă mâna lui Simon.

- Am văzut acea speranţă împlinindu-se prin bunătate, prin construirea unei relaţii de încredere şi de iubire. Faptul că se poate construi încredere între străini e o lecţie, însă e nevoie ca aceştia să facă acel prim pas, iar asta înseamnă credinţă.

- De când te-ai făcut atât de deşteaptă? vru Simon să ştie.

Fallon îi strânse mâna şi îl privi în ochi.

-Te-am văzut ucigând un bărbat care nu ţi-a dat de ales, deşi tu îi dăduseşi lui. N-a fost nici primul, nici ultimul. Mă trag dintr-o familie de războinici, mama mea, taţii mei. Şi din putere şi tărie. Din bunătate. Când mi se face teamă că nu voi fi suficient de bună, suficient de curajoasă, suficient de inteligentă, mă gândesc la voi, la ceea ce m-aţi învăţat voi şi la toate cele câte le-am văzut prin globul de cristal.

Fallon se frecă la ochi şi, brusc, îşi recăpătă aerul de copilă căreia îi trecuse de mult ora de culcare.

- Tată, mi-aş dori ca nimic din ceea ce se află dincolo de fermă, din ceea ce urmează, să nu-i atingă pe băieţi. Dar o va face. Ştii mai mult, soldatul din tine ştie mai mult decât ne-ai spus nouă, sau mamei, sau decât ne-ai învăţat. Te-am... te-am privit şi pe tine ca soldat, în trecut, prin intermediul globului de cristal.

Lui Simon îi sfâşie sufletul, îl duru considerabil să-şi dea seama că-şi privea fiica în ochi ca de la soldat la soldat.

- îţi vei lăsa un răgaz de câteva zile, îi zise el lui Fallon. Consideră-le o pauză binemeritată. Apoi vom începe pregătirea celorlalţi.

- Ai avut o zi lungă, spuse şi Lana. Acum ar trebui să dormi puţin.

- Sunt foarte obosită.

- Da, văd. Du-te liniştită la culcare.

încuviinţând din cap, deja pe jumătate adormită, o îmbrăţişă pe Lana, apoi îl strânse în braţe şi pe Simon.

- Mă bucur atât de mult că sunt acasă.

Lana o privi indepărtându-se, îi ascultă paşii pe scări.

- Simon.

- Vom discuta. Vom reflecta şi vom discuta. Dar, până una-alta, Fallon nu e singura care are nevoie de somn. Eşti epuizată, iubito, şi nici eu nu sunt departe.
- Am ştiut de la bun început. Am ştiut încă de când o purtam în pântec, şi totuşi, mă lovesc neîncetat de refuzul de a accepta asta. Nu, nu pot s-o fac, e copilaşul meu.
- La fel simt şi eu. Se ridică şi o luă de mână. Vom face ceea ce fac toţi părinţii obişnuiţi.
- Ce anume?
- O să muncim pe brânci şi o să facem tot ceea ce depinde de noi ca s-o ajutăm.

Porniră spre scări.

-Crezi că ai putea învăţa treaba aia cu deplasarea instantanee? Pentru că, ştii, ai putea să-mi aduci o bere rece uite-aşa.

Pocni din degete, făcând-o să râdă după o zi foarte lungă

.Capitolul 20

Fallon îşi lăsă răgaz o săptămână, ajutând la strânsul recoltei şi învăţând-o pe mama ei să facă Prăjitură Curcubeu. Se duse la pescuit cu fraţii ei şi la vânat cu Taibhse şi Faol Ban.

Noaptea, zbura peste dealuri şi câmpii în şaua lui Laoch.

Şi chiar dacă se bucura că se întorsese acasă, le simţea lipsa lui Mick şi tuturor celorlalţi, iar uneori i se făcea dor de momentele de linişte şi solitudine din poienița zânelor. însă îşi aniversă acasă împlinirea vârstei de cincisprezece ani, alături de familie, şi se bucură de fiecare clipă. După ce se încheie săptămâna, fraţii ei începură pregătirea pentru luptă. Se purtau ca şi cum ar fi fost un joc. Atitudinea lor o irită până în adâncul sufletului, însă învăţă să se ghideze după reacţiile tatălui ei. în fond, îşi spuse Fallon, el avea experienţă în a pregăti soldaţi, iar, în plus, îşi crescuse propriii copii.

- începe ca un joc, îi spuse acesta. Sunt copii.
- Colin are aceeaşi vârstă pe care o aveam şi eu atunci când am plecat cu Mallick. Şi zău că Mallick nu mi-a permis să abordez asta ca pe un joc.

-Colin nu-i ca tine. Vor învăţa, chiar mai mult decât în mod normal, dacă văd asta ca pe o competiţie. Şi între ei, şi cu tine. Apoi vor deveni mai buni, apoi vor deveni serioşi.

Şi astfel, toată toamna şi o bucată din iarnă, pregătirea pentru luptă rămase, în cea mai mare parte, un joc. Dezvoltarea abilităţilor magice ale lui Travis şi Ethan o lăsă în seama mamei ei, deocamdată, şi toleră văicărelile şi tentativele lor de a se eschiva de fiecare dată când ea insista ca ei să-şi facă temele.

Lectură, matematică, cartografie.

Le plăcea să conceapă strategii de luptă, domeniu în care Travis se remarca de departe.

în materie de kata-uri, acrobaţii şi pură rezistenţă fizică - Ethan era cu mult înaintea fraţilor săi mai mari, ca şi cum din naştere ar fi ştiut să facă roata ţiganului.

însă, atunci când zilele aspre şi vântoase de martie aduseră şi primele antrenamente cu săbii, Colin se dovedi aprig, rapid şi letal.

Suficient cât să o irite puţin pe Fallon, căci Colin ajunse, în doar câteva zile, să stăpânească poziţii şi tehnici pe care ea fusese nevoită să le exerseze săptămâni întregi.

începu să lucreze cu el individual şi, deşi de regulă îl ucidea, se chinuia de fiecare dată până să ajungă acolo.

Cu tatăl ei se dovedi a fi cu totul altceva. El lupta cu ea în baza unor reguli stricte. N-avea să încaseze niciodată lovituri de la el. Asta era limita pe care el nu era dispus, în ruptul capului, s-o încalce, oricât l-ar fi contrazis ea.

Refuza să ridice mâna asupra copiilor săi.

Fallon făcu un compromis, recurgând la câte un şoc rapid pentru fiecare atac, lovitură cu piciorul sau pumn. Chiar şi luptând după reguli, tot nu-l putea învinge decât folosind magia şi, astfel, învăţă tot mai mult.

Prima dată când folosiră cuţite în luptă - spre marea încântare a fraţilor ei -, Simon făcu ceea ce făcea de fiecare dată când îşi adăugau în arsenal o nouă armă tăioasă.

Le testa mereu pe el însuşi.

- Nu taie materiale textile, nu spintecă pielea, nici nu provoacă sân- gerări, îi spuse Fallon, aşa cum făcea înainte de fiecare luptă cu săbii.

-Paza bună trece primejdia foarte, foarte rea, răspunse Simon, trecându-şi lama cuţitului peste dosul braţului, apoi făcând la fel cu lama cuţitului ei. în regulă.

îi întinse fetei unul dintre cuţite, ţinându-l de mâner.

începură să se învârtă unul în jurul celuilalt, în timp ce băieţii le strigau insulte sau încurajări. Iar Lana ieşi din casă. Tresări, speriată, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îşi vedea soţul şi fiica în- fruntându-se în luptă. Cu ochii stinşi şi reci, cu trupurile încordate.
Inima îi urcă Lanei în gât şi-i rămase blocată acolo din momentul primului atac.
Simon se aruncă înainte, răsucindu-se pe călcâie ca să se ferească atunci când Fallon făcu la fel.şi, astfel, nici lovitura ei aprigă cu piciorul, nici lama cuţitului, ce spintecă aerul imediat după picior, nu-şi atinseră ţinta.
Un dans teribil, ce părea să dureze la nesfârşit.
Printr-o înţelegere tacită, Fallon şi Simon se ridicară din poziţia de atac, apoi fiecare se dădu înapoi.
- Se pare că sunteţi la egalitate, le strigă Lana, în timp ce băieţii mormăiau şi huiduiau.
- Eşti bună, spuse Simon, ştergându-şi sudoarea de pe faţă.
-Şi tu.
De data asta, Simon zâmbi larg şi zise:
- Am evitat să dau totul din mine.
- A, da? Şi eu la fel.
- în regulă, atunci. îşi trase umerii în spate, luă poziţie de luptă. Nu te mai reţine.
-Nici tu.
Se năpustiră unul spre celălalt.
Oribil, oribil, îşi spuse Lana; cu toate erau oribile: loviturile, cuţitele spintecând aerul, şuieratul lamelor. Felul în care le erau zgâlţâite trupurile de şocurile provocate de loviturile şi de tăieturile imaginare.
Apoi, cu o viteză care le smulse băieţilor urale entuziaste, Simon se răsuci pe călcâie, o prinse pe Fallon din spate şi-i tăie gâtul.

- Eşti chiar mai mult decât bun, recunoscu Fallon răsuflând întretăiat, aplecându-se şi sprijinindu-şi mâinile pe coapse.
-Şi tu la fel.
- învaţă-mă mişcarea aia.
- Sigur, dar uite cum stă treaba. Dacă lama cuţitelor n-ar fi fost descântată, probabil că aş fi fost slăbit şi ameţit din cauza cantităţii considerabile de sânge pe care aş fi pierdut-o. Poate că aş mai fi fost ţinut pe picioare de adrenalină, însă ai fost al naibii de aproape de a-mi tăia câteva artere. Pe asta ar trebui să te concentrezi, dacă poţi. încearcă să ajungi la brahială, femurală, jugulară, iar lupta se va încheia rapid.

- Ştiu, însă singura cale de a ajunge la ele ar fi fost să...

Schiţă un gest smucit cu mâna, aruncându-l cât colo cu un val de putere, apoi cobori, cu lama cuţitului, pe toată lungimea antebraţului lui.

- Să fi făcut asta.
- Şi de ce n-ai făcut asta?
- în primul rând, aveam nevoie de sesiunea asta de antrenament. Şi, mai mult, s-ar putea să mă trezesc luptându-mă cu cineva înzestrat cu putere, caz în care aş încerca să resping sau să blochez valul de putere al adversarului, străduindu-mă, între timp, să strecor şi o lovitură care să-l neutralizeze sau să-l ucidă. Dacă adversarul nu ar fi înzestrat cu abilităţi magice, magia ar trebui folosită doar ca să salveze vieţi. Dacă trebuie neapărat să recurgi la magie ca să curmi o viaţă, nu poţi s-o faci doar pentru că e convenabil. Trebuie, pur şi simplu trebuie - să ştii.

Simon clătină din cap şi o privi, ca de la războinic la războinic.

- Uite ce ştiu eu. Faci orice trebuie ca să rămâi în viaţă. Foloseşti tot ceea ce trebuie să foloseşti.

Pentru că odată ce ai murit, lupta s-a sfârşit, şi nu doar pentru tine. Pentru alţii aflaţi sub comanda ta, pentru alţii pe care nu vei mai putea să-i protejezi. Nu trebuie ca oameni nevinovaţi să-şi piardă viaţa din cauză că tu ai luptat corect. Nimic nu e corect în război.

îşi băgă cuţitul în teacă, apoi îi prinse chipul în palme şi o sărută.

- M-ai epuizat, scumpo.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, Lana apăru ca din pământ lângă el, oferindu-i o bere rece.

- Hei! Grozav, mulţumesc.

- Am tot exersat la asta. Cred că-i timpul pentru o pauză. Şi, Fallon, chiar mi-ar prinde bine ajutorul tău la ceva, o îndemnă Lana, conducând-o în casă şi închizând uşa în urma lor. Tatăl tău nu înţelege, începu ea. Ştie că folosirea magiei pentru a răni pe cineva, sau chiar mai mult decât a răni, e în contradicţie cu ceea ce suntem, dar, în acelaşi timp, ştie şi ce înseamnă să lupţi ca să rămâi în viaţă şi ca să-i protejezi pe alţii.

- Pricep. Chiar pricep.

- A fost greu pentru Max şi pentru mine - să ne folosim darurile ca să rănim. Şi aşa şi trebuie, să fie greu. însă, Fallon, tatăl tău are dreptate. Dacă tu, dacă oricare dintre noi avem nevoie să ne folosim darul drept armă trebuie s-o facem. Nu cu lejeritate, nu, după cum spuneai şi tu, pentru că e convenabil, dar trebuie să-l folosim. Fă-o şi tu. Indiferent dacă te lupţi sau nu cu altcineva înzestrat cu puteri magice.

- Deja l-am folosit. Nu ştiu câte vieţi e posibil să fi curmat atunci când am aruncat în aer acele cisterne de combustibil şi am recurs la magie pentru asta.

- Şi câte vieţi ai salvat? Vieţile unor soldaţi buni şi ale unor oameni inocenţi. Ai făcut ceea ce ai fost

nevoită să faci, şi ştiu, şi mi-e teamă că va trebui s-o faci din nou şi din nou.

- Poţi să aluneci în întuneric, spuse Fallon, încet.

-N-ai s-o faci. Nici taţii tăi n-au făcut-o. Nici eu. N-ai s-o faci nici tu.

-Cu cât mă pregătesc mai mult, cu cât sunt mai mult aici... credeam, şi i-am spus şi lui Mallick, că am nevoie de timp să fiu acasă. Credeam că e pentru mine, că, pur şi simplu, îmi doream să fiu aici după doi ani petrecuţi departe. Dar e mai mult de-atât. încă învăţ. E nevoie să ne pregătim cu toţii şi să învăţăm. Se îndepărtă, agitată, după care se întoarse. Ştiu că dincolo de fermă oamenii luptă, mor, suferă. Iar eu sunt aici, sunt încă aici. Credeam că în momentul în care aveam să iau sabia şi scutul aveam să fiu pregătită. însă au trecut câteva luni de atunci, iar eu sunt încă aici.

- în cazul tău nu e vorba de simplul fapt de a lupta.

- Ştiu, ştiu, la fel cum ştiu că încă nu-i momentul să plec.

Nereuşind să se liniştească, Fallon începu să se plimbe de la o fereastră la alta.

- Dar sunt alţii de vârsta mea, sau chiar mai tineri, care deja luptă, şi mă trezesc dorindu-mi să... fiu în fruntea lor, îşi dădu ea seama. Aştept, în loc să fac ceva în sensul ăsta, în loc să fac paşii necesari ca să devin un lider. Uită-te la fermele din împrejurimi, la satul ăsta. Eu nu sunt în fruntea celor de aici. Nu fac nimic ca să aflu cine va veni la luptă, cine are abilităţi utile sau cunoştinţe care se pot dovedi folositoare. N-am extins pregătirile dincolo de ferma noastră. Sunt proastă.

-Nu mă insulta. Eu nu mi-am crescut copiii ca să fie proşti. Ţi se oferă timp aici, exact aici şi doar aici, ca să fii

cu familia ta. Pregătindu-te, învăţându-i pe ceilalţi şi exersând. Dacă acum a sosit momentul să faci mai mult, să începi să-i pregăteşti şi pe cei din jurul nostru, atunci asta vom face.

- Dacă va veni tata cu mine, pe el îl vor asculta. Pe el îl cunosc mai bine, în vreme ce în mine ar vedea doar o adolescentă.

încântată, mândră de Fallon, Lana încuviinţă din cap.

-Trebuie să-ţi câştigi treptat încrederea lor.

- Da. Şi o voi face. O voi face. De asta mă aflu aici.

- De asta te afli încă aici, o corectă Lana. Ai început ceea ce trebuia să începi, iar acum e timpul să începi altceva. Eşti adolescentă, Fallon. Şi eşti nerăbdătoare. Ca să-ţi câştigi încrederea oamenilor, ca să-ţi strângi armatele, ca să-ţi planifici manevrele e nevoie de timp.

- Atunci, ar fi bine să mă apuc de treabă. Mâine... Auzi?

- Tu ce auzi?

-Voci. Vin din...

Fallon porni în direcţia vocilor, urmată de Lana, şi ajunse în camera ei. La globul de cristal.

- Le auzi?

- Acum aud ceva. Nu e clar.

- Vezi ceva?

- E în ceaţă.

- Ia-mă de mână.

Imaginea se limpezi pentru ea.

Bărbaţi şi femei, unii în camioane, alţii călare, alţii, incredibil, în tancuri. înarmaţi până în dinţi, remarcă Lana, purtând, cu toţii, haine de culoare închisă şi având chipurile înnegrite ca să nu poată fi văzute în lumina lunii.

Un raid nocturn.

- Războinicii Purităţii, îi spuse Fallon. Şi câţiva Ucigaşi. Cei din urmă, cel mai probabil, s-au băgat în asta

în egală măsură de dragul recompensei şi din plăcerea de a ucide. Poate că Războinicii Purităţii chiar i-au plătit să li se alăture în raidul ăsta.

- Recunosc drumul.

Spaima îşi încleştă ghearele în gâtul Lanei, sufocând-o.

- îi va duce direct în New Hope. Dumnezeule, ăla e unul dintre fraţii Mercer, în camionul din fruntea coloanei. A îmbătrânit urât şi are o cicatrice oribilă pe chip, dar sunt sigură că e unul dintre ei.

- Lou Mercer. Don a murit. Iar Lou s-a ales cu cicatricea aia în urma exploziei cisternelor de combustibil. Şi-a ieşit din minţi de furie. Trebuie să merg acolo.

Fallon se răsuci pe călcâie şi puse mâna pe sabia pe care şi-o lăsase la şold pentru lupta corp la corp.

- Asta urmează să se întâmple, încă nu s-a întâmplat, deci mai e timp să-i avertizez. Mai e timp să se pregătească.

- Vin cu tine.

- Am nevoie să rămâi aici. în continuare, nu pot să călătoresc în interiorul globului fără să mă împart în două. Am nevoie să rămâi aici, cu acea parte din mine care va rămâne şi ea. Am nevoie de Will. Will Anderson.

Puse o mână pe glob şi-şi aduse în minte chipul lui Will Anderson. Apoi îl transpuse în glob.

-O, Doamne, e Will! strigă Lana, înşfăcând braţul lui Fallon şi privind mai îndeaproape. Şi Katie. Aceea e Katie. O, Doamne, uită-te la ei.

Văzu femeia cu păr brunet şi cârlionţat - şi recunoscu ochii, pe care îi moştenise şi fiul ei - aşezată la o masă, împreună cu Will.

- Unde se află? vru Fallon să ştie.

-Nu sunt sigură, cred că... în bucătărie, în casa în care locuiesc Katie şi Rachel. Sau în care locuiau pe când eram eu acolo. Şi Jonah.
El s-a mutat cu Rachel. Au zugrăvit-o, dar recunosc bucătăria. Nu aud ce spun. Nu aud limpede.
-Trebuie să merg acolo. Se întoarse spre mama ei. Trebuie să-i avertizez în privinţa a ceea ce li se pregăteşte. Două nopţi - se va întâmpla peste două nopţi. Ştiu unde e casa aia. Mi-ai spus tu şi, chiar dacă n-ai fi făcut-o, cristalul ar şti să mă ducă acolo. însă tu trebuie să rămâi aici.
- Spune-le... spune-le doar că i-am văzut.
- Aşa voi face. Rămâi aici. Rămâi cu mine.
îşi puse din nou mâinile pe glob, iar de data asta îşi aduse în minte imaginea casei şi a bucătăriei.
Şi se strecură înăuntru.
Simţi miros de ars chiar înainte să se separe complet în două. Şi scoase sabia chiar în clipa în care Duncan se răsuci pe călcâie, cu propria sabie ridicată.
Lamele de oţel se ciocniră răsunător.
- Asta e o metodă bună de-a sfârşi spintecată.
El îşi coborî sabia, însă n-o băgă în teacă.
- Nu te oboseşti să verifici cine e înainte de a ataca?
- De a apăra, o corectă el. Asta e casa mea, în care tocmai ai apărut din senin.
- îl caut pe Will Anderson.
- Nu locuieşte aici.
- Ştiu că nu locuieşte aici, dar a fost aici. Arzi ceva.
- Fir-ar, se supără el, înşfăcând tigaia şi stingând focul cu o smuci- tură din cap, căci avea mâinile ocupate.
- Nu te uita la mine de parcă ar fi din vina mea! îl repezi Fallon, pentru că, în mod evident, privirea lui asta spunea. Ardea încă de când am ajuns.
- îmi place ca brânza la grătar să fie mai bine prăjită.

El o răsturnă pe o farfurie, dezvăluind că o parte era, categoric, bine prăjită, iar cealaltă arsă.
- Tu doar spune-mi unde îl găsesc pe Will ca să... E noapte.
- Da. E o chestie care vine, de obicei, după zi.
Când Fallon îl prinse cu forţă de braţ, Duncan fu, brusc, izbit de panica ei.
- Ce dată e azi? Ce zi e?
- Douăzeci şi nouă martie. Sau treizeci, de fapt, căci tocmai a bătut de miezul nopţii. Ce doreşti?
- Să vorbesc cu Will.
- Ei bine, vorbeşti cu mine. Spune ce-ai de zis, începu el, apoi îi privi mai îndeaproape sabia. „
La rândul lui, o prinse de braţ şi i-l ridică.
- Lumină, spuse, descifrând cuvântul gravat pe lamă.
- De unde ştii ce înseamnă?
- Unul dintre instructorii mei de la academie se afla în Boston, în vizită la rude, atunci când a fost surprins de Blestem. în cele din urmă, a ajuns aici. Predă irlandeză.
Ochii lui, de un verde nespus de intens, se desprinseră de pe sabie şi se mutară pe chipul ei.
-Deci, Aleasa răspunde chemării, deschide Cartea Vrăjilor şi, acceptând tot ceea ce îi oferă aceasta, călătoreşte în Puţul Luminii. Acolo, din focul veşnic, ia sabia şi scutul.
Dădu drumul mâinii lui Fallon.
- Am înţeles corect?
- N-am timp pentru asta. Unde locuieşte Will? Aici, cu mama ta?
- Nu, nici pomeneală. Pe bune, e căsătorit şi aşa mai departe, de când mă ştiu.
- Cu cine?
Fallon simţi că-i venea să-şi smulgă părul din cap - sau pe cel al lui Duncan.
- Mama mea va dori să ştie.

- Cu Arlys.
- Se va bucura de asta, însă nu-mi permit să mă las distrasă. Se află în casa în care locuia Arlys? O ştiu.
- Nu, şi n-ai să mergi să-l deranjezi pe Will în toiul nopţii. E epuizat şi pe jumătate bolnav.
- E bolnav? îl pot ajuta.
- E doar o răceală nasoală, şi a primit deja tratament. Are nevoie de somn, asta i-au recomandat vindecătorii - şi medicii, şi vrăjitorii - „ aşa că nu se pune problema să-l trezeşti.

Duncan îşi luă farfuria, o puse pe masă şi-şi turnă un păhărel de lapte.

- Vrei şi tu?
- Nu. Nu pot pierde timpul.
- Atunci, stai jos şi spune-mi ce naiba se petrece. Am să-l informez pe Will mâine-dimineaţă.

Ar fi putut să călătorească din nou în globul de cristal, calculă Fallon, şi să-şi aducă din nou în minte imaginea cu Will, ca să mai încerce o dată. însă, pe lângă faptul că părea nejustificat, trebuia să accepte că, poate, exista un motiv pentru care nu nimerise de prima dată.

Prin urmare, se aşeză.

-în noaptea de după următoarea, vor ataca. Grupul, sau o facţiune a lui, care încercase să vă prindă în cursă, dar i-aţi prins voi în ambuscadă.

- Mercer?
- E absolut înnebunit de furie. Atacul nu e unul autorizat.
- S-a răzvrătit şi a pornit de capul lui?
- A suferit arsuri grave în exploziile din noaptea aceea. De atunci tot fierbe în sinea lui. A decăzut în ochii lui Jeremiah White. Nu pot vedea totul, şi chiar şi ceea ce văd se datorează faptului că ura lui e gigantică. N-am mai stat să încerc să obţin mai multe informaţii.

Ştiu doar că e însoţit de mai bine de o sută de persoane şi de două brigăzi de Ucigaşi.

Duncan încuviinţă din cap, calm şi calculat.

- Nu e prima dată când fac echipă. Le dau voie Ucigaşilor să-şi păstreze pentru ei o parte dintre prizonierii sau morţii cu puteri magice. Ca să încaseze recompensele.

- Au prădat depozitul de armament - ce a mai rămas din el - deşi au fost nevoiţi să ucidă dintr-ai lor ca s-o poată face. Şi au jefuit şi alte aşezări. Arsenalul lor include şi arme furate de la armată, şi două tancuri.

-Tancuri? Ne-ar prinde bine şi nouă nişte tancuri. Stai aşa, mă întorc imediat.

Dădu să plece, dar se întoarse.

-Să nu-mi mănânci sandviciul.

- E ars.

- Să nu mi-l mănânci, repetă Duncan.

Fallon se ridică de la masă şi începu să se plimbe, agitată. Era miezul nopţii, reflectă, cu mult mai târziu decât ora pe care şi-o propusese. Iar acum, în loc să discute cu liderul, era blocată într-o bucătărie care mirosea a pâine arsă.

Ei bine, îi putea spune mamei ei că cei din New Hope aveau acces la brânzeturi, şi că bucătăria lui Katie avea pereţii zugrăviţi în aceeaşi culoare ca şi cea a narciselor ce tronau pe masă, înfipte într-o sticlă lucioasă.

Şi că fiul lui Katie avea reflexe foarte rapide, chiar dacă nu era în stare să-şi prăjească un sandvici.

Duncan reapăru. Era îmbrăcat în blugi de culoare închisă, decoloraţi până la gri în dreptul genunchilor, şi într-un tricou negru. Părul, în care doar vag se ghiceau cârlionţii mamei lui, i se revărsa în dezordine peste partea din spate a tricoului.

în mâini avea un sul de hârtie, creioane şi câteva hărţi desenate de mână.

Bine desenate, remarcă Fallon atunci când Duncan le întinse pe masă. Una era cea a oraşului New Hope, iar cealaltă a zonei din jurul localităţii propriu-zise.

- în regulă, spuse el aşezându-se, luând sandviciul într-o mână şi muşcând. Arată-mi. Pe care drum vin?

Ea luă unul dintre creioane, apoi se opri, privindu-l cu ochii îngustaţi.

-Aţi aflat cine i-a informat pe Mercer şi grupul lui? Ştii despre locul în care urma să se desfăşoare misiunea voastră de cercetare din ziua în care l-aţi găsit pe bărbatul acela rănit.

- Nu. Sunt câteva persoane pe care le ţinem sub observaţie. E o femeie care, la un moment dat, a făcut parte dintr-o sectă. Nebuni de legat. E încă aici - are un bebeluş - dar se ţine deoparte. Refuză să poarte haine normale. E posibil ca ea să colaboreze cu Războinicii Purităţii, deşi i-au atacat tabăra, iar noi i-am salvat pielea - şi ei, şi multor altora. Nebuni de legat, după cum am spus. Şi ar mai fi câţiva. E un individ care s-a stabilit la circa un kilometru şi jumătate de marginea oraşului. Stă cât mai departe de noi posibil. E dispus să facă schimb de bunuri, însă doar cu persoane care nu au abilităţi magice. Şi mai e Lenny Ţicnitul. Pur şi simplu, îi lipseşte o doagă. Will a fost nevoit să-l închidă de câteva ori de când a nimerit aici. Lenny îşi iese din minţi, atâta tot. în rest, e calm şi un pic cam sinistru. Oricum ar fi, lucrăm la asta. Dacă există în cadrul comunităţii cineva care colaborează cu Războinicii Purităţii, mai devreme sau mai târziu avem să-l identificăm. Asta, dacă nu cumva persoana respectivă a plecat deja, iar majoritatea cred că aşa şi stau lucrurile. Există şi oameni care merg mai departe.

- Nu vreau să pomenești de asta în fața nimănui în care nu ai încredere deplină. Sau care nu face parte din structura de comandă. Nici în fața prietenilor, sau a oricui, nici în fața vreunei fete pe care vrei s-o impresionezi.

-Da ştiu că eşti grozavă, spuse el, muşcând iar din sandvici, înţeleg că, la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, vei ajunge în fruntea forţelor luminii în războiul împotriva forţelor întunericului, şi aşa mai departe. Îţi voi fi alături când şi dacă se va întâmpla asta, dar, în momentul de faţă, suntem destul de bine informaţi - datorită lui Chuck, lui Arlys şi comisiei pentru comunicaţii. N-am auzit nimic despre atacul ăsta de care vorbești. Cu toate astea, mă gândesc că n-ai venit aici ca să te ții de glume proaste. Mai mult, sunt gata să pun rămăşag pe tot ce am mai scump - şi pe jumătate din ce ai tu - că, din moment ce nu prea s-a vorbit de vreo războinică aprigă care să semene distrugere pe câmpul de luptă, eu am strâns mult mai multe ore în acţiune decât tine. A, şi mai e ceva. N-am nevoie să divulg secrete şi să mă laud - ca să impresionez fetele. Aşa că arată-mi unde i-ai văzut pe hartă şi spune-mi ce ştii. Poţi să adaugi chiar şi propria părere.

Fallon îi înțelese spusele, recunoscu logica ireproşabilă din cuvintele lui. Chiar şi aşa, mai ezită o clipă.

-E ceva sau cineva *îngropat* în locul ăsta. Ceva sau cineva care lucrează *de dedesubt*. Nu-l simţi?

Duncan se încruntă şi-şi luă paharul de lapte.

- Ba da, îl simt. Şi da, mă enervează că nu-l pot găsi. Am tot încercat. Nu-l găsesc. Aşa că nu-i cazul să-ți faci griji că s-ar putea să vorbesc despre asta cu cineva pe care nu-l cunosc ca pe propriul buzunar.

Fallon schiţă ceva rapid pe sulul de hârtie, ca să facă legătura cu hărţile.

- Vin pe drumul ăsta.

- Intră direct pe drumul principal? îndrăzneaţă manevră!

-Mercer... E furios, şi nu-i un individ prea inteligent. Ne
învinovăţeşte pe noi - cei cu abilităţi magice - pentru tot ceea ce nu e aşa cum ar vrea el să fie. El nu crede sincer în cauza Războinicilor Purităţii, aşa cum credea cel care s-a sacrificat. E un ipocrit care a avansat ierarhic doar graţie relaţiilor lui, şi propriei cruzimi. îi place să ne vadă suferind. îi place să-i facă să sufere şi pe cei care ajută fiinţele magice sau se împrietenesc cu ele. Pentru Mercer, oraşul New Hope e echivalent cu... ai auzit de Sfântul Graal?

- Da, da. Citesc şi eu cărţi şi merg la şcoală. în plus, m-am uitat la Monty Phyton[1].

- La cine?

-Păcat că nu l-ai văzut, replică Duncan, muşcând din nou din sandvici. Cum se face că ştii atât de multe despre Mercer?

- Am văzut toate astea în el. N-are nici un fel de... cum se numeşte? Filtru. Pur şi simplu nu are. Tot ceea ce gândeşte sau simte - e adevăr pentru el. Noi, duşmanii lui, i-am ucis fratele şi, câţiva ani mai târziu, pe el l-am umilit, l-am desfigurat.

Fallon îşi coborî privirea încruntată la schiţa pe care Duncan o desenase într-un colţ al colii.

- De unde ştii cum arată Mercer acum? îl întrebă.

[1] Show de comedie televizat, din Marea Britanie

Duncan se încruntă şi el la schiţă, care portretiza un ins cu faţa îngustă, barba în dezordine şi cu o cicatrice încă proaspătă, încreţită, strângându-i pielea din stânga ochiului şi a gurii.

- Nu ştiu. îmi transmiţi tu. Nu ştiu cum. Desenul seamănă cu realitatea?

- Da, seamănă. Desenezi excelent.

- E unul dintre talentele mele.

- Şi cititul oamenilor e un astfel de talent?

- De regulă - nu aşa, răspunse el, ridicând, brusc, privirea spre ea. Chestie de energie, ştii cum e.

- Unul dintre fraţii mei e capabil să citească oamenii, însă el ştie să respecte intimitatea unei persoane, zise Fallon.

- Ce pot să spun? Energia asta se revărsa năvalnic din tine în timp ce vorbeai despre el. Şi i-am văzut chipul. Câţi sunt?

- Peste o sută. Au tancuri, în jur de douăzeci de camioane - unele dintre ele sunt genul de camioane militare pe care le foloseau, uneori, la transportul prizonierilor. Zece dintre ei vin călare, înarmaţi cu săbii. Ucigaşii sunt pe motociclete.

Cât timp Fallon vorbi, Duncan mâzgăli notiţe.

- Călare, cu săbii, asta-i echipa de curăţenie. Vor intra mai întâi cu tancurile - după ce vor fi trimis o echipă care să ne elimine gărzile. Eu aşa aş proceda.

- Şi eu tot aşa aş proceda, consimţi Fallon. Deci, ideal ar fi să-ţi pui prima linie de luptă aici, cu un kilometru şi jumătate înainte de intrarea în oraş.

- Chiar mai mult de un kilometru şi jumătate. N-o să-i lăsăm să intre în oraş. Mai întâi vom scoate din luptă tancurile.

Rămaseră aplecaţi peste coala de hârtie, peste hărţi şi planuri, timp de aproape o oră. Fallon îşi spuse că, cel mai probabil, Will şi restul aveau să mai pună la

punct detaliile şi aspectele de finețe, însă ea le oferise tot ceea ce le trebuia.

- Nu mâine-noapte, ci poimâine-noapte. Am să urmăresc tot ce se petrece, îi spuse ea. Dacă va fi nevoie de mine, voi veni. Dar nu cred că are să fie nevoie. Cetele de Ucigaşi n-au nici urmă de loialitate faţă de Războinicii Purităţii, şi chiar şi Războinicii, cei din trupa lui Mercer, n-au nici un fel de loialitate faţă de nimeni. Nu-şi doresc decât să verse sânge şi să se răzbune.

- Da, ne vom descurca. Mulţumesc că ne-ai avertizat. Din nou.

-Spune-le lui Will şi mamei tale că mama mea i-a văzut. Vrea ca ei să ştie că i-a văzut.

- Cum face ca să-i vadă? Tu cum faci ca să ne priveşti?

Fallón schiţă un început de zâmbet, iar, în momentul acela, Duncan simţi ceva tresărind în el. Dar apoi zâmbetul ei păli, iar ochii i se întunecară, căzând în transa unei viziuni.

-Să nu te încrezi în fructe şi flori. Fructul e putred pe dinăuntru, iar floarea-i cuib de şerpi. »

- Ce fruct, ce floare?

- Nu ştiu. îmi pare rău.

Fallón îşi trecu mâinile prin păr, pentru că viziunea, atât de scurtă, atât de plină de întuneric, îi stârnise o durere de cap.

- Trebuie să plec. Mă voi întoarce dacă vei avea nevoie.

-Te-ai făcut foarte palidă. Vrei...

Fallón dispăru.

- Sau lasă. Ne mai vedem.

Ea se întoarse prin cristal, redevenind întreagă, şi-şi pierdu cunoştinţa.

Se trezi pe pat, cu mama ei ţinând-o strâns de mână.

- Sunt bine. Doar puţin ameţită.

- Am să-ţi aduc un pic de apă şi un tonic.

- Nu pleca. Lasă-mă să mă adun. Cât timp am lipsit?

-Aproape două ore. Doamne, Fallón, aproape două ore, şi nu
te-ai separat în două, aşa cum spuneai că trebuia să fie. Te-ai dus cu totul. Nu vedeam decât fragmente, şi asta doar din când în când. Nu te vedeam.
- Am stat prea mult, asta a fost una dintre probleme. N-am stat niciodată mai mult de o oră - aproximativ. Şi... şi am forţat limita rămânând atât de mult acolo. Ştiam că nu-i bine. Durata trebuie prelungită treptat. îmi pare rău, cred că ţi-ai făcut o grămadă de griji.
îşi lipi mâna Lanei de obraz, găsind alinare în acea atingere.
- Chiar înainte să mă întorc am avut o viziune scurtă, rapidă şi foarte intensă. Mi-a provocat o durere de cap oribilă.
- Şi greaţă?
-Nu, doar acea durere de cap. Şi o uşoară ameţeală.
-Lasă-mă să văd.
Lana îşi trecu, blând, mâinile peste chipul lui Fallon, apoi peste capul ei, iar la sfârşit îi frecţionă tâmplele.
-Ajută?
- Puţin. Simt că e o durere foarte adâncă.
- Merg să-ţi aduc ce-ţi trebuie. Nu încerca să te ridici.
Lana dispăru pe dată. Tot ceea ce învăţase şi exersase împreună cu Fallon dădea acum roade. Iar îngrijorarea teribilă o făcu chiar mai puternică şi mai rapidă. Reapăru cu un pahar, apă, un flacon şi un prosop alb.
- Vei bea asta.
Puse trei picături de un albastru-deschis în apă.
- Trei înghiţituri. Pauză. Trei înghiţituri, pauză, şi din nou aşa - pentru a treia oară. De trei ori câte trei, porunci ea, sprijinind capul fetei.
Fallon se supuse, iar la cea de-a doua doză deja simţi cel mai adânc strat al durerii potolindu-se.
- Sunt mai bine.

- încă o dată. De trei ori câte trei. Unde o simţi?
-Aici, indică ea, atingându-şi fruntea. Dar nu prea mai doare acum.
- Culcă-te şi închide ochii, o îndemnă Lana, împăturind prosopul în trei şi punându-i-l pe frunte. Despre ce a fost viziunea?
- Fructe otrăvite şi flori care, de fapt, nu erau flori, ci un şarpe. Nu ştiu dacă mie îmi era destinată viziunea asta sau lui Duncan. Cu Duncan am vorbit, nu cu Will.
- Am văzut, atunci când reuşeam să desluşesc câte ceva. Mi-am spus că, probabil, e Duncan. Are ochii lui Katie. E un băiat foarte atrăgător.
- E inteligent. Şi-i place al naibii de mult să facă pe deşteptul.
Fallon deschise ochii.
- Scuze.
- închide ochii.
- E inteligent, repetă ea. Am pus la punct un plan. Dimineaţă, va merge să-i împărtăşească lui Will informaţiile pe care i le-am dat eu şi să-i arate planul pe care l-am conceput împreună. Will are o răceală urâtă, iar vindecătorii au spus că trebuie să doarmă. Cel puţin aşa mi-a zis Duncan. Voi sta cu ochii pe ei, pentru orice eventualitate, însă cred că de data asta nu vor avea nevoie de ajutorul meu. Sunt pregătiţi. L-am rugat să le transmită lui Katie şi lui Will că i-ai văzut.
Cuvintele începură să-i devină neclare, în timp ce Lana îşi trecea, uşor, degetele peste prosop.
- Bucătăria lui Katie are pereţii de culoarea narciselor. Iar Katie are narcise pe masă. Sunt frumoase. Duncan şi-a ars sandviciul, dar tot l-a mâncat.
- E bine aşa, e în regulă. Dormi acum, scumpa mea. Dormi.
Lana rămase lângă Fallon până când se convinse că adormise de-a

binelea, apoi plecă să ducă prosopul şi flaconul de tonic. După care făcu singurul lucru care îi mai rămânea de făcut.

Se apucă să pregătească cina pentru familia ei.CĂLĂTORII

Speranţa-i precum soarele; asemenea lui, cum ne-ndreptăm spre ea lăsăm în urmă umbra poverii noastre.
- Samuel Smile

s*Capitolul 21*

Fallon trăise cu impresia că-şi cunoştea tatăl pe dinăuntru şi pe dinafară, cu bune şi cu rele. însă, în următoarele câteva săptămâni, descoperi că existau părţi şi laturi ale lui pe care nu le văzuse niciodată.

Ştiuse, desigur, că oamenii din sat, vecinii de la celelalte ferme, cei care operau moara, cei care ţeseau pânzeturi, cei care compuneau muzică şi cei care făureau arme îl plăceau şi-l respectau deopotrivă.

Satul avea o anumită structură, funcţiona pe baza anumitor sisteme. Era amplasat în munţi, la distanţă destul de mare de metropolele de altă dată şi de ceea ce fusese, cândva, o mare aglomerare urbană. Prin urmare, era neinteresant pentru Cetele de Ucigaşi, vânătorii de recompense, Războinicii Purităţii, neinteresant chiar pentru guvernul aflat în colaps şi fragmentat ca vai de el. Cu toate astea, de-a lungul anilor tot se petrecuseră câteva incidente.

De asemenea, Fallon ştia că tatăl ei dăduse o mână de ajutor în lupta împotriva celor care încercaseră să fure sau să jefuiască, sau împotriva celor care voiseră pur şi simplu să distrugă din plăcerea de a da foc şi de a vărsa sânge. însă, de regulă, străinii îi lăsaseră în pace.

Cei pe care ea îi cunoştea din drumurile pe care le făcuse ca să schimbe diverse mărfuri, ca să meargă la

şcoală sau ca să ajute la vindecarea bolnavilor şi a răniţilor, erau prinşi cu activităţile lor de zi cu zi. Viaţa îşi urma cursul: trebuia ca oamenii să fie hrăniţi, îmbrăcaţi, încălţaţi, trebuia ca bebeluşii să fie aduşi pe lume, iar morţii îngropaţi.

Fallon ştia că, pentru cei mai mulţi dintre ei, ea era, pur şi simplu, fiica lui Simon şi a Lanei. Un copil. Ca să înceapă să-şi strângă armata încă din propria ogradă, avea nevoie ca tatăl ei să-i deschidă calea şi să-i pregătească terenul.

Simon începu cu fermele, mergând pe ogoare sau oprindu-se ca să ajute la repararea vreunei maşinării, fără să se dea înapoi de la a-şi] murdări mâinile cu vaselină.

Oamenii îl ascultau. Fallon văzu acest lucru cu ochii ei atunci când se organiză prima întrunire, cu circa o duzină de vecini, la ferma lor.

- Eu am crescut aici, le spuse Simon. Acum şi copiii mei cresc aici. însă lumea în care am crescut eu nu mai există. Iar asta de acum, singura pe care o cunosc copiii mei şi copiii voştri, nu mai seamănă deloc cu cea de dinainte. Toţi cei de aici au pierdut pe cineva drag, fie răpus de Blestem, fie de violenţa adusă de acesta şi de cea care i-a urmat. Unii dintre voi aţi venit aici ca să vă refugiaţi din calea acelui rău, ca să vă construiţi o viaţă în lumea care ne-a rămas. Am avut noroc, continuă el. Nu întâmpinăm prea des probleme. Asta se datorează, în cea mai mare parte, amplasării noastre geografice. Ştim, din ceea ce auzim la radio sau de la oamenii care trec prin zonă sau chiar se stabilesc aici, că sunt şi alte locuri în care oamenii încearcă să-şi construiască o viaţă. Unii dintre ei au noroc şi reuşesc, alţii nu.

Se auziră câteva murmure de aprobare, însă cea mai mare parte a adunării rămase tăcută, aşteptând să audă ce avea de spus Simon Swift.

- Putem să ne vedem de vieţile noastre în continuare, sperând că totul are să fie în regulă, că ghinionul ne va ocoli. însă ştim că nu va fi aşa. Am pierdut oameni dragi atunci când ghinionul acela s-a abătut peste noi.

- Suntem mai bine pregătiţi acum, spuse Darlie Wertz, o femeie osoasă, mamă a doi băieţi adolescenţi, încleştându-şi mâinile laolaltă până când articulaţiile degetelor i se albiră. N-avem nevoie de probleme. De ce ne-am căuta-o cu lumânarea?

Fallon ştia că Darlie îşi pierduse întreaga familie în ghearele Blestemului şi că-i luase pe cei doi băieţi în grija ei, crescându-i ca pe propriii copii. Unul dintre ei, Charlie, avea pe frunte semnul pentagramei, aplicat cu fierul înroşit.

- Darlie, cu nici patru luni în urmă au trecut pe aici trei oameni, dintre care unul pe jumătate mort. Fuseseră prinşi într-un raid la mai puţin de o sută de kilometri de aici.

-O sută de kilometri reprezintă o distanţă considerabilă. Nu mai e ca înainte.

- Nu, nu mai e ca înainte. Nu cred că va mai fi vreodată ca înainte.

Tu, da. Fallon aproape că auzi gândurile tatălui ei, simţi compasiunea din ele.

- Cu ceva ani în urmă, aflat pe veranda casei mele, am ucis un om, continuă el să vorbească netulburat, acoperind murmurele. Nu mi-a dat deloc de ales, pentru că atât el, cât şi cel care îl însoţea veniseră ca să-mi răpească ceea ce era al meu şi, cel mai probabil, ca să mă ucidă din pura plăcere de a o face. însă

Războinicii Purităţii au ajuns până aici, au ajuns aici vânând-o pe Lana. Vânându-l pe copilul care creştea în ea.

Se auziră noi murmure, oamenii începură să se foiască, să-şi dreagă vocile.

- Fusese nevoită să plece dintr-un alt loc în care oamenii, oameni buni, încercau să-şi construiască o viaţă, să creeze o comunitate.

Simon îşi îndreptă privirea spre Lana şi-i făcu semn din cap.

- Credeam că eram pregătiţi, spuse ea. însă nu eram. Nu suficient ca să-i oprim înainte să ucidă atât de mulţi dintre ai noştri. Eu am venit aici, ca mulţi dintre noi, fugind de altundeva, însă aici sunt acasă. Asta e casa mea şi nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi ştiu copiii fericiţi şi în siguranţă, şi să-mi pot trăi viaţa alături de Simon în locul ăsta. însă nu vom fi lăsaţi s-o facem.

- N-ai de unde să ştii asta, începu Darlie.

- Spune-i asta lui Macon Addams, o întrerupse Simon. Pe el l-am îngropat după ultimul atac al Cetelor de Ucigaşi.

- Asta a fost cu mai bine de trei ani în urmă.

- Cete de Ucigaşi, continuă Simon. Războinici ai Purităţii, vânători de recompense, militari care acţionează de capul lor, militari care urmează ceea ce ei consideră a fi ordinele guvernului şi care închid oamenii în lagăre de concentrare şi laboratoare.

- Astea sunt doar zvonuri.

-Ştii bine că nu-i aşa. Am auzit cu toţii poveştile celor care au scăpat de acolo. Unii dintre noi avem propriile povești.

- Unul dintre acele zvonuri eu l-am trăit personal, spuse Maddie Bates, de la Ferma Surorilor, continuând să tricoteze în timp ce vorbea. Soldaţi, unii

dintre ei la fel de înspăimântaţi de mine precum eram şi eu de ei. Iar pe unii dintre aceştia, frica îi făcea să urască. Şase luni am petrecut acolo, sub pământ, îndurând diverse teste. Dacă încercai să le opui rezistenţă, te imobilizau folosind pistoale cu electroşocuri - sau chiar mai rău. Eu nu ştiam ce puteri zăceau în mine, nu eram pe deplin conştientă de ele, la vremea aceea. Dar mi le-am descoperit şi am reuşit să evadez. N-am să le mai permit niciodată să mă bage sub pământ sau în vreunul dintre laboratoarele lor.

Ridică privirea spre Darlie.

-Îţi iubeşti băieţii. Ştiu asta. Vrei să-mi spui că n-ai lupta pe viaţă şi pe moarte dacă cei care l-au însemnat pe Charlie al tău cu fierul înroşit ar veni din nou după el?

- Nu vor veni.

- Mamă, îi spuse Charlie, punându-şi o mână pe braţul ei. E speriată, atâta tot. Aveam nouă ani atunci când m-au însemnat cu fierul înroşit, iar asta s-a întâmplat la un an după ce soldaţii - soldaţi americani - au venit şi au luat-o pe mama mea de acasă. Pe mine mă pusese să mă ascund, aşa că nu m-au găsit atunci când au ridicat-o pe ea.

Charlie rămase cu mâna pe braţul mamei lui adoptive, ştiind că gestul acela o alina.

-Şi noi crezuserăm că eram în siguranţă. Nu făceam rău nimănui şi ne construiserăm un cămin, trăiam într-o minusculă comunitate de oameni care, la rândul lor, nu făceau rău nimănui. Şi totuşi, au venit.

-Asta s-a întâmplat înainte, Charlie, insistă Darlie. Asta s-a întâmplat înainte.

- Trecuseră trei ani de la Blestem -, şi tot au venit după noi. Tatăl meu a făcut parte din marina militară a Statelor Unite şi a fost răpus de

Blestem. Şi, chiar dacă el îşi servise cu mândrie ţara, tot soldaţi au fost cei care au luat-o cu forţa pe mama de acasă, la trei ani după moartea lui. N-am mai văzut-o niciodată. Eu am fost înhăţat de Războinicii Purităţii. Ei m-au prins pe când fugeam de soldaţi şi m-au bătut, şi m-au însemnat cu fierul înroşit. Şi m-ar fi spânzurat la fel ca pe restul, dacă n-ar fi fost printre prizonieri alţi câţiva care, la fel ca mine, le-au opus rezistenţă. Unii dintre ei au murit luptând pentru ca restul să poată scăpa. Tatăl meu a făcut-parte din marina militară, repetă el, şi ştiu că şi dumneavoastră aţi fost militar, domnule Swift. La fel cum ştiu că, dacă tatăl meu ar fi fost aici, ar spune exact ceea ce spuneţi dumneavoastră. Ne spuneţi că trebuie să învăţăm să luptăm, că trebuie să ne strângem o armată. Mamă, spuse el, strângând-o pe Darlie de braţ în timp ce ea lăsă să-i scape un mic hohot de plâns. Trebuie să înţelegi că, cel mai probabil, mama mea biologică a murit încercând să mă apere, şi că i-am văzut şi pe alţii murind pentru ca eu să trăiesc. Şi deja sunt zece ani de când mă protejezi tu - şi opt ani de când îl protejezi pe Paul.

îi aruncă o privire tânărului care îi devenise frate, iar acesta încuviinţă din cap.

Charlie, un elf cu părul blond pai şi cu o cicatrice mică şi neregulată sub ochiul stâng, în locul unde pielea îi fusese smulsă de un pumn cu inel pe deget, spuse:

-E timpul să ne protejăm singuri şi să-i protejăm şi pe ceilalţi; e timpul să luptăm.

îşi îndreptă privirea către Fallon.

- Ai sabia şi scutul? o întrebă el.

Când Fallon făcu un semn afirmativ, Darlie interveni, cu vocea frântă:

- Asta e o prostie. Am spus şi am tot spus...

- Ba nu-i o prostie, o întrerupse Paul, un tânăr serios, solid şi calm, în vârstă de şaptesprezece ani,

care îşi cântărea întotdeauna cuvintele. Eu şi Charlie te iubim mult, dar e timpul să accepţi realitatea, în loc să te amăgeşti cu iluzia că totul e aşa cum ţi-ai dori tu.

- Fallon e doar o simplă fată, spuse Darlie.

- E fiica mea, zise Simon, a cărui privire rămăsese aţintită în ochii lui Darlie.

El ştia, la fel cum ştia şi Fallon, că ceilalţi deja erau de partea lui.

- Şi n-am decât să-mi doresc oricât de mult ca fiica mea să fi fost doar o simplă fată, iar fiii tăi să fi fost doar nişte simpli băieţi. însă nu aşa stau lucrurile, şi nu vor sta aşa niciodată. Toate astea le putem lăsa deoparte, deocamdată. Trebuie să acceptăm multe adevăruri neplăcute. însă ceea ce nu putem lăsa deoparte e faptul că trebuie neapărat să fim pregătiţi, capabili şi dispuşi să luptăm pentru familiile noastre, vecinii noştri, pământul nostru. Şi pentru lumea pe care o vom crea din ceea ce avem.

- în trecut se numea tabără militară, spuse Maddie, reluându-şi tricotatul. Aş zice că ai fi un sergent de instrucţie excelent, Simon. Eu şi surorile mele, alături de Lana, sunt sigură, ne vom ocupa cu plăcere de partea de pregătire care ţine de magie. Ce-ar fi să ne spui cum intenţionezi să organizezi lucrurile, Simon?

El avea un plan. Fallon îşi dădu seama că tatăl ei avea întotdeauna un plan.

Simon discută cu bătrânii oraşului, vorbi cu alţi câţiva - foşti militari - la o bere sau la o felie de plăcintă.

Pe Fallon n-o implică decât minimal în majoritatea activităţilor cu persoane fără puteri magice. El considera că, pentru început, trebuia ca lucrurile să fie puse în mişcare pas cu pas.

Simon începu, alături de alţi instructori aleşi pe sprânceană, ceea ce el considera a fi pregătire militară de

bază. Pentru cei de şaisprezece ani sau mai mari. Strict pe bază de voluntariat. în privinţa copiilor mai mici, procedă la fel cum făcuse cu ai lui. începu cu mişcări de gimnastică, sport, autoapărare elementară.

O implică şi pe Fallon, spunându-i că cea mai bună strategie pentru ea era să fie cu câte un picior în fiecare barcă. Să lucreze şi cu el, să lucreze şi cu mama ei.

Fallon fu îngrozită atunci când descoperi cât de mulţi dintre micuţii cu puteri magice nu învăţaseră deloc să şi le folosească, şi cât de mulţi dintre cei mai mari fie că nu se obosiseră să-şi exploreze abilităţile speciale, fie că le

lăsaseră să se
prăfuiască

.Pentru că, înţelegea ea, voiau să creadă ceea ce credea şi Darlie. Că erau şi că aveau să rămână la adăpost, că lumea lor era un fel de bulă ermetică ce nu avea să fie niciodată spartă din exterior.

înţelegea, totodată, că cei doi ani pe care îi petrecuse cu Mallick îi prinseseră bine. Acum ştia cum să-i înveţe pe alţii, ştia cum să deosebească scuzele inventate de problemele reale.

Până la sfârşitul primăverii, nicovala fierarului nu încetă să răsune de lovituri. Nu transformau plugurile în săbii - în continuare, aveau nevoie şi de pluguri -, însă exista destul fier vechi cu care să lucreze, iar o vrăjitoare şi un alchimist munceau în permanenţă, în căldura dogoritoare a vetrei, ca să călească acel metal.

Alţii topeau metalul ca să facă gloanţe, şi-i învăţau şi pe ceilalţi cum să procedeze.

Toată vara aceea şi o bună bucată din toamnă, până la prima brumă ce căzu după ce ea împlini şaisprezece ani, Fallon şi-o petrecu învăţându-i şi pregătindu-i pe alţii, făcând vrăji şi preparând poţiuni.

Soldatul din tatăl ei o urmări în tot acest timp şi o văzu mode- lându-se şi călindu-se la fel de aprig precum modela fierarul oţelul ce avea să devină armă.

însoţită uneori de tatăl ei, alteori de mama ei - nici unul dintre ei nu-i dădea voie să plece singură, deocamdată -, zbura cu Laoch în căutare de materiale. Atât magice, cât şi militare.

însă călătorea singură - cu gândul că nu era cazul să le spună şi părinţilor ei, fiindcă şi-ar fi făcut griji degeaba - în interiorul globului de cristal, mergând în toiul nopţii să studieze terenuri ce nu îi erau familiare şi să parcurgă locuri de pe hărţile ei, locuri pe care le consi- dera de importanţă strategică.

într-o noapte, se strecură în interiorul globului de cristal ca să ajungă lângă o grămadă de moloz

reprezentând rămăşiţele unei statui închinate unui preşedinte altădată măreţ. La adăpostul întunericului, ascultă focurile de armă şi exploziile, privi un trio de mici tornade dansând deasupra oraşului şi scuipând fulgere negre.

Văzu Nepământeni Malefici zburând pe lângă ea ca nişte lilieci. De ce, se întrebă Fallon, cei care doreau să guverneze şi care, fără îndoială, doreau să reconstruiască oraşul în care se regăsiseră cândva toate acele tradiţii şi structuri de conducere se încăpăţânau să-i atace pe cei înzestraţi cu puteri magice, temându-se de ei în loc să accepte ajutorul lor? O astfel de atitudine nu era câtuşi de puţin logică, nu vădea nici urmă de gândire strategică.

Câţi asemenea ei fuseseră aruncaţi în temniţe, supuşi „testelor" şi torturaţi? Chiar ucişi. Doar pentru că erau diferiţi.

Cum justificau guvernanţii faptul că vânau oamenii ca pe animale, chiar şi pe copii?

Şi că, făcând acest lucru, ei se trezeau purtând două războaie - unul împotriva întunericului şi unul împotriva luminii -, ceea ce făcea ca oraşul lor, capitala lor, să rămână un sângeros câmp de bătălie.

Totul în timp ce răufăcătorii hoinăreau nestingheriţi, în timp ce membrii violenţi ai diverselor secte torturau şi ucideau oameni nevinovaţi.

- Oraşul ăsta e mort, spuse ea cu voce tare, simţind gustul morţii în fumul care o înconjura. Nu va mai fi niciodată ceea ce a fost cândva, ceea ce ar fi putut să fie. Şi cât de mult sânge va curge din cauza celor ca voi, oameni mânaţi de frică şi de ură, când ne vom ridica la luptă şi vom riposta. Şi o vom face.

îşi puse o mână pe mânerul săbiei.

- O vom face.

Se gândi la familia ei, la vecinii ei, la sacrificiul ce avea să vină. La New Hope şi la toate cele care se puteau construi prin curaj şi prin vieţuirea în comunitate. La toate cele care se puteau pierde.

Îşi spuse că probabil gândul la New Hope, clar conturat în mintea ei, fu cel care o făcu să ajungă acolo, deşi ea călătorise din nou în interiorul cristalului cu intenţia de a se întoarce acasă.

Şi de data asta se trezi în faţa lui Duncan, amândoi cu săbiile scoase. Şi de data asta lamele de oţel se ciocniră în întunericul ce îi învăluia.

Iar în clipa aceea se produse o explozie de lumină ce îi inundă pe amândoi preţ de două bătăi de inimă.

Duncan înjură şi se trase îndărăt.

- îţi cam faci un obicei din asta.

Dezorientată, uşor ameţită, Fallon făcu un efort ca să-şi salveze demnitatea.

- Poate că, pur şi simplu, îmi stai mereu în cale. Ce cauţi aici?

- Sunt însărcinat cu paza. Ce cauţi tu aici?

Fallon nu era nici ea prea sigură de răspuns, prin urmare, se eschivă:

- Verificam, doar.

Simţi mirosul pădurii, iar acum, că ochii ei îşi reveniseră după acea explozie de lumină, desluşi pădurea dincolo de ninsoarea slabă ce cădea peste ei.

Văzu umbra unei clădiri, recunoscu alte câteva structuri - sere. Şi o grădină în care creşteau... varză de iarnă şi varză furajeră, recunoscu ea, după miros.

Dincolo de grădină se întindea un lan de porumb foşnind uscat în bătaia primelor pale de vânt iernatic.

Se afla în grădina comunitară, îşi dădu ea seama. Lângă lanul de porumb în care murise tatăl ei. în care fusese ucis tatăl ei.

Făcu un pas spre el.
Duncan o înşfăcă de braţ.
- Stai aşa.
Atunci când mâna lui i se încleştă pe braţ, senzaţia lui Fallon fu ca şi cum ar fi atins-o lumina, acea explozie de mai devreme. Fata se scutură de acea atingere.
- Vreau să văd.
Păşi peste stratul subţire de zăpadă.
Şi, într-adevăr, văzu ceea ce se petrecuse - şi simţi. O zi în toiul verii, soare arzător, muzică, culoare, grătare încinse, grădina în floare.
Focuri de armă, ţipete.
- Aici a murit cineva, chiar aici, spuse ea, coborându-şi privirea în pământ. O femeie, o vrăjitoare, încercând să protejeze un copil.
- Doisprezece oameni au murit, îi răspunse Duncan. Doisprezece dintre ai noştri au murit în doar câteva minute. Au fost de-ajuns câteva minute. Douăzeci şi patru de răniţi, unii dintre ei, copii.
Fallon se apropie de lanul de porumb.
- Aici a murit tatăl meu.
Se lăsă pe vine şi puse mâna pe pământ.
- Ucis de fratele lui şi de târfa fratelui lui. Acolo s-au ridicat cei doi ucigaşi, urmă ea, arătând cu degetul. Cu vârfurile aripilor pârjolite, însă cu marginile lor tăioase ca săbiile. Un dar al întunericului.
Duncan îi spuse:
-Au adus jertfe de sânge acolo, sus, în munţii din Pennsylvania - au făcut nişte chestii cumplite. Eddie, Poe şi Kim se aflau tot acolo, alături de mama şi de tatăl tău, şi ne-au spus ce s-a petrecut. Tatăl meu a fost răpus de Blestem. Mama i-a trecut numele în copacul mausoleu, continuă el, arătând spre copac. Şi tatăl tău e acolo.
Fallon privi copacul. Stelele atârnate în el scânteiau discret în ninsoarea firavă.

- îmi arăţi, te rog?
Duncan o conduse la copac şi luă în mână steaua cu numele lui Max Fallon.
-Nu ştiu cine a pus-o aici. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să întreb.
-Nu contează cine a făcut-o. Contează că le aduceţi un omagiu morţilor.
- De asta te afli aici? Voiai să vezi asta.
-Nu, spuse Fallon, însă întinse o mână şi-şi trecu uşor degetele peste steaua cu numele tatălui ei. Nu intenţionat am ajuns aici.
-Ai încurcat borcanele?
Fallon îl privi la lumina pâlpâitoare a stelelor. Se făcuse mai înalt de când îl văzuse ultima oară, iar obrajii îi erau acoperiţi de un păr ţepos şi negru. Nu se obosise să-şi acopere capul, aşa că acum ninsoa rea îi cădea peste părul la fel de ciufulit şi de neîngrijit ca şi altădată.
Nu făcea pe urâciosul cu ea, decise Fallon, deci n-avea să facă nici ea pe urâcioasa.
- Ceva de genul ăsta. Am fost la Washington, D.C.
- Poftim? Când? Ce se petrece?
-Chiar acum. Ceea ce vreau să spun e asta: m-am dus acolo, intenţionam să mă întorc acasă, dar m-am trezit, pur şi simplu, gân- dindu-mă la New Hope şi... întrebându-mă de ce. De ce, de ce, de ce? Se îndepărtă, agitată. De ce încearcă să ne ucidă sau să ne întemniţeze?
Cu Războinicii Purităţii e clar, sunt nişte bigoţi - sau, cel puţin, se ascund în spatele versiunii lor despre Dumnezeu.
- De fapt, versiunea lui White.
- E şi a lor, altfel nu l-ar urma. Ucigaşii sunt ceea ce sunt. Ceea ce erau, probabil, şi înainte de Blestem -, sau îşi doreau să fie. Pentru vânătorii de recompense contează cu ce se aleg la final - sau, pur şi simplu, le

place vânătoarea. Dar restul? De ce fac asta? Cea mai mare parte a omenirii a fost răpusă de o boală oribilă, iar ei irosesc timp şi vieţi încercând să ne vâneze pe noi.
- Ne consideră vinovaţi.
- Sunt orbi şi proşti.
- Nu te-am contrazis, remarcă Duncan. Ce ai văzut acolo? în capitală?
- Moarte. Moartea cerând şi mai multă moarte. Oraşul ăla nu mai are inimă care să bată. Ştii ce vreau să zic?
-Da.
- în cele din urmă va trebui să îl recucerim, însă simbolismul capitalei s-a stins.
Se întoarse din nou spre el.
- Acasă am început să ne mobilizăm. Ne pregătim de luptă.
- Era şi timpul.
- Sunt şi alte locuri, nu foarte diferite de oraşul ăsta, de propria mea casă. Vom avea nevoie de ele. Aţi găsit trădătorul?
- Nu. Nici n-am mai avut probleme de genul ăla. Suntem nevoiţi să concluzionăm că, oricine ar fi fost, persoana respectivă a plecat, însă ştiu că stau cu ochii pe noi. Atacul de care mi-ai pomenit în noaptea în care am vorbit la mine în bucătărie chiar s-a petrecut. Atacul Războinicilor Purităţii.
- Ştiu. Am privit totul.
- Erai aici?
- Nu. N-aţi avut nevoie de mine.
- Atunci cum ai ajuns la Washington, D.C., apoi de acolo aici? Te-ai teleportat?
Fallon îşi încreţi fruntea într-o expresie încruntată.
- Dacă m-am teleportat?
- Da, ceva de genul ăsta.

De data asta, o prinse de mână. Fallon simţi un fel de goană de-o clipă, apoi se trezi stând din nou lângă Duncan, la marginea grădinii.
Iar mâna ei vibra într-a lui.
- Noi îi spunem „transport instantaneu”.
- Teleportare, transport instantaneu e tot aceeaşi treabă.
O treabă pe care el nu reuşise s-o înveţe decât după câteva săptămâni de exerciţii intense şi în care investise alte câteva săptămâni ca s-o perfecţioneze.
- Aşa ajungi dintr-un loc într-altul?
-Nu, e altceva, îi spuse, privindu-l în ochi. Te-am văzut în lumina lunii apărând dintre copaci şi traversând ceaţa ca să ajungi la un cerc de pietre. La primul scut. Mi-ai spus că trebuia să aleg. M-ai privit în faţă, dincolo de bariera visului, şi mi-ai spus că trebuia să aleg. Am ales.
- Eu te-am văzut stând în lumina lunii, în ceaţa ce învăluia cercul de pietre. Aveai sabia la şold. Chiar pe asta. Solas. Iar când ai ridicat-o, cerul s-a deschis, spintecat de fulger.
- Ce se întâmplă mai departe?
- Eu dispar întotdeauna din vis. Fie că mă trezesc, fie că dispar din vis. Nu văd niciodată. Te-am văzut pe câmpul de bătălie, am luptat alături de tine. Şi... alte chestii.
- Ce alte chestii?
- Fir-ar!
O smuci cu forţă de mână, iar când trupul i se ciocni de al lui, Duncan îi înfipse mâna liberă în păr şi-şi apăsă gura peste a ei.
Fu un sărut complet diferit de cel pe care-l trăise cu Mick, unul câtuşi de puţin blând, sau dulce, sau... cuminte.
Un sărut apăsat şi fierbinte, care o zgâlţâi până-n măduva oaselor.

Ar fi putut să-l lovească pentru a-l îndepărta - ar fi făcut-o dacă gândul ăsta i-ar fi trecut prin minte. însă totul era învolburat, zgâlţâit, cutremurat.
Degetele mâinii ei, încleştate pe umărul lui, se înfipseră în carne preţ de-o clipă, atunci când acea conectare, acel conflict, acel haos care n-avea nimic, dar absolut nimic cu blândeţea unui *sărut* o răvăşi ca o vijelie.
Apoi Duncan o desprinse de el cu aceeaşi bruscheţe cu care o trăsese spre el şi-şi aţinti în ochii ei privirea aprinsă, care nu părea prea încântată.
- Tocmai mi-a picat fisa. Mă cam enervează.
- Dă-mi drumul, că altfel te fac eu să-mi dai drumul.
- Am putea vedea cine ar câştiga bătălia, dar...
El ridică mâinile, cu palmele întoarse spre exterior, şi se dădu în spate.
- Presupun că visul ăla nu l-ai avut, încă.
- Eu nu te visez.
Minţi, minţi, minţi.
- Tocmai mi-ai spus că da.
- Aia e altceva.
Acum totul i se părea diferit lui Fallon, ceea ce o enerva foarte tare.
-N-ai nici un drept să mă bruschezi aşa.
-Nu m-ai respins. Nici nu te-ai gândit s-o faci. Dacă o fată îmi spune „nu”, sau se gândeşte s-o facă, atunci aşa rămâne, îi spuse el, punându-şi, preventiv, mâna peste cea cu care ea ar fi putut apuca sabia.
îi zâmbi.
- Spune-mi „nu”.
Fallon se mulţumi să-l îmbrâncească - ceva mai brutal decât ar fi vrut - şi se retrase prin globul de cristal.
- Nici de data asta nu mi-a spus „nu”, bombăni Duncan. Nici nu s-a gândit să-mi spună.

Ridică privirea spre ninsoarea slabă, care se transformase în ploaie.
-Nu e genul meu! spuse, adresându-se cerului. Aşa că mai scutiţi-mă.
Auzi huruitul unui tunet în depărtare, un sunet aducând mult prea mult cu un hohot de râs.
Fallon n-avea timp să se gândească la băieţi şi la săruturi. O parte din ea ghicea că Duncan săruta mai degrabă ca un bărbat decât ca un băiat - sau, cel puţin, precum cineva care avea multă experienţă în privinţa asta.

Nu conta. Ea avea o misiune de îndeplinit, una importantă. Nu era suficient să-şi strângă armată, construind-o pas cu pas, ci trebuia şi să decidă ce avea să facă mai departe, odată înjghebată acea armată.

Se gândea adeseori la Washington, D.C., încerca să alunge acel gând, se întorcea la el. Era un oraş mort, însă mai existau oameni care vieţuiau în cenuşa lui, iar unii dintre aceştia trăiau întemniţaţi.

Prizonieri, experimente, arme.

După Blestem, cei care se agăţau cu disperare de putere sau care tânjeau să pună mâna pe ea - dezlănţuiseră arme nenumărate. Arme magice, care scuipau fulgere ucigaşe, vânturi în stare să aprindă orice, şi bombe create de oameni, ce transformau oraşele în grămezi de moloz.

Problema cu bombele era faptul că puteau fi folosite şi împotriva celor care le lansaseră iniţial. În călătoriile ei nocturne, Fallon vizită craterele şi ruinele din Texas, California, Florida, Nevada. Forţa distrugătoare a bombelor îi pustia sufletul, însă cu mult, cu mult mai mult, o rănea gândul că oamenii erau capabili să folosească ceva atât de malefic împotriva propriilor semeni.

Câte alte bombe aşteptau să fie readuse la viaţă, aşteptau să fie ridicate în văzduh, iar de acolo lăsate să cadă?

Eradicarea acelei forţe, a acelui rău, trebuia să fie o prioritate.

- Chiar dacă ai găsi, la nivel global, o soluţie să dezamorsezi sau să distrugi absolut toate bombele, toate dronele, chiar şi posibilitatea de a le folosi, îi spuse Simon, în cursul uneia dintre discuţiile lor de strategie purtate târziu în noapte, oamenii pur şi simplu ar construi altele.

-Atunci le-am distruge şi pe acelea. E prea uşor să ucizi atunci când nu-ţi priveşti inamicul în ochi. Nu vezi copilul care se ascunde sub pat pe când îl înghit flăcările. Când vrăjitorii malefici iau calea aerului, caută să distrugă. La fel e şi cu asta. Le cerem oamenilor să lupte cu săbii, cu arme mici, cu propriii pumni şi cu propriile puteri - în vreme ce unul dintre inamici are posibilitatea să-i facă pe toţi praf şi pulbere folosind... tehnologia. Vom găsi o cale de a distruge acea tehnologie. Cum am putea să ne bucurăm de viaţă, tată, după bătălii, după sângele vărsat, sacrificiile făcute şi riscurile asumate, ştiind că există cineva care poate ucide mii de oameni cu o maşinărie, cu un cod?

Se ridică de la masă şi începu să se plimbe, agitată, prin bucătărie - încăperea în care purtau, de obicei, discuţiile de strategie.

- Asta e magia omului - bomba atomică, puterea nucleară, capacitatea de a ucide de la distanţă. Şi e o magie la fel de întunecată precum fulgerele negre, precum retezarea aripilor sau spânzurarea copiilor.

- S-ar putea ca, din punct de vedere logistic şi al gândirii realiste, ceea ce spui tu să fie imposibil.

- A crezut cineva vreodată că ar fi posibil, din punct de vedere logistic şi gândind realist, ca miliarde de oameni de pe întreaga planetă să moară în doar câteva săptămâni? Ca un scut spulberat, dintr-un cerc de pietre de pe un câmp din Scoţia, să ucidă atâţia şi, din cauza acelui măcel, să schimbe radical lumea?

- Nu. Nu eram pregătiţi.

Acum trebuie să fim, îşi spuse Fallon. Trebuie să fim pregătiţi.

-Tu şi cu mama aţi insistat să studiem istoria, şi chiar am făcut-o. Atât de multe războaie, atât de multe dintre ele - inutile, s-au purtat din lăcomie sau dintr-o interpretare sucită a credinţei, iar oamenii au reconstruit totul din ruine doar ca să pornească, apoi, un nou război. însă războiul s-a schimbat, tată, iar locul suliţelor, al săbiilor şi al săgeţilor a fost luat de arme de foc, apoi de explozibili, apoi de bombe. Apoi de arme capabile să distrugă totul în calea lor. Oppenheimer avea dreptate: „Am devenit Moartea, distrugătorul lumilor". N-am supravieţuit Blestemului doar ca să lăsăm ca restul să se prăbuşească. E mai uşor să distrugi decât să construieşti. Vom găsi o cale de a face să fie mai greu, o cale de a le răpi oamenilor abilitatea de a ucide în masă.

- Deci dacă nu reuşim, nici nu ştiu, să transformăm bombele în flori, vom salva lumea cu suliţe, săgeţi şi săbii?

-Şi tactică, şi curaj, şi lumină.

îşi trecu, distrată, o mână peste brăţara pe care şi-o făcuse din copacul pe care-l distrusese, apoi continuă:

- Te gândeşti că, dacă vom reuşi *asta*, oamenii vor construi bombe din nou. Vor reconstrui oraşele, vor cultiva pământul, vor crea comunităţi. Iar unii vor construi din nou bombe şi arme de distrugere

în masă, iar unii dintre aceştia o vor face convinşi că e pentru apărare, pentru protecţie, pentru descurajarea agresiunilor. - Da. Chiar şi aşa, va dura ceva.

Fallon reflectă la acest lucru, examinând şi analizând metode din toate unghiurile pe care reuşea să le găsească. Acum călătorea în globul de cristal în fiecare noapte. Stătea pe una dintre pistele a ceea ce fusese cândva Aeroportul O'Hare din Chicago. Turnul care ghidase avioanele nu mai exista. Avioanele din hangare, de la porţile de îmbarcare sau de pe piste arseseră până ce nu mai rămăsese decât scheletul din ele. Iar acele schelete, terminalele, hangarele şi birourile erau ticsite de rămăşiţe umane. Cadavre pe care nu se obosise nimeni să le ridice, să le îngroape sau să le incinereze.

Fallon merse prin holurile unui mic spital rural din Kansas, apoi se plimbă printr-o şcoală pustie din Louisiana. Privi mustangi şi elani, bizoni americani şi cerbi roşcaţi alergând pe câmpiile din Montana.

Văzu, totodată, şi aşezări umane, şi ferme, observând că majoritatea oamenilor se regrupaseră şi-şi refăcuseră viaţa în locuri izolate.

Odată, ajunse într-un buncăr îngropat adânc în coasta unui munte. Toate calculatoarele, monitoarele, pupitrele de comandă erau moarte, învăluite într-o linişte de mormânt. Primul ei instinct o îndemnă să se asigure că aveau să rămână moarte, pentru că recunoscu acel loc ca fiind destinat nu doar apărării, ci şi lansării de atacuri.

Însă învăţase şi de la părinţii ei, şi de la Mallick, şi din ceea ce trăia în ea, să-şi tempereze instinctele cu un efort de gândire raţională. N-avea suficiente informaţii, decise ea, plimbându-se printre mese, butoane, întrerupătoare şi tastaturi. Dacă, în încercarea ei de a elimina acea monstruozitate, nu făcea, de fapt, decât s-o trezească la viaţă?

în schimb, scotoci temeinic buncărul, impresionată de faptul că oamenii erau capabili să construiască ceva atât de complex, atât de bine îngropat.

Şi, la fel cum făcuse cu toate celelalte locuri în care călătorise, îl marcă şi pe acesta pe o hartă, în noapte aceea, visă.

Stătea în lumina lunii, învăluită de ceaţă, în locul în care se ăna cercul de pietre, studiind pământul pârjolit şi crăpat din interiorul cercului. Simţea o greutate apăsând-o, şi din ea, şi din afară, ca o povară de plumb.

- Atât de multe vieţi pierdute, atât de multă moarte.

Vocea ei se revărsă peste câmpiile pustii şi se pierdu în vânt.

- A fost un sacrificiu necesar ca să pot să exist eu? Sângele meu a fost cel care a deschis poarta-către lumină şi întuneric.

- Sângele nostru.

Duncan apăru lângă ea. Mai în vârstă acum, aşa cum fusese în acel vis de demult.

- Suntem veri, în fond, dacă te întorci în timp preţ de câteva secole. Ai de gând să stai aici şi să dai vina pe un copilandru sau pe bătrânul în care s-a transformat?

- Nu bunicul tău a fost de vină. Ci ceea ce s-a folosit de el. De ce s-a permis asta? De ce n-au fost opriţi?

- De ce crezi că întrebările au întotdeauna răspunsuri?

- Pentru că aşa este.

- Atunci răspunde-mi la asta: ne aflăm cu adevărat aici, acum sau e doar un alt vis?

- Ambele.

Duncan îi zâmbi cu toată gura şi o luă de mână. Atât de mult din acea greutate apăsătoare, atât de mult se risipi, pur şi simplu.

- Aş prefera să fiu în pat cu tine, în loc să stau pe câmpul ăsta nenorocit, dezbătând întrebări existenţiale şi probleme filosofice.
-M-ai sărutat în ninsoare.
-Nu m-ai respins.
O sărută şi acum, în lumina lunii, cu la fel de multă ardoare şi asprime ca şi atunci când o sărutase în ninsoarea aceea slabă.
Alb, îşi spuse Fallón, lipindu-se de el. Ninsoare albă, lună albă.
Apoi ciorile scoaseră un ţipăt strident, formând un cerc negru deasupra capetelor lor. Iar printre copaci, în ceaţa ce se ridica, se trezi ceva la fel de întunecat ca moartea.
- E timpul, îi spuse Duncan.

Ea încuviinţă din cap, îşi scoase sabia şi, ridicând-o spre cer, transformă ciorile în cenuşă. însoţită de Duncan, se întoarse spre copaci şi spre ceea ce aştepta acolo.

- E timpul, consimţi ea şi porni cu el la atac.

Se trezi şi găsi lumânarea pe care o aprinsese în somn - încă arzând, iar globul de cristal - scânteind limpede. Luă ursuleţul de pluş, pe care Ethan i-l păzise cu străşnicie, şi-l mângâie.

E timpul, spuse şi se ridică din pat, pregătită să împărtăşească familiei sale vestea.Capitolul 22

Fallon aşteptă - pentru că, mai întâi, cei ai casei aveau de hrănit animalele, de strâns ouăle, de muls vacile, de curăţat boxele din grajd şi de schimbat aşternuturile de paie.

Ajută la pregătirea micului dejun, însă nu spuse nimic, dându-şi seama că, mai întâi, trebuia să discute cu părinţii ei. Fără alţi martori.

Ştiind la ce putea să se aştepte din partea lui Travis, îşi ferecă şi gândurile, şi emoţiile chiar în timp ce îşi studie, pe rând, fiecare dintre fraţi.

Colin, înalt şi dur, înfulecând mâncarea în timp ce vorbea despre lecţiile de mânuit sabia. Nu cu multă vreme în urmă - ei i se părea că nu mai demult de ieri - şi-ar fi făcut planuri să meargă la pescuit sau să joace baschet după ce-şi termina lecţiile şi munca.

Travis, viclean şi vânos, mânca pe îndelete, nu plănuind vreo şotie, aşa cum ar fi făcut altădată, ci, mai degrabă, gândindu-se să mai exerseze trasul cu arcul sau să înveţe o vrajă nouă.

Iar Ethan, generos şi înţelept, îşi băga pe furiş în buzunar bucăţi de şuncă pe care să le împartă apoi între cei doi câini. Şi îl cicălea pe tatăl lui ca să-i dea voie să călărească un cal mai mare şi mai iute.

Nu mai erau copii, îşi spuse Fallon. Potenţiali soldaţi, războinici în devenire. Pentru că ea îi făcea să devină astfel. Şi totuşi, rămâneau fraţii ei şi aveau să protesteze, s-o întrerupă şi să se arate răniţi atunci când avea să le spună că trebuia să plece.

Schimbă o privire cu mama ei, apoi cu tatăl ei - genul de privire pe care o exersase la perfecţie şi care le spunea că avea nevoie să vorbească cu ei fără să fie şi băieţii de faţă.

Aşteptă. Trebuia să strângă masa şi să spele vasele. Dacă ar fi fost scutită de sarcinile ei obişnuite, ar fi stârnit bănuieli. Prin urmare, avea de îndeplinit rutina normală. Acea normalitate o durea, dar, în acelaşi timp, îi oferea şi alinare.

- Am câteva lucruri de făcut pe aici înainte să merg în sat, anunţă Simon. Voi apucaţi-vă de treabă, băieţi, înşeuaţi-vă caii şi mergeţi în sat, dar direct acolo. Fără ocolişuri şi prostii, adăugă el, aruncându-i o privire cu subînţeles lui Colin. Le duc pe Fallon şi pe mama voastră la Ferma Surorilor, apoi vin şi eu.
- Pot să-l călăresc pe Thunder?

-Nu, spuse Simon, ferm, răspunzându-i lui Ethan. Tu mergi pe Pixie.
- Of! Dar Thunder vrea să-l călăresc.
- Atunci va fi dezamăgit şi el. Nu urci în şaua unui armăsar. Nu încă. Dacă mai protestezi mult, îţi găsesc ceva de făcut pe lângă casă, nici o problemă.
-Hai, lasă!
însă, cum ambii fraţi ai lui ieşiseră deja în fugă, se dădu bătut şi alergă după ei.
- Putem sta jos?
Lana se întoarse la masă. Când Simon se aşează lângă ea, îşi înlăn- ţuiră mâinile pe sub masă.
- Trebuie să plec, îi vesti Fallon.
O spuse rapid, aruncând cuvintele în grabă şi ştiind că aveau să provoace durere, dar sperând, cumva, că astfel aveau să doară mai puţin.
- Eşti sigură? întrebă Lana.
- Da. Sunt sigură. îmi pare rău.
-Când?
Fallon îşi îndreptă privirea spre Simon.
- Sunt câteva lucruri de care am nevoie, lucruri pe care trebuie să le fac înainte de a pleca.
-O săptămână? Poţi să mai amâni cu o săptămână, cel mult - cu două?
-Păi... da.
Se aşteptase la mai multă consternare şi să i se ceară să mai aştepte câteva luni, nu zile.
-Trebuie să-mi strâng cele necesare şi vreau să planific o rută, iar la asta mă gândeam că m-aţi putea ajuta amândoi. Pe parcurs va trebui să mai recrutez oameni, să organizez noi tabere de pregătire militară. Cunosc traseul pe care l-am parcurs cu Mallick, şi de acolo voi începe. Dar va trebui să mă abat de la acel drum ca să ajung în New Hope. Iar, până atunci, vreau să trec prin cât mai

multe locuri posibil, locuri unde aş găsi oameni dispuşi să lupte.
- Nu vei merge direct în New Hope?
-Nu.
Clătină din cap spre Lana.
Când voi ajunge acolo, vreau să le pot spune că am strâns o mie de soldaţi, şi dintre cei cu puteri magice, şi dintre cei fără.
- Ăsta e un număr însemnat, scumpo, remarcă Simon.
- O sută şaizeci şi opt avem aici. Alţi o sută aşteaptă în pădurea de lângă căsuţa lui Mallick. Voi strânge şi mai mulţi. S-ar putea să dureze câteva luni, însă vremea e bună. Vreau o mie, pentru că e un număr considerabil, iar mai puţini n-ar avea acelaşi impact. îi voi strânge şi voi ajunge în New Hope până la sfârşitul lui august.
-Iar apoi...
Lana se întrerupse singură.
- Deja mă gândesc prea departe.
îi aruncă o privire lui Simon, iar acesta încuviinţă din cap.
- Vom fi gata, spuse el.
-Am să vă ţin la curent, continuă Fallon. Voi veni fie folosind transportul instant, fie călătorind prin globul de cristal. Sau vom comunica prin foc.
- Cred că nu înţelegi.
Păstrându-şi o mână peste cea a lui Simon, Lana prinse şi mâna lui Fallon, creând, astfel, o legătură între toţi trei.
- Venim cu tine.
- Veniţi cu mine?
Profund uluită, Fallon îi privi cu gura căscată.
- Nu puteţi face asta.
- Am fost în stare să străbat drumul din New Hope până aici pe când eram însărcinată cu tine, îi aminti Lana. Am să-l fac şi înapoi, alături de tine. Te vom însoţi cu toţii.

-Dar ascultă, te rog, ascultă. S-ar putea să fiu pe drumuri lungi întregi.

- Strângându-ţi armata, încheie Simon în locul ei. Treabă la care ţi-ar prinde bine o mână de ajutor. Iar eu se întâmplă să am o oarecare experienţă în privinţa asta.

- Băieţii sunt prea mici pentru aşa ceva.

- Ethan e singurul care e mai mic decât erai tu la vremea la care ai plecat de-acasă pentru doi ani, îi aminti Lana.

- Toţi trei au învăţat şi s-au pregătit temeinic pentru luptă. Dacă n-aş considera că sunt capabili să facă faţă acestui drum, n-ar veni cu noi.

- Ei vor vedea asta ca pe-o aventură, adăugă Lana. Fiecare dintre
ei.

- Dar nu va fi o aventură. Cete de Ucigaşi cutreieră drumurile. Războinicii Purităţii vânează Nepământeni şi sclavi. în afara acestei... acestei bule protectoare, lumea e împânzită de vânători de recompense, de soldaţi şi de oameni absolut nebuni, dispuşi să-ţi înfigă cuţitul în spate doar ca să-ţi fure ce-ai în raniţă. Nu e o nenorocită de aventură.

Lana se aplecă în faţă, cu ochii scăpărându-i flăcări.

- Eu eram însărcinată în şase luni, singură, mergând mai mult pe jos, de multe ori pe jumătate moartă de foame şi vânată din toate părţile în afara acestei „bule", după cum o numeşti tu.

- Da, dar...

- Nu eşti singura înzestrată cu putere şi cu tărie sufletească, Fallon. îl vezi pe bărbatul ăsta? Bărbatul ăsta, repetă ea, pe un ton la fel de încins ca şi privirea, strângând mâna lui Simon, a luptat în războaie înainte să te naşti tu. Ne-a apărat şi pe noi, şi pe vecinii noştri - de

când s-a sfârşit lumea de dinainte şi a început cea de acum.

- Nu am vrut să zic că...

În clipa aceea, când mama ei arăta ea însăşi ca o războinică feroce, capabilă să conducă o armată, Fallon nu mai ştiu ce anume intenţionase să spună.

- Ce anume? Ce n-ai vrut să zici, mai exact? Că suntem prea moi, prea slabi, prea naivi ca să înfruntăm realităţile a ceea ce urmează să se întâmple? Nu suntem. Am decis că fiii noştri sunt pregătiţi. Am decis că fiica noastră nu mai pleacă singură, nu de data asta. Nu vei pleca singură. Am încheiat discuţia.
- N-am vrut să... Cum rămâne cu ferma?
- N-o să plece nicăieri.

Simon o lăsă pe soţia lui să folosească un ton pătimaş, el păstrând unul relaxat.

- Am discutat despre asta şi am analizat fiecare detaliu. Surorile de la Ferma Surorilor, împreună cu Jack Clanson şi cu ai lui, vor avea grijă de ceea ce e aici. îi vom lua caii, pentru că vom avea nevoie de ei, şi câinii fiindcă altfel ar însemna să-i frângem inima lui Ethan. Vom lua cu noi atât cât putem căra pe cai şi vom fi gata într-o săptămână. Când mama ta spune că am încheiat discuţia, puştoaico, înseamnă că am încheiat discuţia.

Cum de nu văzuse lucrul ăsta? se întrebă Fallon. L-ar fi putut vedea în ochii lor sau în globul de cristal. Ar fi putut să plece pur şi simplu, să dispară... instantaneu. însă ei ar fi urmat-o. Şi n-ar fi făcut decât să-i înfurie şi să-i rănească.

- Nu m-am aşteptat niciodată...
- Obişnuieşte-te cu gândul, îi sugeră Lana.
- Oamenii de aici au nevoie să-şi continue pregătirea militară.

- Şi există persoane capabile să se ocupe de asta, încheie Simon.

Se ridică şi o sărută apăsat.

- Eu am să ies acum, merg să-i anunţ pe cei care trebuie să ştie că vom pleca într-o săptămână. Mă gândesc că tu şi mama ta aveţi chestii de făcut pe aici. Lana, dacă vrei camioneta, ca să mergi mai târziu la Ferma Surorilor, pot să ţi-o las.

- Ne vom descurca, avem caii. Băieţilor le vom spune diseară.

- Corect.

îşi sărută şi soţia, apoi plecă, lăsându-le singure pe cele două femei din viaţa lui.

- Nu cred că eşti slabă sau moale.

Calmă acum, Lana îşi înclină capul într-o parte.

- Doar naivă.

-Nu. Nu tocmai. Doar că nu te-ai mai îndepărtat de multă vreme de fermă - nici tu, nici restul. Din multe puncte de vedere e mai rău acum decât era când ai făcut tu drumul din New Hope până aici.

- Faptul că vom fi mai mulţi ne va face mai puternici şi mai capabili să ne apărăm. Vom fi şase oameni în loc de o singură persoană. Suntem o familie. Vom merge ca familie.

- Nu mi-aş putea-o ierta niciodată dacă aţi păţi ceva, oricare dintre voi, mărturisi Fallon. Şi mi-e teamă că aşa va fi.

-Mi-am privit propriii fii devenind bărbaţi mult, mult mai devreme decât mi-aş fi dorit. Am ştiut încă de dinainte să te naşti ce destin te aştepta, şi totuşi mi-a fost, şi în continuare îmi e foarte greu să te las să ţi-l împlineşti.

întinzându-se în faţă, acoperi mâna lui Fallon cu a ei.

-însă am acceptat toate astea fiindcă n-am încotro. Acum tu, scumpa mea fiică, trebuie să ne laşi şi pe noi, ceilalţi, să ne împlinim destinul. Ştiu că, înainte să se termine toate astea, vei pleca fără noi. Ştiu că, înainte să se termine toate astea, îmi voi privi fiii plecând fără mine. Dar nu de data asta, Fallon. Vom merge împreună.

Lana se ridică.

- Ar trebui să facem o trecere în revistă, să organizăm, în ordinea priorităţii, lucrurile pe care vrem să le luăm cu noi. O să ne apucăm de asta înainte de a merge călare până la Ferma Surorilor.

Încuviinţând din cap, Fallon se ridică şi ea, ştiind prea bine că, oricât ar fi fost ea de Mântuitoare, taică-său avea dreptate. Când mama ei decidea că încheiaseră discuţia, nu mai avea ce să crâcnească.

Pregătirea care ar fi trebuit să dureze o săptămână se întinse pe două, dovedindu-se dificil de pus la punct toate detaliile plecării la drum a unei familii întregi, în condiţiile în care aveau să meargă călare, iar călătoria avea să fie una lungă şi potenţial periculoasă. În plus, n-aveau de unde să ştie când avea să se întoarcă oricare dintre ei.

Luară în calcul şi varianta de a merge cu maşina, adăugând camionetei lor o remorcă pentru cai - sau chiar o rulotă -, însă, în cele din urmă, o respinseră. Era aproape sigur că aveau să fie nevoiţi să călătorească în egală măsură şi pe drumuri, şi în afara lor. În plus, eforturile logistice şi timpul necesare găsirii de combustibil făceau folosirea camionetei mult preaxomplicată.

Poate că drumul avea să le ia mai mult timp dacă se deplasau călare, însă Fallon nu se grăbea câtuşi de puţin. Deşi în continuare spera să ajungă la New Hope

până la sfârşitul lui august, câteva săptămâni în plus nu contau.

Contau doar cei care aveau s-o însoţească.

Lana insistă ca fiecare centimetru, fiecare colţişor al casei să fie curăţat lună. Fallon văzu în această dorinţă a ei nu doar mândrie, ci şi o nevoie de a le aminti casei, spiritului şi amintirilor ce trăiau acolo, că erau iubite.

Simon verifică ogoarele, luă la puricat utilajele, revăzu programele de hrănire a animalelor, examină şura, hambarul şi fiecare dintre anexele gospodăriei, alături de cei care aveau să se ocupe de ele cât timp lipseau ei. Iată ce-i trebuia lui ca să pornească la drum cu sufletul împăcat, îşi spuse Fallon.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să plece, oricât de puternic ar fi fost mânată de la spate de visele ce îi cereau să înceapă odată, profită de pregătirile ce-i ţineau ocupaţi pe părinţii ei ca să-şi abordeze, pe rând, cei trei fraţi, pregătindu-i mental pentru călătorie.

Cu Colin vorbi făcând apel la mândria lui de a fi fost cel dintâi născut dintre băieţi şi la instinctele lui protectoare. îi spuse că şi ea, şi părinţii lor se bazau pe el ca să aibă grijă de fraţii mai mici şi să demonstreze, prin propriul exemplu, nevoia de a fi atent, prudent, şi de a respecta ordinele.

în privinţa lui Travis recurse la intelectul, la viclenia şi la darul lui magic. Era convinsă că avea să se dovedească înţelept, o, chiar se baza pe asta, căci ştia şi el, la fel de bine ca ea, că era posibil ca fraţii lor să facă uneori şi neghiobii. Prin urmare, dacă simţea că se pregătea ceva, se aştepta ca el să le distragă atenţia şi să-i îndrepte spre altceva.

Cu Ethan îi fu suficient să facă apel la inima lui. Părinţii lor aveau să-şi facă griji, prin urmare, era convinsă că se putea baza pe el ca să asculte cu atenţie şi

să-i ajute să-şi mai risipească din temeri. Avea să fie, totodată, cel mai important cercetaş al ei, căci animalele simţeau adeseori pericolul înaintea oamenilor, şi nimeni nu cunoştea animalele atât de bine ca el.

Fallon spera că avea să-i poată struni pe toţi măcar preţ de câţiva kilometri, la începutul drumului, însă credea că avea să fie nevoie ca acele discuţii să se repete în mod regulat, îmbogăţite cu noi argumente, până când aveau să ajungă la New Hope.

Pe măsură ce treceau zilele, deveni tot mai convinsă că părinţii ei avuseseră dreptate. Mai mult, consideră că i se oferea din nou să aleagă şi că făcea alegerea corectă plecând alături de familia ei.

Iar într-o dimineaţă blândă de mai, printre frunzele abia înmugurite în verde şi sub soarele ce-şi revărsa cele dintâi raze aurii peste dealuri, întreaga familie porni la drum, îndreptându-se spre sud.

Fraţii ei sporovăiau ca nişte gaiţe, iar câinii - aproape la fel de tineri şi în egală măsură de încântaţi - ţopăiau nerăbdători. însă Fallon văzu lacrimi scânteind în ochii mamei ei atunci când Lana aruncă o ultimă privire spre casă.

- Tot aici o vom găsi şi la întoarcere, iubito.

Lana îşi îndreptă ochii spre Simon, îi zâmbi şi nu mai privi în urmă.

Prima zi şi-o petrecură în şa, vegheaţi din înaltul cerului de Taibhse. Fraţii ei nu obosiră deloc, nici Faol Ban, iar când cei doi câini ajunseră la capătul puterilor, Ethan îl luă pe Scout pe calul lui, iar Simon îl luă pe Jem.

Primii câţiva kilometri din drum îi străbătură fără incidente, astfel că Fallon aproape că se relaxă suficient ca să se bucure de uluirea pură a fraţilor ei.

Nu mai văzuseră niciodată drumuri atât de numeroase sau atât de late, nici atât de multe case

îngrămădite laolaltă pe ceea ce ei considerau a fi un singur lot de pământ.

Nu mai auziseră niciodată vântul şuierând prin geamurile maşinilor abandonate, nici nu mai întâlniseră indicatoare care promiteau apropierea de mâncare şi cazare.

În ciuda ferestrelor sparte şi a mâzgăliturilor lăsate de Cetele de Ucigaşi pe zidurile unui vechi magazin universal - o altă privelişte inedită pentru fraţii ei Travis începu să născocească o poveste despre o bătălie eroică.

Apoi văzură rămăşiţele pământeşti ale unei persoane atârnând de ceea ce fusese cândva lancea unui steag, roase până la oase de trecerea timpului şi de pliscurile păsărilor mâncătoare de stârvuri.

Fallon nu protestă atunci când tatăl ei se apropie călare de acele rămăşiţe, apoi descălecă. Coborî funia, iar manivela scârţâi.

-Ethan, ţine câinii la distanţă. Colin, adu-mi lopata.

Oare ea şi-ar fi continuat drumul? se întrebă Fallon. Ar fi aruncat o privire şi ar fi fost încercată de milă, însă mai apoi ar fi mers mai departe, trecând pe lângă mort, în loc să se oprească şi să facă ceea ce ar fi fost corect şi uman?

Aici, îşi închipuia că i-ar fi spus Mallick, mai era o lecţie de învăţat.

Descălecă, dădu să ia şi ea o lopată, dar văzu că fratele ei, Colin, o făcuse deja. Şi, alături de tatăl lui, săpă un mormânt pentru mortul anonim, pe fâşia de iarbă năpădită de buruieni de lângă parcarea presărată cu gropi.

Vântul agita zdrenţele prinse de lancea steagului şi zgâlţâia marchiza ruptă de deasupra intrării magazinului, făcând-o să scoată un sunet strident şi metalic.

- A încercat să fugă.

Fallon îi aruncă o privire tăioasă lui Travis, însă îşi dădu seama că acum nu mai scornea o poveste, ci chiar vedea aievea cele întâmplate.

- Nu e cazul să priveşti, dădu să spună, însă Travis întoarse spre ea o pereche' de ochi scânteietori.

- Cineva trebuie s-o facă. Cineva trebuie să ştie. A încercat să fugă, însă n-a fost suficient de rapid. I-au luat ghetele şi rucsacul, iar pe el l-au spânzurat pentru că era prea bătrân ca să le fie bun la ceva.

Fallon îşi puse o mână pe braţul lui şi îl simţi tremurând. Nu de teamă, îşi dădu ea seama, ci de furie.

- îi vom face să înceteze.

Travis o fixă cu privirea preţ de încă o clipă.

- îi vom face să înceteze, repetă, apoi se întoarse spre mama lui şi-şi îngropă faţa pe umărul ei.

După care îşi îndreptă şi el spatele, şi se duse să dea o mână de ajutor la săparea mormântului.

Fallon îl privi pe Ethan culegând buruieni înflorite şi aşezându-le pe mormânt. Nu auzi ce spuse tatăl ei pe când îşi puse o mână pe creştetul lui Ethan, însă îl văzu pe fratele ei mezin încuviinţând din cap.

- M-am înşelat, îi spuse Fallon mamei sale. M-am înşelat crezând că sunt prea mici ca să facă o astfel de călătorie. Le cer să se pregătească de luptă, însă nu eram pregătită ca ei să înţeleagă pentru ce aveau să lupte. M-am înşelat.

Ca să marcheze acel moment de cotitură, se întoarse spre clădire, deschise larg braţele şi lăsă puterea să se ridice şi să se reverse din ea.

Desenele cu oase încrucişate şi cranii, precum şi cuvintele hidoase - dispărură. în locul lor, Fallon întipări simbolul celtic al celor cinci cercuri întrepătrunse pe care şi-l sculptase şi pe brăţară. Cea menită să îi amintească.

Solas don Saol

Spre sfârşitul acelei după-amiezi, la îndemnul lui Fallon, părăsiră drumul şi intrară printre copaci, căutând un pârâu marcat pe hartă. Cât timp caii se odihniră şi se adăpară, Fallon se duse la tatăl ei. ,

- Există o aşezare la circa cinci kilometri spre sud-vest. Vreau s-o verific, iar, până atunci, voi să aşteptaţi aici.
- Vom merge împreună, Fallon.
- E doar o măsură de precauţie. Ştiu că oamenii de acolo nu sunt Războinici ai Purităţii, dar nu ştiu dacă sunt prietenoşi.

-N-ai lămurit asta în nici una dintre hoinărelile tale nocturne?

Când ea nu spuse nimic, Simon o lovi uşor cu degetul peste bărbie.

- Ştim unde sunt copiii noştri. Mai mult sau mai puţin.

Se duseră împreună.

Acea aşezare fusese cândva un orăşel de munte care, de la un capăt la celălalt, de-abia se întindea pe un kilometru şi jumătate de teren în pantă. înainte de Blestem, acel pâlc de case, cu două biserici, un singur bar şi un minuscul magazin cu de toate găzduise mai puţin de două sute de oameni.

Acum erau în jur de optzeci cei care se străduiau să se descurce acolo. Nu existau grădini sau sere comunitare, remarcă Fallon, ci doar câteva individuale. N-aveau nici un fel de securitate organizată, şi nu văzu paznici postaţi nicăieri. Doar câţiva oameni care ieşiră din casă sau începură să traverseze peluzele înclinate, îndreptându-se spre ei cu puşti lungi în mâini.

Fallon auzi un bebeluş plângând, auzi mugetul jalnic al unei vaci, văzu un băieţel alergând după o găină care traversă strada fâlfâind, înnebunită, din aripi.

Auzi, din depărtare, pârâitul scurt al unui glonţ.

Se uită la tatăl ei, ştiind că străinii s-ar fi aşteptat ca bărbatul să fie cel care deţinea controlul.

- Nu căutăm belele, începu Simon.

Un bărbat cu un aspect cam ponosit, în ciuda faptului că n-avea barbă, iar părul îi era tuns foarte scurt, făcu un pas în faţă.

- Atunci, ce căutaţi?

- Poate că doar ocazia să ne dezmorţim puţin picioarele. Eu sunt Simon Swift. Ei sunt soţia mea, Lana, fiica noastră, Fallon, şi fiii noştri, Colin, Travis şi Ethan.

Inteligentă mişcare, reflectă Fallon. Faptul că le rostise numele îi făcea oameni şi atrăgea atenţia asupra faptului că erau o familie.

- N-avem nimic care să ne prisosească.

- Nici asta nu căutăm. Tu eşti şeful?

- N-avem nevoie de şefi pe aici.

- Tim, nu fi atât de măgar!

O femeie veni în faţă. Avea şolduri late, o faţă osoasă şi o claie de păr pe jumătate cărunt. Purta blugi cu atât de multe petice încât numărul lor era egal cu cel al bucăţilor din ţesătura originală.

- Mae Pickett, spuse ea şi, sprijinindu-şi puşca pe umăr, întinse mâna şi o strânse pe cea a lui Simón. El e Tim Shelby. Voi de unde sunteţi?

- Dintr-un loc aflat la câţiva kilometri sud de Cumberland.

-A, da? Am avut un văr care locuia prin părţile alea. Bobby Morrison.

- îmi pare rău. Nu cred că-l cunosc.

- Ei bine, cel mai probabil că a murit între timp, oricum, şi a fost dintotdeauna un idiot. Aveţi nişte cai tare arătoşi.

Ridică o mână.

- Nu furăm de la străini pe-aici, pe la noi, şi nici străinii n-ar prea avea ce să ne fure.
-Convenabil pentru toată lumea, spuse Simon, făcând-o să râdă.
- Ai o iritaţie provocată de iederă otrăvitoare, remarcă Lana.
Mae se întinse ca să-şi scarpine petele de roşeaţă intensă ce îi acopereau ambele braţe, de la încheieturi până la coate.
-Da, mă scoate din minţi. Nu m-am uitat înainte să pun mâna.
- Am ceva care o să te ajute.
însă când Lana dădu să descalece, Fallón îi făcu semn să se oprească. Coborî ea de pe Laoch, se duse la unul dintre caii care le cărau bagajele şi scoase unguentul. Văzu privirea lui Mae alunecând spre sabie, dar apoi aţintindu-se din nou la chipul ei pe când se apropia cu borcănelul de unguent.
- Va atenua mâncărimea, spuse Fallón, deschizând borcanul, te va face să te simţi mai bine şi va accelera procesul de vindecare.
întinse unguentul pe braţul stâng al lui Mae.
- Domnul fie lăudat, dar ştiu că acţionează rapid! E prima 'dată când mă mai lasă mâncărimea de o săptămână încoace.
îşi mută puşca şi-i întinse şi braţul pe care îl folosea la mânuit arma.
- Îţi sunt recunoscătoare.
Fallón îi oferi borcănelul.
- Mai aplică-ţi un strat diseară. Ar trebui să fie de ajuns.
- Mulţumesc frumos. Ce îţi datorez la schimb?
- Conversaţie.
Mae ridică, brusc, din sprâncene.
- Asta e destul de ieftină. Eşti doctor, cumva, drăguţă?

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet pe când punea întrebarea, dar apoi redeveni serioasă şi-şi ridică privirea spre Lana.

- Tu eşti doctor?

- Suntem vindecătoare.

- E un băiat, locuieşte uite acolo. Cam de vârsta băiatului vostru mijlociu, aş zice. Se simte rău de ceva vreme. Eventual ai putea să vezi ce-i cu el, poate că ai ceva care să-l ajute.

- Cu mare plăcere.

- Tim, condu-o pe doamna Lana acasă la Sarah, ca să vadă ce-i cu Pete. Du-te repede, până nu verific dacă te poate vindeca de dispoziţia ursuză. Domnule Swift, îţi poţi duce caii şi băieţii acolo, la umbră. Am repus în funcţiune vechea fântână acum câţiva ani. Apa e curată şi rece. Pe doamnele tale n-o să le supere nimeni cu nimic. îţi promit.

Se întoarse spre Fallon.

- Ţie îţi datorez o conversaţie. Aia e veranda mea. Putem sta jos o vreme.

- Presupun că domnul Shelby nu ştie că tu eşti şefa.

Mae scoase un hohot scurt de râs, care se încheie cu un chiuit, şi o conduse pe Fallon la veranda pe care se aflau două scaune-balansoar rablagite.

-Zice el ceva când spune că nu-i nimeni şef. în cea mai mare parte, fiecare îşi cam vede de ale lui pe-aici.

- Când oamenii lucrează împreună, reuşesc să facă mai mult.

- Nici în privinţa asta nu te pot contrazice. Eu şi cu Tim chiar am locuit aici, am fost la şcoală împreună. Suntem singurii care nu s-au îmbolnăvit atunci când a lovit epidemia şi la noi. Şi ne-a lovit atât de fulgerător încât nici nu ne-am dat seama că muream până ce nu ne-am trezit morţi. Mi-am pierdut soţul, mi-am

pierdut şi mama, şi tatăl. Copii nu aveam, iar asta o socotesc acum a fi o binecuvântare, deşi îmi fusese motiv de suferinţă în tinereţe. Nu ştiu de-aş mai fi fost în stare să trăiesc dacă mi-aş fi îngropat un copil. Oricum, astea au trecut. Ţi-ai dorit conversaţie, deci spune-mi, despre ce vrei să vorbeşti?

- Nu aveţi deloc Nepământeni în comunitatea voastră.

- *Comunitate* e mult spus. Au mai trecut unii pe aici, alţii chiar au stat o vreme. N-avem probleme cu ei. Au o aşezare a lor la vreo opt kilometri de aici.

- Ştiu. E următoarea noastră destinaţie.

- Noi ne vedem de ale noastre, ei îşi văd de ale lor.

Mae ridică din umerii ei laţi.

- Facem schimburi de produse cu ei şi, drept să-ţi spun, mă gândeam să merg să le cer ajutorul în privinţa lui Pete. De două zile, băiatul are febră şi-i stricat şi la stomac, şi la burtă. Eşti una de-a lor?

-Da.

- Şi familia ta?

- Doar mama mea şi doi dintre fraţii mei.

- Atunci voi fi recunoscătoare din nou, pentru că Pete e pe mâini bune. E un băiat de treabă. îi place să ajute oamenii. N-aţi venit în căutare de ceva anume, şi sunt o grămadă de locuri în care v-aţi putea dezmorţi picioarele fără să fiţi luaţi în cătarea unei puşti. De ce-aţi venit?

Femeia avea ochi ageri, îşi spuse Fallon, şi, judecând după felul în care o ascultase Tim, judecând după felul în care oamenii cu puşti se făcuseră din nou dispăruţi, se bucura, în mod evident, de respect, chiar dacă nu era efectiv şefă pe acolo.

-Doamnă Pickett...

-Mae.

- Mae, Blestemul s-a încheiat, dar problemele nu s-au sfârşit.

- Pe-aici nu prea avem probleme. Nu e nimic care să merite furat, şi suntem prea departe de drumul principal pentru ca Cetele de Ucigaşi să-şi bată capul cu noi. Cât despre forţele guvernamentale, cel mai probabil e că nu ştiu - sau că nu le pasă - de existenţa noastră.
- O să afle şi o să le pese. Aveţi mijloace de comunicare?
Ca şi cum ar fi fost o simplă după-amiază de primăvară numai bună de lenevit, Mae începu să se legene în balansoar.
-Aşa ceva n-avem, doar dacă nu cumva îi pui la socoteală pe cei care mai ajung din când în când pe-aici şi ne spun poveşti, dar asta nu se-ntâmplă prea des. După cum ziceam, suntem departe de drumurile importante şi ne convine că-i aşa. N-avem mijloace de comunicare, nici curent electric, nici apă curentă. Ne descurcăm. Tinerii, în cea mai mare parte, pleacă atunci când se fac de vârsta ta sau puţin mai mari. Cât despre cei care rămân, de regulă au pe cineva de care se ocupă. Mai devreme sau mai târziu n-o să mai rămână decât fantomele.
- Nu e neapărată nevoie să se ajungă la asta. Sunteţi bine amplasaţi.
Un amplasament strategic, îşi spuse Fallon. Un loc numai bun de
încartiruit trupe.
- Aveţi, nu departe, un ogor care se iroseşte şi care ar putea fi cultivat. Aveţi case ce trebuie reparate. Linii de alimentare cu electricitate care doar ce aşteaptă să fie puse în funcţiune.
-Şi cum o să facem toate astea, drăguţă? N-avem plug, n-avem tractor, n-avem lemne, n-avem furnizor de electricitate care să ne-aprindă lumina.
- Vă pot ajuta eu cu asta.
- Ceea ce te face al naibii de utilă.

Cu privirea-i ageră aţintită pe chipul lui Fallon, Mae începu să bată darabana cu arătătorul şi cu degetul mijlociu pe braţul scaunului şubred.
-Care-i preţul?
- Aş propune un schimb. Să putem folosi o parte dintre case, una dintre biserici, sau ambele, dacă nu sunt funcţionale. Şi o parte dintre terenuri. Drept bază.
- O bază pentru ce anume?
- Soldaţi. Pentru pregătirea lor, încartiruirea lor, lansarea manevrelor militare.
- Ai cui soldaţi?
-Ai mei.
Mae se lăsă pe spate, făcând scaunul să geamă chinuit atunci când îşi mută greutatea pe spătar.
- Ai soldaţi?
- Am câţiva şi voi mai strânge, fiindcă problemele nu s-au încheiat. Şi ştii ce e cu următoarea fază? Tocmai începe. Va înghiţi băieţandrii precum Pete şi micuţul pe care l-am văzut alergând după o găină, pasăre care ar trebui să se afle într-un coteţ, ca să nu mai fiţi nevoiţi să căutaţi ouăle în toate părţile sau să vă fie furate de vulpi. Ai văzut, cumva, fulgerele negre?
- Doar în depărtare.
- Stoluri de ciori, fum înălţându-se în văzduh?
- Doar în depărtare.
- Se vor apropia.
- Ei bine, dacă vrei să-mi dai coşmaruri...
Se întrerupse, se ridică şi se duse la capătul verandei. Bufniţa coborâse lin şi se instalase pe o ramură deasupra bărbaţilor din familia lui Fallon. Lupul veni agale să se lipească de cei doi câini şi să bea apă din bolul pe care i-l pregătise Ethan.
-Vezi bufniţa aia mare şi albă?
- Da, e a mea. Taibhse. Lupul e Faol Ban.
- Şi calul ăla are aripi, fetiţo? Cel pe care-l călăreşti?

- Are - atunci când vrea.
Mae se întoarse, încet, la scaun, şi se aşează din nou.
- îmi plac conversaţiile.
Şi totuşi, vocea îi sună spart până ce reuşi să şi-o dreagă.
- Am purtat destul de multe conversaţii cu unii dintre cei care locuiesc câţiva kilometri mai jos. E impresionantă sabia aia a ta. O sabie mare pentru o fată atât de tânără. De unde o ai?
Fallon răspunse fără ezitare:
- Din Puţul Luminii am luat-o, din flăcările focului etern, sabia şi scutul.
Mae îşi apăsă degetele pe ochi.
- Dumnezeule sfânt şi îndurător. Am văzut unele lucruri şi în timpul Blestemului, şi imediat după, şi în timpul ce s-a scurs de atunci, lucruri despre care creierul mi-a zis că sunt doar scorneli ale ochilor, însă le-am văzut şi ştiu că lumea-ntreagă s-a înclinat ca o masă c-un picior rupt. N-o să mai fie niciodată cum era.
- Nu, n-o să mai fie niciodată cum era. însă poate să se repună pe picioare, şi o va face. E mai greu şi durează mai mult să se repună pe picioare dacă nu-i nimeni să preia controlul şi dacă fiecare îşi vede doar de treaba lui.
- Unii oameni se mulţumesc să stea în loc.
- Pe drum încoace ne-am oprit ca să îngropăm un bărbat pe care l-am găsit spânzurat de lancea unui steag. Poate că ar fi vrut şi el să stea în loc.
Mae scoase un oftat.
-E o femeie acolo unde mergeţi. O cheamă Troy. N-aş şti să-ţi spun dacă ăsta e numele ei mic sau cel de familie, însă aşa i se zice. Ea mi-a spus că vei veni. Te_-a pomenit şi mai demult, numindu-te Aleasa, iar eu n-am prea băgat-o în seamă. Mi-am zis că asta e convingerea ei şi că n-are decât să creadă fiecare ce vrea. însă ultima dată când am vorbit cu ea, cu nici o săptămână în urmă, mi-a zis că vei veni să vorbeşti cu mine. Că vei avea o

sabie la şold. Că vei fi în şaua unui cal alb, a unui cal înaripat. Că vei fi însoţită de o bufniţă albă şi de un lup alb. Mi-a zis că îmi vei da ceva ce îmi trebuie.

Mae coborî privirea spre braţele ei şi râse subţire.

- Nenorocita de iritaţie deja începe să se vindece. Mi-a zis şi că-mi vei cere ceva ce-ţi trebuie ţie.

-Asta fac. Dacă accepţi...

- Şi dacă nu?

- Vom merge mai departe.

-Aşa, pur şi simplu?

Fallon întoarse capul ca s-o privească în ochi.

- Dacă ne e scris să fim liberi, dacă credem asta cu toată fiinţa noastră, de ce m-aş apuca să-mi strâng cu forţa o armată cu care să lupt pentru libertate?

- O grămadă de oameni au încercat s-o facă.

-Şi iată-ne aici, încheie Fallon. Alegerea îţi aparţine. Dacă accepţi, în şase luni îţi voi trimite o trupă de soldaţi. Ca să te ajute să-ţi aperi comunitatea şi să le asigure pregătire militară celor dornici să se pregătească sau să dea o mână de ajutor. Aş putea să vorbesc cu oamenii tăi.

-Am să vorbesc eu cu ei. Cu unii va trebui să discut mult şi bine. Cu alţii mai puţin. Trebuie să reflectez la asta şi, eventual, să mai discut o dată cu Troy.

- Ai încredere în ea.

- La fel de mult ca în oricine altcineva, ba chiar mai mult decât în majoritatea celorlalţi. Trebuie să reflectez la asta, repetă Mae, apoi am să te-anunţ.

- în regulă.

Fallon se ridică.

- Ne vom petrece noaptea în comunitatea Nepământenilor, dacă ne vor primi.

- Eu mă gândesc că da.

- Dacă nu te vei fi hotărât până plecăm mâine, am să mă întorc când o vei face, indiferent de alegerea ta.
- Cum vei şti?
Când Fallon se mulţumi să zâmbească, Mae clătină din cap.
Băiatul, Pete, avea un virus gastrointestinal, dar se simţea deja mult mai bine pe când plecară ei. Porniră spre pădurea deasă în care, în mijlocul câtorva căsuţe împrăştiate ici-colo, îi aştepta Troy.
Coama de păr negru brăzdată de şuviţe albe i se revărsa pe umeri, încadrând un chip de culoarea boabelor de cafea. Avea pete de pământ pe genunchii pantalonilor subţiri de bumbac, iar în mână ţinea un hârleţ mic.
Ochii ei, negri ca abanosul, sclipiră atunci când se opriră pe chipul lui Fallon.
- Bun venit! După o lungă aşteptare, bun venit!
La fel cum făcuse şi Mallick atunci când Fallon reapăruse din Puţul Luminii, Troy se lăsă într-un genunchi.
- Te rog să nu faci asta.
-Fă-mi plăcerea. Am aşteptat atât de mult! Bine aţi venit, mamă, tată, fraţi!
Se ridică, se apropie de Fallon şi-şi puse o mână pe creştetul lui Laoch.
- Bun venit tuturor! Fie-vă viaţa luminată de binecuvântări!
Apărură şi alţii, bărbaţi, femei şi copii. Şi, la fel cum făcuse şi Troy,
se lăsară într-un genunchi.
- îşi închipuie că e regină? îi şopti Ethan mamei sale.
-Nu regină, îi răspunse Troy, zâmbind. însă e vrăjitoare şi războinică - şi împlinirea unei promisiuni. Veniţi, vă rog. Vă vom servi mâncare şi vin. Şi ne vom ocupa de animalele voastre.
Când Fallon descălecă, Troy o îmbrăţişă.

- Vom fi armata ta şi te vom ajuta să strângi şi mai multă.
Nu peste tot fură primiţi la fel de călduros şi de simplu ca în acea primă zi. Unii refuzau să se lase convinşi, alţii recurgeau la ameninţări.
Iar alţii, precum liderul înalt şi mătăhălos al unei bande de vreo două sute de inşi pe care o întâlniră într-o zi dogoritoare de iunie, îi râseră în faţă:
- Ne merge bine aici. Ticăloşii care calcă pe la noi cu gând de gâl- ceavă şi-o iau pe cocoaşă şi nu se mai întorc.
- Ba o să se întoarcă. Chiar mai numeroşi.
- Scuteşte-mă, fetişcano. Ştim să ne purtăm singuri de grijă, şi nimeni de pe-aici n-o să se pună sub comanda unei vrăjitoare mucoase, însă o să plătiţi pentru că ne-aţi încălcat teritoriul. Cu unul dintre cai şi cu tot ce cară el.
Mai multe zeci de arme se aţintiră pe loc asupra lui Fallon şi a familiei ei.
- Asta v-ar face hoţi, spuse ea, cu răceală. Refuz să am hoţi în armata mea.
- Nu văd nici o armată.
- Atunci vezi asta.
Schiţă, cu o mână, un gest scurt prin aer. Puşti, cuţite şi bastoane deveniră incandescente, arzând mâinile în care se aflau. Oamenii începură să ţipe, iar armele căzură, însă Fallon rămase cu privirea aţintită asupra bărbatului mătăhălos.
- Mie nu-mi ameninţă nimeni familia, spuse, fără să fie nevoie să se întoarcă pentru a şti că fiecare membru al familiei ei avea, deja, o armă scoasă. Ridică o mână. Staţi aşa. Sunt pe cale să închei o înţelegere cu... Nu mai ţin minte cum te cheamă.
- O bag în mă-sa de înţelegere, ticăloasă cu caş la gură!
-Nu-s tocmai cu caş la gură. Nu-s nici chiar atât de mare ca tine, dar nici cu caş la gură. Uite cum stă treaba. Am să mă lupt cu tine - doar cu tine. Dacă pierd, primeşti

calul şi tot ce cară în spinare. Dacă pierzi, tu şi restul ăstora de aici o să vă pregătiţi de luptă atunci când hotărăsc eu să vă pregătiţi de luptă şi o să luptaţi atunci când hotărăsc eu să luptaţi.

îşi plimbă privirea în jurul ei.

- Unii dintre voi ştiu cine sunt şi ce anume sunt. Aţi aşteptat destul. însă am să vă arăt.

- Refuz să mă lupt cu o fetiţă. Refuz să mă lupt cu o vrăjitoare în stare să recurgă la trucuri murdare. Şi refuz să lupt atunci când tăticul fetiţei stă cu arma îndreptată spre capul meu.

- Va fi o luptă dreaptă. Fără magie, îţi dau cuvântul meu de onoare, iar dacă mi-l voi încălca, mă voi face de ruşine în faţa oamenilor tăi. Iar unii dintre oamenii tăi sunt ca mine. Tatăl meu nu va trage în nimeni, şi nimeni din familia mea nu va folosi arma decât dacă vom fi atacaţi.

în timp ce vorbea, îşi dădu jos sabia şi-şi scoase cuţitul, apoi i le înmână pe amândouă tatălui ei.

- Fallon.

- Ai încredere în mine, altfel n-o să aibă nici ei. Luptă dreaptă, unu la unu.

Se întoarse spre liderul grupului şi-şi permise să rânjească dispreţuitor, ca să-l aţâţe.

- Accepţi condiţiile propuse de mine?

- Nu-mi place să mă bat cu fete.

- Când năpasta care urmează să vină o să se reverse peste tine şi ai tăi, n-are să mai conteze ce forme o să îmbrace forţele răului: Erai gata să furi de la o fată şi să-ţi pui oamenii să ridice armele împotriva unei fete. îşi transformă rânjetul într-o expresie batjocoritoare. Fii suficient de bărbat ca să te lupţi cu una care-i pregătită să se lupte cu tine.

-Ţi-ai căutat-o cu lumânarea.

Chipul lui, deja înroşit de furie, şi gura deja schimonosită într-un mârâit îi evocară lui Fallon un taur turbat. Iar turbării îi făcea uşor faţă prin manevre calculate.

Bărbatul se năpusti spre ea hotărât s-o pună la pământ, îşi dădu ea seama. Chiar nu voia s-o lovească. Avantajul ei era că n-avea aceleaşi rezerve în privinţa lui.

Făcând o tumbă prin aer, se trase în spate şi se dădu la o parte din calea lui, astfel că el se trezi împins de elan mult mai departe decât intenţionase să ajungă, şi se poticni.

Ceea ce îi făcu pe mai mulţi dintre oamenii lui să izbucnească în râs.

Chipul bărbatului se înroşi şi mai tare. Se năpusti din nou spre Fallon, iar ea se dădu la o parte, răsucindu-se pe călcâie. De data asta el alunecă, se împiedică şi aterizâ în nas.

- Fără magie!

-Nu e nici o magie, doar pregătire corespunzătoare. Te-aş putea învăţa şi pe tine, deşi eşti mai mult mătăhălos decât musculos.

Când bărbatul se aruncă din nou spre ea, Fallon ştiu că el se aştepta ca ea fie să se ferească, fie să facă o nouă tentativă de a se da la o parte. Nu făcu nici una, nici alta, ci ridică, hotărâtă, piciorul şi-şi înfipse bocancul între picioarele lui. Roşeaţa furioasă de pe chipul bărbatului fu înlocuită, pe loc, de paloare, iar Fallon, deşi detesta să lovească un bărbat care deja stătea să cadă, îi trânti şi un pumn de jos în sus, o lovitură ce îi făcu braţul să vibreze şi mâna să scâncească.

Bărbatul căzu lat, iar Fallon ştiu că demonstrase ceea ce avea de demonstrat.

- Eşti la pământ. Veni lângă bărbatul care se chinuia să respire. Rămâi la pământ. Sunt mai bună la asta decât tine. Ai putea să devii şi tu mai bun. Ai să devii mai bun.

-M-ai lovit în ouă.

- Inamicul ţi le-ar fi retezat direct. Eu nu sunt inamicul.

Se duse la tatăl ei, îşi luă sabia şi, scoţând-o din teacă, o ridică astfel încât lumina soarelui se reflectă pe lama ei, făcând-o să scânteieze ca focul. Eu sunt Aleasa, căreia i-a fost scris să înfrângă întunericul. Şi o voi face. Dacă vă e teamă să luptaţi, fugiţi, ascundeţi-vă. Dar tot vă vor găsi şi vă vor scoate din ascunzători. Înfruntaţi-i, luptaţi împotriva lor, iar când lumina va mistui întunericul, transformându-l în cenuşă, veţi fi liberi.
Cobori sabia şi-i aruncă o privire bărbatului masiv, care acum se ridicase în capul oaselor şi-şi prinsese în mână maxilarul lovit, mişcându-l uşor.

- N-am să insist să respecţi înţelegerea. Un războinic nu poate fi câştigat într-un rămăşag.

Bărbatul se zgâi la ea.

- M-ai lovit în ouă. Şi aproape că mi-ai spart maxilarul, la naiba.

- Aproape că mi-am rupt şi eu mâna atunci când am făcut-o.

I-o întinse pe cealaltă.

- Eu sunt Fallon Swift.

Bărbatul se ridică în picioare, crispându-se de durere.

-Micul John.

- Serios? Ca în povestea lui Robin Hood?

El oftă.

- Da. Ce treabă nasoală. De ce nu ne transformi pe toţi în nişte morţi vii, ca apoi să ne obligi să luptăm pentru tine?

-Vraja aia nu-mi iese întotdeauna.

El schiţă o umbră de zâmbet.
- De fapt, n-ai aşa ceva, spun drept?
- Ba chiar am ceva destul de apropiat, dar nu vreau să am alături de mine oameni pe care să fiu nevoită să-i oblig să lupte. Alături de mine, domnule. Nu pentru mine.
-Mă iei cu „domnule" după ce m-ai lovit în ouă şi mi-ai spart falca. Probabil c-ar trebui să bem o bere şi să discutăm treaba asta.
- încă n-am voie să beau bere.
Bărbatul făcu ochii mari.
-Glumeşti, nu?
îşi îndreptă privirea spre părinţii ei.
- Cred că glumiţi, ce naiba! E în stare să se lupte cu un bărbat de două ori - drace, de trei ori cât ea - şi să-l pună la pământ, dar n-are voie să bea o blestemată de bere?
-Nu e destul de mare, începu Lana, însă Simon trecu peste cuvântul ei.
- O jumătate. Are voie o jumătate de bere. L-a făcut să vadă stele verzi, Lana. Are voie o jumătate de bere.
Lana îi privi pe Simon şi Fallon zâmbindu-şi larg unul celuilalt, iar inima îi tresări, violent, de iubire.
- O jumătate.
Luna august se apropia de sfârşit, scurgându-se spre septembrie în aceeaşi arşiţă neîndurătoare, când Arlys Reid ieşi din subsolul în care se afla ceea ce ea considera a fi studioul ei, în interiorul peşterii lui Chuck. El acolo locuia - avej să rămână pentru totdeauna o creatură ce prefera subsolurile - alături de echipamentele pe care şi le adusese cu el din Hoboken şi cu ce mai reuşise să găsească sau să încropească de-a lungul anilor.
Ajutat de câţiva hackeri şi pasionaţi de IT pe care îi pregătise în cursul aceloraşi ani, Chuck ţinea în viaţă sistemul secret de comunicaţii al oraşului. *Buletinul de Ştiri din New Hope - BSNH* - progresase de la ziarele în

format mare pe care Arlys se chinuia să le culeagă la o maşină de scris de demult, la un sistem de transmisiuni radio pe frecvenţe de radioamatori şi transmisiuni televizate şi pe internet - realizate în secret.

Se schimbaseră multe, foarte multe, de când Arlys părăsise pupitrul de prezentatoare de ştiri din New York cu care se alesese în urma Blestemului. însă, după părerea ei, ceea ce făcea acum era considerabil mai important.

Scotea la iveală ceea ce putea fi scos la iveală şi continua să facă exact ceea ce făcuse şi în acea ultimă zi fatidică de la pupitrul de ştiri.

Spunea adevărul.

Traversă casa în care Jonah şi Rachel îşi creşteau copiii şi ieşi în baia de aburi creată de arşiţa verii. Putea visa la aer condiţionat, însă primarul şi consiliul local hotărâseră că a folosi curentul electric pentru aşa ceva - altundeva decât în cazul obiectivelor esenţiale - ar fi fost o risipă de resurse. Şi nu putea să nu le dea dreptate.

Prin urmare, avea să meargă acasă, chiar dacă înăuntru era ca în cuptor, avea să-şi pornească ventilatorul economic şi avea să finalizeze editarea materialelor pentru săptămânalul *Buletinul din New Hope*.

Eventual, avea să treacă mai întâi pe la clinică. Putea să pretindă că-şi căuta un nou subiect jurnalistic - ar fi fost un pretext bun pentru
a-şi petrece câteva minute într-unui dintre obiectivele esenţiale care se bucurau de aer condiţionat.

Pe trotuar alerga un grup de adolescenţi - era ceata lui Garrett, remarcă Arlys. în urma lor fugeau câţiva copii - băieţelul lui Rachel, i Gabriel, şi Angel al lui Fred. Cei doi deveniseră prieteni de nedespărţit.

Nu departe de ei o văzu pe Petra, ocupată să-l supravegheze pe băieţelul lui Fred, Dillon, în timp ce împingea un cărucior în care se afla cel mai nou membru al familiei lui Fred şi Eddie.

Petra se dovedise un baby-sitter capabil şi entuziast.

îmbrăcată în pantaloni scurţi şi bluză fără mâneci, cu părul blond prins într-o coadă de cal ce se mişca deodată cu ea, râse spre Dillon, | care-i ţopăia neobosit prin preajmă.

Părea o scenă desprinsă din viaţa de zi cu zi a unui orăşel oare- 1 care. Adolescenta baby-sitter, copiii zglobii, tinerii ce alergau, cel mai I probabil, îndreptându-se cu toţii spre parc şi grădini ca să participe I la vreunul dintre programele de tineret de peste vară. Oameni mun- I cind în propriile grădini, contribuind din plin la nebunia de culori şi | parfumuri a verii. Alţii, relaxându-se pe verande, cu câte un pahar de ceai cu gheaţă sau limonadă.

Chiar ai fi putut crede că era un orăşel perfect normal dacă ai fi ignorat gărzile în permanenţă la post, faptul că un grup de soldaţi era plecat chiar în momentul acela într-o misiune de cercetare şi existenţa depozitului de armament atât de bine aprovizionat şi ţinut sub pază strictă.

Sau faptul că majoritatea tinerilor de vârsta Petrei îşi petreceau câte două ore pe zi învăţând să lupte.

însă asta era lumea în care trăiau, reflectă Arlys. Şi ştia cât se poate de clar că ar fi putut fi mult mai rău.

îşi făcu singură o favoare şi traversă, ca să-i iasă în cale Petrei. Voia să vadă copilaşul din cărucior. Dillon veni în fugă la ea, ridică braţele dolofane şi-i oferi un zâmbet scânteietor.

-Sus! Arls!

- Ba bine că nu!

îl ridică pe micuţ în braţe, strângându-l la piept şi inspirându-i parfumul. Cine ar fi crezut că ea, un reporter ambiţios, avea să-şi descopere o asemenea slăbiciune pentru copilaşi?

- Şi uită-te la surioara ta!

- Willow face caca în pantaloni şi plânge. Eu nu.

Arlys ştia foarte bine că el făcea, în continuare, şi una, şi alta, însă încuviinţă din cap, cu înţelepciune.

- Pentru că eşti atât de mare, deja! Tu ce mai faci, Petra?

- Sunt bine, mulţumesc. Mergem până în parc. Tot acolo am fost şi mai devreme, însă Dillon a vrut să-l vadă pe domnul Anderson, aşa că am făcut o plimbare.

- E cam cald pentru aşa ceva.

- Pe noi nu ne deranjează.

- Am mâncat inghelată pe băţ.

- îngheţată, îl corectă Petra, iar asta ar fi trebuit să rămână secret.

- înghelată secretă? Delicios!

Aşa se explica de ce Dillon avea limba colorată în roşu aprins.

-Nu mai mâncaserăm niciodată, spuse Petra. E foarte bună. Domnul Anderson o toarnă în nişte forme mici, după care o mănânci de pe băţ.

Iată cum mâncase prima ei îngheţată pe băţ la vârsta de şaisprezece ani sau pe-acolo (nu se ştia exact). Şi acea anomalie făcea parte din lumea în care trăiau.

- Poate că trec şi eu pe la Bill. Presupun că Mina nu te-a lăsat să-l iei pe Elijah cu voi în parc?

- Ea refuză să vină şi-şi face griji de fiecare dată când nu e lângă ea. însă e o mamă foarte bună.

-Îhî.

Arlys nu-i dădea nicidecum dreptate, căci micuţul în vârstă de trei ani n-avea niciodată voie să se joace cu alţi copii, nici să se îndepărteze mai mult de doi metri de mama lui.
însă Mina, care era doar cu câţiva ani mai mare decât Petra, fusese temeinic îndoctrinată de secta din care făcuse parte.
-Nu strigă niciodată. Doar că... încă îi e frică. Cred că frica n-o să-i treacă niciodată. Şi...
Petra se întrerupse şi strânse din buze.
- Continuă.
- Crede, în continuare, că stăpânul nostru - ea tot aşa îl consideră pe Javier - o să se întoarcă, la un moment dat, după ea şi Elijah. Se roagă pentru asta în fiecare noapte. îi e frică să plece de aici, însă doar din cauza lui Elijah. Ştie că e în siguranţă aici. îl iubeşte foarte mult.
- Eşti hotărâtă în continuare să locuieşti cu ea?
- Ah, sigur. Ştiu că nu e neapărat nevoie să rămân acolo, dar Mina e foarte drăguţă şi îmi place mult să fiu în preajma lui Elijah. Şi, în plus, are nevoie de mine, ceea ce...
- E plăcut să ştii că cineva are nevoie de tine.
- Da. N-am voie să-mi folosesc puterile magice câtă vreme locuiesc cu ea, dar, oricum, nu-mi doresc s-o fac. Magia mă sperie în continuare, aşa că îmi convine aranjamentul.
-Câtă vreme eşti fericită acolo. Mi-aş dori doar ca Mina să iasă ceva mai mult din apartament şi să-l lase pe Elijah să se joace şi pe afară.
- Iese la plimbare noaptea.
Roşind, Petra se opri brusc.
- Acum am impresia că o pârăsc, divulgându-i secretele.
- Nu-i nimic rău în faptul că iese la plimbare. Doar noaptea?

-După ce adoarme Elijah şi când crede că am adormit şi eu.
Uneori îl ia şi pe el, dar, de cele mai multe ori, merge singură. Nu lipseşte multă vreme, cam o oră, chiar mai puțin.
Dillon începu să se agite, aşa că Arlys îl puse jos.
- Vreau să mergem în parc. S-o văd pe mami.
- în regulă, mergem. Ar trebui să-l duc înapoi. Mă bu<;ur că te-am văzut.
Arlys flutură din mână în semn de rămas-bun, se răsuci pe călcâie şi studie clădirea în care Petra locuia alături de Mina şi Elijah, într-un apartament amplasat deasupra magazinului Vechituri al lui Bill Anderson.
Cu ce anume se ocupa o femeie încă prizonieră, mental, în ghearele unei secte atunci când ieşea noaptea, ca să se plimbe singură?
Era timpul să afle.

Porni glonț spre magazinul Vechituri.

Spațiul ocupat în trecut de un magazin second-hand de false antichități şi nimicuri abandonate se transformase acum, grație eforturilor lui Bill, într-un magazin bine organizat (deşi unul în care nu se foloseau niciodată bani), în care se găseau de toate, şi lucruri utile, şi tot felul de bizarerii.

într-o parte se aflau ustensile şi echipamente de bucătărie, într-alta jucării atent curățate şi reparate. Ustensile, lămpi, obiecte de mobilier, chiar şi câteva obiecte de artă realizate local, lumânări, lămpi cu ulei, mături, mopuri şi tot soiul de alte obiecte umpleau rafturile şi vitrinele vechi.

O bună parte dintre lucrurile pe care le aduceau înapoi patrulele de vânătoare de obiecte - trecea prin mâinile lui Bill, care le curăța, repara şi trecea în inventar.

Adeseori se găsea câte o persoană sau două, de regulă, tineri, care să-l ajute voluntar.

Pe Bill îl găsi aplecat deasupra unei lămpi incredibil de urâte, cu ochelarii stând să-i alunece de pe nas în timp ce se străduia să-i repare cablajul. Se apropie ca să studieze obiectul.

- De ce te mai oboseşti s-o repari?

-S-ar putea să-i prindă bine cuiva. Îşi ridică ochelarii pe nas şi-i zâmbi. Dar ştiu că arăţi minunat azi.

- Arăt transpirată, din cauză că mi-am petrecut zece minute afară, în baia de aburi pe care o numim aer. Pun pariu că m-aş răcori dacă aş mânca o îngheţată pe băţ.

El râse, iar întregul lui chip, brăzdat şi măcinat de aproape optzeci de ani de viaţă, se lumină de veselie.

- Secretul a ieşit la iveală.

- Cum de ţi-a venit ideea să faci îngheţată pe băţ?

- Mi-au căzut în mână câteva forme pentru aşa ceva. De fapt, mai degrabă lui Cybil a noastră i-a venit ideea, nu mie.

- Cybil?

- M-a întrebat la ce se folosesc, aşa că am început să-i explic, şi nu m-a lăsat în pace până ce n-am încercat să fac câteva bucăţi. Ieri am gustat amândoi din primul lot.

- Şi nu i-a spus nimic mamei ei, deşi a văzut-o transpirată, adică a văzut ce bine i-ar fi prins o îngheţată.

-Nepoata mea ştie să păstreze un secret. Aveam de gând să mai facem o tură, apoi să le ducem copiilor de la programul de vară. Un lot e în congelator în momentul de faţă, dar am câteva din care poţi să guşti. Vrei cu aromă de cireşe, struguri sau lămâie?

Arlys se revăzu pentru o clipă în New York, savurând o cupă de îngheţată de lămâie la un târg stradal.

- Ai îngheţată pe băţ cu aromă de lămâie?

Bill îi făcu cu ochiul şi se ridică, apoi merse în spatele magazinului. Socrul ei nu se mai mişca la fel de rapid ca înainte, iar Arlys îşi spuse că, probabil, era încercat de dureri şi de alte neplăceri. însă nu se plângea niciodată. Se întoarse aducând ceva ce semăna cu o suliţă mică din care ieşea un beţişor. De fapt, un băţ adevărat, remarcă ea, de pe care fusese îndepărtată scoarţa.

- Beţele se returnează, îi spuse lui Arlys. Am petrecut o grămadă de timp confecţionându-le.

- Ingenios. Gustă din îngheţată. Delicioasă!

- Suc de lămâie, puţin îndulcitor şi apă.

- Lucrurile mici sunt cele care contează, replică ea.

- E ceva în ochii tăi ce îmi spune că n-ai venit doar ca să mă vezi sau ca să faci rost de o îngheţată pe băţ.

- Ai dreptate, ca de fiecare dată. Am dat peste Petra, ieşită la plimbare cu mezinii lui Fred. Doamne, cât e de drăgălaş bebeluşul ăla! Are ditamai claia de păr roşcat şi cârlionţat. în fine, am tfas-o puţin de limbă pe Petra în privinţa Minei.

- Te pricepi să tragi oamenii de limbă.

- Sunt profesionistă.

- Aşa e. Fiul meu a pus mâna pe o fată inteligentă.

O bătu afectuos pe umăr înainte de a se aşeza din nou.

-Cu mine mai vorbeşte uneori - la Mina mă refer. Din când în când, mai urc ca să-i duc câte o jucărie dintre cele pe care le primesc. Le acceptă pentru băieţelul ei şi-mi mulţumeşte, însă nu e genul care să te poftească înăuntru. Apartamentul e curat lună, însă, adăugă el, lucrând la lampă. Iar băieţelul e perfect curat şi el. Ce-a avut Petra de zis?

- Printre alte chestii, mi-a zis că Mina iese noaptea. Ştii ceva despre asta?

-Am auzit pe cineva coborând de acolo şi ieşind prin spate. Credeam că e Petra. E adolescentă, mi-am spus că poate iese ca să se vadă cu vreun băiat, sau poate cu alte fete, sau poate pur şi simplu de dragul de a ieşi.

Îşi puse jos ustensilele.

- Apartamentul e curat, după cum ziceam, dar şi foarte spartan. N-are mare lucru în el şi, deşi acceptă lucruşoare pentru copilaş, refuză orice fel de mărunţişuri pentru apartament. Chestii de pus pe pereţi, covoare şi altele de genul ăsta.

- E din cauza mentalităţii de sectă, spuse Arlys.

-Nu mă îndoiesc că aşa e. Motiv din care mi-am spus că, probabil, Petra se furişa din casă tocmai ca să se distreze, măcar un pic. Iar Denzel e topit după ea.

- Cum se face că eu n-am ştiut asta?

-Nu eşti singura de pe-aici care se descurcă de minune să tragă oamenii de limbă şi să dea la iveală informaţii. Aşa că mi-am spus că, probabil, era Petra. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că Mina ar ieşi noaptea din casă.

- Petra susţine că, uneori, ia şi copilul, însă că de cele mai multe ori îl lasă dormind şi iese singură. în continuare se ţine deoparte de toţi ceilalţi, Bill. N-a venit la comemorarea evenimentelor din 4 iulie, nici la petrecerea de Crăciun. Ştiu că a lăsat-o pe Rachel să-l consulte pe bebeluş, însă Rachel e nevoită să meargă ea acasă la Mina. Refuză să meargă la clinică sau la bucătăria comunală, refuză să muncească în grădini. Petra e cea care face rost de mâncare şi de cele necesare, cea care se ocupă de schimburi. Nu ştiu cum s-ar descurca dacă n-ar avea-o pe Petra ca să-i rezolve ce e de rezolvat şi s-o ajute cu micuţul.

- Nu e cu totul întreagă la cap, spuse Bill, simplu. Poate că nu era chiar zdravănă la cap nici înainte să se trezească prinsă în secta aia. Şi, la cum stau lucrurile, probabil că nu se va înzdrăveni niciodată cu totul.
- Exact aşa văd şi eu lucrurile.
- Şi nici nu e singura. într-o zi ne-am trezit cu Lenny dansând gol puşcă pe stradă, iar într-alta, cu Fran Whiker săpând în curtea din spate după o comoară îngropată.
- Ai dreptate.
- Ce-a spus Rachel despre băieţel?
- E sănătos, curat şi fericit. E singura viaţă pe care o cunoaşte.

însă băieţeii creşteau rapid, reflectă Arlys, gândindu-se la Theo al
ei, care învăţase să tragă cu arcul ca un mic Robin Hood. Sau la Denzel, care era topit după Petra.

- Nu încalcă nici o lege şi nici un ordin, continuă Arlys, şi se ocupă de cusut ca să aibă ce să dea la schimb, sau ce să-i dea Petrei să ofere la schimb.
- Dar tu tot nu ai încredere în ea.
- Nu am. Ştiu sigur că nici Will nu are. N-am mai avut probleme de la acel episod când a fost cât pe ce să fim prinşi într-o ambuscadă, şi e foarte probabil ca persoana care i-a ajutat pe Războinicii Purităţii să planifice acea operaţiune - să fi plecat de multă vreme din New Hope.
- Şi totuşi, încheie Bill în locul ei.
- Şi totuşi. Lenny şi Fran au probleme mentale, însă ei fac parte din comunitate. Mina nu. Pur şi simplu refuză.
- Aş putea să mă furişez din casă şi s-o urmăresc într-o noapte. Să văd ce isprăvi face.
- Dă-mi voie să vorbesc cu Will. Am să-i spun ce am aflat de la Petra, să văd ce părere are.

îi dădu înapoi băţul pe care se aflase îngheţata şi îl sărută pe obraz.
- Vino la cină în seara asta.
- Voi veni.
Staţia de emisie-recepţie, pe care o ţinea în permanenţă pornită, scoase un ţârâit.
-Se apropie un grup de persoane, anunţă vocea santinelei. La Postul Unu.
-Ce să vezi. N-am mai avut vizitatori de ceva vreme.
Luă staţia de emisie-recepţie şi, însoţit de Arlys, se duse la uşa magazinului, apoi ieşi pe trotuar.
Arlys folosi dosul palmei ca să-şi ferească ochii de lumina orbitoare şi-şi aruncă privirea în lungul străzii, spre Postul Unu.
Auzi caii înainte să-i vadă.
-N-au motoare. Vin călare.
Apoi o văzu pe fata din şaua calului alb, cu părul negru vârât sub o şapcă de baseball spălăcită; văzu un bărbat, bronzat şi bine făcut, pe un cal murg, şi un trio de băieţi. Câţiva câini şi... imposibil să nu recunoască un lup atunci când îl vedea, însă nu mai văzuse niciodată unul la fel de alb precum calul. îi distrase atenţia până studie tot grupul şi o privi mai atent pe femeie.
O claie de păr blond revărsându-se de sub o pălărie cu bor larg.
îi luă doar o clipă, o clipă în care i se tăie răsuflarea, apoi îşi reveni.
- O, Doamne. O, Doamne, e Lana!
Lacrimile îi înceţoşară vederea pe când o luă la fugă.
Lana sări de pe cal, şi ea cu ochii în lacrimi, şi fugi în întâmpinarea lui Arlys.
Când se întâlniră şi se strânseră cu ardoare în braţe, Lana izbucni într-un râs înlăcrimat.
- Arlys.

- Chiar tu eşti. Arlys se dădu în spate, râse, apoi o îmbrăţişă din nou pe Lana. Chiar tu eşti.
- Mă bucur atât de mult să te văd. Mă bucur atât de mult să fiu aici. Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost dor de voi toţi, atât de dor!
- Arăţi minunat. Zău că da. Ar trebui să te urăsc pentru asta.
- Uite-l pe Bill. Uite-l pe Bill.

Acesta se apropie în grabă, iar Lana îi întinse mâna.

- E o zi bună. E o zi excelentă. Am dat vestea mai departe prin staţie. Vei avea parte de o petrecere de bun venit absolut de pomină.
- Ei sunt copiii tăi? întrebă Arlys, ştergându-şi lacrimile.
- Băieţii mei, Colin, Travis, Ethan. Soţul meu, Simon. Simon Swift.

Acesta descălecă.

- Arlys Reid. îţi cunosc vocea. Mă bucur să te cunosc.
- Şi eu mă bucur nespus de mult să te cunosc.

îi întinse mâna, râse din nou.

- Ah, dă-o naibii de treabă! îşi aruncă braţele în jurul lui. Ai adus-o pe Lana înapoi.

-Nu ştiu dacă-mi pot asuma meritul pentru asta, zise el, ridicând privirea spre Fallon.

- Fiica mea, spuse Lana. Fallon Swift.
- Fallon.

Copleşită, Arlys strânse mâna Lanei.

- Aveţi un loc bun, spuse Fallon, studiind oraşul şi străzile din spinarea lui Laoch. Stă bine cu securitatea. Gărzile m-au recunoscut din noaptea ambuscadei, iar unul dintre ei o cunoştea pe mama mea.
- Fallon, salută mai întâi.

Când mama ei oftă, Fallon descălecă.

- îmi cer scuze. Bună. Şi eu îţi cunosc vocea. Ne ajuţi considerabil.

- Facem ce putem.
- Vom face cu toţii mult mai mult.
Simon îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Fallon.
- Nu chiar de pe-acum. E vreun loc unde ne-am putea odihni şi să adăpăm caii şi...
Se întrerupse atunci când îi văzu venind.
Pe motociclete, în camionete, călare, pe jos sau zburând. Chiar o paradă, îşi spuse, şi trecuse mult de când nu mai văzuse aşa ceva.
Una dintre fiinţele cu aripi, care avea pe cap o claie de păr roşu şi cârlionţat, iar în braţe un bebeluş, coborî, cu un fâlfâit, în faţa Lanei.
- Regina Fred.
Râzând, roşcata mută copilaşul - la rândul său, cu o claie de păr roşcată şi cârlionţată pe cap - pe un singur braţ, iar pe celălalt şi-l încolăci în jurul Lanei.
- Ai un copil.
- Am cinci. Ea e Willow, mezina familiei. Avem cinci, eu şi Eddie. Pe cel mai mare dintre băieţii noştri îl cheamă Max.
-Ooo...
Lana îşi sprijini fruntea de cea a lui Fred.
- Tu şi Eddie. Tu şi Eddie, repetă ea.
-S-a mişcat foarte încet, dar am aşteptat. Şi v-am aşteptat.
Se întoarse spre Fallon, făcu o reverenţă.
- Te-am aşteptat.
Se auzi un scrâşnet de frâne şi un bărbat deşirat, cu păr ciufulit, de culoarea paielor, sări din maşină. Şapca îi zbură cât colo în vreme ce o luă la fugă.
O înşfăcă pe Lana, ridicârid-o în aer, şi se învârti cu ea, apoi o sărută pe gură, apoi o învârti din nou.
- Eddie. Eddie şi Fred. O, Eddie. Şi Joe!

Bătrânul câine sări din camionetă şi veni, cât putu de repede, să fie mângâiat.
-Te-am căutat. Lana, te-am... Starr a zis... dar te-am căutat.
- Am fost nevoită să plec.
Frecă obrazul umed al lui Eddie cu mâna.
-Şi am ajuns acolo unde trebuia să fiu. Eddie, el e Simon. El e soţul meu.
N-ar fi avut de ce să-şi facă griji, pentru că Eddie întinse o mână pe loc, o prinse pe cea a lui Simon şi i-o strânse îndelung.
-Mă bucur foarte tare să te cunosc. Şi să te revăd, îi spuse lui Fallon. Şi, ce să vezi, mai ai şi trei băieţi în plus. Ah, şi... fir-ar să fie, din câte văd, te-ai pricopsit şi cu un lup.
- Lasă-i şi pe alţii.
Will veni în faţă şi o prinse pe Lana în braţe.
- Bine ai revenit! Will Anderson, i se prezentă el lui Simon, strân- gându-i mâna.
- Simon Swift.
- Fiica ta ne-a salvat pielea, nu doar o dată, ci de două ori. Hai să nu mai ţinem oamenii în soare. Se vor găsi destui voluntari care să se ocupe de caii voştri, dacă n-aveţi nimic împotrivă.
însă Lana începuse deja să-şi croiască drum prin mulţime. îi văzuse pe Rachel, pe fonah şi pe Katie.
- Hei, băieţi, vă e foame? strigă Eddie, primind un „da" unanim de la cei trei băieţi. Ce-ar fi să-i duc pe băieţi la bucătăria comunitară şi să le dau ceva de-ale gurii? Caii îi putem duce la padocul din celălalt capăt al oraşului, dacă sunteţi de acord.
- Pare o idee bună.
Simon îşi puse o mână pe braţul lui Fallon.
- Lasă-i mamei tale puţin timp.

Tatăl ei avea dreptate, îşi spuse Fallon. Lana avea nevoie de timp alături de oamenii care fuseseră şi încă erau importanţi în viaţa ei.
Şi trebuia ca lucrurile să fie lăsate să se desfăşoare în chip firesc.
îi ajută pe tatăl ei şi pe băiatul care purta numele tatălui ei biologic să se ocupe de cai. Băiatul îi conduse la bucătăria comunitară, unde fraţii ei deja mâncaseră burgeri cu carne de vânat şi cartofi dulci făcuţi pai, iar acum se îndopau cu felii generoase de tartă cu cireşe.
Eddie stătea aşezat în faţa lor, mulţumindu-se să zâmbească larg.
- Le e foame, nu glumă. Hei, întâiule, du-te înapoi şi spune-i lui Sal că ne-au mai venit doi care au nevoie de haleală, şi ia-ţi şi ţie.
- Am priceput.
Max bătu palma cu tatăl său şi se îndepărtă, vesel.
- Tocmai vorbeam cu Will, nu demult.
Eddie se ridică să le toarne ceai cu gheaţă.
- Vedeţi voi, casa în care locuia mai demult Lana, ei bine, acum e locuită de Will şi Arlys. Şi nu ar fi suficient de mare ca să încăpeţi toţi, n-aţi sta confortabil, mai ales având în vedere că aveţi şi câini, şi cai. Dar, ştiţi, există o locuinţă lângă casa mea şi a lui Fred. E doar o idee la margine. Noi ne-am transformat casa în fermă. N-am crezut niciodată că aveam să devin fermier, dar uite că s-,a întâmplat.
- Eu asta sunt, fermier, adăugă Simon.
- Şi locuinţa aia ar putea fi transformată într-o fermă, dacă ai vrea. Are ceva pământ în jur, iar eu oricum nu folosesc tot pământul nostru, cel puţin nu încă. însă casa în sine e zdravănă. Ne-am ocupa s-o facem lună şi s-o aprovizionăm cu toate cele. Dacă vă convine.
- Am fi recunoscători.

- N-aveţi pentru ce să fiţi recunoscători. Lana face parte din familie, şi voi la fel. Iar Will vorbea serios atunci când pomenea de salvatul pieilor. N-aş vrea să se simtă cineva ofensat dacă pomenesc de tatăl lui Fallon? Max a însemnat enorm pentru mine.

- înseamnă mult pentru noi toţi, spuse Simon. N-am avea-o pe Fallon dacă n-ar fi fost el.

- Zău că aşa e.

Eddie fu nevoit să se şteargă la ochi, inundaţi în permanenţă de lacrimi, în ciuda zâmbetului ce amenința să-i despice faţa în două de larg ce era.

- Am putea să mergem până acolo după ce băgaţi ceva în stomac, să vedeţi dacă vă convine. Presupun că, până acum, Katie a trimis deja o trupă să şteargă praful şi toate alea. Nu stă locului o clipă, aşa-i Katie.

- N-au decât să stea elfii în locul ei, spuse Ethan, îndesând în gură şi ultima îmbucătură de tartă. Presupun că ea nu-i elf.

- Nu, dar avem destui şi dintr-ăştia.

- Soţia ta e zână. Are păr roşcat şi aripi spectaculoase. Tu ce eşti?

- Doar un tip obişnuit.

Deşi n-o interesa casa în sine, Fallon voia să vadă terenul şi amplasamentul. Casa se dovedi a fi chiar atât de mare pe cât spusese Eddie, construită într-un stil pe care tatăl ei îl numea „lăbărţat”. îi auzi pe cei doi bărbaţi discutând despre masiva structură de cărămidă maro cu verande (ei le spuneau „terase”) şi mai multă sticlă decât i-ar fi plăcut ei, ce fusese probabil construită cu puţin timp înainte de Blestem şi de către cineva cu o grămadă de bani şi dornic să trăiască o viaţă cât mai confortabilă la ţară.

Băieţii, nerăbdători să-şi revendice dormitoare, fugiră glonţ înăuntru, iar maică-sa, gândindu-se, fără îndoială, la bucătărie şi la alte spaţii practice, îi urmă.

Fallon luă terenul la pas. Era uşor în pantă, urcând plăcut spre dealurile şi munţii mai înalţi ce se desluşeau doar vag în întuneric. Un pârâu şerpuitor, cu multe coturi, îşi croia drum pe acolo, trasând un fel de graniţă naturală între terenul acela şi ferma cu garduri albe şi casă de piatră cenuşie în care locuiau Eddie şi familia sa.

împreună cu mama ei, putea să creeze câteva descântece de siguranţă şi avertizare - şi aveau să o facă. însă văzu un avantaj major în întinderea de verdeaţă şi în micul pâlc de copaci. Puteau amenaja o tabără de pregătire militară chiar acolo. Se întoarse pe cealaltă parte, şi-i auzi pe bărbaţi discutând soluţii ca să convertească o nişte şoproane dichisite în grajduri pentru cai.

în spatele casei se opri să studieze, nedumerită, întinderea de pietre plate, acoperişul din scânduri înclinate şi vrejurile nebunesc de întortocheate de deasupra unei bucătării. De ce ar fi vrut cineva să construiască o casă atât de mare, dar să pună bucătăria afară?

îşi dădu seama ce fusese, iniţial, gaura mare din pământ, de dincolo de bucătărie. O piscină, acum parţial umplută cu apă de ploaie. Dincolo de aceasta se afla o grădină pe care cineva o întreţinuse atent, îşi spuse că, probabil, Fred sau alte zâne aveau grijă de acea grădină.

- O, Doamne, o bucătărie de vară! De parcă cea de dinăuntru n-ar fi suficient de minunată.

- De ce au avut nevoie de două?

-Spaţiu pentru primirea oaspeţilor, spuse Lana, efectiv radiind când ieşi pe uşile de sticlă. Aici se organizau petreceri, sau pur şi simplu aici mânca familia

când vremea era bună. Casa are, cu totul, şapte dormitoare, inclusiv un al doilea dormitor principal la parter, cu intrare separată. Acolo ar trebui să te instalezi tu, scumpo. Lui Colin i-am spus deja că îi revine celui dintâi născut. Cinci băi şi jumătate şi o bucătărie care mă face să plâng de fericire. O bucătărie de serviciu, plus o verandă acoperită. O, şi uită-te la pavilionul ăla minunat! De piscină va trebui să ne ocupăm, şi intenţionez să plantăm ierburi aromatice şi plante medicinale. Din mobilier n-a mai rămas mare lucru, dar îl vom completa. Am să merg să le dau o mână de ajutor celor care se ocupă de curăţenie - deja s-au apucat de treabă.

- Eşti încântată.

- Sunt încântată să mă aflu din nou aici, să văd oameni care înseamnă atât de mult pentru mine. Sunt încântată că vom avea atâta spaţiu cât timp ne vom afla aici. Şi, trebuie să recunosc, adăugă ea, că bucătăria aia e genul în care mi-ar veni să cânt şi să dansez.

Veni şi-şi petrecu un braţ pe după talia lui Fallon. însă n-am uitat de ce ne aflăm aici.

- Eu trebuie neapărat să merg înapoi şi să discut cu Will.

- Ştiu. Am vorbit cu Katie şi ne vom întâlni la ea acasă, la ora şapte. Aşa ne rămâne timp să ne organizăm cât de cât pe aici şi să terminăm curăţenia, inclusiv să ne spălăm.

- în regulă. Diseară e bine. N-are rost să ne grăbim mai tare de-atât.

-Ăsta e un loc bun, Fallon,-simţi? Nu doar New Hope, ci locul
ăsta anume.

Ea încă nu-şi permisese să simtă nimic, însă încuviinţă din cap.

- Le va face bine tatălui tău şi băieţilor să se afle aici cât timp vom fi departe de casă. Dacă ar fi fost să ne

instalăm în oraş, indiferent de cât de lungă ne-ar fi fost şederea, s-ar fi simţit sufocaţi. Şi tu la fel, cred.

- Mai e o casă goală. Fallon arătă spre capătul îndepărtat al peluzei, dincolo de micul pâlc de copaci, unde se înălţa o structură cu etaj, din lemn de cedru fisurat, măcinat şi decolorat de trecerea timpului şi de vremea rea. Ar putea servi drept cazarmă.

Lana ar fi vrut să ofteze, însă alese să încuviinţeze din cap.

- E de dorit să ai soldaţi prin preajmă. Mă gândesc că mai sunt şi alte case prin zonă.

- Vom avea nevoie de câteva. Şi mă uit la terenul dintre casa asta şi cealaltă. Ştiu că tu şi tata v-aţi dori să-l cultivaţi, însă avem nevoie de tabere de pregătire militară. Avem nevoie de spaţiu pentru exerciţii, pentru o cursă cu obstacole, pentru tras cu arcul.

Sub ochii lor, o turmă de zece căprioare ieşi din pâlcul de copaci ca să pască pe spaţiul verde.

- îmi pot amenaja o grădină de legume. Eddie şi Fred au ferma lor, noi avem grădina comunitară. Şi avem caii, continuă Lana. Putem face schimburi ca să obţinem câteva găini. Va fi suficient ca să-l facă fericit pe tatăl tău. în orice caz, cred că, oricum, o bună bucată de vreme de-acum înainte va fi ocupat mai mult cu tine decât cu pământul.

Fallon simţi o săgeată în inimă.

- îmi pare rău.

- Nu, nu. Nu-i cazul să-ţi pară rău.

- E un loc bun, spuse Fallon. însă ne aflăm în afara perimetrului de securitate al oraşului New Hope. Va trebui să îi sporim noi securitatea.

- O vom face. Deocamdată, hai să ne ducem lucrurile înăuntru - şi ar trebui să-ţi vezi camera. Ai propria baie şi o zonă amenajată drept cameră de zi.

-Trebuie să merg undeva. Prin intermediul cristalului. Nu va dura mult.

îi plăcu, într-adevăr, camera ei, spaţioasă şi intimă. Rama patului masiv era curbată - mama ei îl numea „patsanie”. Nu existau saltea sau aşternuturi, însă Fallon avea o saltea rulabilă de care se putea servi până ce făceau rost de restul. îi plăcea că avea propria baie, în care se aflau o cadă mare şi o cabină de duş cu pereţi de sticlă - de cinci ori mai mare decât cea pe care îl ajutase pe Mallick s-o construiască în căsuţa lui.

Avea să-i trebuiască o masă de birou sau o masă de lucru pe care să-şi întindă hărţile, planurile şi rapoartele.

Camera de zi avea uşi mari de sticlă - oamenii aceia nu fuseseră câtuşi de puţin preocupaţi de securitate? - ce dădeau spre o altă întindere de pietre plate.

în rest, la parter se mai aflau o încăpere amenajată pentru întreaga familie, un cinematograf în miniatură - termenii pe care îi folosea mama ei îi aminteau lui Fallon de cât de diferite erau lumile din care proveneau - şi un bar destinat nu mâncării, ci băuturii.

Imediat ce reuşi să plece de lângă ceilalţi, se închise în noua ei cameră, în care aerul era încă stătut, în ciuda brizei ce adia prin ferestrele deschise, şi-şi scoase globul de cristal.

Călători în interiorul globului, simţi mirosul de verdeaţă, de pământ, de grădină în plină înflorire.

Mallick purta pălăria mare cu plasă de protecţie în jur, lucrând în momentul acela cu albinele.

Lipsise de lângă el şi din locul acela, îşi dădu ea seama, aproape la fel de mult timp cât îşi petrecuse acolo. însă recunoştea muzica pârâului învolburat,

umbrele după-amiezii, parfumul rozmarinului aflat în bătaia soarelui.
Mallick se întoarse ţinând în mână găleata cu miere, şi o văzu.
- Fii binecuvântat, Mallick Vrăjitorule!
-Fii binecuvântată, Fallon Swift! Ridică plasa şi porni spre ea. Te-ai mai înălţat.
- Da, puţin, dar cred că am terminat de crescut.
- E ceai gata infuzat. M-aş bucura să beau o cană, rece, după ce termin aici.
Fallon intră în casă şi, cum lui i-ar fi luat mai mult decât i-ar fi luat ei, urcă în atelier. Mirosurile de ierburi uscate, cristale zdrobite şi uleiuri - peste care adia, discret, parfumul de magie - îi erau familiare.
Deşi nu putu să nu se întrebe la ce intenţiona Mallick să folosească aripile de liliac subţiri ca hârtia pe care le prinsese pe o scândură.
Coborî şi găsi brânză, pâine şi fructe.
Când intră şi Mallick, Fallon îi puse înainte ceaiul şi o farfurie cu mâncare.
- Tu nu vrei pâine şi brânză?
- Eu am mâncat. în New Hope.
Mallick se aşeză, încuviinţând din cap.
-Am văzut o stea căzătoare noaptea trecută, am văzut torentul de lumină ce s-a revărsat din ea. Ar fi trebuit să mă aştept la vizita ta.
- Iar eu ar trebui să te întreb cum te simţi şi ce mai fac vecinii noştri.
- Suntem bine. Cu toţii. Şi familia ta?
-La fel.
- Nu ne stă în fire să facem conversaţie măruntă. Aşa că, ştiind că toţi sunt bine, spune-mi de ce ai venit.
- Am nevoie de tine, Mallick. De tine, de Thomas şi de ai lui, de zâne, metamorfi, spiriduşi şi nimfe şi de toţi

ceilalţi. Vremea aşteptării s-a încheiat. Deja e timpul să începem pregătirile. Am nevoie de ajutorul tău.
El mâncă în tăcere preţ de o clipă. Oare reflecta la viaţa lui liniştită de aici? se întrebă Fallon. La albinele şi la grădina lui, la aripile de liliac ţintuite pe o scândură?
- Am fost dintotdeauna şi voi fi întotdeauna în slujba ta. Ce pot să fac pentru tine?
- Am nevoie de abilităţile tale, de capacitatea ta de a conduce, de darurile tale. Ea scoase o hartă şi o întinse pe masă.Am nevoie de tine aici.
- Ce voi găsi acolo?

Recruţi. Foarte nepregătiţi, dar dispuşi să înveţe. Vei vorbi mai întâi cu un bărbat pe nume Micul John

.Capitolul 23

Deşi Lana o numise „întrunire", Falion avu impresia că era mai degrabă o petrecere. Casa forfotea de oameni, aerul răsuna de voci şi de râsete. Vinul curgea gârlă în pahare, iar platourile erau încărcate de preparate festive.

Falion simţi cum iritarea se strecura înlăuntrul ei ca un păianjen.

însă aici se afla miezul, îşi aminti singură. Vârfurile structurii în jurul căreia era organizat oraşul - consiliul, cei care făceau legile şi regulile şi cei care asigurau comunicaţiile. Avea nevoie de ei toţi, precum şi de cei aflaţi în subordinea lor.

Rachel şi Jonah, profesionişti în domeniul medical, iar fiul lor cel mare, care moştenise ochii mamei sale şi constituţia tatălui său părea numai bun de introdus în programul de pregătire militară.

Poe şi Kim, specializaţi în misiunile de cercetare şi aprovizionare, iar fiica lor cea mare părea inteligentă şi de încredere.

Eddie şi Fred, firește, iar unii dintre copiii lor erau înzestraţi cu puteri magice.

Flynn, un elf care n-avea nici partener, nici copii, cel puţin, nu încă. Specializat în misiuni de cercetare şi aprovizionare, plus probleme de securitate.

Bill Anderson, furnizor de materiale şi de sfaturi înţelepte.

Arlys şi Will, comunicaţii şi securitate. Aveau un fiu şi o fiică, însă pe aceştia Falion nu-i cunoştea încă, nici nu le ştia potenţialul.

Chuck, fără copii sau partener de viaţă. Comunicaţii şi tehnologie. Katie, organizator şi primar al oraşului. Fiica ei, Hannah, lucra tot în domeniul medical şi dădea o impresie de calm şi de stabilitate, iar în plus... avea un aer de bunătate care îi amintea lui Fallon de Ethan.

Antonia, vrăjitoare, arcaş, soldat. Deja implicată în partea de instruire, ceea ce avea să se dovedească util.

Şi mai era şi Duncan. Lui Fallon îi trecuse prin minte să-l ignore, având în vedere faptul că-i stârnea o stare de tensiune, însă ar fi însemnat să acorde o importanţă prea mare reacţiei pe care i-o provoca.

Alese, în schimb, să-l salute cu un gest vag din cap şi cu o ridicare din umeri, adresându-i-se surorii lui:

- Tu eşti Hannah, vindecătoare.
- Mă străduiesc să devin. îmi fac ucenicia pe lângă Rachel, la clinică.
- Clădirea de peste drum. Trebuie s-o văd.

- Oricând doreşti. Am să-ţi ofer un tur al clinicii. Mă bucur foarte mult să te cunosc. Mama mea se bucură nespus de mult că s-a întors mama ta. Cu toţii ne bucurăm. îţi place casa? E foarte drăguţă şi aveţi vecini grozavi: Fred, Eddie şi copiii.
- Are un amplasament bun, iar terenul se va dovedi util.
- Are şi un cinematograf în miniatură, nu-i aşa? spuse Duncan, gesticulând cu mâna în care ţinea o bere. Şi un sistem audio instalat în toată casa, şi un sistem de securitate. Mare păcat că Chuck a strâns toate bunătăţile de pe-acolo.
- Le va folosi. Iar eu şi mama ne-am ocupat deja să sporim securitatea. Câţi vindecători aveţi? o întrebă Fallon pe Hannah.
- Rachel a acreditat douăzeci şi trei. Asta include personalul de la clinică, cel care lucrează prin rotaţie şi medicii care fac muncă de teren.
- E un număr bun.

Deocamdată, adăugă în gând.

- Câte persoane pregăteşti la tir cu arcul?
- Depinde, răspunse Duncan. Avem cursuri de perfecţionare şi de iniţiere. Adulţi şi copii, sub şaisprezece.

Muşcă dintr-o bucăţică rotundă de pâine acoperită cu o felie subţire de carne şi gesticulă cu ceea ce rămase din ea, în timp ce vorbea.

-La cursurile de iniţiere participă de regulă copii, mai puţin atunci când avem câte un nou-venit, iar cursurile se desfăşoară în grupuri de maximum doisprezece. în timpul anului şcolar ţin două cursuri, de trei ori pe săptămână. Vara sunt mai puţine, dar avem, totuşi, programe de vară.

- De ce sunt mai puţine peste vară?
- Sunt două luni de vacanţă, o lămuri Duncan. în primul rând, e mult prea cald în clădirea academiei şi în cea a şcolii civile - ca să se poată ţine cursuri.

- Aţi putea răcori aerul.
El ridică din umeri.
- Copiii au nevoie de o pauză.
- însă două luni fără pregătire militară sau structură...
Duncan ridică, din nou, din umeri.
- Aşa merg lucrurile pe-aici.
Era nevoie ca mersul lucrurilor să se schimbe.
- Ar trebui să-ţi oferim o vizită ghidată, sugeră Tonia. Să-ţi arătăm oraşul, academia, depozitul de armament, clinica.
- Da, aş vrea să văd cum sunt organizate. Trebuie să vorbesc cu Will.
- Despre ce?
- Despre ceea ce urmează să vină.
- Crezi că noi nu ştim?
Duncan ştia - o vedea pe chipul lui şi în el, însă Fallon se retrase din faţa acelei energii. Din faţa lui.
- Nu ştiu ce ştiţi voi. Sunt sigură doar de ceea ce ştiu eu.
Se răsuci pe călcâie şi porni spre Will.
-E... care-i cuvântul potrivit? se întrebă Hannah. Formidabilă.
- Ar fi şi cazul, bombăni Duncan.
- Nu poate să nu fie, îl corectă Tonia.
Will ridică privirea atunci când Fallon apăru în faţa lui, iar ceva din privirea ei îl făcu să se ridice imediat în picioare.
- îmi pare rău, spuse ea, ştiu că asta e un fel de ocazie festivă, însă sunt anumite lucruri pe care trebuie să ţi le spun şi anumite planuri care trebuie puse în practică.
- în regulă. Ce spuneţi, doamnă primar?
- Aş zice să facem linişte în sala de şedinţe şi să-i dăm cuvântul lui Fallon.

Ea se aşteptase să discute cu Will, nu să se adreseze întregului grup deodată.

- Sunt... conştientă că voi toţi sunteţi cei care aţi dat viaţă oraşului New Hope. Că datorită vouă a crescut şi s-a consolidat. Ştiu că, datorită vouă, o mulţime de oameni au fost salvaţi din temniţe, salvaţi de Ia moarte. Din tot ceea ce mi-a spus mama mea şi din ceea ce am văzut aici, ştiu că voi toţi nu v-aţi mulţumit să luptaţi ca să supravieţuiţi, ci aţi şi construit o comunitate puternică şi sigură, un loc în care fiinţele magice şi cele fără puteri magice trăiesc şi muncesc împreună. Consider că, tocmai de asta, aici se află centrul. Există şi alte locuri ca acesta şi multe locuri care nu au reuşit să ajungă la nivelul de aici, tocmai pentru că le lipsesc liderii şi structura. Şi viziunea. Pentru că le e teamă să privească şi să vadă. Există un motiv pentru care voi toţi aţi venit aici, pentru care mama mea şi tatăl meu biologic au venit aici, pentru care el a murit aici. Un motiv pentru care am ştiut că, la momentul potrivit, voi veni aici alături de toţi cei care contează pentru mine.
- Centrul a ce?

Fallon se întoarse spre Jonah.

- Al războiului şi al păcii, al luminii şi al întunericului. Fiecare alegere pe care ai făcut-o te-a adus aici. Dacă ai fi dat să scoţi pistolul din buzunar în loc să găseşti forţa şi curajul de a ajuta o femeie care avea nevoie de tine, nu te-ai mai fi aflat acum aici. Şi nici femeia pe care o iubeşti, copiii voştri, Katie şi ai ei. Deci, atunci ai făcut o alegere, ai ales lumina în locul întunericului. Şi acelaşi lucru, absolut acelaşi lucru, se poate spune despre toţi cei prezenţi. Acesta este centrul şi este un alt scut.

Acele chipuri, îşi spuse Fallon, acei oameni, erau aceiaşi pe care îi privise cândva tatăl ei biologic şi în care îşi pusese toată încrederea.

- Sunteţi puternici, cu toţii, foarte puternici. Şi va trebui să fiţi. Şi copiii voştri vor trebui să fie.

- N-am de gând să contest faptul că ai ceva... extraordinar, începu Bill. Acel ceva extraordinar a salvat de două ori viaţa unora dintre cei prezenţi. S-a întâmplat o dată să fiu lângă mama ta atunci când a avut o viziune, iar momentul acela mi-a rămas întipărit în minte, aşa că nu voi contesta nici faptul că vezi lucruri pe care alţii nu le văd. Am făcut eforturi uriaşe ca să transformăm New Hope într-un oraş solid şi sigur. Suntem dispuşi să ne riscăm vieţile ca să-i salvăm pe alţii şi ca să luptăm împotriva celor care, indiferent din ce nenorocite motive, vor să ne vadă în pământ, în temniţe sau înrobiţi. Dar adevărul e că suntem puţini şi că avem resurse limitate. Nu putem lupta cu tot întunericul din tot ceea ce-a mai rămas din lume.

- Şi a rămas mult, spuse Chuck, trăgându-se de barba scurtă şi ascuţită pe care o purta. De fiecare dată când caut, mai dau la iveală câte ceva din ea. Am mai descoperit câteva dintre acele alte locuri de care spuneai. Locuri în care oamenii încearcă să se repună pe picioare. însă unele dintre ele se află la sute, chiar mii de kilometri depărtare. N-avem cum să ajungem acolo ca să ajutăm sau ca să luptăm.

- înseamnă că fiinţele magice din echipa ta n-au lucrat suficient de adânc, la fel tehnicienii şi mecanicii tăi. Iar liderii voştri nu sunt pe deplin conştienţi de faptul că încă mai există posibilitatea ca New Hope să fie cu totul înghiţit de întuneric.

- De-abia ai ajuns, spuse şi Duncan, venind în faţă. Nu ştii ce am lucrat, ce am făcut şi cum gândim.

- Tu ai învăţat să foloseşti transportul instantaneu, replică ea. Ai învăţat, însă, şi să iei pe cineva cu tine? Să-ţi iei motocicleta sau un cal? Să-ţi iei o armată?

Se întoarse spre mama ei.

-Ţi-ai lăsat în urmă prietenii şi locul unde te aflai în siguranţă, pentru că ştiai că cei ce au ucis aici aveau să se întoarcă. Vânându-te pe tine, vânându-mă pe mine. însă nu te-ai gândit că se vor întoarce oricum. Şi o vor face.

- Eric şi Allegra?

-Ei sau alţii ca ei. Şi ei sunt în aşteptare. Sosirea noastră aici reporneşte cronometrul. Dar... Dinăuntru şi din afară vom fi atacaţi, spuse ea, inundată de viziune. De mâinile celor zămisliţi în întuneric.
Fructul şi floarea, îi spuse lui Duncan. Otrava şi reptila veninoasă. Tu eşti precum sunt eu, iar întunericul vrea sângele să-ţi verse, al tău, al meu, al surorii tale. Nu-l vom lăsa! N-am venit ca să văd vărsându-se sângele celor din Tuatha de Danann şi-un alt scut spulberându-se. Sunt o oaste-ntreagă.

Îl năuci pe Duncan prinzându-l de mână, ceea ce îi stârni unde de şoc prin tot corpul.

-Tu eşti o sabie scânteietoare. Tu eşti săgeată-n zbor, spuse ea, prinzând mâna Toniei. Noi suntem sângele şi esenţa. în noi împreună se regăsesc toţi cei ce-au fost înainte şi toţi cei care vor veni. Alege, mi-ai cerut, Duncan din clanul MacLeod, şi am ales. Acum e rândul meu să-ţi cer: alege.

Le dădu drumul şi făcu un pas în spate, deşi privirea încă îi era înceţoşată de viziuni.

- De va fi să triumfăm sau să cădem depinde de alegerea ta.

- Ce alegere? vru Duncan să ştie.

- Vei şti când vei şti.

îşi frecţionă tâmpla, ce începuse să-i zvâcnească de durere, însă clătină din cap atunci când Lana dădu să se ridice.

- Nu, e în regulă. Ceea ce vreau să spun e că nu există nici un loc ferit de pericol. Dar asta e ceva ce ştiţi deja cu toţii. Ceea ce a fost construit poate fi distrus. Spuneaţi că nu suntem destui aici, şi aveţi dreptate. Avem nevoie de mai mulţi războinici, de mai mulţi lideri, de mai mulţi vindecători şi de mai mulţi tehnicieni. Deja am început să mă ocup de asta. Am o mie şase sute patruzeci şi trei de recruţi.

- Poftim? întrebă Will, încă uşor uluit, ridicând o mână.

- Trupe pe care şi le-a strâns pe drum, îi explică Simon. Aşezare după aşezare. ■

- O mie şase sute, murmură Will.

- O mie şase sute patruzeci şi trei. Am evidenţa lor, ţinută separat pentru fiinţele cu puteri magice şi cele fără, indicând abilităţile fiecăruia. Am hărţi. Vă pot arăta unde se vor pregăti unii dintre aceştia, chiar acolo unde se află, însă vor avea nevoie de materiale şi de echipamente.

- Şi cine îi va pregăti?

Fallon se întoarse din nou spre Duncan.

- Mallick, cel care m-a pregătit pe mine, Thomas, o căpetenie a elfilor care se află în fruntea unui grup nu departe de locul unde mi-am făcut eu ucenicia cu Mallick. Troy, o vrăjitoare aflată în fruntea unui grup de fiinţe cu puteri magice. Un bărbat pe nume Boris care a fost şi el soldat, la fel ca tatăl meu. Ceilalţi vor veni aici atunci când voi trimite după ei. Ca să-i pregătim, putem folosi câmpurile de lângă casa în care vom locui deocamdată.

- Câţi vor veni aici? întrebă Katie.
- Deocamdată, opt sute douăzeci.

-Opt... n-avem capacitatea necesară ca să-i primim pe toţi, înseamnă dublul populaţiei pe care o hrănim, îmbrăcăm, adăpostim şi şcolarizăm.

- Va fi mai multă forţă de muncă, remarcă Fallon, oameni care să lucreze pământul, să vâneze şi să construiască.
- Ne putem creşte capacitatea de producţie la fermă, începu Eddie, iar Fred încuviinţă din cap. Cu puţin ajutor, am putea să mai adăugăm o seră, chiar să dublăm producţia agricolă. Iar Lana mi-a zis azi că ştie să creeze clima tropicală pe care noi încercăm de câţiva ani s-o obţinem. Vom avea zahăr şi cafea, boabe de cacao, măsline. Simon a construit o presă pentru măsline. Ulei de măsline.
- Eu şi Poe am reuşit să ajungem la aproape trei sute douăzeci de kilometri depărtare.
- Trei sute şapte, confirmă Poe, bătându-l pe Kim pe genunchi.

-Problema majoră o reprezintă combustibilul, spuse Kim. însă
mai există locuri în care nu s-au desfăşurat misiuni de aprovizionare şi din care am putea face rost de combustibil. Când optzeci, nouăzeci la sută din populaţia lumii dispare brusc, durează foarte mult până când cei rămaşi reuşesc să epuizeze resursele disponibile. Dificil e doar de ajuns la ele.

Flynn, care până atunci nu spusese nimic, mulţumindu-se să asculte, deschise, într-un final, gura:

- Nu-i obligatoriu să fie dificil. Nu dacă transportul instantaneu e ceea ce cred eu că e.
- E deplasarea fizică dintr-un loc într-altul practic... instantaneu, îi spuse Fallon.

- Şi poţi lua pe cineva cu tine, mai mult de o persoană?
- Teoretic.

Flynn se ridică şi îi întinse o mână.

- Arată-le.
- N-am mai încercat efectiv...
- Arată-le, repetă Flynn, luând-o de mână.

Iar Fallon îi simţi încrederea absolută în ea. Genul de încredere pe care, până atunci, n-o mai simţise decât din partea familiei ei, a lui Mallick şi a lui Thomas şi a altor câtorva persoane.

Prin urmare, îl luă cu ea şi îl duse în grădina comunitară, un loc pe care îl cunoştea.

- Eşti în regulă?
- Da. Elfii sunt obişnuiţi să se mişte cu viteză. Nu chiar atât de rapid, dar totuşi cu viteză. Aşteaptă o clipă înainte să ne întoarcem. Vor avea nevoie de timp să discute.
- Da, dar...
- Au nevoie de acest timp, repetă el. E povara responsabilităţii, iar cei care nu sunt ca noi vor avea nevoie de puţin mai mult timp. Unii dintre ei. Eu sunt de partea ta. Am fost de partea ta încă de dinainte să te naşti. Vor fi şi ei.
- Tatăl meu mi-a povestit când te-a întâlnit prima dată. La magazin. Adică la supermarket.

-Max? Dar...

-Am vorbit cu el într-o noapte de Samhain.

- O, îi zâmbi Flynn, fără cea mai mică urmă de ezitare. Mă bucur pentru amândoi. Ar fi bine să ne întoarcem. Or să-şi facă griji.

Când Fallon reapăru cu Flynn, Lupa sări în picioare. Dar se linişti din nou atunci când Flynn îşi puse o mână pe capul lui.

- Zero probleme, fu tot ce se mulţumi să spună.

- Câte persoane poți lua cu tine așa și cât de departe? vru Will să știe.
- Nu sunt sigură. E de exersat. Mama e înzestrată și ea cu abilitatea asta, și la fel e și Duncan.

Tonia ridică o mână.

- Și eu pot face asta. încă n-am încercat-o cu pasager. Și ai dreptate. De ce n-am făcut-o? De ce n-a făcut-o nici unul dintre noi?

-Nu știm dacă o persoană fără abilități magice poate îndura așa ceva, remarcă Duncan.

-Dacă aveți nevoie de cineva de test..., spuse Poe, dând să se ridice în picioare.

- Aș prefera să încercăm mai întâi cu o ființă nonumană, se grăbi Fallon să intervină. O căprioară. Dar ceea ce vreau să spun e că ar trebui să putem călători mai departe și mai rapid, să ne aprovizionăm și să ne facem noi recruți. Vom avea nevoie de mai mulți, mult mai mulți, și vor trebui să fie complet pregătiți și complet înarmați înainte să recucerim capitala.

- Capitala? întrebă Arlys, punând jos caietelul pe care lua notițe. Vrei să muți bătălia în Washington, D.C.?

- La momentul potrivit. însă e vorba că trebuie, nu că vreau.

- Stai așa. Spuneai că e un oraș mort.

-Este.

Străduindu-se să nu se lase scoasă din fire de această nouă întrerupere, Fallon se întoarse spre Duncan.

-însă se agață de el, și guvernul, și Nepământenii Malefici. De simbolismul orașului, de istoria lui, de structura de putere spulberată. Chiar dacă luptă unii cu alții, pe noi ne vor morți sau capturați. Vor să domnească peste restul. Este unul dintre centre și un obiectiv pe care

trebuie să-l smulgem din mâinile lor, să-l purificăm. New Yorkul e un altul, însă nu suntem pregătiţi.

Ridică mâinile, întorcându-se spre grupul principal.

- Nu suntem pregătiţi. Nu ştiu când vom fi. Şi sunt şi alte locuri, mai îndepărtate. în subteran, unele părăsite, unele în care sunt închişi Nepământeni. Şi unele în care se află bombe aşteptând să fie detonate.

- Despre problema asta din urmă am discutat de nenumărate ori, spuse Katie.

Pentru că subiectul îi făcea stomacul să se strângă în noduri dureroase, ea luă o sticlă de vin făcut de zâne şi-şi umplu paharul.

- Au lansat o bombă asupra oraşului Chicago acum trei ani, şi o alta asupra oraşului Dallas, cu doi ani înainte de asta. Ambele au fost dezastre. însă asta nu va împiedica vreun nebun să le folosească din nou. Sau să-şi facă de cap cu bombele atomice.

- Le vom elimina. Asta trebuie să fie o prioritate. Va lua mult timp şi, chiar şi cu pregătirea necesară, va fi un risc. însă e ceva ce trebuie făcut înainte să atacăm Washington, D.C.

- Cum faci să elimini bombe? vru Katie să ştie. De fapt cum le găseşti, mai întâi, nu doar aici, ci în lumea întreagă?

Duncan se aşează pe braţul fotoliului ei şi-i coborî, mângâietor, o mână pe braţ, ca s-o aline.

- Prin magie. Descântece de localizare. Apoi foloseşti transportul instantaneu ca să duci acolo o. echipă care să le dezamorseze.

- Nu să le dezamorseze, îl corectă Fallon. Ceea ce a fost dezamorsat poate fi amorsat din nou. Trebuie eliminate. M-am gândit şi să le transformăm pur

şi simplu în altceva, însă chiar şi un descântec puternic poate fi spulberat.

- Da, ai dreptate. Să le facem să dispară pur şi simplu? Va fi dificil.

- Lucrez la asta.

-Ţi-ar prinde bine un pic de ajutor, remarcă Tonia. Eu şi Duncan te vom ajuta.

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi, spuse Katie, căci încerc să nu fac apoplexie la gândul că trei adolescenţi vor „să facă să dispară" bombe nucleare.

Tonia veni şi se aşeză pe celălalt braţ al fotoliului în care se afla mama ei, iar Hannah se instală în picioare în spatele acestuia. Ea zise:

- Ei bine, în primul rând trebuie să găsim resurse, cazare şi toate celelalte necesare pentru încă opt sute de oameni.

Hannah îşi puse o mână pe umărul lui Katie.

- Poate că vom începe, pur şi simplu, de la asta.

Fallon decise că întrunirea/petrecerea/dezbaterea se desfăşurase atât de bine pe cât s-ar fi putut aştepta. Deja acumulase aproape patru luni de experienţă în a încerca să convingă oamenii să facă exact ce avea ea nevoie să facă. Nu era doar o problemă de timp, îşi spuse, ci conta şi să inspiri încredere şi să te arăţi dispus să faci compromisuri în privinţa detaliilor mărunte.
Descoperi că cineva îi adusese o saltea adevărată şi câteva aşternuturi, o pernă şi o pătură. Avea să fie nevoită să afle cui îi datora mulţumiri.
Birou sau masă de lucru încă nu avea, prin urmare, se pregăti să se aşeze pe podea, să-şi întindă hărţile. însă auzi pe cineva agitându-se în camera destinată întrunirilor de familie.
Ieşind, dădu peste Colin, ocupat să se plimbe dintr-un colţ într-al- tul şi să împungă lucruri.

-Ce faci?
- Doar arunc o privire. E o casă cât se poate de grozavă. Poate c-ai să găseşti o cale să readuci la viaţă cinematograful în miniatură.
- Nu există nimic din ceea ce i-ar trebui ca să funcţioneze.
- Aţi putea rezolva asta, tu şi cu mama.
-Poate. Poate, spuse ea din nou, calculând în gând. Pot găsi o soluţie, dar vreau ceva în schimb.
- Ce anume?
De la ultima lui creştere spectaculoasă în înălţime, Colin ajunsese s-o poată privi în ochi de la acelaşi nivel. îi trecu prin minte, şi gândul o iritâ puţin, că n-avea să mai fie mult până s-o depăşească.
- Vreau să te ocupi de pregătirea celor fără puteri magice, de până la şaisprezece ani inclusiv.
-Copii? pufni el, dispreţuitor, cu toată autoritatea măreţei sale vârste de cincisprezece ani.
- Te vor admira şi vor căuta să te impresioneze. Mânuieşti bine sabia şi te descurci excelent cu pumnii. Eşti expert în a-i intimida şi convinge pe fraţii tăi mai mici.
- Vreau să lupt, nu să fac pe baby-sitterul.
- Nu vei face pe baby-sitterul. Dacă un copil de doisprezece ani - băiat sau fată - nu-i pregătit pentru război, nu e învăţat cum să se apere, cum să lupte, când să fugă şi când să atace, va muri în ceea ce vine peste noi. Unii vor muri oricum. Ajută-mă să fac în aşa fel încât să nu moară mai mulţi.
- Probabil că ai dreptate.
-Tu ai fi liderul lor, spuse ea, cunoscându-i slăbiciunile. Apoi zâmbi. Ai fi preşedinte.
Colin pufni în râs.
- Poate. Sigur. Dar cum rămâne cu cinematograful în miniatură?

- Am să mă ocup de asta.
-S-a făcut. Mă duc să-mi iau ceva de mâncare. Văd că mama e de-a dreptul nebună după bucătăria de-aici. Pun pariu că, după ce ne vom întoarce la fermă, îl va convinge pe tata să facă mici schimbări şi într-a noastră.
Fallon se întoarse în camera ei şi închise uşa. Aşezându-se pe podea, îşi întinse hărţile şi începu să planifice cele mai bune rute care ieşeau, în toate direcţiile, din New Hope.
Simţi vibraţia din aer şi sări imediat în picioare. Cum sabia ei se afla în celălalt capăt al încăperii, ridică pumnii. Iar în faţa ei apăru, instantaneu, Duncan.
- Nu poţi veni neinvitat în dormitorul meu.
- Nu ştiam că e dormitorul tău.
Aruncă o privire în jurul lui.
- Spaţiu mare, pat mare, mai nimic în rest. în fine.
- Sunt ocupată. Pleacă.
-Trebuie să vorbim. Trebuie să vorbim toţi trei, tu, eu şi Tonia, însă vom începe de-aici. E vorba de viziunea aia pe care ai avut-o atunci când ai fost acasă la mine. E vorba din nou de blestematele alea de fructe şi flori.
Pentru că era ceva ce o îngrijora, Fallon îşi înfrână puţin iritarea.
- Nu ştiu ce înseamnă. Dacă aş şti, ţi-aş spune, pentru că e foarte important.
- Pricep. .
Cu mâinile îndesate în buzunare, începu să se plimbe prin spaţiul ei, ajungând la L-ul care reprezenta camera de zi, apoi revenind.
- Am ales, nu-i aşa? Am ales să lupt. Ce altceva mai am de făcut?
- Nici asta nu ştiu.
-Viziunile sunt o adevărată pacoste. De multe ori nu-ţi dezvăluie decât o parte din ceea ce ai nevoie să ştii, aşa

că, până la urmă, nu te alegi cu mare lucru. Tu te-ai ales cu o durere de cap de la a ta.

-Se mai întâmplă uneori, când sunt foarte intense. Nu durează mult.

- Pe mine mă lua ameţeala de la ale mele. Am avut câteva şi cu tine. îi aruncă din nou o privire, apoi se opri din mers şi se întoarse spre ea, separaţi doar de hărţile ei. N-au fost doar visele. Mama susţine că atunci când eram bebeluş, iar asta i se întâmpla şi Toniei uneori -, mă agitam şi eram foarte fericit când trecea mama ta pe la noi. Pentru că, de fapt, treceai tu pe la noi. Te cunoşteam încă de dinainte să te naşti. Iar treaba e că-mi şi amintesc pe jumătate. Nu doar fiindcă mi-a spus ea. E vorba de noi trei, aşa ai zis. Eu şi Tonia, sângele clanului MacLeod.

Acum, Fallon nu mai fu nevoită să-şi înfrâneze mânia. Pur şi simplu i se spulberă cu totul.

- N-a fost vina lui. A bunicului tău.

-Ştiu asta. Sângele clanului MacLeod ne leagă de Tuatha de Danann. Accept asta, în regulă? Voi lupta alături de tine. Vom găsi o cale să dăm de urma bombelor atomice şi a explozibililor şi să ne descotorosim de ele. Vom găsi o cale să cucerim Washington, D.C. Am să te ajut să-ţi găseşti noi recruţi şi am să te ajut să-i pregăteşti. Am să ajut la cercetare, aprovizionare, planificare, organizare şi orice altceva va mai fi de făcut.

-Dar?

-Dar ne rezervăm resurse şi pentru misiuni de salvare. Dacă există oameni ţinuţi prizonieri în subteran, în cuşti, în laboratoare, îi scoatem naibii de-acolo. N-ai pomenit nimic de asta.

- Fiindcă am considerat că e de la sine înţeles. Pentru operaţiunile de salvare e nevoie de pregătire specială. Mi-am notat câteva ceva în legătură cu asta.

înfigându-şi mâinile în păr, se uită în jurul ei, încercând să-şi amintească unde-şi pusese notiţele.

- Lasă notiţele. Mai pot să aştepte. Voiam doar să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

- Dacă nu am lupta pentru oameni, atunci pentru ce am lupta?

- Unii oameni luptă pentru putere.

- Eu nu de asta fac ceea ce fac.

-Ei bine, putere oricum ai deja mai multă decât majoritatea.

Ridică o mână, văzând focul gata să se aprindă în ochii ei.

- Doar te tachinam. Nu ţi-am zis că te cunosc?

- Atunci ar trebui să ştii că nu-mi place să fiu tachinată.

- Ce te face să crezi că nu ştiu?

îşi coborî privirea spre hărţi. La ce lucrezi?

- Voiam să trasez câteva rute, pentru aprovizionare, pentru recrutare. Am văzut câteva aşezări umane. Am un glob de cristal.

Duncan aruncă o privire în direcţia măsuţei pe care îl aşezase Fallon.

- Prinde bine.

- Şi pentru misiuni de salvare, adăugă ea. Ştiu locuri unde oamenii sunt ţinuţi prizonieri. Pentru unele va trebui să aşteptăm până strângem mai mulţi soldaţi şi arme, dar pe altele le-am putea ataca deja.

- Am să te ajut.

Duncan se aşeză pe podea. După o clipă, Fallon se aşeză şi ea.

- Ai putea să-mi arăţi pe unde ai fost tu cu ai tăi, pe unde aţi explorat, care sunt obiectivele pe care le putem elimina. Mă interesează în special sudul şi vestul. Noi am venit dinspre nord. De aici.

Atinse locul de pe hartă unde însemnase ferma.

- Am venit pe aici, am făcut o buclă pe acolo, apoi pe aici. însă n-am ajuns niciodată la sud sau la vest de punctele astea. Singura excepţie e locul acesta.
Lovi cu degetul punctul în care se afla, pe hartă, Capul Hatteras.
- Ce e acolo?
- O închisoare pentru cei ca noi, pustie acum. Când vom avea nevoie de ea, o vom folosi. însă deocamdată trebuie să descopăr acele locuri despre care nu ştiu încă, spre deosebire, de tine.
- Da, îţi pot arăta. Am ştiut că eşti aici.
Fallon ridică ochii şi îl găsi cu privirea aţintită asupra ei.
- înainte să te văd, am ştiut. Te-am simţit. E ceva ce îmi face sângele să zvâcnească. De unde crezi că e asta?
- Rădăcini comune.
- Din punctul ăsta de vedere, sunt mult mai apropiat de mama. Şi tot nu ştiu întotdeauna când e prin preajmă. Nici măcar cu Tonia nu
mi se întâmplă de fiecare dată, şi am fost al naibii de apropiaţi timp de nouă luni. însă, cu tine, simt mereu acea zvâcnire.

Ochii lui erau de un verde intens, foarte intens, precum umbrele de pe tărâmul zânelor. Fallon ar fi vrut să îşi ia privirea de la ei, însă nu voia să-şi trădeze slăbiciunea.

- Eu nu ştiu ce simţi şi de ce.
- Ce zici de asta, atunci? Cum de ştiu că ai o slăbiciune pentru Prăjitura Curcubeu, când nig măcar nu mi-e prea clar ce naiba e aia? Sau că-ţi place să citeşti, în faţa focului sau la umbra unui copac? Că îţi place să construieşti lucruri cu propriile mâini? De unde ştiu asta?

Ea ştia că lui îi plăcea să asculte muzică. Că avea un prieten, un metamorf pe nume Denzel, pe care îl îndrăgea ca pe propriul frate. Ştia că darul lui favorit era

o cutie plină de creioane și vopsele pe care o primise de la un bărbat pe nume Austin.

Austin nu fusese tatăl lui, ci fusese cineva care, pentru scurtă vreme, îndeplinise acest rol în viața lui.

Nu voia să știe astfel de detalii mărunte și intime despre el. Nici ca el să știe astfel de lucruri despre ea.

- Astea nu sunt importante.

- Eu cred că sunt. Cred că există un motiv pentru care știu aceste lucruri. Nu sunt sigur că o să-mi placă motivul, și s-ar putea ca nici ție să nu-ți placă.

Chiar în clipa în care inima ei începu să bubuie, el coborî privirea spre hartă.

- Bun, uite aici, în locul ăsta n-a mai rămas nimic.

Timp de câteva zile, Fallon construi lucruri cu propriile mâini. Folosind materiale recuperate sau salvate, ea și cu tatăl ei lucrară cu diverse echipe la repararea și extinderea a două case ce aveau să servească drept cazarmă. Alte echipe munceau să pregătească spații de cazare pentru familii și copii. Unii aveau să locuiască în tabără, prin urmare, pentru ei se strânseră grupuri de rulote, corturi și rulote auto la marginea terenului care urma să devină bază de antrenament.

Alături de Simon, Fallon tăie și sudă bucăți de fier cornier ca să facă rame pentru panouri solare. Făcuseră același lucru și pentru propria fermă, și pentru vecinii lor, cu ani buni în urmă, însă New Hope dăduse, întâmplător, peste o adevărată comoară de celule solare, pe care le scoseseră la suprafață, le folosiseră și le puseseră la păstrare.

Fallon descoperise că în New Hope existau voluntari pentru orice, un sistem care fusese implementat de la bun început. Echipe formate prin rotație verificau diversele case de la marginea așezării, iar cele

abandonate, dărăpănate sau distruse în asemenea măsură încât nu mai puteau fi reparate erau golite de tot ceea ce se găsea util în ele.

Lemn, cuie, ţevi, balamale, faianţă, jgheaburi, ferestre, geamuri, cabluri. O altă echipă sorta, inventaria şi depozita totul într-un şopron vecin cu hambarul lor de alimente şi cereale.

Fallon verifică ştemuirea unei alte rame şi aruncă o privire în jurul ei, studiind forfota oamenilor care munceau cot la cot cu ea. Unii construiau arena de antrenament pe frânghii, sau cărau anvelope vechi ca să amenajeze traseul cursei cu obstacole, alţii ridicau peretele de căţărat, iar alţii lucrau la rama a ceea ce avea să devină bucătăria extinsă şi popota.

Armata trebuia hrănită.

Ştia că mama ei era plecată cu Fred şi cu alte câteva persoane, pregătind primii paşi ai complicatului descântec de creat o zonă de climă tropicală. Fraţii ei rămăseseră în oraş, la programul de vară coordonat de Colin care, oricât s-ar fi străduit să-şi ascundă entuziasmul, savura rolul de instructor.

Aruncă o privire în direcţia din care răsună un hohot de râs, acoperind bubuitul ciocanelor, şi se încruntă văzând cum Duncan executa lent un salt mortal de pe acoperiş, pentru ca, apoi, să se ridice de la sol cu un teanc de panouri finalizate.

Simon oftă, în sinea lui. Ştia clar când un băiat se dădea în spectacol ca să atragă atenţia unei fete, fiind destul de sigur că detectase mai mult decât o umbră de interes şi în expresia încruntată a lui Fallon.

De parcă n-ar fi avut destule motive de îngrijorare legate de război şi de nevoia de a supravieţui; acum se mai şi trezea cu un băiat dându-i târcoale fetiţei lui iubite.

Terminară şi următorul set de panouri, iar Fallon, nevoind să rămână mai prejos, se ridică de la sol ca să li le ducă lui Duncan şi echipei acestuia. Simon îşi dădu jos şapca, îşi şterse sudoarea de pe chip şi arătă cu bărbia în direcţia unei furgonete.
Bill Anderson coborî din spatele volanului, iar, de pe cealaltă parte, apăru o blondă drăguţă.
- E o zi cam fierbinte pentru aşa ceva, îi strigă Bill, oprindu-se cu mâinile în şolduri ca să studieze progresul. Dar ştiu că faceţi treabă bună. V-am adus câteva grătare din carne de mistreţ, salată Coleslaw şi alte bunătăţi de la bucătăria comunitară. Plus câteva butoaie de ceai rece şi de apă.
- Eşti foarte bun cu noi, îi spuse Simon.
- Am putea să ne întindem pe undeva cu toate astea?
- Vom face loc.
Se descurcară cu câteva uşi recuperate de la alte clădiri, sprijinite pe capre de lucru. Muncitorii se strânseră buluc. Fallon porni spre pârâu şi aproape că se ciocni de fata care căra o cutie de chifle, probabil coapte în dimineaţa aceea.
- Scuze, ah... nu mai ţin minte cum te cheamă.
- De fapt, nu ne-am cunoscut. Eu sunt Petra.
- Fallon.
-Ştiu. Adică... toată lumea ştie.
- Iau eu asta, scumpo, spuse Bill, luându-i cutia din braţe.
- Faci asta pentru soldaţi.
Două pete trandafirii colorară obrajii Petrei în timp ce vorbea.
- Ai să fii căpetenia lor.
- Te deranjează?

-Nu, dar... Nu. Eu nu vreau să lupt, spuse, pe nerăsuflate, încleştându-şi mâinile laolaltă. Nu vreau să fiu soldat. Eu am grijă de copii. Pot ajuta la pregătirea mâncării. Nu vreau să lupt.

Refuzi. Laşo.

Fallon auzi cuvintele în minte, îi aruncă o privire femeii cu păr scurt, castaniu. Starr, îşi aminti Fallon, un elf care vorbea foarte puţin.

Starr se mulţumi să ridice din umeri, îi aruncă Petrei o privire dispreţuitoare, apoi se îndepărtă, cu o farfurie de mâncare, îndrep- tându-se spre un loc solitar, cât mai departe de restul lumii.

- N-am să forţez pe nimeni să lupte.
- Mă gândeam doar... Nu eram sigură...
- Ce ai face dacă unul dintre copiii de care ai grijă ar fi atacat?

-Aş... aş încerca să-l apăr, să-l duc undeva la adăpost. Sunt doar
copii.

- Bună, Petra.

-Tonia. în aceeaşi clipă, Petra se relaxă şi zâmbi. Nu ştiam că eşti aici.

- Dau o mână de ajutor la amenajarea traseului pentru cursa cu obstacole. De-abia aştept să-l testez. Ştii, Fallon, mi-a venit o idee, să amenajăm un alt traseu pentru cei cu puteri magice. Cascada Nepământenilor, râse ea. I-am adăuga câteva capcane magice şi alte probleme de rezolvat.
- îmi place ideea.
- Iei totul ca pe un joc, spuse Petra încet, apoi roşi şi mai tare. îmi pare rău. îmi pare rău. Trebuie să...

Se îndepărtă în grabă.

-Vreau să mă spăl înainte să mănânc, spuse Fallon, aruncându-i Toniei o privire directă şi insistentă.

- O, da, bună idee.
Porniră împreună spre pârâul ce curgea leneș. ,
- Ce e? întrebă Tonia.
- N-o cunosc pe Petra şi nu ştiu de unde se trage antipatia lui Starr faţă de ea. Ar fi bine să ştiu.
-Din câte ştiu eu, Starr nu simpatizează pe nimeni. Ceea ce nu-i corect. Pur şi simplu, nu e sociabilă. Luptă şi munceşte la fel de mult ca noi toţi. îşi petrece cea mai mare parte din timp cu Flynn, însă nu există scântei între ei.
- Scântei?
- Interes romantic sau sexual. Sunt, cumva, ca doi fraţi. în fine, ceea ce ştiu despre ea e mai mult din surse indirecte, chiar îndepărtate. Era copil, să tot fi avut doisprezece ani, când ea şi mama ei au fost capturate de Războinicii Purităţii. Care le-au violat şi le-au torturat pe amândouă. Mama ei a văzut o şansă de-a o salva pe Starr şi a vorbit cu ea aşa cum fac elfii.

Tonia îşi lovi, uşor, tâmpla cu degetul.

-A pus-o să-i promită că va fugi şi se va ascunde, apoi a stârnit agitaţie ca să-i permită lui Starr s-o facă. Războinicii Purităţii au spânzurat-o pe mama ei în timp ce copila se ascundea, iar Starr a fost nevoită să privească totul, neputincioasă. Aşa că luptă, munceşte, însă n-a încercat niciodată să se integreze cu adevărat în comunitate. Se ţine deoparte.

- Şi Petra?
- E una dintre persoanele aduse în urma unei operaţiuni de salvare, acum câţiva ani. Fusese adoptată de o sectă, împreună cu tatăl ei. O sectă de oameni nebuni, persoane cu abilităţi magice, dar pornite împotriva magiei, având în frunte un ţicnit cu acte în regulă. Femeile erau obligate să trăiască în supunere deplină, oferind de toate, ştii tu, inclusiv sex şi făcut copii.

- Erau forţate?
- Spălate pe creier, deci e acelaşi lucru. Unele dintre ele erau doar nişte copii, aşa cum era şi Petra.
- Şi ea a fost forţată?
- Da. Şi-a revenit destul de bine, date fiind circumstanţele. Locuieşte cu o altă femeie din aceeaşi sectă şi cu copilaşul acesteia. Operaţiunea de salvare a mers prost, adăugă Tonia. Războinicii Purităţii au atacat tabăra, iar noi i-am atacat pe ei. O mulţime de oameni au fost ucişi. Taică-său s-a numărat printre ei. L-au ars de viu chiar sub ochii Petrei.
- Asta ar trebui s-o motiveze să lupte.
- Ei bine, cred că poţi spune că Starr şi Petra au rămas cu ceea ce s-ar putea numi cicatrici diferite de pe urma unei experienţe similare.
- Ce abilităţi magice are? N-am simţit nimic din partea ei.
- îşi blochează darul. E vrăjitoare. Dar refuză să folosească orice formă de magie. Secta a învăţat-o să se teamă de asta, cred. Probabil că, în adâncul sufletului, ştie că nu e aşa, însă a fost convinsă că magia e ceva malefic, întunecat, aşa că îi e teamă de propriul dar.

Fallon încuviinţă din cap.

- Mai sunt şi alţii aşa.
- Eu şi Duncan am reuşit, o vreme, să facem mici progrese cu ea, dar, cum o înspăimânta atât de tare să-şi exploreze puterile, n-am mai insistat. Şi, în plus, au început să i se cam aprindă călcâiele după Duncan, iar el a dat mult înapoi. E prea tânără, ştii? Nu ca vârstă, ci prin felul ei de a fi. Duncan refuză să se atingă de ea.

Fallon aruncă o privire în urma ei.

-E încă…

Tonia ridică din umeri.

- Poate că puţin, dar e cuplată oarecum cu Denzel. Pe el l-ai cunoscut, nu?

- Prietenul lui Duncan, metamorful. Ne ajută la panourile solare.

- Sunt amici de când erau în scutec, adăugă Tonia. Sunt destul de sigură că Duncan l-a împins, uşor-uşor, pe Denzel spre Petra.

- Prin magie? vru Fallon să ştie, pregătită să condamne o astfel de intervenţie sau metodă de influenţare.

-Nu, în nici un caz. Aşa ceva nu e permis. Pur şi simplu l-a convins pe Denzel să facă ceva ce oricum avea de gând să facă. Şi i-a ieşit. Şi toate astea ca să ajungem înapoi la întrebarea de ce nu prea o place Starr pe Petra. N-o respectă pe Petra fiindcă refuză să se pregătească de luptă, refuză chiar şi să înveţe tehnici elementare de autoapărare sau să participe la misiuni de aprovizionare sau de cercetare. Mai mult de-atât, nu se îndepărtează niciodată ^e oraş, şi chiar şi până aici vine doar pentru Fred şi Eddie şi copiii lor, iar ea e topită după copiii lor. După copii, în general.

Acum cunoştea poveştile, îşi spuse Fallon. Şi înţelegea cum anume ar fi putut să fie utilă Petra, care refuza să lupte.

- Micuţii au nevoie de oameni dispuşi să aibă grijă de ei, să-i ţină la adăpost cât timp restul sunt la luptă.

- Se descurcă bine cu ei, e răbdătoare şi, ştii tu, responsabilă fără să fie excesiv de severă. Sunt surprinsă că nu avea şi azi vreun copilaş agăţat de fuste, însă pun pariu că a venit anume ca să te vadă pe tine. Să-şi facă o idee despre tine.

- Acum şi-a făcut. Mulţumesc, Tonia. E util să ştii.

Informaţiile, îşi spuse Fallon, spălându-se pe mâini şi răcorindu-şi chipul în apa pârâului, erau întotdeauna valoroase.

Chiar dacă, după părerea ei, particularităţile sexuale, romantice şi temperamentale nu făceau decât să complice cu drame inutile ceea ce trebuia făcut, era totuşi bine să ştie despre ele, căci aveau s-o ajute să fie un lider mai bun

.Capitolul 24

în două săptămâni, echipe harnice, alternative, finalizară lucrările la bază şi cazarmă, iar Fallon mai ceru o întâlnire. De data asta, le ceru conducătorilor din New Hope să vină în clădirea pe care mama ei o transformase deja într-o casă cu bucătărie în grădină, ghivece cu plante

aromatice şi sticle cu flori, cu miros de pâine proaspăt coaptă şi prăjituri cu miere.

Ceru prezenţa expresă a lui Duncan, Tonia, Starr şi, deşi ştia că o va mâhni puţin pe mama ei, a lui Colin.

Fallon se afla în ceea ce Lana numea „sala cea mare, cu mâncare şi băutură", pe blatul lat din bucătărie, iar mobila adusă de voluntari fusese deja aranjată.

- Mai întâi, vreau să le mulţumesc tuturor pentru eforturile pe care le-au făcut ca să termine cazarma atât de repede. Cei mai mulţi dintre cei care au lucrat la cazarmă şi la cursuri nu mă cunosc, dar şi-au pus timpul la dispoziţie, au contribuit cu provizii pentru că oamenii din această încăpere le-au cerut. Acum am să vă rog pe toţi cei prezenţi să păstraţi confidenţial orice am vorbi aici în seara asta. Hm...

Când se uită la Arlys, ocupată să ia notiţe, Arlys ridică privirea.

- Neoficial?

- Da. Măcar până când lucrurile se pun în mişcare.

încearcă-ţi norocul, îşi spuse Fallon.

Mama ei avea încredere absolută în Arlys.

- O să-i chem pe recruţi. Cu câţi ştiu mai mulţi că ei vin aici, şi de unde vin, cu atât sunt mai puţin în siguranţă.

- Cercetaşii şi echipele de aprovizionare o să audă zvonuri despre ei, sublinie Jonah.

- Asta are să se întâmple doar atunci când vor fi mai aproape. În momentul acela, o să putem trimite oameni care să-i ajute să sosească în siguranţă. Am câteva nume de persoane care să îndeplinească sarcina. Poe şi Kim, Flynn, Starr şi, da, Maggie Rydell. Dacă mai aveţi şi alte sugestii, aş aprecia aportul vostru. Unii

dintre recruţi sunt chiar duri, n-o să aibă nevoie de instruire serioasă. Unii vin ca familii, cu copii mici.

- Bine. Neoficial, încuviinţă Arlys. Până atunci.

- Bine. îl rog pe Colin să lucreze în continuare cu recruţii mai tineri, dar o să fie mult prea mulţi pentru el de îndată ce sosesc cei noi, aşa că mi-ar plăcea să primesc sugestii şi la capitolul ăsta.

- Denzel, spuse Duncan, imediat. Se pricepe la copii şi e mai bun în teorie decât în practică.

- Sunt de acord cu asta, interveni Will. Bryar şi Aaron au foarte multă experienţă cu instruirea. Cum rămâne cu celelalte baze?

- O să-i aştept pe Mallick, Thomas şi Boris să-mi spună dacă au nevoie de mai mulţi instructori. Dacă e cazul, există în New Hope oameni dispuşi să călătorească, să stea plecaţi câteva luni. Poate mai mult de atât?

- Pot să-ţi dau o listă de nume, spuse Katie, uitându-se la Arlys, de la care primi o încuviinţare din cap. Cei care nu au familii sau care sunt dispuşi să-şi scoată familiile din New Hope. O să fiu directă cu tine, Fallon. Sunt ceva îngrijorări în comunitate cum că o să le comanzi oamenilor să se antreneze, să lupte sau să se mute în alte locuri.

Ea văzuse privirile, auzise ceva zvonuri. Simţise o oarecare teamă la unii dintre oameni.

- Hannah nu luptă.

-Eu... eu fac antrenament de luptă, începu să spună Hannah.

-Eşti o vindecătoare, nu o luptătoare. Ai un talent, o chemare. De ce să-ţi pun cu forţa o sabie în mână?

- E destul de bună la mânuirea arcului, interveni Tonia. Eşti mai bună la pus bandaje, îi spuse ea lui Hannah.

- Şi alţii sunt mai buni la furnizat mâncare, la construcţii, la avut grijă de copii, mai degrabă la făcut arme decât la folositul lor. Sau la... Fallon flutură o mână spre Chuck. Tehnologie.

Chuck se bătu cu degetele în piept.

- Eu sunt omul potrivit.

-De ce să cer cuiva să lupte? Asta n-ar provoca altceva decât resentimente. De ce să-i cer cuiva să-şi mute viaţa, sau viaţa de familie, de aici?

Frustrată, ea se opri, gândindu-se la sine.

- încă n-am dovedit că sunt capabilă.

- Schimbarea vine greu, sublinie Arlys. Am aflat asta atunci când am introdus pentru prima dată reguli şi legi şi consiliul oraşului. Suntem mai mari acum, aşa că o să ai de-a face cu ceva riposte, întemeiate sau nu. Eşti atât de tânără, adăuga ea. Asta e deja o problemă pentru unii. în rândul Nepământenilor e mai multă unitate. Dar chiar şi acolo...

-Oamenii ajung să se complacă, spuse Bill, lovindu-şi, uşor, genunchii cu mâinile. Am căpătat un fel de rutină aici, şi orice schimbare necesită ceva muncă. La naiba, ne amintim ce greu a fost la câţiva ani după ce ne-am stabilit în locul ăsta şi am votat pentru reciclarea obligatorie, pentru compostare? Unii au fost de părere că instituisem o sclavie pe viaţă. Dar am scos-o la capăt, iar acum asta e situaţia. Nu toată lumea se bucură, în momentul de faţă, că aduci atât de mulţi oameni.

- Primim o grămadă de reclamaţii, confirmă Katie. O mulţime de zvonuri. Poţi să mă laşi pe mine să mă ocup de toate astea şi de consiliul oraşului, pentru moment.

- Dacă avem mai mulţi soldaţi, Hannah poate să se concentreze pe vindecare, cineva ca Petra se poate concentra pe îngrijirea copiilor. O bucătăreasă precum...

Ea căută să-şi amintească numele.

- Sal, spuse Eddie.

- Da, exact. Poate să gătească, şi aşa mai departe. Dar mai mulţi? Cei care se plâng şi se împotrivesc schimbării ignoră ceea ce s-a întâmplat cu lumea aşa cum era ea, şi nu învaţă nimic din asta. Uită, aleg să uite ce s-a întâmplat aici pe 4 iulie, aleg să-i uite pe cei care au murit în ziua aceea, ei cred că e de la sine înţeles ca unii să-şi rişte viaţa ca să-i apere pe alţii, să se împotrivească distrugerii a tot ce s-a construit.

Katie încuviinţă din cap.

-Nu te înşeli, dar unii n-o să-şi dorească să li se spună asta atât de direct. Şi e greu, Fallon, e crunt pentru un părinte să fie nevoit să accepte faptul că, acum, copilul pe care l-a făcut sau l-a primit se antrenează pentru război E greu pentru unii dintre ei să accepte că un copil îi va conduce.

Ridică o mână, apoi continuă:

- Nu spune că nu eşti copil. Sunt conştientă că nu eşti, aşa cum e toată lumea din camera asta. Dar eşti tânără, şi o să dai peste o mulţime de oameni care o să te vadă ca pe un copil.

- N-o să mă mai vadă aşa, după ce dovedesc că sunt capabilă.

- Ai mai spus asta, interveni Lana. La ce te referi când spui că ai să dovedeşti că eşti capabilă?

- începe în noaptea asta. îmi pare rău. îmi pare rău. Sunt copilul vostru şi cunosc sacrificiile pe care amândoi le-aţi făcut deja.

Simon apucă mâna Lanei, iar degetele li se împletiră.

- Ce o să faci în noaptea asta?

- O să elimin nişte arme nucleare.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Fallon.
- Ştiu unde şi cum. Mamă, Cartea Vrăjilor este în mine. Ştiu cum. E necesar şi e o demonstraţie de forţă, de putere, de devotament faţă de lumină. Vom începe în cinci locuri în noaptea asta.

-Noi?

Ea privi spre Duncan şi Tonia, apoi reveni la Katie.

- îmi pare rău. Am nevoie de ei.

-Indiferent care ar fi puterile voastre, sunteţi trei tineri care se luptă cu armele nucleare. Trebuie să găsim un expert, pe cineva cu experienţă în armele nucleare, în dezarmare...

- Am mai spus înainte, n-o să dezarmăm, ci o să eliminăm. N-o să mai existe.
- Otrăvirea radioactivă...
- Mamă.

Duncan o întrerupse cu blândeţe înainte să i se adreseze lui Fallon.

-Magia rămâne o ştiinţă. Nu poţi să elimini materie fără s-o înlocuieşti. Magia 101.

- Dar poţi să transformi materia.

-O vrajă alchimică?

Intrigat, Duncan îşi înfipse degetele mari în buzunarele din faţă ale pantalonilor, gândindu-se.

-Acum vorbeşti despre lucruri avansate.

- O să înceteze să mai existe şi o să devină altceva, ceva inofensiv, iar noi distrugem ceea ce este inofensiv. O să eliminăm şi aparatele de lansare, şi pe cele de tragere.
- Stai, stai, spuse Chuck, fluturând o mână în aer. Calculatoarele, electronicele, componentele. Of, şi datele din ele, pe care le-am putea folosi. Nu trebuie, pur şi simplu, să le transformi în margarete şi căţeluşi. Ia-mă şi pe mine, pot să le dezactivez, apoi trebuie să le aducem înapoi. Doamne sfinte, ce aş putea face cu... Scuze, doamnelor, dar asta mă stârneşte de-a binelea.

-Ai putea să ne spui ce este cel mai util, ce să aducem înapoi... şi le-am putea transporta pe câteva dintre ele în alte baze. Ne-ai ajuta să creăm centre de comunicaţie în afara New Hope?
- Eu sunt cel pe care îl căutaţi. Am vreo doi oameni pe care-i vreau să lucreze împreună cu mine de îndată ce avem toată marfa. De fapt, ai economisi timp dacă ne-ai împărţi. Nu sunt la fel de buni ca mine, dar, serios vorbind, cine este?
- Eşti în proiect, spuse Fallon. Mamă, o să aibă nevoie de un tonic. Eu şi Poe am aflat că...
- Doamne, chiar că am aflat, confirmă Poe.
- Luminile intermitente consumă energia şi sunt derutante pentru persoanele fără puteri magice, încheie Fallon.
- Da... la naiba. Cu un zâmbet tot mai larg pe buze, Chuck se învârti cu scaunul. E absolut fantastic.
- Să te pregăteşti să ai dureri de cap.
- Şi de mine aveţi nevoie.
Will rămase gură cască şi se întoarse spre Arlys.
- De ce? Hai, serios acum.
- Informare de la faţa locului. Cu ochii mei. Oamenii au încredere, Will, că eu le spun adevărul. Oamenii de aici - şi de oriunde altundeva reuşim să emitem. Fallon are dreptate, e o desfăşurare uriaşă de forţă... şi de intenţie. Will^asta este ceea ce fac, la fel cum tu ieşi, înfrunţi Ucigaşii, Războinicii Purităţii. Trebuie să faci asta, Fallon, dar ai nevoie şi de oameni care să ştie şi să creadă că trebuie.
- Da, ai dreptate. Dar câteva lucruri din ceea ce o să facem trebuie lăsate deoparte. Precum detaliile vrăjii în sine.
- Neoficial. Complet de acord. Să faci un tonic dublu, Lana. O să-l împart cu Chuck.

- O pornim din nou la drum.
El îi făcu cu ochiul.
- O să aduc tonicul, spuse Lana.
Deveni palidă şi se ridică.
- Aţi luat în calcul riscurile?
-Da, cum să nu.
- Aţi luat în calcul riscurile, repetă Lana, socotind că, fără voi, întunericul câştigă?
- Da, cum să nu.
Arlys spuse:
- Trebuie să trec pe la birou ca să iau câteva lucruri. Camera video, care o să stea închisă, o asigură ea pe Fallon, în timpul vrăjii tale şi oricând mai spui tu că trebuie.
- Şi eu am nevoie de câteva lucruri. Mă laşi şi pe mine în drum? întrebă Chuck.
- Vă conduc.
Will se ridică în picioare. Avea să-i spună câteva lucruri soţiei lui.
-Trebuie să vorbesc un minut cu voi, Duncan şi Tonia, spuse Fallon, făcându-le celor doi un semn, apoi traversând încăperea şi ieşind, împreună cu ei, în curtea interioară.
- Puteai să spui că o să plecăm în misiune în noaptea asta, începu Duncan.
- Am vrut ca vestea să circule într-un cerc cât mai restrâns.
-Crezi că ne-am fi apucat să pălăvrăgim despre aşa ceva? i-o întoarse Tonia.
- Nu, dar cu cât putem să plecăm mai repede după ce am dat vestea, cu cât ştiu mai puţini de ea, cu atât e mai bine. Am tot ce ne trebuie în rucsacul meu, dar nu mă aşteptam să mai luăm câţiva civili sau să mai aducem ceva înapoi, în afară de nişte provizii şi arme.

Echipamentul informatic... înţeleg cât de valoros o să fie, dar e o provocare. O să fie nevoie de mai mult timp, de mai multă putere.
- De încă vreo două vrăjitoare? Mama ta?
- Nu, spuse Fallon, clătinând din cap. Trebuie să fim doar noi trei, sunt sigură de asta. Logistica e mai complicată acum, dar se poate. Vraja în sine? Ca să funcţioneze, trebuie s-o transmit din mine în voi. Toţi trei trebuie să ştim şi trebuie să înţelegeţi că cunoaşterea o să fie în voi nu numai în seara asta, ci pentru totdeauna.
- Cum se face asta? o întrebă Duncan. „Din”, „în”, nu pare că ar fi vorba de transmis pe cale orală.
- Prin sânge. Aici şi acum.
îşi scoase cuţitul.
- Sânge la sânge, putere la putere, lumină la lumină. Trebuie să fiţi siguri, pentru că...
- Bla, bla, bla, sânge magic, treabă serioasă, bla bla. Hai să trecem la treabă.
Duncan întinse o mână.
- Şi să înceapă petrecerea.
Tonia fu de acord:
- Cum a spus el.
- E treabă serioasă, răspunse Fallon. Ambele mâini, cu toţii.
îşi tăie propriile palme mai întâi, apoi pe ale lui, apoi pe ale Toniei.
- Strângem mâinile.
Le strânse pe ale lui Duncan, pe ale Toniei, trase aer în piept.
- Un cerc de trei, un cerc de încredere, luaţi de la mine cunoştinţe pentru ce trebuie să facem. Suntem copiii tăi, spuse ea în timp ce sângele lor se amestecă, se încălzi şi străluci. Noi suntem ceea ce a fost scris. Unul, doi, trei, trei, doi, unu, cu cunoştinţe împărtăşite, în-

tunericul e anulat. Prin sânge, acest dar de la mine, şi aşa cum o să fac aşa să fie.

Se dezlănţui cu o tresărire, prin vintre, inimă, minte. Pentru o clipă, Duncan ar fi putut să jure că sângele lui ardea de lumină. Apoi se domoli, liniştit şi calm. Şi ştiu.

- E atât de al naibii de simplu. De îndată ce ştii, e atât de al naibii de simplu.

- Logic, încuviinţă Tonia. Pe de altă parte, mă simt de parcă mi-aş fi băgat degetul într-o priză. Am părul ca Einstein?

- E ca al lui Einstein jumătate din timp, în orice caz, spuse Duncan.

- Arată bine. Ar trebui să ne întoarcem în casă. Cu cât începem mai devreme, cu atât mai bine.

- Stai aşa.

Duncan o mai ţinea, încă, pe Fallon de mână şi, da, vibra. Tot corpul lui vibra.

- Vrei să ne spui unde ne ducem? Să le spui şi lor?

- Numai primul loc. E prea departe ca să conteze. Nevada.

Luă ceva timp. Trebuia să-i arate lui Will exact pe hartă unde avea de gând să se ducă, să se gândească unde vor fi transportate echipamentul informatic, armele şi alte provizii.

Şi trebuia să spere că tonicul mamei ei avea să-i împiedice pe civili să aibă reacţii prea extreme.

-Eşti sigură că nu e nimeni? insistă Simon. Că nu există nici o relicvă în interior? Nici un militar? Nici o capcană stupidă?

- Am fost acolo, prin cristal şi altfel. E goală de ani de zile, mai sunt doar rămăşiţe, spuse Fallon, aruncând o privire spre civili. Ar fi trebuit să vă spun.

-Am mai văzut rămăşiţe. Nu-ţi face griji, spuse Arlys, dându-i lui Will un sărut rapid şi apăsat. O să mă întorc cu cea mai senzaţională ştire din toate timpurile.

-Să ne luăm de mâini, porunci Fallon. Respiraţi. O să fie rapid, spuse ea şi, cu o privire spre Duncan şi Tonia, iniţie transportul instantaneu.

- O să fie bine, spuse şi Hannah, strecurându-şi un braţ în jurul mamei ei, apoi pe celălalt în jurul Lanei. Numai bine.

- Lasă-mă naibii jos, Scotty.

Oarecum şovăitor, Chuck încercă să-şi tragă suflul pe care transportul instantaneu i-l cam tăiase. Ar fi putut să jure că ochii i se învârteau în orbite.

- Bine, chestie serioasă, nu glumă!

- Sunt aici cu totul? se întrebă Arlys în timp ce podeaua se zguduia sub picioarele ei ca o corabie în larg. Mă simt cu totul aici.

- Fiecare bucăţică fumegândă din tine. A fost o călătorie pe cinste, copii. Pe cinste! Şi, ooo, veniţi la tata! strigă Chuck, repezindu-se la monitoare şi echipament.

-M-am gândit să venim mai întâi aici, spuse Fallon. Ca să ne spună Chuck ce ar trebui să ducem înapoi.

- Pot să le am pe toate? Pot, pot?

- Doar elementele esenţiale, de data asta, Chuck.

- Lasă-mă să înregistrez, spuse Arlys, pornindu-şi camera. Ce mai e pe aici?

-E un fel de uzină, explică Fallon. Pentru depozitarea armelor, testare, întreţinere. Există provizii... mâncare gata preparată, uniforme, medicamente... deşi majoritatea sunt, probabil, expirate. Dar cred că la clinică s-ar bucura să aibă rezervele şi echipamentele medicale. Focoasele au prioritate. Poţi să lucrezi aici? îl întrebă pe Chuck.

- Mă descurc.

- Focoasele sunt la câteva niveluri sub noi. Există un lift. Nu poţi să te mai teleportezi atât de curând, Arlys, aşa că o să coborâm cu el.
- Există electricitate? Adaugi lumină. Cunosc lumina magică.
-Nu există electricitate. S-a stins cu mult timp în urmă. Dar pot
să fac liftul să meargă.
Coborâră mai multe niveluri în ceea ce Arlys încercă să nu se gândească că era o cutie mare de oţel care funcţiona pe bază de vrăjitorie.
Arlys o urmă pe Fallon - care părea să ştie exact unde se ducea - printr-un alt labirint, filmând şi comentând în timp ce înainta.
Apoi se opri chiar în spatele ei atunci când, prin geamul gros, zări focoasele.
- O, Doamne.
- Le poţi filma, dar trebuie să rămâi aici. Şi când o să intrăm noi, o să opreşti camera.
-Da.
- Am să-ţi spun când o poţi porni din nou.
- Bine.
- Acum trebuie s-o închizi.
împreună cu Duncan şi Tonia, Fallon se teleportă. Cu sufletul la gură, Arlys îi urmări pe cei trei înfruntând distrugerea.
Nu înregistră nimic. Dar nu uită.
Mai văzuse cercuri magice înainte de asta, văzuse şi simţise puterea care putea fi emanată de la ele, în ele, în jurul lor. Dar acum era mai mult, mai mult pentru că, chiar şi prin acea sticlă groasă, simţi pulsul, văzu cum se agita aerul. Lumânări aprinse şi cuvinte rostite, pe care nu le putea auzi.

Cei trei levitară de parcă erau o singură entitate şi, se gândi Arlys, erau de o frumuseţe uluitoare.
Un lichid, cea mai deschisă nuanţă de albastru pal, se revarsă dintr-o ceaşcă pe care cineva o vărsă în aerul mişcător, apoi dispăru. Praful, uşor ca nisipul tropical, fu eliberat de o mână care se deschise şi dispăru. Vântul se înteţi, cei trei, care îl agitaseră ridicându-se şi tot ridicându-se. Lumina străluci, mai intensă, mai intensă. Ceva izbucni, alb şi luminos. îi arse ochii ca un laser, iar ea aşteptă anihilarea.
Dar acel ceva se linişti, până ce căpătă cea mai deschisă nuanţă de albastru pal.
I se tăie răsuflarea atunci când fiecare dintre cei trei scoase câte un cuţit. Apoi îşi tăiară palmele, îşi lăsară sângele să curgă. Strângându-şi mâinile, ei coborâră din nou şi-şi ridicară mâinile împreunate sus în aer...
Focoasele sclipiră, străluciră, devenind sticlă transparentă şi luminoasă. înăuntru, ea văzu tot ceea ce fusese în ele, moartea pe care o purtau era acum moartă.

Cunoştea citatul lui Oppenheimer, iar acum se gândea cum avea să-şi înceapă articolul. *Eu am devenit moartea morţii, salvatorul lumilor*.

Cei trei îşi lăsară mâinile în jos, cu o putere care făcu podeaua de sub ea să se cutremure.

Sticla se frânse în mii de bucăţele inofensive.

Fallon, îmbujorată de putere, cu ochii însufleţiţi de ea, se întoarse şi încuviinţă din cap spre Arlys.

Cu o mână uşor tremurătoare, Arlys înregistră.

A doua zi, după o noapte lungă, Arlys stătea cu Lana pe veranda din faţa casei. O casă pe care Lana o împărţise cu Max, cu ani în urmă.

- A trecut ceva timp de când n-am mai făcut asta, spuse Arlys.

Pe măsură ce ziua cea lungă, după noaptea cea lungă, se transformă în seară, ea luă prima înghiţitură de vin.

- Ştiu că trebuie să ţi se pară ciudat.

- Nu pare. Chiar nu pare. Am sperat dintotdeauna ca tu şi Will să fiţi împreună. Şi acum iată-ne aici, întemeind o familie. S-au schimbat atât de multe, atât de multe nu s-au schimbat. Iar un lucru despre care ştiu că nu s-a schimbat - sunt instinctele şi sensibilităţile tale de reporter. îţi e greu să amâni publicarea poveştii ăsteia.

-Triada adolescenţilor atacă armele nucleare. Tot ce-am văzut, Lana, totul, încă din acele prime zile la New York? Nimic nu se compară. Şi, da, îmi vine greu să amân publicarea. Dar înţeleg importanţa unui bine mai mare în faţa dreptului publicului de a şti. Fallon vrea ca recruţii să fie aici, iar cei de la celelalte baze să fie în siguranţă, înainte de a apărea articolul. Poate să mai aştepte câteva zile.

Arlys mai luă o gură de vin.

- Şi deşi, la vremea aceea, am fost supărată că ne-au lăsat baltă după primul atac, pot să înţeleg şi asta. Eu şi Chuck eram o greutate în plus... fără să ne mai gândim la toate echipamentele pe care le-au adus înapoi.

- Pe mine nu m-au lăsat să mă duc, să ajut. Nici după ce v-au adus pe voi înapoi. Chiar dacă, la un anumit nivel, am înţeles motivele... insistenţa absolută a lui Fallon că trebuia să fie doar ei trei... m-am simţit atât de al naibii de neputincioasă.

- Ai spus că nu s-au întors decât înainte de ivirea zorilor. A fost o noapte oribilă pentru tine, pentru Katie.

-Eu şi Simon ne-am prefăcut că nu eram îngrijoraţi, apoi am renunţat s-o mai facem. Am umblat de

colo-colo, ne-am rugat. Trebuie să adaug doar că Hannah e tare ca o stâncă.

- Este, fu de acord Arlys. A fost dintotdeauna.

- Pot să mă văd sprijinindu-mă de stânca asta, şi cred că eu şi Simon va trebui să ne obişnuim cu umblatul de colo-colo şi cu rugatul.

- Iată o schimbare. Suntem mame acum şi trebuie să ne confruntăm cu trimiterea copiilor noştri în război. Eu şi Will am vorbit serios să nu facem copii. Suntem realişti. New Hope e o comunitate bună, dar nu e lumea, şi am înţeles că avea să fie nevoie să luptăm ca să păstrăm comunitatea şi, în cele din urmă, lumea. Voiam să aducem copii în realitatea asta? Şi apoi... ei bine, dacă nu poţi să ai speranţă într-un oraş care se numeşte aşa, unde altundeva?

- Ai copii frumoşi.

- Da, spuse ea, luând mâna Lanei. Şi tu. Simon e minunat, Lana. Am vrut să spun asta aici, pe veranda care a fost a ta şi a lui Max. îmi dau seama cât de mult îl iubeşti pe Simon şi, mai ales, cât de mult vă iubeşte pe tine, pe băieţi, pe Fallon.

- A fost cu mine de dimineaţă la copacul mausoleu, la steaua lui Max. E un om atât de bun, Arlys.

- Ştiu. Aşa că sper că fac ceea ce trebuie.

Căută în buzunar şi scoase un stick de memorie.

- M-am tot gândit în ultimele două săptămâni să ţi-l dau. E al lui Max.

- Cartea la care lucra.

- Da, şi un fel de jurnal, gânduri şi observaţii aleatorii. Am sperat că aveam să te găsim, apoi, când nu am reuşit, am sperat să-ţi găseşti drumul înapoi, chiar dacă Starr i-a povestit lui Flynn ce ai spus. Eu şi Will am decis să luăm casa, şi am găsit stick-ul ăsta. L-am pus

bine, l-am păstrat în cazul în care aveam vreodată ocazia să ţi-l dau.

- înseamnă atât de mult pentru mine.

Lana luă stick-ul, îl strânse în mână.

- Atât de mult, Arlys. Am să i-l dau lui Fallon. Ar trebui să fie al ei.

- Mi-a fost teamă că o să te întristeze.

- Nu. îmi aminteşte că şi el a avut o speranţă. începuse să scrie din nou. îmi aminteşte ce a făcut el, ce am făcut eu ca să protejăm copilul pe care l-am avut împreună. Şi ce a făcut Simon ca s-o protejeze, chiar de la bun început. îmi aminteşte că renunţarea nu e niciodată o opţiune.

în fiecare noapte, Fallon călătorea cu Duncan şi cu Antonia ca să repete vraja. în cea de-a treia noapte, au călătorit prin toată Rusia, în cea de-a cincea, prin Asia.

Nu spuseră nimănui.

Fallon îşi actualiză hărţile, trasă locaţiile. Credea că, de îndată ce eliminau cele mai crunte distrugeri provocate de om, puteau să meargă mai departe.

în timpul zilei, se ocupa de organizarea şi cazarea noilor recruţi care soseau. Cu capacitatea ei de a face liste, tabele, de a organiza date, şi cu abilitatea înnăscută de a întâmpina străinii cu căldură, Katie i se părea de neprețuit.

-Trebuie să înceapă antrenamentul.

Katie stătea la o masă de picnic aflată în afara cazărmii şi lucra la un laptop. Oamenii se înghesuiau care încotro; copiii se jucau cu câinii. Doi dintre acei câini erau Jem şi Scout.

- Trebuie să înceapă antrenamentul, repetă Fallon. Au nevoie de structură, de disciplină.

- Da, ştiu.

Katie continuă să-şi vadă de lucru fără să ridice privirea.

- Dar în clipa asta ei nu sunt soldaţi, sau mulţi dintre ei nu sunt. Se adaptează într-un loc nou. Iar noi lucrăm ca să ne asigurăm că există locuinţe şi provizii adecvate. Rachel şi echipa ei continuă să facă evaluări medicale. Avem deja peste patru sute din cei opt sute de oameni în plus pe care îi aştepţi.

- Ştiu tot ce ai făcut, tot ce faci.

Dar vine o furtună, se gândi Fallon. Ceva mare şi întunecat, şi vine în curând. Totuşi, cristalul nu voia să se purifice, nu voia să-i arate nimic.

Ea se ridică şi o aşteptă pe Katie să ridice privirea.

- Cu datele pe care le-aţi adunat, ştiu câţi avem cu pregătire medicală, cu abilităţi specifice, cu experienţă de luptă, cu familie.

Katie îşi împreună mâinile ca să arate că asculta.

- Tu ai adunat deja cea mai mare parte din informaţiile astea.

- Dar nu pe toate, nu la fel de detaliate. Oamenii vorbesc cu tine. Nu-ţi spun doar că au fost rezidenţi înainte. îţi spun şi că le plăceau grădinăritul sau pictatul ca hobby, sau că au un copil care se pricepe la construit lucruri. îţi spun ce speră, de ce le este frică. Aflu de la tine cum să văd întregul, şi nu doar piesele de care am nevoie ca să se potrivească întregului.

Katie se lăsă pe spate.

- Dar trebuie să se antreneze.

- Trebuie să înceapă. L-am rugat pe tata să preia comanda acestei baze. Are experienţă. O să aibă nevoie de ajutor, de alţi oameni care să poată antrena, să ia decizii, să conducă.

- Poe, spuse Katie imediat, şi Fallon zâmbi.

- Sunt de acord.

-Ştiu că ai spus „Maggie", şi ea e o alegere bună. Mai este Deborah Harniss. Din infanteria marină americană. A fost avocat în Departamentul de justiţie militară. Este o

metamorfă şi cred că o să fie dispusă să lucreze la una dintre celelalte baze.
-N-o cunosc, dar, dacă e recomandată de tine, aş vrea s-o întreb, sau, eventual, s-o întrebi tu.
- Am s-o întreb şi o trimit să discute cu tine.
- Avem nevoie de doi bucătari, un responsabil cu aprovizionarea, un responsabil cu comunicarea. După lista ta şi a mea, îi avem deja în rândul recruţilor.
-Şi a folosi oamenii din interior şi din exterior îi ajută să interacţioneze între ei, să preia iniţiativa.
Să lucrezi cu cineva care ştia să-şi facă treaba ajuta la uşurarea lucrurilor, se gândi Fallon.
-Ca să interacţioneze între ei, mi-ar plăcea ca o parte dintre recruţi... cei cu experienţă, deocamdată... să se înscrie în misiunile tale de aprovizionare, curăţare şi cercetare. La partidele de vânătoare.
- Dă-mi numele lor şi unde vrei să-i aloci. O să-i punem să participe prin rotaţie.
- Mulţumesc.
Katie clătină din cap.
- Vreau ca nimic din toate astea să nu fie necesar, pentru că îmi amintesc de o perioadă în care nu era. Tu nu poţi. Copiii mei nu pot. Astfel că o să fac tot ce pot ca să revenim la un moment în care n-o să mai fie necesar. Nu asta faceţi tu, Duncan şi Tonia în fiecare noapte? Nu, nu mi-au povestit nimic, spuse ea atunci când chipul lui Fallon căpătă o expresie ermetică. Ştiu că au fost plecaţi, la fel cum ştiu că sunt epuizaţi şi că mor de foame în fiecare dimineaţă. La fel cum ştiu că ştiu şi părinţii tăi. Şi probabil că şi ei se simt, la fel ca mine, frustraţi că nici unul dintre voi n-are suficientă încredere în noi încât să ne spună ceva.

- Nu-i vorba de asta. O, sunt atât groaznică la aşa ceva. Nu-i vorba de încredere. Ştiam că o să vă faceţi griji.

-Şi chiar credeţi că nu ne facem, sau că n-o să ne facem dacă păstraţi secretul?

- Sunt chiar groaznică la asta, repetă Fallon. îmi pare rău. Da, am continuat ceea ce am început în noaptea în care i-am luat cu noi pe Arlys şi Chuck. Am stocat provizii şi echipamente. Ar trebui să terminăm peste vreo săptămână, poate zece zile. Pentru eliminarea RBC n-o să fie nevoie de atâta putere, dar...

-RBC.

Katie oftă.

- Rachete balistice intercontinentale.

- Vezi tu, nu cred că am ştiut vreodată pentru ce e acronimul ăsta. O să fac ceea ce fac mamele şi o să-ţi dau câteva sfaturi foarte directe. Vorbeşte cu părinţii tăi.

- O să vorbesc. îmi pare rău.

- O să-ţi accept părerile de rău cu o condiţie. Luaţi-vă noaptea asta liberă. Toţi trei aveţi nevoie, să spunem, să vă reîncărcaţi bateriile. îmi cunosc copiii, scumpo, şi pot să văd asta şi la tine. Nu prea vă mai ţin puterile. Trebuie să faceţi o pauză.

Voia să insiste, să insiste, să insiste până când se termina. Totul părea atât de urgent. Dar înţelegea logica ideii.

- O să ne luăm seara liberă.

- Bun. Eşti iertată.

Nu fu la fel de rapid şi de uşor cu părinţii ei. Voia să discute cu amândoi deodată, şi fără ca băieţii să fie prin preajmă. Deşi acum că se gândea la anumite lucruri, îşi închipui că Travis simţea ceea ce făceau ei.

Fu nevoită să aştepte până după cină, după strânsul mesei, după ce Ethan, cu toată agitaţia lui, se duse la culcare cu noul lui cel mai bun prieten, Max.

O luă pe ocolite, discutând mai întâi despre oamenii aleşi să lucreze cu Simon, sugestiile pentru celelalte baze, rugămintea ca mama ei să supravegheze, iniţial, bucătarii şi mesele din cazarmă.

Trase de timp, recunoscu ea, şi se simţi ruşinată că nu se lăsase să observe îngrijorarea din ochii părinţilor ei.

- Vreau să încep prin a spune că îmi pare rău. îmi pare rău că nu v-am spus ce am tot făcut eu cu Duncan şi Tonia. Vina e cu totul a mea, pentru că le-am impus să păstrăm secretul asupra misiunii.

- îi provoci mamei tale o mare îngrijorare, Fallon.

- Ştiu. Am provocat şi mai multă îngrijorare, convingându-mă că făceam exact opusul. Dar...

Lana clătină din cap.

- Nu încerca să minimalizezi lucrurile. Pur şi simplu nu încerca. Am ştiut ce însemni pentru lume, unele dintre lucrurile cu care te-ai confruntat încă de dinainte să te naşti. La fel şi tatăl tău. Te-am crescut, indiferent de cât de greu a fost pentru noi, ca să fii puternică şi capabilă să ridici sabia şi scutul acestei misiuni. Să ne minţi, să ne ţii la distanţă de ceea ce faci? înjoseşti misiunea. Ne înjoseşti pe noi.

Foarte, foarte rea la asta, se gândi Fallon din nou. Avea să devină mai bună.

- Mamă. Nu există nimeni pe lume de care să am nevoie mai mult decât de voi, nimeni în care să am mai multă încredere, nimeni pe care să iubesc mai mult. O să greşesc, şi ştiu că atunci când o s-o fac,

greşelile pot avea consecinţe îngrozitoare. Asta mă sperie mai mult decât orice. Ar fi trebuit să vă spun, ăsta este respectul. N-o să mai repet greşeala asta.
Simţi un fior rece pe coloană, care o făcu să se mişte.
- Ce-i? o întrebă Lana.
- Nu ştiu. Ceva... Probabil vinovăţia, dar...
Ridică privirea, nu văzu nimic altceva decât stele şi o lună albă, agăţată pe bolta cerească.
- Se poate să fii puţin extenuată, sugeră Simon. Să păstrezi totul secret, ducându-vă de colo-colo şi teleportându-vă prin toată ţara ca să transformaţi bombe în sticlă spartă.
Ochii lui se îngustară, cu privirile pironite pe chipul ei.
- Ce n-am înţeles cum trebuie?
- Doar că am alternat locuri din SUA cu locuri de peste hotare. Cum ar fi, ăăă, Rusia, Asia, Europa.
- Ai fost în Rusia?
Simon schiţă un zâmbet larg.
- Te-ai teleportat în Rusia?
Reacţia Lanei nu fu un zâmbet.
- Pentru numele lui Dumnezeu, Fallon. Ce se întâmpla dacă pier- deai conexiunea pe parcurs, dacă aterizai într-un afurisit de ocean? Dacă... şi tocmai de aceea nu ne-ai spus nimic. Exact.
Ea închise ochii, trase aer în piept.
- E greşeala mea şi am să încerc să n-o mai repet.
Dar Fallon simţi acel fior rece pentru a doua oară, şi ceva apăsând, apăsând să intre, să se deschidă.
- Simţi asta?
îi strângea inima într-o menghină, i se încorda în vintre.
- Simţi asta?
-Ce?
Chiar în clipa în care Lana dădu să întindă mâna spre ea, Fallon se ridică brusc din locul în care stătea pe verandă.
- Se apropie ceva.

Auzi motorul, zări farul. Puse mâna pe mânerul săbiei. Apoi o re- laxă din nou.
- E motocicleta lui Duncan. E Tonia, pe motocicleta lui Duncan.
Ea aşteptă.
S-a întâmplat ceva. S-a întâmplat ceva. Se apropie ceva. Ceva e aici.
Tonia opri motocicleta, îi opri motorul.
- Bună. Aaa...
Coborî din şa, se îndreptă spre verandă.
- în orice caz, Duncan a spus că a vorbit deja cu voi amândouă.
- Duncan? repetă Fallon.
- Da, m-a urmărit până la cazarmă.
- Şi a venit să discute cu mine la bucătăria comunitară. Am primit flori, adăugă Lana. Urcă, ia loc.
- E aşa un linguşitor, spuse Tonia, schiţând o urmă de zâmbet. Eu n-am flori, dar îmi pare la fel de rău. Scuze, sincer.
- E vina mea. Eu am făcut din asta o condiţie, spuse Fallon.
- Nevoia, comentă Tonia, ridicând din umeri în timp ce urca treptele verandei. Noi am fost de acord cu tine. O ştim, o ştii. Cu toţii am greşit. Şi nu încerca să-mi anulezi scuzele.
- Să spunem că o luăm de la capăt, propuse Simon, aruncând o privire spre Fallon, şi zâmbetul lui relaxat dispăru. Eşti bine, iubito?
- Poţi să simţi? Poţi să auzi? Ciorile zburând în cercuri, aripile taie aerul. Fructele şi florile. întunericul mascat de inocenţă. Sângele sângelui, osul osului. Poţi să simţi?
-Acum pot, spuse Tonia, cu o mână pe braţul lui Fallon, facându-se albă ca varul. Acum pot. O, Doamne, o, Doamne! Duncan!

Dispărură împreună.
- Ce naiba!
- Se apropie ceva.
Simon o luă în braţe pe Lana şi o apucă de mână.
-Nici să nu te gândeşti să pleci fără mine. Lasă-mă să-mi iau puşca, o armă.
- Grăbeşte-te.
Alergă înăuntru odată cu el, îl strigă pe Colin. Se duse la etaj după cuţitul pe care îl adusese din New Hope.
Colin se repezi din camera lui, cu sabia în mână.
- Ia-l pe Travis.
- Sunt aici. Ce s-a întâmplat?
-Nu sunt sigură. Du-te la Fred, spune-i că vine ceva. Ceva vine în New Hope. Spune-i lui Eddie să vină, spune-i să aducă pe oricine poate.
Lana se întoarse spre Colin, îi prinse umerii cu mâinile.
- Rămâi cu copiii.
-Mamă…
- Rămâi cu ei, ascultă-mă! Ascultă! Dacă trece de noi... Să ai grijă de copii, Colin.
- O să am, spuse el, uitându-se la Travis. O să avem.
- Vă iubesc.
Lana coborî, grăbită, la parter şi îl apucă pe Simon de mână.

Te iubesc, spuse ea din nou şi dispăru

.Capitolul 25

Fiindcă îşi luseră o noapte liberă ca să-şi încarce bateriile înainte să atace următoarele locuri de pe lista lui Fallon, Duncan se duse să se plimbe prin grădinile şi parcul comunităţii. Unii dintre prietenii lui vorbeau despre petrecut ceva timp împreună, ca să asculte nişte muzică.

Nici nu avusese prea multe şanse să facă nici una, nici alta, sau să se gândească măcar să pună mâna pe iubita lui din clipa aceea, Carlee Jentz. Problema era că, recunoştea, nu-i prea fusese deloc dor să pună mâna pe Carlee. îşi petrecuseră timpul împreună cea mai mare parte din august, din septembrie, dar acum, când octombrie bătea la uşă...

O plăcea... chiar foarte mult. Era chiar genul de fată pe care îi plăcea să pună mâna.

Cu forme frumoase, amuzantă, deloc complicată.

Trebuia doar să se relaxeze, decise el. Fallon îl ţinea în priză, în toate felurile posibile.

O plăcea şi pe ea şi, la naiba, chiar făceau o treabă bună împreună. Respecta felul în care ducea lucrurile la bun sfârşit. Felul în care se ocupa de bombe, construia o armată. îi admira priceperea la mânuirea săbiei. O urmărise într-o noapte înainte să se întâlnească pentru misiune. Rămăsese pe acoperişul cazărmii, doar ca să se destindă, şi tocmai atunci ieşise şi ea, cu sabia în mână.

Chemase trei adversari şi se luptase cu toţi în acelaşi timp. îi în- frânsese.

Abia aştepta să-şi testeze abilităţile împotriva ei şi în practică, într una din zile.

Dar ideea era că ea n-avea nici pe departe forme frumoase, nu era mai deloc amuzantă şi era foarte complicată.

Nu ştia de ce voia să-şi pună mâinile pe ea, şi le dorea pe ea mai mult decât şi le dorise pe Carlee. Sau pe oricine altcineva.

Poate că era din cauza legăturii de putere sau a legăturii de sânge. Poate că totul se întâmpla pentru că ea era diferită de toată lumea pe care o cunoscuse vreodată.

Indiferent de motiv, el ştia că a se gândi la ea - în felul acela - îl făcea să se înfioare.

Aşa că n-avea să se mai gândească deloc la ea în felul acela, şi n-avea să se mai gândească la ea nici în seara aceea. Voia numai să se plimbe prin parc, să asculte muzică, să-l privească pe Denzel chinuindu-şi chitara. Denzel cânta la chitară... la banjo, chiar şi la vioară... de parcă s-ar fi născut ca să cânte, la fel cum manevra orice fel de minge. Dumnezeu ştia că le manevra mai bine decât manevra orice fel de armă.
Trebuia să petreacă mai mult timp cu Denzel, să-şi îmbunătăţească abilităţile, să-şi întărească forma fizică. Şi să-şi convingă prietenul să-şi concentreze talentele în altă direcţie. N-avea să fie niciodată un războinic.
Poate că avea s-o atragă pe Petra în misiunea aceea, din moment ce Denzel era absolut înnebunit după ea, iar Petra părea îndrăgostită de-a binelea de el.
De parcă ar fi chemat-o cu gândul, auzi cum Petra îi strigă numele. Se întoarse. Zâmbind, ea se îndreptă spre el cu o cutie în mâini.
- Te duci în parc? o întrebă.
- Da. Mă întâlnesc cu Denzel. Tonia vine?
- O să fie prin preajmă. Avea ceva de făcut înainte.
- Abia dacă o mai văd în ultima vreme.
- Se întâmplă o grămadă de lucruri acum.
- Ştiu. Toţi oamenii ăştia noi, spuse ea, şi ochii i se întunecară. Mă rog... Sper că vine şi Hannah.
îi simpatizase de la bun început surorile, se gândi Duncan.
-Cred că e deja acolo. Stalwick îşi aduce clapele şi-şi petrec mult timp împreună, în ultima vreme.
-O, el e foarte bun! îmi place muzica. îmi place atât de mult. Şi e o noapte perfectă, nu-i aşa? Răcoare, dar nu frig, toate stelele şi luna sunt pe cer. Pur şi simplu, totul e perfect.
- Da, spuse Duncan, însă simţi ceva, un fior, o tensiune.

Ridicând privirea, aproape că se aşteptă să vadă cum norii se roteau peste lună şi stele.

- Nimic nu se compară cu muzică în aer liber, şi n-o să ne mai putem bucura de asta prea mult timp.

-îi aud. Au început deja să cânte. Arăt bine? întrebă Petra, oprindu-se şi trecându-şi o mână prin păr, aşa cum făceau fetele. Minei chiar nu-i plac oglinzile în apartament, aşa că n-am decât una mică, în camera mea.

- Da, arăţi bine.

Ea îi zâmbi, încântată, mai să scape cutia.

- Ce ai acolo? Miroase a ceva dulce.

- Aşa ar trebui. Brioşe. Am lucrat azi în bucătăria comunitară şi mi s-a permis să fac brioşe pentru astă-seară.

- Am trecut pe acolo azi. Nu te-am văzut.

-Trebuie să fi venit când eram într-una din pauze. Poftim, încearcă una. Chiar sper că le-am făcut cum trebuie.

- Arată foarte bine, spuse el, aruncând o privire în cutie, spre vârfurile răsucite cu glazură albă şi stropite cu culoare şi textură. Frumos. De care sunt?

- Cred că le-am făcut după una dintre reţetele doamnei Swift. Tort galben cu umplutură de zmeură şi frişcă ornată cu violete sălbatice.

El ridică ochii spre ai ei... mari, de un albastru inocent. Un zâmbet timid, plin de speranţă.

- Fructe şi flori, spuse el.

- Exact. Sper să fie la fel de bune pe cât arată.

Ea îi întinse cutia şi rămase zâmbind, cu luminile de basm ale parcului şi grădinilor licărind în spatele ei, cu muzică plutind în aer. Cu luna, plină şi albă învăluind-o în razele ei.

El luă cutia şi, pentru o clipă, pentru doar o fracţiune de secundă, zări strălucirea întunecată din ochii Petrei.

Fără să-şi ia ochii de la ea, Duncan răsturnă cutia. Frumoasele brioşe loviră pământul, iar din ele se scurse ceva negru şi uleios, în timp ce violetele se transformară în şerpi micuţi şi alunecoşi.
Petra râse.
- Uite ce-ai făcut.
- Hei, Dune! încerci să-ţi faci de cap cu iubita mea?
Sunetul vocii lui Denzel îi îngheţă lui Duncan sângele în vene.
- Rămâi pe loc! îndepărtează pe toată lumea.
- Ce naiba, omule?
Când Petra râse din nou, Duncan se avântă spre ea.
Ea se mişcă repede, mai repede decât se aşteptase. Şi îl trase pe Denzel ca scut în faţa ei, apăsând o lamă subţire şi neagră pe inima lui.
- Nu pot să mă mişc, rosti Denzel, cu greutate. Dune, nu pot să mă mişc. Petra?
- Dă-i drumul. Nu te interesează el.
- Dar tu da, şi asta-i de ajuns. Acum, dacă te-ai fi îndrăgostit de mine, aşa cum era planul, n-ar fi trebuit să mă ocup de el. N-am fost suficient de frumoasă pentru tine, *Dune*? Suficient de dulce? Suficient de neajutorată?
- Faci asta pentru că nu m-am îndrăgostit de tine?
- O, te rog. Tu eşti doar un mijloc spre un scop. Tu şi idioatele tale de surori.
Muzica răsună în continuare, vocile cântau în continuare. Crease ea vreun fel de barieră, sau ei erau încă destul de departe?
Cum se putea folosi de situaţie?
-Deci ai fost malefică încă de la bun început. Dar asta n-are treabă cu aiurelile sectei. Faci magie neagră… ai otrăvit tot aerul cu duhoarea ei.

Sperând să-i păstreze atenţia concentrată doar asupra lui, Duncan trosni din degete, aprinse lumina, transformă în cenuşă şerpii alunecoşi şi otrava uleioasă.

- Da, asta zic şi eu că-i duhoare. Deci, n-are legătură cu secta.

- încă un mijloc spre un scop. Am petrecut aproape două săptămâni în cocina aia.

- „Săptămâni"?

- Puterea ta e atât de lipsită de valoare şi de slabă încât nu poţi să creezi iluzii cu ajutorul minţii? Oricine a supravieţuit atacului ar jura că am fost acolo aproape doi ani. Chiar şi două săptămâni a fost dezgustător. Desigur, am făcut mici pauze, m-am distrat puţin. Bărbatul pe care l-ai privit arzând... şi nu-i aşa c-a fost o lumină minunată?... a crezut că era tatăl meu doar pentru că eu l-am făcut să creadă asta. La fel cum tot eu am aranjat ca jalnicul tău grup de salvare şi Războinicii Purităţii să atace în noaptea aia.

- M-am făcut praf, mormăi Denzel, căruia îi căzu capul în piept. Câte beri am dat gata, frate?

în parc, cineva strigă, cineva urlă. Şi muzica se opri. Petra îşi aruncă mâna înapoi şi îi proiectă pe oameni în toate direcţiile, rosto- golindu-i într-un iureş de vânt.

-Duncan, chemă Denzel, cu ochii înceţoşaţi. Prea multă bere. Du-te acasă, omule.

- Urăsc să fiu întreruptă.

Petra bătu, uşor, cu un deget buzele lui Denzel şi le pecetlui, li- pindu-le una de cealaltă.

- Tu nu? Şi ţin asta de prea mult timp în mine.

Putea să repare situaţia, se gândi Duncan, putea să-l repare pe Denzel de îndată ce îl ducea într-un loc sigur. Dar nimic din ceea ce încercase nu atinsese lama aceea neagră şi subţire.

- Salvarea a fost o înscenare ca să intri în New Hope. Tu ai pus la cale şi ambuscada.

- Nu eşti chiar un idiot.
-N-a funcţionat.
Zâmbetul ei se lărgi.
-Nu?
Ba da, funcţionase, îşi dădu el seama. Bineînţeles că funcţionase.
- Fallon. Ai vrut să elimini Aleasa.
- Deloc idiot. I-a luat destul de mult timp ca să ajungă aici. A trebuit să trăiesc cu nemernica aia pioasă în tot timpul ăsta, să alerg după o adunătură de mucoşi. Toate astea s-au terminat, la fel şi nemernica pioasă. N-am avut timp să o închei şi cu mucoşii. Am avut de livrat nişte brioşe. O, şi doar o scurtă oprire pe drumul până aici. Carlee n-o să se alăture distracţiei din seara asta. Sau din orice altă seară.
Duncan simţi cuvintele ca pe o lovitură în plex.
- De ce?
- Ea ţi-a plăcut mai mult decât mine.
Petra ridică o mână. Norii pe care el şi-i închipuise rostogolindu-se peste stele acoperiră luna.
Ciorile zburau în cercuri, croncănind.
Denzel gemu, iar Petra zise:
- Doamne, m-am plictisit de el.
Cu o mişcare a mâinii, ea îi rupse gâtul, iar Denzel alunecă, fără suflare, la pământ.
Cu un strigăt de furie, de durere, cu sabia strălucind în aer, Duncan se avântă înainte.
Petra îşi ridică braţele, se înălţă pe aripi. Una neagră, una albă, la fel cum o parte a părului ei căpătă culoarea nopţii, iar cealaltă - culoarea palidă a lunii.
- Ai simţit că vine? strigă ea, în timp ce dezlănţui foc şi putere spre Duncan. Ai simţit că vine furtuna?
Duncan îi pară armele şi puterea cu sabia, în timp ce Fallon şi Tonia apărură, brusc, lângă el.

-Eu sunt furtuna!
Fallon azvârli cu propriul foc.
Petra îşi strânse aripile şi se strecură pe sub flăcări, apoi se avântă din nou.
- în sfârşit. Bună, verişoară.
Fulgerul negru, sclipitor, seceră cerul, lovi pământul. Iarba verde a verii se aprinse, iar vârtejul vântului împrăştie focul spre locul de joacă, grădini, copacul mausoleu.
Chiar pe când foişorul izbucni în flăcări, proiectând bucăţi şi aşchii de lemn, Fallon aduse ploaia. Fumul se ridică din focul înăbuşit, înceţoşând aerul.
- îmi strici distracţia, strigă Petra, parând cele trei săgeţi trimise de Tonia. Mami! Sunt atât de răi cu mine.
Deodată apăru Allegra, cu părul alburiu învolburat, cu aripile albe întinse.
- Gata, gata, scumpo.
Cu un râset, îşi trecu un deget peste obrazul fiicei ei.
- Putem să-i ucidem acum? Putem?
- Desigur, comoara mea. Dar vrem să sufere mai întâi, nu-i aşa? Trebuie să curgă durere şi sânge. Din suferinţa lor, din ţipetele lor, ne hrănim.
Allegra trimise în aer săgeata îndreptată spre inima ei şi o întoarse înapoi. Tonia o evită, dar nu şi pumnul feroce de putere care o ridică şi o aruncă undeva în spate.
Cu un chicot încântat, Petra aruncă mingi de foc în timp ce Tonia rămase la pământ, ghemuită şi ameţită. Duncan sări să-şi apere sora, respingând mingile cu sabia, ignorând arsura cruntă cu care se alese de la una dintre mingi, care alunecă pe lângă el şi-l răni într-o parte.
- Sunt bine, sunt bine, spuse Tonia, ştergându-şi sângele de la gură şi de la nas, şi ridicându-se în picioare. Doar ce m-a trezit, atâta tot. Eu sunt o diversiune. Fallon!

Aleasa rămase singură acum, cu faţa ridicată, cu sabia în teacă.
- Le simţi durerea, mucoaso?
- Da. Şi văd dincolo de masca ta. Frumuseţea ta e falsă.
Ea se uită în ochii Allegrei şi îndreptă, cu putere, o viziune asupra acesteia.
Urmări cum valurile părului ei se dizolvară într-o împletitură răzleaţă, urmări cum se retraseră, dezgolindu-i scalpul plin de cica- trici, apoi văzu cum unul dintre ochii de un albastru cristalin căzu din orbită şi cum obrazul i se încreţi. Aripile albe, imaculate, se înnegriră şi se desträmară.
înfuriată, Allegra dezlănţui fulger, flăcări, vânt. Iar Fallon zări cum lacrimi de umilinţă curgeau din ochii distruşi.
- Tata ţi-a făcut asta, strigă Fallon. Şi mama. Iar acum chipul tău îţi dezvăluie inima. Urâtă şi diformă. Dar eu am să te ucid.
- Păzeşte-ţi spatele! urlă Duncan în timp ce îşi aprinse sabia şi de- turnă atacul.
- Ştiu, murmură Fallon, şi se întoarse în timp ce Eric zbură în spatele ei.
îl aştepta. Ştia că îl aştepta încă de dinainte să se nască. îşi scoase sabia din teacă, lovi, seceră marginile aripii stângi. Şocul îl izbi, iar el căzu, împleticindu-se, la pământ, doborât de forţa ce bu- bui deasupra lui precum tunetul.
- Ţine-i la distanţă.
Voia să-i vadă chipul, adevărata faţă. Iar setea clocotitoare de răzbunare ardea în sângele ei.
- I-ai luat viaţa, viaţa fratelui tău, din lăcomie şi pentru putere. Eu am s-o iau pe a ta.
El se rostogoli din calea loviturii ei de sabie, se ridică în aer, îndrep- tându-se, şovăitor, spre locul în care Allegra îl strânse într-o aripă.

Chipul lui adevărat, se gândi Fallon. Precum carnea crudă, fără un ochi, cu buzele arse şi desfigurate de cicatrici.
Ea îi auzi pe ceilalţi venind în grabă. Le auzi ţipetele atunci când Petra, sâsâind ca un şarpe, aruncă flăcări, săgeţi negre şi ascuţite.
Când părinţii ei apărură la câţiva metri distanţă, inima lui Fallon încremeni în piept.
- îndepărtaţi-vă! Staţi departe.
în haos de fum şi flăcări, de vrăji, focuri de armă şi de strigăte de ajutor ciocnindu-se, ea se întoarse în faţa părinţilor ei.
- Tu mi-ai făcut asta! urlă Allegra spre Lana.
- Da şi pot s-o mai fac o dată.
- Nu încă, nu încă, îi spuse Fallon Lanei.
Fallon îl zări, acel iureş roşu şi sălbatic de putere, îl văzu în felul în care părul mamei ei se întinse pe spate în propria furtună. Nu încă.
-Taibhse! *Ionsai!*[1]
Bufniţa explodă din cer, o dâră albă în întuneric. Cu ghearele şi ciocul sfâşie ciorile, trimise la pământ trupuri ciopârţite.
- Faol Ban! *GardaP*
Lupul se avântă prin fum, cu colţi scânteietori, şi se opri în faţa Lanei şi a lui Simon.
- Laoch!
Prin negură, calul galopă spre Fallon, iar ea îşi îndreptă sabia spre cerul clocotitor.
-Eitilt![1]
în timp ce el se ridica, cu aripile întinse, ea sări pe spatele lui.

---

1 Atacă! (în limba irlandeză în original)

- Nu singură, spuse Lana, împingând acea furie, abia reţinută, spre Allegra. Duncan, nu singur. Pot să ajut, de aici. Te rog.
- Tonia?
-Sunt bine, spuse fata, ridicându-şi arcul. Am asta. Săgeţi! strigă ea. Am nevoie de mai multe săgeţi.
Având încredere în sora lui şi sperând cu ardoare că avea să poată atinge o ţintă mişcătoare, Duncan se transportă instantaneu.
Aproape că ajunse prea departe, în timp ce Fallon îndemnă calul spre stânga, iar el se izbi cu putere de spatele ei.
- La naiba, Duncan!
- îmi pare rău. Dă vina pe mama ta. Mai târziu. îl vrei pe unchiul tău, hai să ne ducem să-l prindem pe ticălos. Dar Petra e a mea. Mă auzi? E a mea.
Răzbunare. O auzi învolburându-se înăuntrul lui la fel cum se întâmpla şi înăuntrul ei. Se întărise sau slăbise? înaintau printr-o ploaie de foc, retezând sulițe de fulger, într-o căldură care făcea aerul să fiarbă. Ea bloca atacurile cu scutul, le devie cu sabia. Şi ar fi primit o lovitură cruntă dacă Duncan n-ar fi parat o săgeată.
Ajunseră la marginea furiei cu care se manifesta puterea Lanei, iar Duncan rămase fără suflare în faţa potopului roşu şi aprig.
- La naiba! Treci prin el! Doar treci prin el, o îndemnă pe Fallon.
Dar potopul se mişcă.
- E puterea mamei mele.
- Tot mușcător e. Intră în el.
- Ştiu ce fac.
îi ocoliră pe cei trei, lovind putere în putere. Vârtejurile se roteau, răsucind flăcări la care ea răspunse cu pumni de gheaţă, raze de ploaie furtunoasă.

Iar mintea lui Fallon eliberă suficient din furie încât să-şi dea seama.
Ei îşi flancau copilul. O protejau. Primeau lovituri pentru ea.
O iubeau.
- Poţi să vorbeşti cu Tonia? Telepatic?
- Puţin, uneori. Nu ca elfii. Trebuie să-i scoatem din parc, din oraş.
- Nu. Fă-o acum, cheamă-o pe Tonia. Fă-o cu mine... eu am sânge de elf. Spune-i să concentreze totul pe Petra. Tot ce are. Pe Petra.
Duncan se chinui să se deschidă şi simţi cum o vâlvătaie de fulger negru îi trecu milimetric pe lângă faţă.
Sudoarea i se prelingea în ochi, durerea pulsa într-o parte, dar simţi pocnetul legăturii.
O privire aruncată dedesubt îi arătă cum Tonia ridică privirea şi mai aruncă o săgeată. Şi, spre groaza lui, o zări pe Hannah pe iarba fumegândă, folosindu-şi corpul ca scut peste unul dintre răniţi.
- Pe Petra, îi spuse Fallon. Să ne concentrăm pe Petra. Cu toţii! Cu totul!
Riposta fu brutală. Săgeţile se aprinseră, scânteile de foc ţâşniră din loviturile de sabie, gloanţele zburară în toate direcţiile. Iar izbitura dintre lumină şi întuneric zgudui cerul şi pământul.
Părinţii ei o protejară pe Petra, pierzând forţa atacului în apărare. Blocând, panicaţi, rachetele şi magiile în timp ce Petra, Fallon se gândi... cu mintea limpede acum... râse.
Nu doar o inimă bolnavă, nu doar un dar bolnav. O minte bolnavă.
-Hei, *verişoară!* strigă Fallon, cu zeflemea în glas.
Presupun că nu vrei să te joci, din moment ce te ascunzi în spatele lui mami şi al lui tati.
Allegra aruncă un fulger care izbi scutul lui Fallon cu suficientă putere încât să-i zguduie umărul.

- Poate că eşti doar timidă.
Aplecându-se în faţă, Fallon lovi cu scutul ca să pareze fulgerul.
înţelegând acum, Duncan strigă, plin de dispreţ:
- Nu merită efortul. Afurisită laşă! Şi mai arată şi ciudat. Să terminăm odată cu asta şi să ne ducem să bem o bere.
- O să vă omor pe amândoi!
Cu faţa încleştată de furie, Petra se sustrase din aripile mamei ei. Aruncă foc, fulgere, putere furioasă cu ochii... unul albastru, unul negru... înnebunită de mânie.
Fallon pară şi tot pară.
-Stai, îi spuse lui Duncan. Stai.
Iar când îşi ridică sabia, eliberă din ea o lumină la fel de strălucitoare pe cât era calul. Eric urlă.
El zbură într-o vijelie de vânt, îşi dădu fiica la o parte şi întâlni lama.
Lovitura lui Fallon îi despică aripa, îi tăie pieptul şi îl arse până la vintre.
Când Eric se prăbuşi la pământ, în timp ce răcnetul Allegrei zgudui aerul, Fallon îl mână pe Laoch să se avânte în jos.
- Acum. Mamă! Acum!
Văzu întreaga putere a mamei ei... durerea veche împletită cu cea nouă... dragostea se împleti indestructibil cu iubirea. Potopul roşu se cutremură, se contorsionă. Allegra se înfăşură în jurul Petrei, se avântă în sus, în timp ce marginea ucigaşă o agăţă cu ghearele.
Mama întunericului, se gândi Fallon. Şi Mama Luminii.
- Lasă-i să plece. Mamă, lasă-i să plece. Ajută-mă să purific aerul. Duncan! Trebuie să văd.
- Au plecat.
Totuşi, îl îndemnă pe Laoch să urce, căutând.

- Eşti rănit? îl întrebă pe Duncan în timp ce scruta cerul, în timp ce zărea primele stele care licăreau prin ceaţa care se subţia.
- Nu rău. Nu la fel de rău ca ei. Trebuie să coborâm.
Când Eric se prăbuşi la marginea câmpului de porumb, Simon plecă de lângă Lana. Cunoştea zgomotele unui câmp de luptă... urletele răniţilor, chemarea medicilor. Cunoştea duhoarea... fum, sânge şi moarte.
Exact aşa cum recunoştea moartea atunci când o privea în ochi.
Eric, sau ce mai rămăsese din el, mai respira încă, dar era o răsuflarea întretăiată, greoaie şi plină de sânge. Nici un medic, nici o magie nu-l mai puteau salva.
- Eşti terminat. Poate că o să trăieşti suficient de mult pentru ca femeile mele, femeile mele incredibile, să-ţi spună ce trebuie să-ţi spună.
-Cine... Eric hârâi, tuşi sânge. Cine eşti tu?
- Sunt bărbatul care a adus pe lume Aleasa. Ea a venit prin mâinile mele.
Cu arma aţintită, fermă, Simon aruncă o privire în jur, în timp ce Fallon readuse calul pe pământ, sări din şa, alergă spre el.
Apoi văzu sudoare amestecată cu sânge pe faţa lui Eric, zări cum mâna tremurândă forma un pumnal negru. Când Eric îl ridică pentru a-l arunca, Simon îl împuşcă.
- Asta a fost pentru Max Fallon, nenorocitule!
Cu sufletul la gură, Fallon coborî privirea, văzu cum pumnalul se dizolvă într-o cenuşă noroioasă, văzu cum singurul ochi, injectat, al lui Eric rămăsese fixat pe ea.
- Eu am vrut să fiu cea care să-l răpună.
- Tu ai fost.
Fallon clătină din cap, îşi puse sabia în teacă, luă mâinile lui Simon.
- Nu, tu ai făcut-o.

Apoi luă mâinile mamei ei atunci când Lana se apropie, alergând, de ea.
- Tu ai făcut-o. Dintotdeauna a fost scris s-o faceţi voi. Nu intervin pentru tatăl meu, căci tu eşti tatăl meu. Intervin pentru bărbatul pe care l-a trădat, pentru fratele pe care l-a ucis.
- Eşti rănită.
Fallon aruncă o privire spre trupul ei. Câteva tăieturi, câteva arsuri.
-Nu chiar, dar alţii sunt. Se întoarse spre mama ei şi-i zise: Te-am subestimat.
-Nu eşti singura, încuviinţă Simon.
-N-o să mai fac asta.
- Vin cu tine.
- O să ne ajuţi cu răniţii.
-Da. Tu prima. Sunt mama ta, spuse Lana atunci când Fallon dădu să se împotrivească. Tu prima.
în timp ce Lana se ocupă de ea, Fallon îl studie pe Eric şi descoperi că furia care o mânase se potoli, la fel ca arsurile sub atingerea mamei.
- O să fie ars cu foc vrăjit, iar cenuşa îi va fi sărată şi dusă în pământ sterp, ca să fie îngropată cu capul unui şarpe, colţul unui şacal, capul unei ciori.
Fallon o privi la Lana.
-Ai rănit-o din nou.
- Nu de ajuns. O să revină.
- O să revină, dar, de data asta nu mai fugim.
-Nu, am terminat cu fuga. Du-te, spuse ea, atingându-i obrazul lui Fallon. Oamenii trebuie să te vadă. Eu o să ajut medicii, iar tatăl tău o să se ocupe de asta.
Coborî privirea spre Eric.
- Da, mă ocup, promise Simon.
După ce Fallon plecă, Lana se întoarse spre Simon.

-Max a murit aici, chiar aici, unde a fost răpus Eric. Sabia lui Fallon l-a trimis aici, iar tu ai terminat totul. Chiar aici, Simon. Max a încercat să-l oprească. Eu am încercat. Tu şi Fallon aţi făcut-o. L-aţi oprit, şi iată ce cred eu: contează că tu şi Fallon aţi fost aceia.
-S-a terminat, spuse Simon, sărutând-o. Du-te să bandajezi oamenii. O să iau vreo câţiva tipi care să mă ajute să-l mutăm în câmp deschis şi să-l păzim până când putem să facem ce vrea Fallon să facă în privinţa lui.
Fallon se simţi uşurată să vadă chipuri cunoscute în timp ce traversa ceea ce, pentru a doua oară, devenise un câmp de luptă. Zări înţelepciunea la Fred şi alte câteva zâne care vindecau pământul acolo unde fusese lovit şi ars, şi oamenii care adunau rămăşiţele distruse ale foişorului.
Unii plângeau, căci se cuvenea să curgă lacrimi pentru sângele vărsat, dar majoritatea se ocupau, cu o hotărâre sumbră, de ceea ce trebuia făcut.
Ea o opri pe Hannah.
-Poţi să-mi spui cât e de rău? Morţi, răniţi?
- O grămadă de tăieturi adânci, arsuri şi şoc. Câţiva răniţi serios, spuse Hannah, apăsându-şi degetele pe ochi. Starr e una dintre ei.
A primit o lovitură puternică, dar se împotriveşte tratamentului. Intră în panică dacă o ating. Ştiu că Flynn încearcă, dar şi el e rănit. Şi... şi Tonia.
Fallon apucă strâns braţul lui Hannah.
-Cât de rău?
- Rachel spune că sunt arsuri de gradul doi şi trei, probabil o contuzie, un traumatism cranian. Nu sunt sigură. Mama a pus-o să se ducă la clinică. N-a reuşit să-l facă şi pe Duncan să se ducă, pentru că şi el a fost rănit.
Fallon se uită spre locul în care stătea Duncan, cu braţul petrecut în jurul unei femei care îl ţinea pe prietenul lui mort. Femeia tremura şi se tânguia.

-Denzel... fiul ei... l-am iubit, spuse Hannah. L-am iubit cu toţii. Şi l-am auzit pe Duncan spunându-i lui Will să se ducă să-i verifice pe Carlee, pe Mina şi pe băieţelul ei. Petra aia... Doamne... a spus că le-a omorât pe Carlee şi pe Mina. Trebuie să plec, au nevoie de mine.

- O să vin la clinică. Pot să ajut. O să fiu acolo.

Fallon se duse mai întâi la Duncan. El nu se uită la ea, continuă s-o ţină îmbrăţişată pe mama îndurerată, îşi păstră ochii fixaţi pe chipul prietenului lui. Dar tresări atunci când Fallon puse o mână pe partea lui rănită.

- Las-o baltă.

- Sănătos eşti mai de ajutor.

În ciuda lui, îşi apăsă mâna pe el, îşi transmise puterea în rană. Mistuitoare, se gândi ea, şi mult mai adâncă decât îşi închipuise. Fu nevoită să strângă din dinţi la şocul arsurii, îi ţinu încleştaţi până când se alină, iar ea reuşi să respire din nou.

- Rachel o să vrea să arunce o privire, spuse, ridicându-se şi dând să se îndrepte spre clinică.

Multe persoane rănite, văzu Fallon de cum intră. Unii răniţi se înghesuiau pe scaune, alţii erau întinşi pe tărgi. Unii plângeau, alţii gemeau, alţii stăteau, pur şi simplu, cu ochii înceţoşaţi de şoc.

Mama ei, cu părul strâns, lucra împreună cu alţi vindecători. Fallon se opri lângă o fată pe care o recunoscu drept una dintre prietenele Toniei. April, o zână, care tremura de şoc sub o pătură.

- Nu-i rău. Au spus că nu-i rău. Ştii unde e Barkly? Eram cu Barkly.

-O să aflu. Uită-te la mine. April, priveşte-mă.

- Nu-i rău.

- O să fie mai bine.

Tăieturi, arsuri, şoc, organismul zguduit de un fulger la doar câţiva paşi. Linişti durerea, închise micile tăieturi, vindecă arsurile.

- Probabil că mama mă caută, îngrijorată. Şi Barkly.
- Mama ta o să te găsească: Dormi acum.

Fallon o trimise într-un somn uşor, vindecător, apoi îşi văzu de drum.

îl găsi pe Flynn într-una dintre sălile de examen, cu Lupa la picioarele lui. Flynn avea sânge pe faţă, pe cămaşă, arsuri crunte pe ambele mâini. Şi totuşi, insista să fie cu Starr.

-Trebuie să-i laşi să te ajute. Nu te pot ajuta dacă nu te ating. îi cunoşti pe aceşti oameni, Starr.

- Am cunoscut-o pe Petra.

înăuntrul ei exista o sălbăticie care era durere, Fallon ştia, şi delir. Trupul ei se cutremura sub arsurile care îi acopereau braţele, picioarele şi vibra cu ceea ce Fallon simţea că era o infecţie care deja se instalase.

O zgârietură de pe chipul ei sângera.

- Mă ştii, spuse Fallon, închizând uşa în urma ei şi păşind spre targă. Am venit să-ţi cer iertare. Am crezut că, poate, tu ai a fost cea care ne-a trădat.
- Ştiu. Nu mă atinge.
- M-am înşelat. Te-am pus să vii la întâlnire ca să văd dacă lucrurile despre care vorbeam, lucrurile pe care le făceam, aveau să fie transmise mai departe. Ţi-am întins o capcană şi am greşit.
- Nu v-am trădat niciodată.
- Ştiu. Iartă-mă. Arată-mi iertarea ta şi lasă-mă să te ajut. Am nevoie de cei curajoşi şi sinceri. Tu eşti ambele. Fără ajutor o să mori, iar eu o să pierd un războinic şi o lumină. Flynn o să piardă o prietenă şi o soră. Uită-te la mine, Starr.
- O să se lupte cu o transă, îi spuse Flynn.

- N-o să se lupte cu mine. Mă vezi? o întrebă pe Starr. Eu te văd. Tu vezi lumina din mine. Eu văd lumina din tine. Ai încredere în lucrurile pentru care ai luptat. Ai încredere în mine, aşa cum eu am încredere în tine. O purtă în adâncuri. Cheam-o pe mama sau pe vreun alt vindecător puternic. Spune-i că arsurile sunt infectate. O să ştie ce să aducă. Unde e Rachel?
- Face o intervenţie chirurgicală.
-Adu-o pe mama, dacă poţi, şi roagă pe cineva să aibă grijă de tine.
- După Starr. Mă duc s-o aduc pe mama ta.
Ea începu, iar durerea îi tăie genunchii. Fu nevoită să se oprească şi s-o ia de la început, să se oprească şi s-o ia de la început. Avea puterea, se gândi Fallon, dar experienţa ei rămânea limitată.
Palidă, plină de sudoare, privi cum mama ei intră cu o tavă de materiale magice.
- Prea mult, spuse Lana, tăios. întoarce-te, chiar acum.
- Cred că moare.
- N-o să te ajute să mori odată cu ea. încet, Fallon. Strat cu strat.
Lana lăsă tava jos, îşi trecu mâinile, uşoare ca norii, peste Starr.
- Trebuie să scoatem otrava. Avem nevoie de pumnal, ceaşcă, pudră vindecătoare. Priveşte.
înfipse cuţitul dat de Fallon peste o arsură supurândă, scurse lichidul drenat în ceaşcă. Apoi o alta şi o alta.
- Pune sare, aruncă lichidul, spală şi purifică, apoi, ceaşca. După aceea, vindecăm încet, strat cu strat, folosim pulberea vindecătoare şi o facem din nou şi din nou, până e vindecată de infecţie.
Lucrară mai mult de două ore, iar cea mai mare parte din timp, sub privirile atente ale lui Flynn.
în cele din urmă, Lana îşi şterse faţa, puse o mână pe fruntea lui Starr.

- E rece din nou.
-N-o să moară?
Lana se întoarse spre Flynn.
- Ar fi trebuit să moară. Oricine fără voinţa ei de fier ar fi murit. O să aibă cicatrici, în interior şi în exterior. Numai atât putem să vindecăm. Dar o să trăiască, şi o să aibă nevoie de cineva în care are încredere, de cineva care să se ocupe de arsurile pe care nu le putem vindeca prin balsamul pe care am să ţi-l dau. De două ori pe zi. Poţi să faci asta?
- Da, o să mă lase. Se poate s-o lase pe Fred. O să vă lase acum, îi spuse lui Fallon. A luat în plin o minge de foc. Am ferit-o de cel puţin şase dintre ele, însă ea a intrat direct în cea care-a rănit-o.
-Ştiţi câţi morţi, câţi răniţi sunt? îl întrebă Fallon.
- Nouă morţi pe câmp, alţi doi în stare critică. Răniţi? Cincizeci, şaizeci. Ar fi fost mai rău dacă nu eraţi tu, Duncan, Tonia. Tu, îi spuse el Lanei, şi bărbatul tău. Ar fi fost cu mult mai rău dacă recruţii pe care i-aţi adus n-ar fi venit hotărâţi să lupte.
Flynn se uită la Lana, zâmbind uşor.
- Fiul tău i-a adunat. Colin. Cel puţin aşa se spune. O să rămân cu ea până ce se trezeşte.
- N-o să se trezească până dimineaţă, îi spuse Lana, iar el ridică din umeri.
- N-am nimic altceva de făcut.
Fallon plecă din clinică, se întoarse pe câmpul de luptă. Zânele îşi făcuseră treaba, înverzind iarba, vindecând copacii. îşi închipui că cei fără puteri magice aveau să facă la fel, reconstruind foişorul, locul de joacă. Simboluri, se gândi ea. Nu se vor opri din construit, din supravieţuit, din luptat, din trăit.
Se apropie de cadavrul lui Eric şi de cele două gărzi.
- O să mă ocup de asta acum.

- Tatăl tău şi Will au spus că ar trebui să te ajutăm cu el.
- Trebuie s-o fac singură.

Aşteptă până ce plecară cei doi.

- Alegerile pe care le-ai făcut te-au adus aici. Jur pe viaţa mea şi pe moartea ta că femeia ta şi ceea ce ăţi făcut voi doi o să sfârşească la fel ca tine. Nu din răzbunare. Pentru dreptate.

Din locul umbrit în care stătea, singur cu durerea lui, Duncan o privi cum invocă focul şi-l răspândi peste corpul întins la picioarele ei. Auzi cuvintele pe care le rostise, dar înţelese doar o parte din cele spuse în irlandeză.

Foc de lumină. Trup şi suflet.

Fallon luă sare dintr-un săculeţ, o împrăştie peste cenuşă, o stropi cu un lichid care se învolbură, apoi încremeni. Cu degetele încovoiate ca nişte gheare, Fallon ridică ceea ce mai rămăsese din Eric, şi puse rămăşiţele într-o cutie. O sigilă cu un deget, cu o linie de lumină.

Aşezând cutia în săculeţ, îşi chemă calul, lupul, bufniţa. Apoi, ridicând sabia spre lună, dispăru.

Duncan crezu că văzu, în timp ce rămase cufundat în umbră, o rază de lumină care seceră cerul şi trimise o puzderie de stele ca o ploaie.

Aleasa călăreşte ca să-şi onoreze sângele, ca să protejeze lumina, se gândi el pe când se ridica în picioare.

Şi aşa are să fie până la sfârşitul veacurilor

.Epilog

Epuizată de luptă, de vindecare, de călătorie şi de ritual, Fallon îşi îngriji calul şi-şi lăsă bufniţa şi lupul să plece la vânătoare.

îşi dorea să ajungă în patul ei şi nimic mai mult. Fără întrebări, fără confort. Fără vise.

Avea să vorbească a doua zi cu Colin, să-i spună cât era de mândră de gândirea lui ageră, de încuviințarea de a rămâne cu Travis şi Ethan, şi de a-i apăra ca pe nişte copii ce erau.
Avea să vorbească a doua zi cu recruții, să-i viziteze pe răniți, să-i aline pe cei care-şi plângeau morții.
A doua zi avea să facă planuri şi strategii, dar, în seara aceea, îşi dorea doar să doarmă.
Se duse la intrarea laterală, se chinui să facă un duş ca să spele sângele, funinginea, duhoarea bătăliei, fumul vrăjilor.
Ieşi din baie, cu gândul de-a se prăbuşi în pat. Duncan stătea tolănit pe singurul scaun pe care ea îl aşezase în zona de relaxare. Ceea ce fu un şoc destul de mare, dar, în secunda următoare, adevăratul şoc fu să-şi dea seama că era goală puşcă.
Fallon îl afurisi în treacăt, simţindu-se şi mai jenată de mişcarea instinctivă prin care se acoperi cu braţele şi mâinile.
-Ieşi!
- N-am venit ca să te surprind goală. E un bonus frumos, dar nu te-am pus eu să te dezbraci. Trebuie să vorbesc cu tine.
-Nu vreau să vorbesc cu tine sau cu nimeni altcineva în seara asta. Sunt obosită. Sunt goală. Pleacă. Dacă te prinde tata aici, îți rupe oasele.
- îmi asum riscul.
Duncan flutură o mână spre dulap, deschizând sertarele.
- Pune ceva pe tine, dacă te deranjează atât de tare. Am mai văzut fete goale. Abia dacă te califici.
El îşi închise ochii, ridică o mână, în timp ce un tremur de durere traversă chipul ei.
-îmi pare rău. N-am nici o scuză. îmbracă-te, da? O să aştept afară.

Duncan ieşi, se plimbă fără ţintă. Se întrebă dacă puseseră apă în piscină. Se întrebă de ce oamenii îşi doreau o bucătărie afară. Se întrebă de ce nu putea să fi stat departe de ea până când ar fi ajuns la un mai bun autocontrol.
O auzi cum iese, continuă să privească spre cer.
- Eram încă în parc atunci când te-ai ocupat de cadavrul unchiului tău.
- Nu-i spune aşa.
- Ai dreptate. Unde i-ai dus cenuşa?
- Departe. Foarte departe. Acolo unde târfa lui n-o s-o găsească, n-o să găsească alinare în a-l plânge.
- Foarte bine, îi spuse, întorcându-se şi văzând că ea îşi pusese un tricou şi pantaloni de bumbac şi că era desculţă. Eu am adus-o aici. A înscenat totul pentru ca eu şi Tonia să fim cei care o aduceam în New Hope. S-a lăudat după aceea în privinţa asta, după ce... A făcut brioşe.
- Brioşe?
- Cu zmeură şi violete sălbatice. Fructe şi flori. Mi-a oferit una, şi atunci am ştiut. în tot timpul în care a fost aici, n-am văzut întunericul din ea.
- L-ai căutat?
-Nu chiar, nu în mod special. Am picat în plasă. Am ajutat la salvarea unui copil traumatizat. Eram un erou.
- Eu am căutat. în ea, în Starr.
- Starr?
-N-am văzut aproape nimic în nici una dintre ele. Ambele se blocau. în seara asta am putut să văd în Starr, am putut vedea că blochează furia, durerea şi frica. Doar în seara asta am văzut ce era în Petra.
- Tu ai avut zile la dispoziţie. Eu am avut ani întregi.
- Doar tu? ridică ea din sprâncene. Asta pentru că eşti un erou?

-Linguşitoare ce eşti. Dacă nu m-ai fi pus în gardă în privinţa
blestematelor de brioşe, cu fructe şi flori, aş fi luat una. Otravă şi şerpi negri. Aş fi murit pentru că o fată drăguţă mi-a copt o brioşă.
El părea mai în vârstă, îşi dădu ea seama. Mai aproape de bărbatul din cercul de pietre decât de băiatul de pe o motocicletă.
- Nu cred. Cred că înainte să o fi luat, ai fi văzut.
- Ei bine, n-o să ştim niciodată asta, nu-i aşa? Nu mi-am dat seama cum era Petra cu adevărat. Era mai mult decât am bănuit, iar orbirea mea a fost prostească. Prostească.
- Poate, dar ea era pregătită, iar tu nu. A fost un om pe care l-ai ajutat, un om despre care ai crezut că avea nevoie de ajutor.
- Nu m-am mişcat suficient de repede, suficient de bine, aşa că l-a doborât pe Denzel. Nu m-am putut gândi decât cum s-o fac să-l lase să plece, pentru ca totul să rămână între noi. I-a rupt gâtul în timp ce eu stăteam acolo. I-a frânt gâtul de parcă ar fi rupt un băţ în două. Durerea îi înecă glasul.
- Denzel n-a însemnat nimic pentru ea. Era inofensiv.
- L-a ucis ca să te rănească, l-a ucis ca să-ţi facă rău. Furia lui Duncan ripostă.
- Crezi că nu ştiu asta?
Durerea lui aproape că o strivi şi deschise ceva înăuntrul ei, ceva care o făcu să se apropie de el, o făcu să-l ia în braţe.
- îmi pare rău. îmi pare rău pentru prietenul tău.
Duncan încremeni în îmbrăţişare, apoi se abandonă cu totul.
- El n-a făcut niciodată rău nimănui. Tot flecărea că voia să devină războinic, dar n-a făcut niciodată vreun rău cuiva. N-avea în el asemenea porniri. Iar ea l-a omorât de

parcă a fost un nimic. A ucis-o pe Carlee. Taică-său a găsit-o în camera ei, cu gâtul tăiat. A ucis-o pe Carlee pentru că noi... la naiba!

- Ai iubit-o. îmi pare atât de rău.

-Nu, nu, nu... Doar am fost împreună de câteva ori. Era la fel de inofensivă ca şi Denzel. Nu era o ameninţare. A ucis-o pe Mina şi l-ar fi ucis şi pe Bill Anderson, dar el era la Will. Nu era acasă atunci când Petra s-a dus la el şi a făcut prăpăd. De ce a făcut toate astea? Ei nu contau. Eu contam, tu contai, Tonia conta.

Ea dădu să se retragă, dar el o ţinea strâns acum, aşa că mai rămase un pic în îmbrăţişare.

- N-ai privit direct în ea.

El se trase înapoi.

- Pe naiba! Ce vrea să însemne asta?

- Ai văzut răul. Ai văzut întunericul şi ferocitatea. N-ai văzut produsul celor două, din care a fost făcută ea.

- O aripă neagră, una albă, părul şi ochii ciudaţi. înţeleg.

- Nu le-ai văzut ca fiind simboluri. N-ai văzut că întunericul dinăuntrul ei, care era provocat de ele, era bolnav. Era... viciat.

- Spui că e nebună.

- Spun că e nebună.

El se îndepărtă.

- Ei, asta... are perfectă logică.

- Ea e vicleană, o vulpe turbată. Iar ei au răbdare, Duncan, chiar au răbdare. în toţi aceşti ani au aşteptat, au complotat, au făcut planuri. Şi-au trimis copilul să se... infiltreze.

- Putea să facă mult mai mult rău - odată intrase aici. Ar fi putut să facă mai mult decât să planifice o ambuscadă.

- Probabil că aşa a şi făcut. Lucruri mărunte. O boală, un accident. Când o să căutăm, o să găsim locul în care îşi făcea ritualurile. O să-l purificăm. Le-am rănit, aşa cum a făcut tata în munţi, aşa cum a făcut mama pe acelaşi câmp. O să aibă din nou răbdare. La fel şi noi. Tatăl Petrei a murit pentru ea. N-o să uite asta. Ele, amândouă, ştiu. Iubeau.
-Asta nu-i dragoste.
- Este. La fel de reală ca oricare alta. Părinte pentru copil, copil pentru părinte, partener pentru partener. Iubeau. Acum plâng şi sunt rănite.
-Aşa suntem şi noi. Băgându-şi mâinile în buzunare, el ridică privirea spre stele. îi place să ucidă. Am văzut asta când l-a ucis pe Denzel.
-Simte bucurie atunci când provoacă moarte şi durere. Eu... înţeleg asta mai bine acum. Am simţit-o, pentru o clipă, am simţit bucuria atunci când mi-am înfipt sabia în Eric. Nu vreau să mai simt asta niciodată.
- Am înţeles, murmură el. înţeleg.
-Amândoi ne-am dorit răzbunare, aşa că s-a dezlănţuit haosul. Oamenii au luptat, dar s-a dezlănţuit haosul. Data viitoare n-o să se mai dezlănţuie. O să primim mai mulţi soldaţi, o să facem mai multe şi o să avem conducere în loc de haos.
Ea scoase un oftat.
- Am eşuat.
- Aiurea.
- Am eşuat pentru că am mers pe mâna impulsului şi a furiei.
Amintindu-şi, îşi trecu o mână peste mânerul săbiei.
-Am vrut sângele lui Eric pe mâinile mele şi l-am simţit, dar am uitat strategia, tactica.
- Nu cu totul.

- Mai ales atunci. Tu mi-ai ţinut spatele. Deci, îţi mulţumesc.
- Cred că suntem chit.
- Cum îţi mai e rana?

Când el ridică din umeri, ea făcu un gest nerăbdător.

- Ridică-ţi cămaşa.
- E bine, dar poate că vrei să vezi nişte piele, din moment ce eu am văzut atât de mult din pielea ta.
- Nu fi nemernic!

Ea puse o mână pe rană, palma atinse pielea.

- Mai e, încă, destul de caldă.

Ea o răci, amintindu-şi sfaturile mamei. încet. Strat cu strat.

-Gata. Tonia e...

El o apucă aşa cum făcuse înainte, o strânse în braţe.

- Am nevoie de asta, îi spuse, înainte să pună stăpânire pe gura ei, într-un sărut.

Ea cunoştea nevoia şi o tulbura. Voia şi, totuşi, nu voia.. Sângele i se învolbură atât de tare, atât de tare, încât îi auzi pulsaţiile în cap asemenea unor tobe tribale.

Mintea îi porunci se îndepărteze, dar ea îşi prinse mâinile în părul lui, scoase un sunet de plăcere uluită, în timp ce limba lui trecu, fierbinte, peste a ei.

El îşi închipui o stâncă bătută de vânturi, deasupra unei mări clocotitoare... şi pe ea. O pădure atât de verde încât aerul era impregnat de gustul culorii - şi ea, mereu ea. Un cerc de pietre sub un cer roşu ca sângele, iar pe ea invocând tunetul.

Un pat în lumina lunii, scăldat în raze selenare, iar ea sub el, mişcându-se, mişcându-se, mişcându-se, cu ochii asemenea norilor de furtună.

Imaginile plutiră şi se învolburară înlăuntrul lui până când, ameţit de ele, se trase înapoi.

- Ai văzut asta? Simţi asta? o întrebă.

- Nu ştiu. Nu ştiu. Nu pot să gândesc. Trebuie să mă gândesc. Nu pot să fac asta.

Ochii încărcaţi de nori de furtună îi întâlniră pe ai lui.

- Nu ştiu cum s-o fac.

-Te-aş putea îndruma, dar...

El se întoarse, se îndepărtă şi decise că cel mai bun loc în care să-şi ţină mâinile erau buzunarele.

- Cred că am nevoie să stau singur un timp. Şi am nevoie să mă îndepărtez, cumva, de tine. Cred că şi tu ai nevoie să fii departe de mine.

- Nu pot să fiu distrasă de...

- Taci, îi porunci el, întorcându-se val-vârtej spre ea, iar aerul păru să se cutremure şi să şuiere în jurul lui. Chiar nu-mi place să mi se spună că sunt un ins numai bun ca să distragă atenţia cuiva, aşa că doar taci un minut. Care dintre baze ar avea nevoie de mine ca instructor? Sunt bun la asta. O să fie greu pentru mama, dar o să se descurce. Pot să ajut recrutarea de oriunde m-aş afla. Pot să cercetez, să raportez şi să ajut la antrenamente.

- Şi să-ţi păstrezi spaţiul, distanţa.

Era uimită, îngrijorată de cât de mult voia să insiste că era nevoie de el aici. De cât de mult voia ca el să rămână.

- I-ai fi de cel mai mare ajutor lui Mallick. Cei de acolo sunt abia la început.

Iar acolo putea să se antreneze şi să fie antrenat, îşi dădu ea seama.

- Bine, am să mă duc la Mallick. Mai rămân câteva zile, apoi plec acolo. De cât timp crezi că mai e nevoie, în clipa asta, înainte să încercăm D.C.-ul?

- Doi ani, minimum. O să fie nevoie să...

- Doi ani, o întrerupse el. Pot să fac asta. Atât estimezi, nu? Doi ani. Dar pot să mă transport

instantaneu înapoi, să raportez. Aşa o să-i fie mai uşor mamei să se obişnuiască şi ea cu ideea.
El rămase în lumina lunii, la câţiva paşi de ea.
- O să mă întorc, şi o să mă întorc după tine. Mai ai vreo doi ani în care să te gândeşti la asta.
- Avem un război de purtat şi de câştigat, Duncan. Totul, pur şi simplu totul depinde de asta.
- Avem vieţi de trăit sau, altfel, care mai e rostul? O să te ajut să-ţi construieşti şi să-ţi antrenezi armata, Fallon. O să lupt cu şi pentru tine. Şi o să vin după tine.
El zâmbi.
- încă n-ai zis nu, îi spuse, înainte să dispară.
Singură, Fallon rămase încremenită pe loc. Doi ani, se gândi ea. Atât de multe lucruri se puteau întâmpla. Vieţi pierdute, vieţi salvate. Când se gândea la doi ani, trebuia să gândească strategic, nu emoţional.
El îi trezea prea multe emoţii.
Spaţiu şi distanţă - astea erau cele mai bune soluţii pentru amândoi.
Ea avea o armată de condus, bătălii de planificat, vrăji de făcut.
Doi ani, o fracţiune de secundă, o eternitate? Orice ar fi fost, avea să înceapă de dimineaţă.
Se duse înăuntru, se întinse pe pat fără să se mai deranjeze să se dezbrace. Pentru binele tuturor, ea îl trimisese departe. Va mai fi vreunul dintre ei la fel atunci când el se va întoarce?
Pe jumătate adormită, ridică o mână ca să-şi aprindă lumânarea. Iar, în vise, văzu cum erau călăuziţi, şi ea, şi el, în timp ce călătoreau pe propriile căi.

Era dragoste? Era nevoie? Era datorie?

Puteau toate cele trei să găsească o cale de a deveni una? Afară, luna plutea pe cerul plin de stele. Furtuna aceea trecuse. Următoarea începuse deja să se urzească

[3] Stai de pază! (în limba irlandeză în original) ‘ Zboară! (în limba irlandeză în original)